SIMON SCARROW

CENTURIONUL

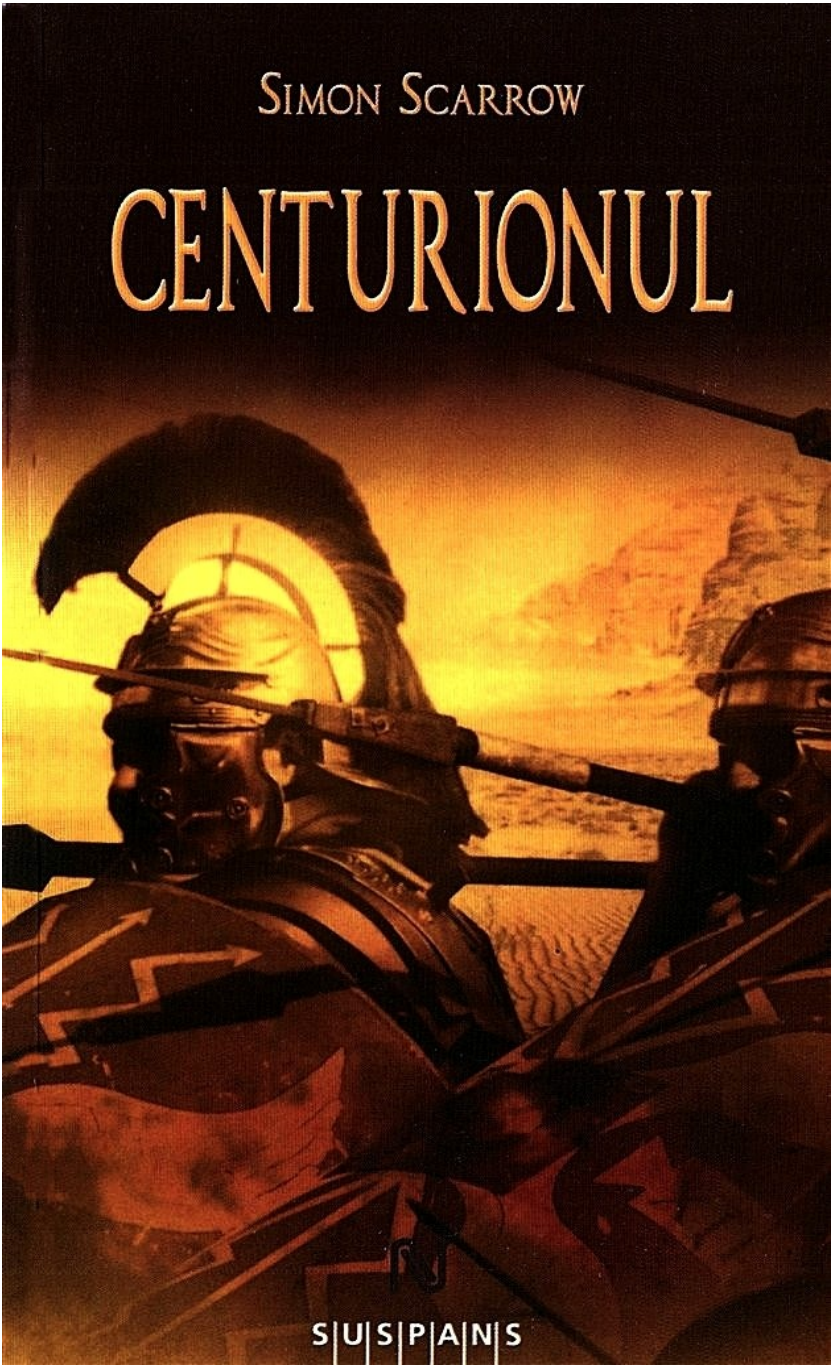

SUSPANS

SIMON SCARROW s-a născut în 1962 în Nigeria şi şi-a petrecut copilăria în diferite ţări, alături de familia care urma cariera tatălui său, funcţionar de bancă, pentru ca apoi să se stabilească în Marea Britanie. După absolvirea universităţii a lucrat doi ani ca funcţionar la fiscul britanic, apoi şi-a continuat studiile la University of East Anglia.

Cele 7 romane din seria Eagle – *Under the Eagle*, *The Eagle's Conquest*, *When the Eagle Hunts*, *The Eagle and the Wolves*, *The Eagle's Prey*, *The Eagle's Prophecy*, *The Eagle in the Sand* –, publicate între 2000 şi 2006, s-au bucurat de succes, dar începând cu *Centurion* (2007), a renunţat la numele de Eagle din titluri, continuând cu *The Gladiator* (2009) şi *The Legion* (2010), următorul roman din serie urmând a se numi *Praetorian*.

Personajele din seria Eagle, centurionii Cato şi Macro, îşi continuă aventurile şi evoluează sub ochii cititorului, care astfel este iniţiat treptat în istoria militară a Romei antice. Cărţile sunt foarte bine documentate din punctul de vedere al tacticii militare folosite de romani, autorul recunoscând că pentru fiecare roman se documentează luni întregi.

Simon Scarrow locuieşte în Norfolk cu soţia şi cei doi copii minori.

SIMON SCARROW

CENTURIONUL

Traducere din limba engleză
Gabriel Stoian

Dedic această carte tuturor foştilor mei studenţi, cărora le mulţumesc pentru privilegiul de a le fi fost lector. Şi mulţumiri pentru tot ce am învăţat eu de la ei.

CUPRINS

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 32
NOTA AUTORULUI

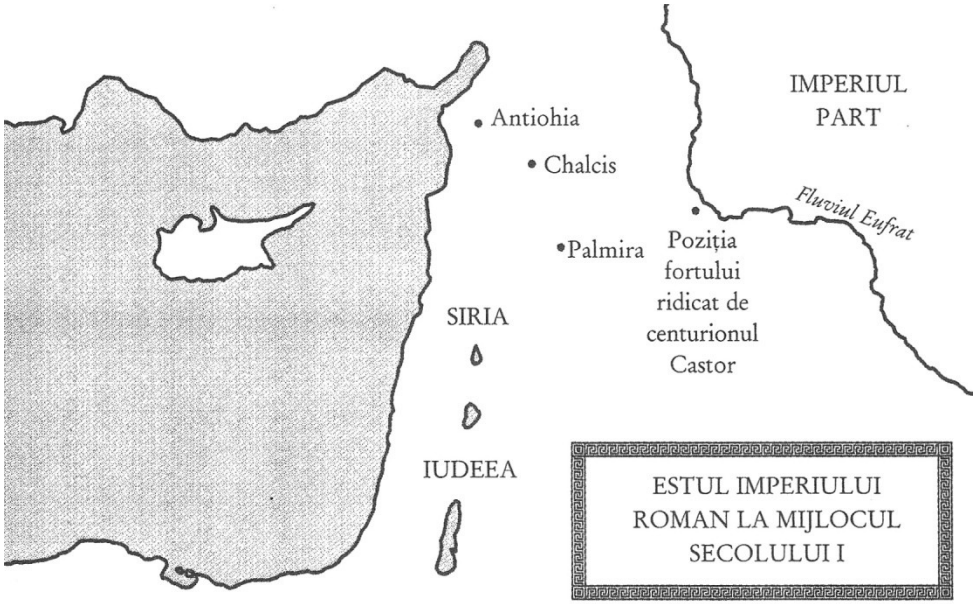

ESTUL IMPERIULUI ROMAN LA MIJLOCUL SECOLULUI I

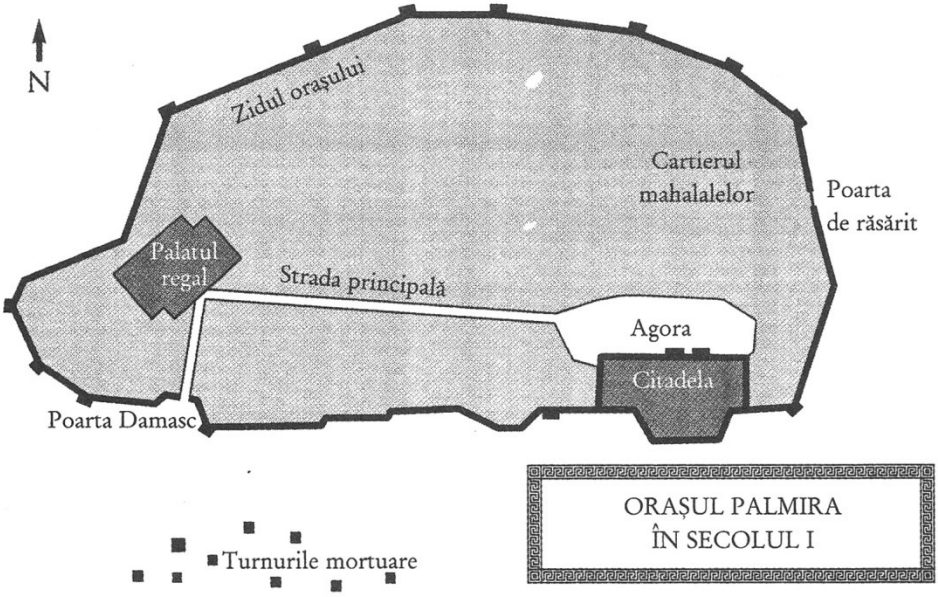

ORAȘUL PALMIRA ÎN SECOLUL I

ARMATA ROMANĂ
SCURTĂ ÎNSEMNARE PRIVIND
LEGIUNILE ŞI COHORTELE DE AUXILIARI

Soldaţii împăratului Claudius făceau parte din două corpuri de luptă: legiuni şi unităţi auxiliare, precum Legiunea a Zecea şi a Doua Cohortă Iliră, prezentate în acest roman.

Legiunile erau unităţi de elită ale armatei romane. Alcătuite din cetăţeni romani, ele erau înarmate până în dinţi, bine echipate şi supuse unui regim de instrucţie de o duritate brutală. În afara faptului că reprezentau vârful de lance al politicii militare romane, legiunile participau şi la realizarea unor mari proiecte arhitectonice, cum ar fi construirea de drumuri, şosele şi poduri. Fiecare legiune reprezenta o forţă ce număra până la cinci mii cinci sute de oameni. O legiune era împărţită în nouă cohorte, fiecare dintre ele alcătuită din şase centurii având optzeci de oameni (nu o sută, cum s-ar putea crede) şi încă una, denumită prima cohortă, care era de două ori mai numeroasă decât celelalte şi avea sarcina de apărare a flancului dreapta, mai vulnerabil, al liniei de bătălie.

Spre deosebire de legiuni, cohortele auxiliare îşi recrutau soldaţii din provincii şi le acordau cetăţenie romană celor care supravieţuiau peste douăzeci de ani în serviciul militar, după care erau lăsaţi la vatră. Romanii nu au reuşit să alcătuiască o cavalerie de calitate şi nici trupe capabile să lanseze proiectile, dar, fiind înzestraţi cu simţ practic, au încredinţat multe dintre asemenea însărcinări speciale unor cohorte auxiliare alcătuite din oameni ce nu aveau cetăţenie. Cohortele auxiliare dovedeau un profesionalism comparabil în modul de abordare a instrucţiei, însă erau echipate cu arme mai uşoare şi erau plătite mai prost. Îndatoririle lor se limitau la apărarea garnizoanelor şi păstrarea ordinii publice în vreme de pace, iar în campanii acţionau ca trupe uşoare şi de cercetaşi, având drept misiune principală să ţină inamicul pe loc, în vreme ce legiunile se apropiau pentru a da lovitura ucigătoare. Cohortele auxiliare erau formate de obicei din şase centurii, deşi existau şi câteva mai mari, precum a Doua Iliră, care avea în compunere şi cavalerie. În serviciu activ, cohortele auxiliare erau reunite într-o brigadă împreună cu legiunile.

În ceea ce priveşte gradele, centuriile auxiliare şi legionare erau comandate de un centurion, cu un optio[1] ca adjunct la comandă. Cohortele erau comandate de centurioni cu experienţă din legiuni şi de un prefect într-o cohortă auxiliară, de regulă un centurion cu multă experienţă, promovat din legiuni. Acestea din urmă erau, la rândul lor, sub comanda unui legat cu un personal alcătuit din tribuni, tineri ofiţeri de origine aristocratică, fără experienţă, care primeau instrucţie militară. Când se strângea o armată, comandantul era de obicei o persoană cu competenţă militară dovedită, aleasă de împărat. Acest om deţinea deseori şi alte posturi, precum acela de guvernator al unei regiuni, aşa cum a fost cazul lui Cassius Longinus, care apare în cartea de faţă.

[1] *Optio* era un soldat din armata romană care deţinea o poziţie asemănătoare acelei de adjunct de ofiţer comandant din schema de organizare a armatelor actuale, rămânând uneori ca secund la comanda unei centurii (n. tr.).

CAPITOLUL 1

Amurgul se lăsa încet deasupra taberei, iar comandantul cohortei se uita în jos de pe faleză către fluviu. Eufratul era acoperit de o ceaţă subţire, care se răspândea pe ambele maluri, înălţându-se deasupra copacilor care creşteau de-a lungul fluviului, ca un pântece neted de şarpe, unduindu-se molcom prin inima priveliştii. Gândul l-a făcut pe centurionul Castor să se înfioare. Şi-a înfăşurat mantia mai strâns la piept, şi-a mijit ochii şi a privit spre câmpia ce se întindea în depărtare, de cealaltă parte a Eufratului: teritoriul Parţiei.

Trecuseră mai bine de o sută de ani de când temuta Roma intrase în contact cu parţii şi, încă de atunci, ambele imperii făcuseră un joc mortal pentru a ţine sub control Palmira, teritoriile situate la răsărit de Siria, care era provincie romană. Acum, când Roma negocia un tratat mai strict cu Palmira, influenţa ei se întinsese până la malurile Eufratului, chiar pe graniţa cu vechiul ei duşman. Nu mai exista niciun stat-tampon între Roma şi Parţia şi mai nimeni nu se îndoia că ostilitatea care mocnea va da naştere foarte curând unui conflict. Legiunile rămase în Siria se pregăteau deja de campanie, când centurionul şi oamenii lui au ieşit în marş pe porţile Damascului.

Gândul l-a făcut pe centurionul Castor să dezaprobe din nou ordinele primite de la Roma de a conduce prin deşert o cohortă de auxiliari, până dincolo de Palmira, pentru a pune bazele unui fort aici, pe falezele ce dominau Eufratul. Palmira se găsea la opt zile de marş spre apus, iar soldaţii romani cei mai apropiaţi aveau baza la Emesa, la şase zile depărtare de Palmira. Castor nu se simţise niciodată atât de izolat. El şi cei patru sute de oameni ai lui se aflau la capătul imperiului, având ordin să se stabilească pe acele maluri şi să depisteze orice semn privind un atac al Parţiei peste Eufrat.

După un marş epuizant prin deşertul stâncos şi pustiu, îşi aşezaseră tabăra în apropierea falezei şi începuseră lucrările la fortul unde aveau să-şi stabilească garnizoana până când cine ştie ce funcţionar înalt de la Roma urma să hotărască dacă era cazul să îi mute de acolo. Cât mărşăluiseră, pe oamenii din cohortă îi arsese soarele puternic din timpul zilei şi se

încovrigaseră în mantii pe timpul nopţii, când temperatura scăzuse neînchipuit de mult. Apa fusese raţionalizată cu stricteţe, iar când ajunseseră în cele din urmă la marele fluviu care traversa deşertul şi uda zonele fertile ce se întindeau de-a lungul malurilor, oamenii lui se repeziseră să-şi astâmpere setea, ducând, cu mişcări delirante, apă în căuşul mâinilor la buzele crăpate şi lăsându-se cu greu stăpâniţi de ofiţerii lor.

După trei ani petrecuţi în garnizoana Legiunii a Zecea de la Cirrus, cu frumoasele sale grădini bine udate şi unde se bucurase de toate plăcerile carnale pe care şi le-ar fi putut dori un bărbat, Castor privea cu spaimă crescândă această dislocare temporară. Pe oamenii cohortei îi pândea perspectiva de a petrece luni, poate chiar ani, în acest colţ uitat de lume. Dacă nu avea să-i ucidă între timp plictisul, atunci cu siguranţă avea să le vină de hac parţii. Tocmai de aceea centurionul îşi pusese oamenii să se apuce de lucru la fort imediat ce au găsit pe acea faleză un loc care să ofere o vedere bună asupra vadului de dedesubt şi către câmpiile unduitoare ale Parţiei. Castor ştia că vestea privind prezenţa romanilor va ajunge la urechile împăratului part în câteva zile şi era esenţial ca oamenii lui să construiască linii puternice de apărare înainte ca ei să pornească vreo acţiune împotriva lor. Vreme de câteva zile, auxiliarii trudiseră la nivelarea solului şi la pregătirea fundaţiilor pentru zidurile şi turnurile noului fort. Apoi, zidarii aşezaseră lespezile de piatră care fuseseră aduse cu carele pe şantier, din cariere aflate în apropiere. Zidurile de rezistenţă se înălţaseră deja până la brâu, iar spaţiul liber dintre ele fusese umplut cu moloz şi spărtură de piatră, astfel că, aruncând o privire la şantier în lumina ce se stingea, centurionul Castor a dat din cap cu un aer satisfăcut. Peste cinci zile, zidurile aveau să ajungă destul de înalte pentru a da ordin ca tabăra să fie mutată în interiorul noului fort. Atunci se vor simţi mai în siguranţă în privinţa parţilor. Până atunci, însă, oamenii trebuiau să muncească pe rupte, din zori până în noapte.

Soarele apusese cu ceva timp în urmă şi spre orizont se mai vedea licărind doar o dungă de lumină roşiatică. Castor s-a întors spre centurionul Septimus, adjunctul lui.

— E vremea să încheiem lucrul pe ziua de azi.

Septimus a încuviinţat din cap, a inspirat adânc, apoi şi-a dus mâinile pâlnie la gură şi a răcnit ordinul care s-a auzit în tot şantierul.

— Cohortă! Lăsaţi uneltele şi reveniţi în tabără!

Pe întreaga întindere a şantierului, Castor a văzut siluetele neclare ale oamenilor săi stivuind cu mişcări obosite târnăcoapele, lopeţile şi coşurile de nuiele, după care şi-au luat scuturile şi suliţele şi au mers cu paşi târşâiţi spre şirurile ce se alcătuiau dincolo de bolta unde avea să se ridice poarta principală a fortului. După ce şi ultimul dintre ei şi-a ocupat poziţia, vântul s-a înteţit, bătând dinspre deşert şi, privind printre gene spre apus, Castor a văzut ceva ca o masă densă şi de neoprit rostogolindu-se spre ei.

— Vine o furtună de nisip, a bombănit el către Septimus. Să încercăm să ne adăpostim în tabără înainte să ajungă aici.

Celălalt bărbat a confirmat din cap. Septimus luptase mai toată cariera la graniţa de răsărit şi ştia prea bine cât de iute se puteau rătăci oamenii înghiţiţi de nisipul înăbuşitor şi muşcător atunci când era adus cu putere de vânturile ce suflau prin acele ţinuturi.

— Ce noroc au ticăloşii ăia care au rămas în tabără! Scapă de furtună.

Castor a schiţat un zâmbet. O jumătate de centurie fusese lăsată să păzească tabăra, în vreme ce tovarăşii lor de arme munceau din greu pe faleză. Şi-i imagina retrăgându-se deja la adăpostul turnurilor de santinelă, feriţi de vânt şi de nisip.

— Bine, atunci să ne mişcăm.

A dat ordinul de marş, iar oamenii au pornit încet înainte urmând drumul şerpuitor care ducea spre tabăra aflată la mai mult de o milă de şantierul fortului. Vântul a crescut în intensitate, în vreme ce întunericul s-a îndesit, cuprinzând peisajul, făcând mantiile soldaţilor să fluture şi să îi biciuiască în timp ce coborau drumul presărat cu piatră spartă.

— N-o să-mi pară deloc rău când o să părăsesc locul ăsta, a mormăit Septimus. Ai idee peste cât timp vom fi înlocuiţi? La Emesa ne aşteaptă pe mine şi pe băieţi o cazarmă călduroasă.

Castor a clătinat din cap.

— Habar n-am. Vreau la fel de mult ca şi tine să plec de aici. Totul depinde de situaţia din Palmira şi de ceea ce au de gând prietenii noştri parţi.

— Blestemaţii ăştia de parţi, a spus Septimus cu dispreţ. Nemernicii stârnesc mereu lucrurile. Ei s-au amestecat în treburile din Iudeea, nu?

Castor l-a aprobat cu un gest din cap şi şi-a adus aminte de răscoala care izbucnise la răsărit de râul Iordan. Parţii puseseră la dispoziţia răzvrătiţilor arme şi o mică forţă de arcaşi călări. Rebelii şi aliaţii lor parţi fuseseră împiedicaţi să îndemne întreaga Iudee să se ridice împotriva Romei numai datorită eforturilor eroice ale garnizoanei de la Fortul Bushir. Acum, parţii îşi îndreptaseră atenţia asupra oraşului Palmira, situat într-o oază – un punct vital de legătură în rutele comerciale ce duceau spre răsărit şi un spaţiu-tampon între Imperiul Roman şi Parţia. Palmira se bucura de o independenţă considerabilă şi era mai curând un protectorat decât un stat supus cuiva. Însă regele Palmirei îmbătrânea, iar membrii rivali din cadrul familiei lui se luptau pentru succesiune. Unul dintre cei mai puternici prinţi din Palmira nu făcuse niciun secret din dorinţa de a se alia cu Parţia, în cazul în care ar fi devenit domnitor.

Castor şi-a dres glasul.

— E sarcina guvernatorului din Siria să-i convingă pe parţi să-şi ia mâinile de pe Palmira.

Centurionul Septimus a ridicat o sprânceană a mirare.

— Cassius Longinus? Crezi că e în stare?

Castor a rămas tăcut un moment, cât s-a gândit ce să răspundă.

— Longinus se poate descurca. Nu e un lacheu imperial. Şi-a câştigat rangul prin meritele lui. Dacă nu va putea câştiga bătălia pe tărâm diplomatic, sunt convins că îi poate distruge pe parţi prin luptă. Dacă se va ajunge la asta…

— Tare mult aş vrea să-ţi împărtăşesc încrederea, a spus Septimus şi a clătinat din cap. Din câte am auzit eu, Longinus a rupt-o la sănătoasa, şi încă repede, ultima oară când a avut necazuri.

— Cine ţi-a spus aşa ceva? s-a răstit Castor.

— Am auzit asta de la un ofiţer din garnizoana de la Bushir. Se pare că Longinus era în fort când au apărut rebelii. Guvernatorul a ajuns în şa, dispărând de acolo mai repede decât îţi cotrobăieşte prin pungă o târfă din Subura.

Castor a ridicat din umeri.

— Sunt convins că a avut un motiv întemeiat să procedeze astfel.

— Nu mă îndoiesc.

Încruntându-se, Castor s-a întors spre subordonatul lui.

— Ascultă, nu este treaba noastră să discutăm motivele guvernatorului. Mai ales dacă ne pot auzi soldaţii. Aşadar, te rog să-ţi păstrezi părerile pentru tine, ai înţeles?

Centurionul Septimus a strâns din buze o clipă, apoi a dat din cap.

— Cum doreşti.

Coloana de soldaţi a continuat să coboare panta şi, pe măsură ce vântul se asprea, primele trâmbe de nisip au traversat drumul. În câteva momente, doar, orice urmă a lumii din jur s-a şters, iar Castor a rărit paşii ca să se asigure că încă îşi conducea oamenii pe drumul ce ducea spre tabără. Au înaintat cu fereală, ţinându-şi umerii aplecaţi, făcând toate eforturile să se adăpostească în spatele scuturilor, ferindu-se de rafalele de nisip. În cele din urmă, drumul s-a îndreptat, semn că ajunseseră la poalele falezei. Chiar dacă fortul era la mică distanţă în faţa lor, nisipul şi întunericul ce cobora îl ascundeau vederii.

— Nu mai avem mult, a mormăit Castor către sine.

Septimus l-a auzit.

— Prea bine. Când ajung la cortul meu, înainte de toate o să-mi clătesc gâtlejul cu o picătură de vin.

— Bună idee. Te superi dacă vin şi eu?

Septimus a strâns din dinţi la auzul propunerii neaşteptate şi, amărât, s-a resemnat să împartă ultima ploscă din vinul adus tocmai din partea cealaltă a deşertului, de la Palmira. Şi-a dres glasul şi a încuviinţat.

— Cu mare plăcere.

Castor a râs şi l-a bătut cu palma pe umăr.

— Bravo, omule! Când o să ajungem la Palmira, dau eu de băut.

— S-a făcut. Mulţam…

Septimus s-a crispat brusc, apoi şi-a mijit ochii şi a privit drept înainte. Pe urmă a ridicat brusc mâna, făcând semn coloanei să se oprească.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Castor încet şi a rămas foarte aproape de subordonatul lui. Ce e?

Septimus a făcut un semn din cap către fort.

— Am văzut ceva, exact în faţa noastră. Un călăreţ.

Amândoi au scrutat norii de nisip din faţa lor, încordându-şi auzul şi văzul, dar nu au zărit pe nimeni, nici călare, nici pe jos. Doar pâlcuri de mici tufişuri care creşteau de o parte şi de alta a drumului. Castor şi-a înghiţit nodul din gât, silindu-şi muşchii încordaţi să se destindă.

— Dar ce anume ai văzut?

Septimus i-a aruncat o privire plină de furie, simţind că superiorul avea îndoieli în privinţa spuselor.

— Cum am zis, un călăreţ. La vreo cincizeci de paşi în faţă. Nisipul s-a risipit preţ de o clipă şi l-am zărit, dar prea puţin.

Castor a făcut o mişcare din cap.

— Nu a fost cumva o nălucire provocată de vreo rază de lumină? Se putea prea bine să fi văzut vreun tufiş mişcându-se mai ciudat.

— Îţi spun clar, domnule. Era un cal. Cât se poate de limpede. Jur pe toţi zeii. Acolo, sus, în faţa noastră.

Castor tocmai se pregătea să-i răspundă, când au auzit amândoi un sunet metalic răsunând mai tare decât vuietul vântului. Niciun soldat nu ar fi interpretat altfel acel sunet: era lovirea unei săbii de alta. O clipă mai târziu, s-a auzit un ţipăt înfundat, iar apoi nimic altceva în afara şuieratului provocat de vânt. Când s-a întors spre Septimus ca să îi spună ceva cu glas scăzut, Castor a simţit că îi îngheaţă sângele în vene.

— Transmite ordinul către ceilalţi ofiţeri. Să îi aşeze pe soldaţi în rânduri strânse de-a latul drumului. Dar procedează fără să creezi agitaţie.

— Am înţeles.

Centurionul Septimus a salutat şi a rămas în urmă ca să transmită ordinul către soldaţi. În vreme ce aceştia s-au desfăşurat de o parte şi de alta a drumului, Castor a făcut câţiva paşi mari către tabără. O schimbare ciudată a vântului i-a oferit o imagine neclară a postului de pază de la poartă şi a unui cadavru prăbuşit pe cadrul de lemn, în care erau înfipte câteva săgeţi. Apoi un val de praf a ascuns din nou vederii întreaga tabără. Castor s-a retras către oamenii lui. Auxiliarii stăteau într-o linie de câte patru soldaţi de-a curmezişul drumului, ţinându-şi scuturile sus şi suliţele înclinate înainte, privind în acelaşi timp neliniştiţi spre tabără. Aflat în fruntea centuriei, pe

flancul drept, Septimus îşi aştepta comandantul. Lângă el, panta se deschidea abrupt, printre stânci şi vegetaţie măruntă.

— Ai văzut ceva, domule?

Castor a făcut din cap semn că da şi a aşteptat până când a ajuns alături de celălalt ofiţer, după care i s-a adresat cu glas încet:

— A fost atacată tabăra.

— Atacată? a făcut Septimus, ridicând din sprâncene. De cine? De parţi?

— Păi cine altcineva putea fi?

Septimus a făcut un semn din cap, apoi mâna i-a alunecat strângând mânerul sabiei.

— Care este ordinul?

— Duşmanii sunt încă în apropiere. Pe furtuna asta ar putea fi oriunde. Trebuie să ne întoarcem în tabără, să-i ucidem şi să închidem poarta. Asta e cea mai bună şansă a noastră.

Septimus a surâs cu un aer sumbru.

— Poate vrei să spui *singura* noastră şansă.

Castor nu i-a răspuns, însă şi-a azvârlit faldurile mantiei peste umeri şi apoi a scos sabia. A ridicat-o în aer şi a privit de-a lungul şirului de soldaţi ca să fie sigur că ceilalţi ofiţeri îi urmau exemplul şi transmiteau ordinul mai departe. Castor nu avea ştiinţă câţi duşmani aveau de înfruntat. Dar, de vreme ce se dovediseră îndeajuns de îndrăzneţi ca să atace şi să ocupe tabăra, însemna că numărul lor era suficient de mare. Negura care se aşternuse deasupra fluviului şi începutul furtunii de nisip le acoperise înaintarea. Castor s-a simţit prea puţin consolat la gândul că aceeaşi furtună de nisip avea să ofere acum ascunziş restului oamenilor din cohortă ce se apropiau de fort. Cu puţin noroc, auxiliarii puteau să-i ia prin surprindere pe duşmani. A coborât încet braţul înarmat, descriind un arc de cerc spre fort. Semnalul a fost repetat de ceilalţi ofiţeri, fiind transmis către oamenii din stânga lui, care stăteau ascunşi în întuneric şi praf.

Castor şi-a apropiat sabia de corp, până când lama ei s-a lipit de marginea scutului, după care a păşit înainte. Şirul de soldaţi s-a unduit în urma lui, semn că auxiliarii păşeau hotărât pe terenul accidentat ce ducea către tabără. Ofiţerii au menţinut ritmul suficient de lent pentru a putea să îndrepte linia, în vreme ce soldaţii înaintau. La dreapta, panta dădea spre teren

deschis, pe măsură ce centuria se îndepărta de buza falezei. Castor a privit înainte, ţinând ochii întredeschişi, căutând semne ale inamicului sau ale fortificaţiilor din tabără. Apoi a văzut poarta principală, masivă, apărând din vârtejurile de praf şi nisip. Conturul palisadei ridicate de fiecare parte s-a limpezit, dezvăluind chiar şi unele amănunte, momente în care auxiliarii s-au apropiat de tabără. În afara cadavrului care stătea proptit de stâlpul porţii nu se vedea niciun alt soldat, fie el viu sau mort.

Zgomotul de copite a răsunat bubuitor spre dreapta lui, iar Castor s-a răsucit brusc, atât cât să vadă cum unul dintre oamenii lui de la capătul şirului a încercat să-şi smulgă o săgeată ce îi pătrunsese în piept, însoţindu-şi gestul cu un ţipăt ascuţit. Printre norii de nisip au ţâşnit siluete neclare, semn că mai mulţi arcaşi călare porniseră în galop către auxiliari şi îşi sloboziseră săgeţile în latura dreaptă a formaţiei de soldaţi romani, care rămăsese neprotejată. Alţi patru oameni au primit lovituri de săgeată şi s-au prăbuşit la pământ, în vreme ce un altul s-a chircit, însă s-a străduit să rămână în picioare cât timp s-a zbătut să smulgă o săgeată ce îi trecuse prin coapsa unui picior şi i-l ţintuise de celălalt. Parţii şi-au rotit caii şi au dispărut din vedere, lăsându-i pe auxiliari să se holbeze după ei, luaţi prin surprindere şi cuprinşi de groază.

Aproape în acelaşi moment s-a auzit un răcnet din stânga, semn că inamicul declanşase un nou atac.

— Continuaţi înaintarea! a strigat Castor cu disperare în glas, auzind zgomot de cai ce treceau prin spatele cohortei. Alergaţi, băieţii mei!

Şirurile ordonate ale cohortei s-au dizolvat, transformându-se într-o masă de oameni care alergau spre poarta principală, între aceştia aflându-se şi Castor. Apoi a văzut porţile închizându-se şi, imediat după aceea, zeci de feţe apărând deasupra palisadei. Apoi s-au ridicat multe arcuri şi, din nou, şuierul săgeţilor a răsunat prin aer şi alţi soldaţi auxiliari au fost doborâţi în timp ce se apropiau neajutoraţi de tabără. Ploaia de săgeţi nu contenea deloc, lovind cu zgomot scuturile ori pătrunzând în carnea oamenilor cu un pleoscăit umed. Din toate părţile răzbăteau ţipete şi, cu o senzaţie de gol în stomac, Castor şi-a dat seama că oamenii lui vor muri până la ultimul dacă nu izbutea el să facă vreo manevră inteligentă.

— După mine! a urlat el. Staţi strâns lângă mine!

O mână de oameni i-au ascultat ordinul, ridicând scuturile în jurul lui Castor şi al drapelului cohortei. Li s-au alăturat şi alţi soldaţi, aranjaţi pe poziţie de Septimus, care s-a apropiat de comandantul său. După ce aproape cincizeci de oameni au alcătuit un cerc strâns, ţinând scuturile ridicate, Castor a dat ordinul de retragere de-a lungul drumului, către faleză. S-a îndepărtat încet în semiîntuneric, lăsându-şi camarazii răniţi cerşind cu disperare în glasuri să nu fie abandonaţi la mila parţilor. Castor şi-a oţelit inima. Nu putea face nimic pentru oamenii răniţi. Singurul adăpost ce le mai rămăsese supravieţuitorilor cohortei era fortul în construcţie, de pe faleză. Dacă reuşeau să ajungă acolo, aveau şanse sporite de a duce bătălia finală. Cohorta era sortită pieirii, însă oamenii lui vor lua cu ei în moarte cât mai mulţi duşmani.

Auxiliarii ce alcătuiau un grup mic au apucat să ajungă la poalele falezei înainte ca duşmanii să-şi dea seama de intenţia lor şi să îi urmărească îndârjiţi. Călăreţii au apărut însă curând din întuneric şi au slobozit săgeţi, după care, dându-şi seama că nu mai era nevoie să folosească tactica atacului şi retragerii, şi-au oprit caii şi au ţintit în tihnă, trăgând zeci de săgeţi spre auxiliari. Cohorta care urca drumul devenise acum o ţintă mică pentru parţi, iar un zid compact alcătuit din scuturi apăra spatele grupului redus de supravieţuitori ce se retrăgea spre şantierul de construcţii. Urmărind grupul şi apropiindu-se de el atât cât îndrăzneau, parţii trăgeau imediat ce observau vreo breşă în paravanul de scuturi. Înţelegând inutilitatea încercării de a străpunge scuturile, ei au schimbat tactica, ţintind spre picioarele rămase neprotejate ale urmăriţilor, silindu-i să se ghemuiască şi făcându-i astfel să încetinească retragerea în susul drumului. Chiar şi aşa, cinci oameni au fost răniţi de săgeţi încă înainte să ajungă pe terenul plat din apropierea perimetrului în care se găsea şantierul. Acolo, la înălţimea falezei, vântul era puternic, dar măcar scăpaseră de norii de praf şi puteau vedea limpede pe deasupra nisipului învârtejit ce cotropise peisajul înconjurător.

Lăsându-l pe Septimus să comande ariergarda, Castor a condus restul soldaţilor printre fundaţiile porţii principale. Zidurile erau prea scunde pentru a-i împiedica pe parţi să pătrundă în fort şi singurul loc în care auxiliarii puteau opune

rezistenţă era la turnul de veghe, aproape terminat, care se găsea într-un colţ al fortului, chiar pe marginea falezei.

— Pe aici! a strigat Castor cu forţă. Urmaţi-mă!

Au traversat în goană labirintul de linii drepte, formate din pietre ce marcau poziţiile clădirilor şi ale drumurilor ce străbăteau fortul. Drept în faţa lor, silueta turnului de veghe se profila impunătoare pe fundalul cerului presărat de stele. Imediat ce au ajuns la structura cu cadre de lemn, Castor a rămas la intrare şi le-a făcut semn tuturor să pătrundă înăuntru. Avea cu sine în jur de douăzeci de oameni şi ştia că vor fi norocoşi dacă vor reuşi să supravieţuiască până în zori. Intrând şi el, Castor a dat ordin ca soldaţii să se posteze pe platforma de deasupra turnului şi în dreptul fantelor din zidul de la etajul aflat deasupra intrării. A păstrat alături de el patru oameni pentru a apăra intrarea şi l-a aşteptat pe Septimus şi cu ariergarda lui ca să ajungă în turn. Au avut parte doar de un scurt răgaz, după care, câteva siluete neclare au trecut de poarta neterminată a fortului şi s-au apropiat de turnul de veghe. Câteva momente mai apoi, scoţând strigăte de triumf, războinicii parţi, apărând ca un val, s-au repezit pe urmele soldaţilor.

Castor şi-a făcut palmele pâlnie la gură şi a strigat:

— Sunt în urma voastră! Fugiţi!

Oamenii ariergărzii împovăraţi de armuri, ajunseseră deja la capătul puterilor după o zi de muncă, astfel că au început să alerge împleticit. Unul dintre ei s-a împiedicat de un bolovan şi, scoţând un strigăt strident, s-a prăbuşit la pământ, însă niciunul dintre camarazii lui nu s-a oprit nici măcar să privească în urmă, iar omul a fost înghiţit de valul de parţi ce se repezea către turn. Duşmanii au roit pe lângă el vreme de câteva momente, hăcuindu-l şi împungându-l cu lamele curbate ale săbiilor. Moartea auxiliarului le-a oferit tovarăşilor lui suficient timp ca să ajungă la turn, unde au căzut epuizaţi, lăsându-şi scuturile deoparte şi încercând să-şi tragă sufletul. Septimus şi-a umezit buzele şi, respirând cu greutate, s-a silit să se îndrepte de spate şi să dea raportul.

— Am pierdut doi oameni… Unul pe drum, iar pe celălalt adineauri.

— Am văzut, a spus Castor, însoţindu-şi vorbele cu o mişcare din cap.

— Şi acum ce facem?

— Rezistăm cât putem.

— Şi pe urmă?

Castor a râs.

— Pe urmă, murim. Dar nu înainte de a trimite în Hades cel puţin vreo patruzeci de parţi.

Septimus a făcut un efort să surâdă, asta doar de dragul oamenilor care asistaseră la acel schimb de replici. Apoi s-a uitat peste umărul lui Castor şi pe faţă i-a apărut o expresie de dârzenie.

— Iată-i că atacă.

Castor s-a întors şi a ridicat scutul.

— Trebuie să-i ţinem în loc! În formaţie!

Septimus s-a aşezat alături de el, iar patru oameni au ridicat lăncile, pregătiţi să împungă cu ele peste capetele celor doi ofiţeri. Dincolo de intrare, alcătuind o masă întunecată, parţii au traversat precipitaţi terenul acoperit cu pietre şi s-au azvârlit asupra scuturilor ce blocau uşa. Castor s-a încordat cu o clipă înainte ca scutul să fie împins spre el de izbitură. Apoi şi-a înfipt mai bine în pământ picioarele încălţate cu cizme întărite cu fier şi, folosindu-se de toată greutatea, a împins în faţă scutul care avea un umbo ascuţit. A auzit un icnet puternic de durere, semn că lovitura dată de el îşi atinsese ţinta. Peste umărul lui, o lance cu vârful ascuţit a împuns şi, imediat după aceea, din afara turnului a răsunat un strigăt de agonie. Când lancea a fost retrasă, câteva picături călduţe l-au împroşcat pe Castor drept în ochi. A clipit ca să scape de ele, moment în care o lovitură de sabie i-a făcut scutul să se cutremure. Alături de el, centurionul Septimus a împins cu scutul masa de duşmani ce se îmbulzea la intrare şi, cu sabia, străpungea orice porţiune expusă a atacatorilor, atât cât reuşea să vadă prin crăpătura dintre marginea scutului şi cadrul uşii.

Atât timp cât cei doi ofiţeri rezistau în acea poziţie şi erau sprijiniţi de oamenii dinapoia lor, care izbeau şi împungeau cu lăncile, inamicii nu puteau răzbi pe uşă. Vreme de o clipă, Castor s-a simţit însufleţit la gândul că, pentru prima oară, sorţii luptei începeau să se încline în favoarea lor.

Apoi, mult prea târziu, a perceput o mişcare slabă la nivelul solului. Exact în faţa intrării, unul dintre parţi se ghemuise şi strecurase sabia pe sub marginea de jos a scutului său. Lama i-a

pătruns adânc în gleznă, tăind pielea cizmei, carnea şi muşchiul, ajungând până la os. Durerea a fost bruscă şi sfredelitoare, ca aceea provocată de un fier înroşit ce i-ar fi pătruns în încheietură. Castor s-a dezechilibrat şi a fost împins în spate, apoi a scos un urlet puternic de suferinţă şi furie.

Uitându-se imediat înapoi, Septimus şi-a văzut comandantul lăsându-se moale peste cadrul uşii.

— Următorul om! Ocupă locul gol!

Ghemuindu-se ca să-şi ferească picioarele, cel mai apropiat auxiliar a trecut alături de Septimus, iar camarazii lui au împuns cu vârfurile lăncilor spre inamici, riposta lor reuşind să îi mai îndepărteze puţin de intrare. Apoi, pe neaşteptate, s-a auzit un răcnet de alarmă răzbătând din întuneric, dar şi sunetul provocat de pietre de zidărie căzând la pământ, aruncate din turn. Castor a scos capul pe după cadrul uşii şi a văzut o bucată de piatră de construcţie căzând peste parţi, zdrobindu-i capul unuia dintre ei şi strivindu-i trupul de pământ. Asupra atacatorilor au început să cadă alte şi alte pietre mari, ucigându-i şi schilodindu-i pe câţiva care nu reuşiseră să se retragă la o distanţă sigură de ziduri.

— Bună treabă, fir-ar să fie, a mârâit Septimus, încântat de ceea ce văzuse. Să vedem dacă le place să fie loviţi fără să poată riposta. Ticăloşii!

În vreme ce duşmanii s-au retras departe, ploaia de pietre şi bolovani a încetat, iar zgomotele luptei s-au stins, făcând loc strigătelor dispreţuitoare şi fluierăturilor auxiliarilor din turnul de veghe, dar şi gemetelor şi ţipetelor oamenilor răniţi şi rămaşi în faţa intrării. Septimus a aruncat o ultimă privire afară, după care a făcut semn unuia dintre soldaţi să-i ia locul. Rezemându-şi scutul de zid, a îngenuncheat să examineze rana lui Castor, trebuind să-şi forţeze privirea ca să distingă ceva în lumina slabă a stelelor, ce pătrundea pe uşă. A pipăit cu delicateţe rana şi a simţit fragmente de os în carnea ciopârţită. Castor a icnit şi a scrâşnit din dinţi, abia reuşind să-şi reprime un urlet de durere.

Septimus a ridicat privirea spre el.

— Îmi pare rău să te anunţ, dar nu vei mai putea lupta.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu, i-a răspuns Castor cu voce şuierătoare.

Septimus a surâs vag.

— Trebuie oprită sângerarea. Dă-mi eşarfa.

Castor a slăbit eşarfa şi, după ce a desfăcut-o de la gât, i-a întins-o lui Septimus. Acesta a plasat un capăt pe după pulpă şi apoi s-a uitat la Castor.

— O să doară. Eşti pregătit?

— Hai, dă-i drumul.

Septimus a înfăşurat eşarfa în jurul piciorului, peste rană, iar apoi a prins-o strâns în spatele pulpei şi a făcut nod. Împunsătura arzătoare nu semăna cu nicio altă durere îndurată până atunci de Castor şi, în ciuda frigului ce se lăsase, când Septimus a terminat de legat eşarfa şi s-a ridicat în picioare, el transpira abundent.

— Va trebui să mă ajuţi să urc scara când va veni momentul să rezistăm la ultimul lor atac.

Septimus a dat din cap.

— Mă voi îngriji de asta.

Ofiţerii s-au privit preţ de un moment şi s-au gândit la semnificaţia deplină a ultimelor replici schimbate între ei. Acum, când acceptaseră inevitabilul, Castor a simţit că povara îngrijorării dispăruse în faţa sorţii ce îi aştepta. În ciuda durerilor cumplite de la rană, în adâncul inimii trăia un sentiment calm de resemnare şi o hotărâre să piară luptând. Septimus şi-a mutat privirea în altă parte, uitându-se pe uşă, şi a văzut duşmanii stând în mici grupuri pe întinderea întregului şantier, departe de raza de acţiune a pietrelor pe care auxiliarii le puteau arunca din turnul de veghe.

— Mă întreb ce vor face în continuare, a gândit el cu voce tare. Ne vor lăsa să murim de foame?

Castor a scuturat din cap. Se afla de suficient timp în slujba imperiului, mai ales în partea sa răsăriteană, astfel încât ştia prea bine cum se comporta vechiul adversar al Romei.

— Nu vor aştepta atât de mult. Asta nu i-ar onora defel.

— Şi atunci?

Castor a făcut un gest din umeri.

— Vom afla foarte curând.

A urmat un moment de tăcere, după care Septimus s-a întors cu spatele la intrare.

— Bine, şi ce înseamnă asta? E un raid oarecare? Ori începutul unei noi campanii împotriva Romei?

— Mai are vreo importanţă?

— Măcar vreau să ştiu de ce mor.

Castor a strâns din buze şi a analizat situaţia.

— Ar putea fi doar un raid. Probabil au socotit construirea acestui fort drept un act provocator. Însă este la fel de posibil ca parţii să vrea cale liberă peste Eufrat pentru armată. Asta ar putea reprezenta primul pas către preluarea controlului asupra Palmirei.

Gândurile lui Castor au fost întrerupte de un strigăt de afară.

— Romani! Ascultaţi-mă! s-a auzit vocea cuiva care vorbea în greacă. Parţia vă cere să puneţi jos armele şi să vă predaţi!

— Fugi de-aici! a pufnit Septimus.

Omul aflat în beznă nu a răspuns provocării, continuând pe un ton stăpânit.

— Comandantul meu vă cere să vă predaţi. Dacă lăsaţi armele, veţi fi cruţaţi. Îşi dă cuvântul că aşa va fi.

— Cruţaţi? a repetat Castor cu voce slabă, după care şi-a strigat răspunsul: Ne cruţaţi şi ne daţi voie să ne întoarcem la Palmira?

A urmat o scurtă pauză, după care omul a continuat:

— Viaţa voastră va fi cruţată, dar veţi ajunge prizonieri.

— Asta înseamnă că vom deveni sclavi, a bombănit Septimus şi a scuipat pe podea. Nu vreau să mor ca sclav. S-a întors către Castor. Domnule, ce facem?

— Spune-i să se ducă în Hades.

Septimus a zâmbit strâmb, iar dinţii lui au sclipit pe întuneric. S-a răsucit către intrare şi a strigat:

— Dacă vreţi armele noastre, veniţi să ni le luaţi!

Castor a chicotit.

— Ideea nu e întru totul originală, dar merge.

Cei doi ofiţeri au schimbat câte un zâmbet, iar oamenii lor au surâs agitaţi, după care omul din întuneric li s-a adresat încă o dată.

— Fie cum vreţi. Acest loc va deveni mormântul vostru. Mai bine zis… rugul vostru.

Într-o parte mai depărtată a şantierului apăruse deja o lumină slabă, iar Septimus a urmărit flăcăruia care a crescut în intensitate, făcând ca silueta războinicului să apară profilată, arătându-l aplecat deasupra cutiei cu iască aprinsă. Focul era bine întreţinut, astfel că a crescut în mărime, după care oamenii s-au strâns lângă el ca să aprindă torţele încropite din

vreascurile şi resturile de lemn aflate în jur. Apoi s-au apropiat de turnul de veghe şi Septimus a văzut cum prima dintre săgeţile cu cârpe îmbibate în ulei era apropiată de torţă pentru a o aprinde. În acelaşi timp, arcaşul a tras săgeata spre turn. Aceasta a descris un arc de flăcări prin aer şi s-a înfipt cu un zgomot surd într-un stâlp al schelei, împrăştiind o jerbă de scântei. Imediat după aceea, alte săgeţi aprinse au pornit spre structură, pătrunzând în lemn cu pocnete puternice şi arzând cu flacără tot mai mare.

— Ce ticăloşi! a spus Septimus, strângând mai tare între degete mânerul sabiei. Vor să ne vadă arzând.

Castor ştia că în turn nu era nicio picătură de apă şi a dat amărât din cap.

— Nu putem face nimic. Spune-le oamenilor să coboare din turn.

— Am înţeles.

La scurt timp după aceea, când şi ultimul supravieţuitor a ajuns în camera de gardă de la baza turnului, Castor s-a ridicat cu greu în picioare, s-a proptit de zid şi li s-a adresat:

— S-a zis cu noi, flăcăi. Ori rămânem aici şi ardem de vii, ori ieşim şi murim de gât cu o parte dintre nemernicii ăia. Asta e situaţia. Aşadar, când voi da eu ordin, îl urmaţi pe centurionul Septimus afară din turn. Ţineţi aproape unul de altul şi atacaţi-i cu toată forţa. Aţi înţeles?

O parte dintre soldaţi au dat aprobator din cap, alţii au reuşit să confirme prin cuvinte că înţeleseseră ordinul. Septimus şi-a dres glasul:

— Dar tu ce vei face? Nu poţi veni cu noi.

— Ştiu. O să rămân aici şi mă voi ocupa de stindard. Nu trebuie lăsat în ghearele lor, a zis Castor, punând mâna pe emblema militară a unităţii sale. Lăsaţi-l la mine.

Purtătorul de stindard a ezitat o clipă, după care a înaintat şi i l-a întins.

— Să aveţi grijă de el, domnule.

Castor a făcut un semn din cap, a prins cu hotărâre stindardul şi s-a slujit de el ca de o cârjă pentru a prelua greutatea de pe piciorul rănit. În jurul lor, pocnetele scoase de lemnul aprins şi vuietul slab al flăcărilor umplea aerul. O lumină ameninţătoare, portocalie, a iluminat terenul din jurul turnului.

Şchiopătând, Castor a pornit spre scara îngustă de lemn aflată într-un colţ.

— Când voi ajunge pe acoperiş, o să dau ordinul de atac. Băieţi, să faceţi ca fiecare aruncare de lance să merite.

— Aşa vom proceda, domnule, a spus încet Septimus.

Castor a făcut un gest din cap şi l-a prins în treacăt pe centurion de braţ, apoi, scrâşnind din dinţi, a pornit spre acoperiş, chinuindu-se să urce treptele de lemn, în vreme ce aerul din jurul lor se încingea, iar firicele de fum se prefirau prin lumina oranj ce pătrundea prin ferestrele de tragere cu arcul şi prin alte deschizături. Până să ajungă aproape de acoperiş, latura care se afla cel mai aproape de turnul de veghe era deja cuprinsă de flăcări. Castor a văzut zeci de parţi aşteptând în lumina brutală a flăcărilor şi a inspirat adânc.

— Centurion Septimus! Acum! Atacaţi!

Dinspre baza turnului s-a auzit un cor firav de strigăte de luptă, apoi Castor i-a văzut pe parţi ridicându-şi arcurile, concentrându-se asupra ţintelor, după care din corzile lor au pornit, întunecate, săgeţile ucigătoare. Pe deasupra parapetului, a văzut grupul mic şi compact alcătuit de oamenii lui pornind în trombă să traverseze şantierul. Soldaţii stăteau cu umerii plecaţi înapoia scuturilor şi goneau către duşmani, urmându-l pe Septimus, care profera blesteme la adresa parţilor. Arcaşii au rămas hotărâţi locului şi au slobozit săgeţile cât de repede au putut către ţintele în mişcare. Cei care încă mai aveau la dispoziţie săgeţi aprinse, le-au tras, astfel că acestea au descris traiectorii sclipitoare prin aer, îndreptându-se către auxiliari. Câteva dintre ele s-au înfipt în scuturi, continuând să ardă în timp ce erau purtate înainte de soldaţi. Apoi, Castor l-a văzut pe Septimus cum s-a înălţat puţin pe vârfuri şi a rămas nemişcat o clipă, după care a scăpat sabia din mână şi a dus-o la săgeata ce îi străpunsese gâtul, în vreme ce ultimul lui strigăt a răsunat, căpătând ecou, peste şantier. Apoi s-a prăbuşit în genunchi şi a căzut înainte pe pământ, zvârcolindu-se fără vlagă în timp ce sângera de moarte.

Auxiliarii s-au strâns în jurul lui şi au înălţat scuturile. Castor i-a urmărit cu amărăciune în suflet, simţindu-se neputincios. Avântul asaltului pierise odată cu prăbuşirea lui Septimus, iar acum soldaţii săi erau doborâţi unul câte unul, pentru că săgeţile trase de parţi îşi găseau loc printre scuturi şi

străpungeau trupurile celor aflaţi înapoia lor. Castor nu a mai stat să asiste la sfârşitul oamenilor lui. Sprijinindu-se cu greu pe stindard, a ajuns de cealaltă parte a platformei şi a privit în josul falezei, către fluviu. Dedesubt, ceaţa se risipise, iar lumina lunii se oglindea în apele iuţi şi unduioase, care curgeau peste stâncile albiei. Castor şi-a înclinat capul pe spate şi s-a uitat spre adâncul senin al cerului, inspirând în acelaşi timp adânc aerul rece al nopţii.

Un zgomot provocat de prăbuşirea unui stâlp de lemn în partea cealaltă a turnului l-a făcut să-şi plimbe privirea de jur împrejur, moment în care şi-a dat seama că nu mai avea timp dacă ţinea să se asigure că stindardul cohortei lui nu avea să cadă în mâinile duşmanului. Prin perdeaua înşelătoare de flăcări şi fum a văzut, tremurătoare, imaginea şirurilor de parţi şi a înţeles că acela era doar începutul. Curând, o maree de foc distrugătoare se va revărsa peste deşert şi va ameninţa să cuprindă provinciile răsăritene ale Imperiului Roman. A prins cu tărie stindardul în ambele mâini, a strâns din dinţi, şi s-a azvârlit în gol.

CAPITOLUL 2

— O viaţă mai plăcută nici nu se poate, a spus Macro şi s-a rezemat de un perete de la Amfora Abundenţei, localul pe care îl frecventa cu asiduitate, şi apoi şi-a întins picioarele în faţă. Până la urmă, tot am obţinut un post în Siria. Ştii ceva, Cato?

— Ce anume? a întrebat tovarăşul lui, parcă trezit dintr-o reverie şi clipind din ochi până ce aceştia au rămas deschişi.

— Este exact aşa cum am sperat că se va întâmpla. Macro a închis ochii şi s-a bucurat de căldura soarelui ce s-a revărsat pe faţa lui, brăzdată de vreme. Vinuri bune, femei nu tocmai scumpe, care ştiu câte ceva despre amor, şi o vreme mereu frumoasă şi uscată. Acolo există până şi o bibliotecă acceptabilă.

— Nu mi-aş fi închipuit că te-ar interesa în vreun fel cărţile, a spus Cato.

În ultimele luni, Macro îşi satisfăcuse aproape până la saţietate dorinţele epicureice şi se apucase de citit. Adevărat, preferinţele lui mergeau spre comediile cu un limbaj deocheat şi erotic, dar, s-a gândit Cato, măcar citea ceva şi exista şansa ca această pasiune să îl împingă spre lecturi ceva mai serioase.

Macro a zâmbit.

— Locul ăsta e destul de bun, deocamdată. Climă călduţă şi femei atrăgătoare. Să-ţi spun ceva. După campania din Britania, nu mai vreau să văd în viaţa mea vreun celt în carne şi oase.

— Ai dreptate, a murmurat centurionul Cato cu convingere în suflet, amintindu-şi mlaştinile reci şi umede, învăluite de neguri, prin care el şi Macro, alături de soldaţii Legiunii a Doua, trecuseră luptând pentru a reuşi ultima cucerire a Imperiului. Cu toate astea, a zis el, vara nu a fost chiar atât de rea acolo.

— Vara?! a făcut Macro, încruntându-se. Cred că te referi la cele câteva zile plăcute pe care le-am avut între iarnă şi toamnă.

— Stai puţin. Numai să petreci câteva luni de campanie prin deşert şi o să tânjeşti după vremurile trăite în Britania, o să ţi se pară brusc că ai fost în Câmpiile Elizee.

— Tot ce se poate, a gândit Macro cu voce tare, amintindu-şi de precedenta lor numire, la graniţa cu Iudeea, în mijlocul unui tărâm aproape pustiu. A scuturat din cap, alungând acea amintire. Bine, dar de data asta voi avea o cohortă sub comanda

mea, remuneraţia de prefect şi perspectiva unei odihne binemeritate, după ce va fi trebuit să ne riscăm viaţa şi trupul pentru împărat, Senat şi Poporul Romei – a rostit el sloganul oficial printre dinţi – prin care mă refer şi la acel ticălos şiret şi uneltitor, Narcissus pe numele lui.

— Narcissus… Repetând numele secretarului personal al împăratului Claudius, Cato s-a îndreptat de spate şi s-a răsucit către amicul său. Apoi şi-a coborât glasul. Încă nu am primit niciun răspuns de la el. Sigur trebuie să fi citit deja raportul acela.

— Da, a făcut Macro. Şi ce e cu asta?

— Păi ce-ţi închipui că va face în privinţa guvernatorului?

— Cassius Longinus? A, el nu va păţi nimic. Longinus a şters orice urme posibile, şi a făcut-o destul de bine. Nu există nicio dovadă clară care să facă legătura dintre el şi orice acţiune de trădare şi poţi fi convins că el va face tot ce îi stă în putere, la nivelul lui, ca să se arate cel mai fidel slujitor al Imperiului, mai ales acum, când ştie că este supravegheat.

Cato a aruncat o privire în jur, către clienţii care se aflau la cea mai apropiată masă şi s-a aplecat către Macro.

— Având în vedere că suntem oameni pe care Narcissus i-a trimis pentru a-l urmări pe Longinus, am îndoieli serioase că actualul guvernator va vărsa vreo lacrimă dacă noi vom muri. Trebuie să fim foarte precauţi.

— Nu prea cred că ne poate ucide, a spus Macro pe un ton sfidător. Un asemenea gest ar stârni prea multe bănuieli. Calmează-te, Cato. Totul e în regulă în ceea ce ne priveşte.

Apoi şi-a întins braţele în faţă, şi-a încordat umerii, după care şi-a petrecut palmele pe după ceafă, căscând foarte satisfăcut.

Cato l-a privit vreme de un moment, dorindu-şi ca Macro să nu respingă cu atâta uşurinţă primejdia pe care o reprezenta Cassius Longinus. În urmă cu câteva luni, guvernatorul Siriei ceruse transferul altor trei legiuni sub comanda lui, pentru a contracara ameninţarea crescândă a unei răzmeriţe în Iudeea. Având în spatele lui o forţă de o asemenea mărime, Longinus ar fi reprezentat o ameninţare gravă la adresa împăratului. Cato era convins că Longinus se pregătea pentru a încerca să ocupe tronul imperial. Graţie eforturilor lui Macro şi Cato, revolta fusese stăvilită încă înainte de a cuprinde întreaga provincie, iar lui Longinus i se respinsese ideea de a beneficia de legiuni

suplimentare. Un om care avea puterea lui Longinus nu putea să îi uite cu uşurinţă pe cei care zădărniciseră realizarea ambiţiilor lui, iar Cato sperase într-o răzbunare vreme de câteva luni. Însă acum, guvernatorul se confrunta cu o ameninţare cât se poate de reală din partea Parţiei, unde se aflau doar Legiunile a Treia, a Şasea şi a Zecea, plus cohortele lor de auxiliari, capabile să îi înfrunte pe duşmani. În cazul în care provinciile răsăritene participau la un război, orice bărbat capabil să lupte ar fi fost mobilizat pentru bătălia împotriva parţilor. Cato a oftat. Faptul că ameninţarea era bine-venită apărea ca o ironie. Măcar pentru o vreme, acest lucru trebuia să îl facă pe guvernator să se gândească la altceva decât la răzbunare. Cato şi-a golit cupa şi s-a rezemat din nou de zid, privind lung, dincolo de marginile oraşului.

Soarele coborâse spre linia orizontului, iar acoperişurile din ţiglă şi domurile clădirilor din Antiohia sclipeau în lumina ce se stingea treptat. La fel ca în mai toate oraşele care ajunseseră sub controlul romanilor, iar mai înainte fuseseră sub controlul moştenitorilor greci în lui Alexandru cel Mare, zona centrală era plină de genul de clădiri publice pe care le puteai vedea oriunde în imperiu. Dincolo de coloanele înalte ale templelor şi porticurilor, oraşul făcea loc unui amestec de case frumoase şi mahalale care se extindeau mereu, unde existau numai clădiri sumbre, cu acoperişuri plate. Pe străzile din acele cartiere aerul era înţesat de tot soiul de mirosuri emanate de aglomerarea de oameni. Acolo îşi petreceau timpul mai toţi soldaţii aflaţi în permisie. Însă Cato şi Macro preferau confortul aproximativ oferit de Amfora Abundenţei care, prin poziţia sa mai înaltă faţă de alte clădiri, se bucura de orice briză ce adia pe deasupra oraşului.

Băuseră aproape toată după-amiaza, iar Cato începuse să aţipească în îmbrăţişarea călduţă a stării de mulţumire şi oboseală. În ultima lună, cei doi făcuseră instrucţie dură cu oamenii din cohorta auxiliară, a Doua Iliră, în uriaşa tabără aflată dincolo de zidurile oraşului Antiohia. Era prima cohortă pe care o avea în calitate de prefect, astfel că Macro ţinea ca oamenii lui să fie mai destoinici, să mărşăluiască mai repede şi să lupte cu mai multă îndârjire decât oricare alta din cadrul armatei din partea răsăriteană a Imperiului. Sarcina lui Macro fusese îngreunată de faptul că aproape o treime dintre oameni

erau proaspăt recrutaţi – înlocuitori ai celor căzuţi în bătălia de la Fort Bushir. Cum armata era pe picior de război, toţi comandanţii de cohorte scotociseră întreaga regiune în căutare de oameni care să completeze efectivele unităţilor pe care le aveau în subordine.

Câtă vreme Cato se ocupase de instrucţia cohortei şi de comandarea echipamentului şi a celor necesare, Macro cutreierase în susul şi în josul coastei, de la Pieria până la Caesarea în căutare de recruţi. Luase cu sine zece dintre cei mai căliţi soldaţi şi stindardul cohortei. Cum ajungea în vreun port sau oraş, Macro îşi instala o tarabă în forum şi ţinea câte o cuvântare înălţătoare în faţa unui public alcătuit din bărbaţi fără slujbă şi căutători de aventură, oameni uşor de găsit în orice piaţă din oraşele imperiului. Cu glas bubuitor ca de paradă, el le promitea o primă de înrolare, un salariu decent, mese regulate, o viaţă aventuroasă şi, dacă trăiau; cetăţenia romană drept recompensă atunci când erau lăsaţi la vatră, asta după ce împlineau douăzeci de ani de serviciu militar, o nimica toată la urma urmei… Cu puţină instrucţie şi ei puteau ajunge să arate la fel de impresionanţi şi de bărbătoşi ca soldaţii care stăteau în spatele lui Macro. După ce termina de vorbit, de tarabă se apropiau oameni de tot felul, animaţi de speranţă, iar Macro îi alegea pe indivizii cei mai sănătoşi, respingându-i pe cei care nu corespundeau cerinţelor lui sau erau debili mintal ori prea vârstnici. În primele câteva oraşe avusese de unde să aleagă, dar pe măsură ce turul de recrutare se apropia de sfârşit, descoperea că pe acolo trecuseră şi alţi ofiţeri care îi luaseră deja pe cei mai buni oameni. Chiar şi aşa, până a revenit la cohorta sa, avea suficienţi soldaţi ca să o aducă la forţa ei deplină, dar şi destul timp ca să îi instruiască până la începerea campaniei.

Macro şi-a petrecut îndelungile luni de iarnă făcând instrucţie cu recruţii, iar în acest timp, Cato i-a pus pe ceilalţi soldaţi să execute marşuri istovitoare şi să se perfecţioneze în folosirea armelor. Cât s-a desfăşurat instrucţia oamenilor din a Doua Iliră, la Antiohia au sosit alte şi alte unităţi, care s-au încartiruit pe terenul tot mai întins al taberei din afara fortăreţei unde se afla Legiunea a Zecea. Împreună cu ele au venit şi o mulţime de vivandiere şi oameni, astfel că străzile şi pieţele din Antiohia vuiau de strigătele vânzătorilor ambulanţi. Fiecare han

gemea de soldaţi, iar bărbaţii stăteau la coadă în faţa lupanarelor vopsite în culori ţipătoare, care duhneau a tămâie ieftină şi a sudoare.

În vreme ce soarele apunea peste oraş, privirea lui Cato înregistra tot ce era în jur fără să se gândească la ceva anume. Deşi abia trecut de douăzeci de ani, făcuse deja patru ani şi jumătate de armată şi se obişnuise cu obiceiurile soldaţilor şi cu vârtejul pe care-l stârneau prin oraşele pe unde treceau. În ciuda unui început nu tocmai promiţător, Cato ajunsese un bun militar, după cum singur era dispus să recunoască. Inteligenţa vie şi curajul jucaseră un rol important în transformarea lui dintr-un tânăr răsfăţat al casei imperiale într-o persoană capabilă să comande oameni. Pe de altă parte, şi norocul fusese de partea lui. Când intrase în Legiunea a Doua, avusese şansa de a se trezi repartizat în centuria lui Macro, socotea el. Cato era convins că nu ar fi supravieţuit multă vreme pe graniţa germană sau campaniei următoare, din Britania, dacă centurionul Macro nu ar fi intuit aptitudinile recrutului slab şi agitat din Roma, aşa cum era el, şi dacă nu l-ar fi luat sub aripa lui. Cei doi părăsiseră apoi Legiunea a Doua şi pentru scurtă vreme făcuseră parte din marină, după care fuseseră trimişi în răsărit, unde Macro preluase comanda centuriei. În campania ce avea să înceapă curând, vor lupta din nou în cadrul unei armate, iar Cato se simţea oarecum uşurat că povara comenzii independente le va fi ridicată de pe umeri: uşurare temperată de îngrijorarea instinctivă pe care i-o dădea faptul că urma să participe la o campanie de război.

Soldaţi mult mai iscusiţi decât Cato fuseseră doborâţi de săgeţi, de proiectile aruncate cu praştia sau de vreo lovitură de sabie pe care nu le observaseră la timp. Până în acele momente fusese cruţat şi spera ca norocul să-l ţină şi în continuare în cazul unui război cu Parţia. În anul care trecuse, pentru o scurtă perioadă, luptase împotriva parţilor şi le cunoştea prea bine precizia în mânuirea arcului, dar şi iuţeala cu care ei declanşau atacuri neaşteptate, după care dispăreau înainte ca romanii să poată reacţiona. Era un mod de luptă care avea să-i pună greu la încercare pe oamenii legiunilor, fără a mai vorbi de soldaţii ce alcătuiau cohorta a Doua Iliră.

Ori poate că nu acesta era adevărul, a gândit Cato. Oamenii cohortei lui aveau de fapt şanse mai mari decât legionarii în

lupta împotriva parţilor. Ei purtau armuri mai uşoare şi un sfert dintre ei erau călări, astfel că parţii trebuiau să fie mult mai precauţi dacă îşi puneau în gând să atace cohorta decât dacă ar fi declanşat un asalt asupra infanteriştilor legiunilor, care mărşăluiau greoi, împovăraţi de arme şi armuri. Cassius Longinus trebuia să procedeze cu luare aminte în luptele cu parţii dacă voia să evite soarta pe care o avusese în urmă cu o sută de ani Marcus Crassus şi cele şase legiuni comandate de el. Generalul Crassus se lăsase atras în deşert şi, după câteva zile de lupte sub dogoarea neiertătoare a soarelui, armata lui fusese făcută bucăţi, împreună cu el.

Când soarele a coborât în cele din urmă sub linia orizontului, dinspre tabăra militară aflată departe s-au auzit vaietele bucinelor care anunţau primul schimb al străjilor pentru acea noapte. Macro s-a mişcat şi s-a desprins de tencuiala aspră a zidului.

— Ar fi vremea să ne întoarcem în tabără. Mâine îi scot în deşert pe băieţii proaspăt înrolaţi. E prima oară pentru ei. Va fi interesant de văzut cum vor face faţă.

— Ar fi foarte bine să-i luăm cu uşurelul, i-a sugerat Cato. Nu ne putem permite să pierdem vreunul acum, înainte de începerea campaniei.

— Să-i iau cu uşurelul? a făcut Macro încruntându-se. Ei, asta-i bună. Dacă nu rezistă acum, atunci nu vor avea nicio şansă într-o luptă adevărată.

Cato a ridicat din umeri.

— Credeam că avem nevoie de toţi oamenii.

— Da, de fiecare. Dar nu doar ca să fie la număr.

Cato a rămas tăcut un moment.

— Macro, asta nu este Legiunea a Doua. Nu ne putem aştepta la prea multe din partea oamenilor din cohorta auxiliară.

— Serios? a zis Macro, cu o expresie hotărâtă. A Doua Iliră nu e chiar orice cohortă. Este cohorta mea. Şi dacă vreau ca oamenii mei să mărşăluiască, să lupte şi să moară la fel de bine ca aceia din legiuni, atunci aşa se va întâmpla. Ai înţeles?

Cato a dat din cap.

— Iar pentru asta îţi vei da şi tu silinţa.

Cato s-a îndreptat de spate.

— Sigur că da, domnule. Te-am dezamăgit vreodată?

S-au privit în ochi, după care Macro a izbucnit brusc în râs şi l-a bătut pe umăr pe prietenul lui.

— Încă nu! Ai un curaj de fier, băiete. Sper numai ca şi restul oamenilor să fie pe potriva ta.

— Şi eu sper asta, i-a răspuns domol Cato.

Macro s-a ridicat în picioare şi apoi şi-a masat fesele care îi cam amorţiseră după şederea vreme de câteva ore pe banca tare de lemn a hanului. Şi-a luat apoi toiagul cu însemnele de centurion.

— Să mergem.

Au pornit prin forum, care se umplea deja de codoşi ai lupanarelor şi de vânzători de nimicuri, dar şi de primii dintre soldaţii în permisie, veniţi dinspre tabără. Recruţii cu chipuri proaspete mergeau laolaltă, în grupuri gălăgioase, îndreptându-se spre crâşmele cele mai apropiate, unde aveau să fie jumuliţi binişor de şarlatani şi escroci care îşi dădeau seama cu cine aveau de a face şi cunoşteau tot soiul de mici tertipuri cu care să-i păpăcească. Preţ de o clipă, Cato a trăit un sentiment de milă faţă de recruţi, dar ştia că doar experienţa îi va învăţa ceea ce trebuiau să ştie. Câteva capete sparte şi câteva pungi pierdute aveau să îi ajute, asta dacă trăiau îndeajuns de mult, să-şi păstreze pe viitor stăpânirea de sine şi să fie mai înţelepţi.

Ca întotdeauna, exista o diferenţă vizibilă dintre oamenii din legiuni şi cei din cohortele auxiliare. Legionarii erau plătiţi mult mai bine şi aveau tendinţa de a-i privi pe soldaţii ce nu erau cetăţeni romani cu un anume grad de dispreţ profesional – sentiment pe care Cato îl putea înţelege şi cu care Macro era întru totul de acord. Sentimentul acesta trecea şi dincolo de împrejmuirea taberei, ajungând şi pe străzile Antiohiei, unde oamenii din cohorte păstrau de obicei o distanţă respectuoasă faţă de legionari. Se părea însă că nu toţi procedau astfel. Când au pătruns pe o stradă care ieşea din forum, Macro şi Cato au auzit, venind de undeva de aproape, un schimb de cuvinte rostite cu glas furios. La lumina unei lămpi mari de aramă, care atârna deasupra intrării într-o crâşmă, au văzut oameni strânşi în jurul a doi bărbaţi care se prăvăliseră în stradă şi acum se rostogoleau, lovindu-se care cum apuca.

— Asta sună a belea, a mormăit Macro.

— Vrei să ne facem că nu vedem?

Cât s-au apropiat, vreme de o clipă, Macro s-a uitat la încăierare, după care a făcut un gest evaziv din umeri.

— Nu înţeleg de ce să ne amestecăm. N-au decât să-şi rezolve singuri problema.

În aceeaşi clipă, s-a văzut o sticlire scurtă în mâna unuia dintre cei prinşi în încăierare şi cineva a strigat:

— Are cuţit!

— Uf, la naiba, a bombănit Macro. Acum trebuie să intervenim. Hai!

A iuţit pasul şi i-a dat deoparte pe câţiva dintre oamenii care ieşiseră din crâşmă ca să vadă ce se întâmpla.

— Au! a strigat un bărbat mătăhălos, purtând o tunică roşie, care s-a întors către Macro. Fii atent pe unde mergi!

— Ia ţine-ţi gura! a spus Macro şi a ridicat toiagul cu însemnele de centurion, astfel că acesta a fost văzut de bărbat, dar şi de toţi ceilalţi, după care el şi-a croit drum până a ajuns la cei doi care se încăieraseră şi erau la pământ.

— Încetaţi, amândoi! Vă ordon să vă despărţiţi.

A urmat un schimb final de pumni şi gemete de protest, apoi cei doi s-au despărţit. Unul dintre ei, un bărbat musculos, având o tunică de legionar, a sărit în picioare ca o pisică, rămânând totuşi ghemuit, pregătit să continue lupta dacă ar fi fost atacat. Macro s-a dus spre el şi a înălţat în aer toiagul.

— Am spus să încetaţi.

Apoi Cato a zărit lama cea mică a cuţitului din mâna bărbatului. Nu mai sticlea, pentru că era acoperită de o peliculă întunecată şi din vârful lui picura ceva. Rămas la pământ, cel de-al doilea om se ridicase cu greu într-un cot, ţinând cealaltă mână lipită de corp. Icnea ca să respire şi se crispa de durere.

— La naiba… Of, ce doare… Ticălosul m-a străpuns.

Vreme de o clipă, în lumina slabă a lămpii de deasupra, el s-a uitat cu ură la legionar, apoi a gemut de durere şi s-a prăbuşit înapoi la pământ.

— L-am recunoscut, a spus Cato încet. E unul dintre oamenii noştri. Caius Menathus, dintr-un escadron de cavalerie al nostru.

A îngenuncheat alături de el şi a căutat rana. Tunica auxiliarului era îmbibată de sângele cald ce ţâşnise după ce adversarul retrăsese cuţitul. Cato a ridicat privirea spre oamenii strânşi în jur.

— Daţi-vă înapoi! a poruncit el. Faceţi-mi loc!

Cato îşi lăsase toiagul de centurion în tabără, iar tinereţea lui i-a făcut pe câţiva dintre veterani să aibă rezerve în a-i asculta ordinul. Însă oamenii din a Doua Iliră, camarazi de-ai lui Menathus, l-au recunoscut pe comandantul lor şi s-au retras pe dată. După câteva clipe, ceilalţi le-au urmat exemplul şi Cato s-a putut întoarce către omul rănit. Împunsătura prin stofă era mică, dar sângele curgea nestăvilit, iar Cato a ridicat imediat tunica şi a lăsat la vedere torsul mânjit de sânge al omului. O rană cu marginile încreţite, ca o gură minusculă, sclipind în lumina lămpii şi eliminând sânge. Cato a pus palma peste rană şi a apăsat cu forţă, după care s-a uitat către oamenii din preajma lui.

— Aduceţi o placă de lemn, ceva pe care să îl putem transporta, imediat! Iar tu să dai fuga până în tabără şi să găseşti un doctor care să se ducă neîntârziat la spital. Să fie pregătit când va sosi acest om. Spune-i că Menathus a fost înjunghiat.

— Am înţeles!

Auxiliarul a salutat şi s-a răsucit pe călcâie, după care a pornit în goană pe stradă, îndreptându-se către porţile oraşului.

Cato s-a întors apoi spre Menathus, iar Macro a păşit cu precauţie către legionarul care încă nu dăduse drumul cuţitului. Omul se retrăsese din faţa mulţimii, către cealaltă parte a străzii şi rămăsese în aceeaşi poziţie ghemuită, privind cu suspiciune spre Macro, care se apropia de el.

Macro i-a surâs şi a întins mâna spre el.

— Fiule, ai provocat destule necazuri în seara asta. Dă-mi cuţitul înainte de a mai face vreo prostie.

Legionarul a clătinat din cap.

— Ticălosul ăla a meritat-o.

— Tot ce se poate. Dar vom lămuri asta ceva mai târziu. Acum, dă-mi cuţitul.

— Nu vreau. O să mă arestaţi, a spus legionarul, cu glas nesigur din cauza băuturii.

— De arestare vorbeşti? a pufnit Macro. Asta să fie ultima dintre grijile tale. Aruncă imediat cuţitul, altfel îţi îngreunezi situaţia.

— Nu pricepi, a protestat legionarul. Apoi a agitat cuţitul spre omul ce zăcea la pământ. M-a tras pe sfoară. Într-un joc de zaruri.

— Prostii! s-a auzit glasul cuiva. A câştigat cât se poate de cinstit.

A urmat un cor aprobator, după care a răsunat din nou răcnetul de protest al legionarului.

— Tăcere! a urlat Macro.

Imediat, oamenii şi-au ţinut gura. Macro i-a fulgerat cu privirea, după care şi-a îndreptat din nou atenţia către omul care avea cuţitul în mână.

— Legionar, care ţi-e numele, gradul şi unitatea?

— Marcus Metellus Crispus, optio, centuria a patra, a doua cohortă, Legiunea a Zecea! a spus omul, aparent fără să stea prea mult pe gânduri. A încercat chiar să ia poziţia de drepţi cât a enumerat toate amănuntele, însă, după o clipă, s-a legănat nesigur într-o parte.

— Optio, dă-mi cuţitul. Îţi ordon.

Crispus a scuturat din cap.

— N-am de gând să ajung în închisoare pentru ticălosul ăla care m-a înşelat.

Rămas pe gânduri, Macro a strâns din buze, apoi a făcut un semn din cap.

— Prea bine, dar de treaba asta va trebui să ne ocupăm mâine-dimineaţă. Voi vorbi cu centurionul tău.

A dat să se îndepărteze, iar Crispus s-a relaxat un moment, nemaifiind atent la ce se întâmpla. Apoi Macro a făcut o mişcare ameţitor de rapidă. A ridicat toiagul şi a descris cu el un arc de cerc, avându-l ca ţintă pe Crispus. S-a auzit o pocnitură răsunătoare când toiagul l-a lovit în cap, după care bărbatul s-a prăbuşit. Cuţitul i-a căzut din mână şi s-a rostogolit pe pământ, până departe de el. Macro a rămas deasupra lui, având ridicat braţul în care ţinea toiagul, însă nu a constatat nicio mişcare – omul îşi pierduse cunoştinţa. Satisfăcut, Macro a dat din cap şi apoi şi-a coborât toiagul.

— Voi, cei patru de colo, a spus el, şi a făcut un gest către nişte soldaţi din a Doua Iliră. Luaţi-l de aici pe gunoiul ăsta şi duceţi-l la închisoarea noastră. Să se coacă acolo cât eu rezolv problema cu comandantul lui.

— Opriţi-vă! a spus un bărbat, care a ieşit din mulţime şi a apărut în faţa lui Macro cu o atitudine dominatoare. Era cu un cap mai înalt decât el şi lat în umeri pe măsură, iar în lumina portocalie, faţa lui părea aspră de vreme. O să-l duc eu pe acest om înapoi până la a Zecea. Ne ocupăm noi de rest.

Macro nu s-a lăsat impresionat şi l-a măsurat din ochi pe cel care îi vorbise.

— Eu am dat deja ordinul. Îl arestez pe acest individ.

— Ba nu, va merge cu mine.

Macro a surâs vag.

— Dar tu cine eşti?

— Centurionul de la Legiunea a Zecea, care îţi spune ce se va întâmpla, i-a surâs acesta în acelaşi fel. Şi nu sunt un centurion oarecare, de la o cohortă auxiliară. Ei, şi acum, dacă voi, băieţii de la auxiliare nu vă supăraţi, ar trebui să vă puneţi în mişcare…

— Ce mică e lumea, i-a răspuns Macro. Nici eu nu sunt centurion la o cohortă auxiliară. Din întâmplare, sunt prefect al celei de-a Doua Ilire. Mi-am păstrat toiagul de dragul trecutului. De pe vremea când eram centurion Legiunii a Doua.

Celălalt ofiţer s-a holbat o clipă la Macro, după care a încremenit şi l-a salutat.

— Aşa e mai bine, a spus Macro şi a făcut o mişcare din cap. Dar tu cine eşti?

— Centurion Porcius Cimber, domnule. Centuria a doua, cohorta a treia.

— Bine, Cimber. Omul ăsta este în grija mea. Găseşte-l pe legatul tău şi explică-i cum stau lucrurile. Omul lui va fi pedepsit pentru că l-a atacat cu cuţitul pe unul dintre oamenii mei.

Macro a fost întrerupt de un geamăt adânc, scos de Menathus, care s-a zvârcolit brusc, smulgându-se din strânsoarea lui Cato. Imediat după aceea, sângele a început să-i şiroiască din rană.

— Unde naiba e placa aia pe care trebuie să-l ducem? s-a răstit Cato, apoi şi-a apăsat mâinile peste rană şi s-a aplecat deasupra lui Menathus. Stai liniştit! i-a strigat el.

— Mi-e frig… a bolborosit Menathus, rotindu-şi ochii fără a reuşi să-i focalizeze, făcând ca pleoapele să-i tremure. Of… mă doare!

— Rezistă, Menathus, i-a zis Cato cu tărie în glas. O să ne ocupăm de rană. O să te înzdrăveneşti.

Mulţimea alcătuită din soldaţi şi din câţiva localnici, care li se alăturaseră, a rămas nemişcată şi a urmărit scena în tăcere, timp în care Menathus a mai scos un geamăt, respirând chinuit şi spasmodic. Apoi a început să se cutremure violent şi trupul i-a fost cuprins de spasme, fiecare fibră a muşchilor lui încordându-se şi devenind tare ca piatra vreme de o clipă, după care s-a lăsat moale pe pământul străzii, scăpând o ultimă răsuflare printre buzele întredeschise. Cato şi-a lipit urechea de pieptul însângerat al soldatului, însă, după câteva secunde, s-a tras înapoi, retrăgându-şi şi mâna din dreptul rănii provocate de cuţit.

— A murit.

O clipă, mulţimea a rămas împietrită. Apoi, unul dintre auxiliari a mârâit:

— L-a ucis ticălosul ăsta. Are să moară.

S-a auzit un cor furios de aprobare şi, imediat, mulţimea s-a împărţit în două grupuri, astfel că auxiliarii şi legionarii ajunseseră să se confrunte direct. Cato a observat cum mâinile se transformau în pumni, cum oamenii se ghemuiau discret în timp ce îşi încordau muşchii picioarelor pentru a sări la atac, după care Macro a apărut între ei şi a ridicat braţele în aer.

— De ajuns! Nu vă mai agitaţi! Şi rămâneţi la distanţă! Pe faţă îi apăruse o expresie de furie şi, uitându-se într-o parte şi-n alta, i-a provocat pe cei de faţă să-l înfrunte. Apoi a făcut un semn din cap către centurionul Cimber.

— Du-ţi oamenii înapoi în tabără! Imediat!

— Am înţeles, domnule! a spus Cimber şi l-a împins pe cel mai apropiat dintre soldaţii lui spre poarta de ieşire din zonă. Mişcaţi-vă, ticăloşilor! Spectacolul s-a isprăvit.

A continuat să-i împingă şi să-i îmbrâncească pe legionarii furioşi departe de crâşmă şi de cadavrul ce zăcea în stradă. Unul dintre auxiliari a strigat după ei:

— Încă nu ştiţi de ce suntem în stare! Vom face dreptate pentru Menathus!

— Tăcere! a răcnit Macro. Ţineţi-vă gura! Centurion Cato!

— Ordonaţi, domnule! a spus Cato, ridicându-se şi ştergându-şi mâinile mânjite de sânge de părţile laterale ale tunicii.

— Lasă-l pe Cimber să plece înainte, iar apoi trimite-i pe oamenii noştri înapoi în tabără. Ai grijă ca prizonierul să nu păţească absolut nimic.

— Şi cu Menathus ce facem?

— Îl vom lua şi pe el cu noi. Anunţă-le pe ordonanţele spitalului să pregătească mortul pentru înmormântare.

În vreme ce aştepta ca legionarii să ajungă la o distanţă sigură, Cato s-a apropiat discret de comandantul lui şi i s-a adresat cu glas scăzut:

— Situaţia asta nu este deloc bună. Înaintea campaniei, ultimul lucru care ne lipsea era să îi vedem pe oamenii noştri învrăjbiţi cu cei din Legiunea a Zecea.

— Ai dreptate, a mormăit Macro. Iar acum, după ce omul nostru a murit, nici Crispus nu are vreo şansă de viitor.

— Bine, dar el ce va păţi?

— Pentru că a înjunghiat un tovarăş de luptă? a spus Macro, clătinând abătut din cap. Nu am nicio îndoială în privinţa asta. Va fi condamnat la moarte. Şi nu cred că execuţia lui Crispus va pune capăt acestei situaţii.

— Nu se poate!

— Doar ştii cum sunt soldaţii când vine vorba de ranchiună. Oricum, este neplăcut când cei doi ţin de aceeaşi unitate militară. Însă disputa de acum va da naştere unei lupte interne între a Doua Iliră şi Legiunea a Zecea, ţine minte vorbele mele. Acum însă va trebui să întocmesc un raport întristător pentru guvernatorul meu şi să discut cu el la primele ore ale dimineţii. Aşadar, ar fi bine să plec de aici. Oferă-mi câteva momente de linişte, după care îi faci pe băieţii noştri să se pună în mişcare.

— Am înţeles, domnule.

— Cato, ne vedem mai târziu.

În vreme ce Macro se îndepărta pe stradă, Cato a rămas cu privirea aţintită spre cadavrul aflat la picioarele lui. Campania nici măcar nu începuse, iar ei pierduseră deja doi oameni. Şi, ceea ce părea şi mai grav, dacă Macro avea dreptate, daunele provocate de o simplă confruntare dintre doi oameni care băuseră prea mult aveau să dea naştere unei situaţii care să-i afecteze pe toţi în adâncul sufletului. Iar asta venea exact în clipa când aveau nevoie de fiecare picătură de energie şi inteligenţă, dacă ţineau să îi înfrângă pe parţi.

CAPITOLUL 3

Înainte de răsăritul soarelui, trupul auxiliarului fusese aşezat pe o năsălie şi dus de camarazii săi să-l ardă pe rug. Acesta fusese înălţat la mică distanţă de porţile taberei. Centuria soldatului mort organizase o gardă de onoare, dar aproape fiecare om din cohortă venise pe acolo ca să fie de faţă. Cât timp ţinuse o scurtă cuvântare în amintirea lui Menathus, pentru ca apoi să aprindă rugul, Macro observase atitudinea posacă şi răzbunătoare a soldaţilor. Aceştia au urmărit cum flăcările au cuprins lemnul îmbibat în ulei, care s-a aprins, trimiţând un vârtej de fum şi scântei spre cerul senin. Apoi, când rugul a început să se prăbuşească, Macro a făcut semn din cap către Cato să dea ordinul de revenire în tabără, astfel că oamenii s-au întors în tăcere şi au pornit în marş.

— Nu eşti în cea mai fericită dispoziţie, mi se pare mie, a murmurat Cato.

— Nu. Găseşte-le ceva de făcut soldaţilor. Ţine-i ocupaţi până stau de vorbă cu Longinus.

— Cum anume?

— Nu ştiu, a spus sec Macro. Tu eşti omul cu idei. Tu decizi.

Surprins, Cato a aruncat o privire către camaradul lui, dar şi-a ţinut gura. Ştia că Macro îşi petrecuse toată noaptea întocmind raportul şi făcând pregătiri pentru funeralii, iar după ce băuse mult în ziua precedentă, proasta lui dispoziţie era inevitabilă. De aceea, Cato s-a mulţumit să dea din cap.

— Instrucţie cu armele. Cu cele de exerciţiu. Asta îi va obosi.

Câteva ore de instrucţie cu săbiile de două ori mai grele decât cele de luptă şi cu scuturi din nuiele îi puteau doborî chiar şi pe cei mai puternici dintre ei, astfel că pe faţa lui Macro a licărit un zâmbet şiret.

— Aşadar, ocupă-te de asta.

Cato a salutat şi s-a întors, pornind după oamenii care pătrundeau pe poarta principală. Macro l-a urmărit o clipă, întrebându-se când va deveni Cato maestru al tehnicii de instrucţie, lucru care îi luase lui atâţia ani. Deşi Macro putea striga ordinele, apelând la tot felul de invective, rostite atât de tare încât ele puteau fi auzite ore în şir în mai tot terenul de

instrucţie, Cato nu-şi dezvoltase tăria plămânilor în aceeaşi măsură, astfel că apărea câteodată mai curând ca un educator decât ca un centurion de frunte, lucru dovedit în luptă. Macro socotea că după alţi câţiva ani de experienţă, tânărul va reuşi asta la fel de firesc ca orice alt ofiţer. „Şi până atunci?" s-a întrebat el şi a oftat. Până atunci, Cato va trebui să se dovedească demn de rangul la care puţini oameni de vârsta lui se ridicaseră. Macro s-a întors spre porţile Antiohiei. Guvernatorul rechiziţionase una dintre cele mai frumoase case din oraş, transformând-o în cartierul lui general. Cassius Longinus nu se cobora acceptând un pretoriu construit din topor. Şi nici disconfortul relativ al unor corturi de campanie. Macro a surâs amar. Un lucru era sigur în acea campanie, şi anume că generalul va călători într-un lux la care oamenii lui nici nu visau. Aceştia vor trebui să mărşăluiască încovoiaţi de echipamentul şi armele grele.

— Tare mult îmi place omul care conduce prin puterea exemplului, şi-a spus el în barbă în timp ce se ducea încet la discuţia cu Longinus.

Guvernatorul Siriei a ridicat ochii de pe raport şi s-a rezemat de spătarul scaunului. În partea cealaltă a mesei stăteau Macro şi legatul Amatius, comandantul Legiunii a Zecea. Longinus i-a privit în tăcere vreme de o clipă, după care a ridicat din sprâncene.

— N-aş putea spune că mă bucură foarte mult ceea ce s-a întâmplat. Un om mort, iar altul aşteptându-şi pedeapsa. Îmi imaginez că acest lucru va stârni resentimente între voi, cei doi comandanţi. Iată, acum trebuie să mă ocup şi de situaţia asta, de parcă pregătirea armatei pentru război nu mi-ar solicita atâtea eforturi.

Macro a simţit cum creşte furia în el auzind tonul acuzator al superiorului său. Nu era vina lui că Menathus murise. Ba chiar, dacă el şi Cato nu ar fi intervenit, împiedicând lucrurile să capete proporţii, scăpând de sub control, atunci în acea dimineaţă ar fi trebuit înălţate mai multe ruguri, care şi-ar fi azvârlit fumul funerar înspre cer. Puţin probabil ca în seara precedentă acel Crispus să fi fost singurul legionar din mulţime care să aibă o armă asupra lui. Probabil că şi oamenii lui erau înarmaţi la fel. Într-o atmosferă de beţiveală şi ceartă,

încăierarea s-ar fi putut extinde, devenind şi mult mai violentă. Macro şi-a înghiţit furia când i-a răspuns generalului.

— Trecem printr-o situaţie nefericită, domnule, dar putea fi mai grav. Trebuie să ne îngrijim ca soldaţii să se liniştească şi să facă uitată întâmplarea asta cât mai curând. Vorbesc de băieţii mei şi de cei din a Zecea.

— Are dreptate, a confirmat legatul Amatius. Hmm! Chestiunea trebuie rezolvată cât mai curând, domnule. Omul meu trebuie judecat şi pedepsit.

— Pedepsit… a repetat Longinus, mângâindu-şi bărbia. Şi ce pedeapsă ar fi potrivită pentru acest Crispus, dacă nu te superi? Este evident că trebuie dat un exemplu dacă vrem să descurajăm incidentele precum cel din seara trecută.

Amatius a dat din cap.

— Desigur, domnule. Cea mai uşoară pedeapsă posibilă ar fi bătaia, altceva nu se poate admite. Asta şi retrogradarea lui. Oamenii mei nu vor uita prea curând o asemenea pedeapsă.

— Nu, a spus Macro, clătinând cu fermitate din cap. Nu este de ajuns. Un om a murit şi încă inutil, pentru că acest Crispus a scos cuţitul. Putea să se bată cinstit, dar nu a făcut-o. Acum trebuie să sufere consecinţele faptei lui. Regulamentele sună clar. Aşa spun prevederile stabilite chiar de tine. Tuturor celor aflaţi în permisie în limitele oraşului le este interzis să poarte arme asupra lor. Şi cred că ordinul a fost dat având în vedere tocmai posibilitatea producerii unor incidente ca acela din seara trecută. Nu este adevărat, domnule?

— Da, presupun că da. Longinus a făcut un semn cu palmele desfăcute spre Macro. Şi cum socoteşti că trebuie pedepsit?

Macro şi-a făcut curaj. Gândul că îl trimitea pe Crispus la moarte nu îi aducea nicio satisfacţie, însă era conştient că o pedeapsă oarecare nu făcea decât să aducă daune enorme disciplinei din cadrul armatei. S-a uitat drept în ochii guvernatorului.

— Execuţia, care să fie pusă în aplicare de oamenii centuriei lui, în faţa restului de oameni din cohorta lui.

— Apropo, cine este comandantul cohortei lui?

— Întâmplarea face să fie centurionul Cator, a spus Amatius, pe un ton tăios, apoi s-a uitat la guvernator. În absenţa lui, spun că oamenii nu vor susţine pedeapsa sugerată de prefectul Macro. Şi de ce ar face aşa ceva? La urma urmelor, omul ucis

era un auxiliar oarecare. Regret moartea lui la fel de mult ca şi prefectul Macro, dar dispariţia lui nu se compară cu pierderea unui legionar, care este şi cetăţean roman. Mai ales că această moarte a fost urmarea unei încăierări la beţie. Apoi s-a răsucit spre Macro. Ştiu precis ce s-a întâmplat. Am făcut şi eu o anchetă. Se pare că omul tău l-a înşelat pe legionar la o partidă de zaruri.

— Oamenii mei susţin altceva, domnule.

— Mi se pare normal, nu? Vor să-i vadă pe băţ pielea omului meu. Ar afirma orice pentru asta.

— Tot astfel cum oamenii tăi ar spune orice ca să-i salveze pielea, i-a răspuns cu răceală Macro. Cred că trebuie să acceptăm că mărturiile oamenilor vor fi părtinitoare. Însă eu am fost de faţă. Am văzut ce s-a întâmplat. Cu respect, domnule, dar tu nu ai fost acolo. Crispus este vinovat. Trebuie pedepsit potrivit legilor militare.

Amatius s-a încruntat un moment, după care a răspuns cu o cordialitate forţată.

— Ascultă, prefect, îţi înţeleg sentimentele în această problemă. Este firesc să împărtăşeşti dorinţa de răzbunare a oamenilor tăi.

— Nu e vorba de răzbunare, domnule. Aici vorbim de justiţie.

— Numeşte-o cum vrei. Dar ascultă-mă. Dacă omul tău ar fi scos cuţitul, ai fi dorit să fie cruţat, nu?

— Nu are importanţă ce aş dori eu, i-a răspuns Macro cu hotărâre. Pedeapsa pentru astfel de fapte este cât se poate de clară.

— Ascultă, a insistat Amatius. Macro, şi tu ai fost cândva legionar, adevărat?

— Da, domnule. Şi ce e cu asta?

— Sigur ai manifestat un sentiment de loialitate faţă de camarazii din legiuni. Nu ai dori ca vreunul dintre ei să fie executat pentru uciderea unui răcan provincial, nu-i aşa?

Macro a simţit cum sângele i se înfierbântă de furie crescândă auzind că oamenii lui sunt descrişi drept răcani provinciali. Oamenii lui alcătuiau a Doua Iliră. Oameni care respinseseră o armată rebelă, sprijinită de Parţia, şi zdrobiseră revolta izbucnită în anul precedent în Iudeea. Oamenii lui aveau forţă şi erau curajoşi şi se remarcaseră acolo unde fusese nevoie de ei, adică în bătălie. Macro se mândrea cu ei. Era suficient de

mândru ca să pună loialitatea faţă de ei mai presus de cea faţă de legiuni, cărora le datora totuşi atât de multe. Acest gând i-a venit pe neaşteptate şi l-a luat prin surprindere. Apoi şi-a dat seama că era adevărat. Ţinea la oamenii de sub comanda lui mai mult decât îşi închipuise. Avea un sentiment puternic de răspundere şi obligaţie faţă de ei şi nu voia nicicum să îi permită unui aristocrat răsfăţat precum Amatius să ridice un zid între el şi oamenii din a Doua Iliră.

A inspirat adânc să se calmeze, după care a răspuns.

— Niciun legionar pe care îl cunosc eu nu s-ar coborî atât de mult încât să facă o asemenea cerere… domnule.

A urmat un soi de icnet înfundat, apoi Amatius s-a ridicat brusc în picioare, fulgerându-l cu privirea pe Macro.

— Prefect, asta este insubordonare crasă. Dacă ai face parte din legiunea mea, te-aş pedepsi foarte aspru.

Longinus şi-a dres glasul.

— Însă nu e în legiunea ta, Gallus Amatius, astfel că nu se află în subordinea ta. Cu toate acestea, a spus Longinus cu un zâmbet, este sub comanda mea, iar eu nu tolerez astfel de disensiuni între ofiţerii mei. De aceea, prefect, îţi cer să retragi acea ultimă remarcă şi să-ţi ceri scuze.

Macro a scuturat din cap.

— N-aveţi decât să vă duceţi în iad, domnule.

— Sunt sigur că acolo voi ajunge. Dar nu când vrei tu. Acum te rog să-ţi ceri scuze, altfel va trebui să găsesc pe altcineva să comande a Doua Iliră.

— Sunt convins că vreunul dintre ofiţerii mei ar fi foarte încântat dacă i s-ar oferi prilejul să-i pună la punct pe auxiliarii ăia, a zis Amatius cu bucurie neascunsă. Probabil că unul dintre tribunii mei.

Macro a scrâşnit din dinţi. Situaţia devenise insuportabilă. Cei doi aristocraţi se slujeau de el ca să se amuze, dar, indiferent cât de mult ar fi dorit să-şi arate dispreţul faţă de ei şi de alţii din aceeaşi tagmă – politicieni care se jucau de-a soldaţii –, nu şi-a permis să pună mândria personală mai presus de interesele oamenilor lui. Ultimul lucru de care avea nevoie cohorta sa când avea să se confrunte cu parţii era un tribun fudul din Legiunea a Zecea, un om care dorea numai glorie. Aşa că şi-a înghiţit amărăciunea şi s-a întors către Amatius cu o expresie glacială.

— Îmi cer scuze, domnule.

Amatius a surâs.

— Aşa mai merge. Fiecare trebuie să-şi cunoască lungul nasului.

— Adevărat, a intervenit Longinus. În fine, bine că am rezolvat disputa asta. Mai trebuie să hotărâm ce facem cu legionarul ăla al tău.

— Da, domnule, a spus Amatius şi a arborat o expresie relaxată. Având în vedere împrejurările, o pedeapsă în sensul sugerat de mine mai devreme ar fi suficientă. Deşi înţeleg sentimentele prefectului în această privinţă, vorbim până la urmă de viaţa unui cetăţean roman.

Macro a decis să facă o ultimă încercare de înţelegere cu guvernatorul, de aceea s-a aplecat spre el în timp ce i s-a adresat.

— Domnule, nu ai dreptul să permiţi ca acest om să scape de pedeapsa meritată. Trebuie să te gândeşti cum va fi privită toată povestea în întreaga armată. Dacă oamenii nu vor înţelege care sunt consecinţele încălcării regulamentului şi portului de arme în permisie, atunci vor continua să procedeze astfel şi, în situaţia de faţă, ăsta nu va rămâne singurul omor comis pe străzile Antiohiei. Te rog să mă crezi, domnule, nu-mi face nicio plăcere să cer moartea acelui om, dar trebuie să se ţină seama cât rău se face prin cruţarea lui.

Longinus s-a încruntat, apoi s-a ridicat brusc şi a traversat încăperea cu paşi mari, ajungând în balconul ce dădea spre curtea cu grădină a casei. Îndreptându-şi ochii peste acoperişul cu olane al adăpostului sclavilor, care se afla în fundul grădinii, s-a uitat lung spre oraş, dincolo de palisada lungă ce împrejmuia tabăra armatei, aflată pe o ridicătură la mică distanţă. Un nor vag de praf ridicat într-o latură a taberei semnala cine ştie ce activitate: o patrulă ori vreuna dintre unităţile care făceau instrucţie pe terenul ce fusese curăţat şi nivelat pentru a permite executarea de exerciţii şi desfăşurarea de parade. S-a mai uitat câteva secunde, după care a revenit la cei doi ofiţeri, care rămăseseră aşezaţi în faţa pupitrului său.

— Prea bine, am luat hotărârea.

Cato s-a deplasat de-a lungul liniei delimitate de pari bătuţi în pământ într-o latură a uriaşului teren de instrucţie.

Contingentul de infanterie din a Doua Iliră stătea în şir, aliniat în faţa fiecărui par, şi fiecare om era înarmat cu o sabie de instrucţie, confecţionată din lemn, având o greutate mare din plumb fixată de măciulie şi încă una puţin în faţa marginii late a gărzii. În mâna stângă ţineau mânerele scuturilor din nuiele, de asemenea gândite să fie mai grele decât cele folosite pe câmpul de luptă. Dacă soldaţii se obişnuiau să mânuiască uşor arma şi scutul în timpul instrucţiei, însemna că într-o luptă adevărată, cu un duşman real, aveau mai multă siguranţă şi încredere în forţele proprii. Acum însă, răcnind, auxiliarii atacau ţăruşii de antrenament, izbindu-i cu o sete sălbatică, până când Cato sufla în fluier, moment în care oamenii se opreau şi se retrăgeau spre capătul şirului, fiind urmaţi de alţi soldaţi care atacau parii.

Toţi se antrenau cu voinţă, a observat Cato, motiv pentru care şi-a imaginat că fiecare dintre ei îşi impusese să-l vadă pe Crispus în ţăruşul pe care îl izbeau. Oricum ar fi stat lucrurile, oamenii lui se antrenaseră mai toată dimineaţa sub un soare arzător, fără să se tânguiască. A hotărât să continue instrucţia până la amiază, după care urma să-i trimită înapoi în corturi să se odihnească. Avea să-şi petreacă după-amiaza cu contingentul călare, exersând atacuri împotriva aceloraşi stâlpi, dar călărind în viteză şi ocolindu-i, ceea ce era o încercare cu mult mai grea pentru soldaţi. Cato era încredinţat că oamenii din a Doua Iliră se vor face remarcaţi când vor porni la război împotriva Parţiei. A surâs în sinea lui. Era deja convins că războiul va izbucni curând.

Iminenta campanie îi era mereu prezentă în gânduri şi, în ciuda încrederii pe care o avea în oamenii lui, pe Cato îl îngrijora ideea de a lupta împotriva parţilor. Îşi dădea seama destul de bine de greutăţile cu care aveau să se confrunte soldaţii romani ca să facă faţă tacticii folosite de parţi. De-a lungul a sute de ani, duşmanii îşi dezvoltaseră măiestria în privinţa luptei călare, iar acum aveau una dintre cele mai multe armate din lumea cunoscută. Metoda folosită de ei era simplă şi mereu aceeaşi. Primul atac îl dădeau arcaşii călare, care slobozeau o ploaie de săgeţi asupra inamicilor, încercând să le destrame formaţia compactă, iar apoi grupurile mici de catafracţi[2] atacau cu lăncile şi zădărniceau orice opoziţie. Tactica aceasta dăduse roade împotriva tuturor duşmanilor pe

[2] Călăreţ îmbrăcat în zale.

care îi aveau parţii şi, în urmă cu câteva decenii, dusese la distrugerea armatei lui Crassus. Acum, o nouă armată romană se pregătea să înfrunte tăria parţilor şi nu mici îi erau temerile.

— Domnule!

Un optio care îl ajuta pe Cato la organizarea instrucţiei striga ceva spre el şi arăta cu un baston către dealurile dinspre răsărit. Cato s-a întors şi a măturat cu privirea orizontul dominat de pante stâncoase, presărate de pâlcuri de cedri. Apoi ceva a licărit într-un defileu nu prea adânc ce ducea către Antiohia. Şi-a mijit ochii şi a ridicat o mână streaşină la ochi, încercând să surprindă mai multe amănunte. O coloană de siluete minuscule pe cai tocmai ieşea din gura defileului. Optio s-a apropiat de el şi a rămas alături. Amândoi au privit atent în depărtare, în vreme ce bufniturile surde produse de loviturile soldaţilor au continuat să se audă în spatele lor.

— Cine naiba sunt acei călăreţi? a mormăit optio.

Cato a clătinat din cap.

— Imposibil să ne dăm seama acum. Ar putea fi o caravană din Chalcis, Beroea sau poate chiar din Palmira.

— Caravană? Nu cred, domnule. Nu am zărit nicio cămilă.

— Adevărat. Cato s-a uitat spre grupul îndepărtat de călăreţi care continuau să iasă din defileu. Le-a apreciat numărul la cel puţin o sută. Imediat ce a văzut că razele de soare făceau armele şi armurile să sclipească, a simţit un fior îngheţat de teamă coborându-i pe gât şi ajungând pe şira spinării. A lăsat mâna de la ochi şi, pe un ton calm, a dat ordin: du oamenii înapoi în tabără şi cheamă cavaleria. Vreau să vină aici şi să fie pregătită de acţiune. Să se transmită generalului ştirea că am zărit o coloană de călăreţi înspre răsărit.

— Şi, dacă sunt întrebat cine ar putea fi, ce spun?

Cato a făcut un gest evaziv.

— Imposibil să fim siguri în aceste momente. Dar nu are rost să riscăm. Du-te!

Optio a salutat, apoi s-a răsucit pe călcâie, le-a dat ordin auxiliarilor să înceteze instrucţia cu arme şi să se încoloneze. Osteniţi, oamenii s-au aşezat conform ordinului, iar când totul a fost gata, coloana a traversat în marş terenul de paradă, îndreptându-se către poarta taberei, lăsându-l pe Cato să se uite atent la călăreţii din depărtare. Când din defileu a ieşit şi ultimul călăreţ, a estimat numărul lor la cel puţin două sute. Iar

în fruntea lor a zărit un drapel îngust, roşu cu auriu, care flutura lenevos în aerul ce părea să tremure din cauza arşiţei. Călăreţii şi-au continuat marşul măsurat spre Antiohia, iar tabăra armatei romane se întindea până spre zidurile oraşului. Era limpede că nu era o încercare de a lua prin surprindere patrulele romane, s-a gândit Cato. Acei călăreţi voiau să fie văzuţi.

Din interiorul taberei s-a auzit sunetul strident al unei bucine, iar, la scurtă vreme după aceea, oamenii din primul dintre escadroanele de călăreţi din a Doua Iliră s-au strâns în două rânduri la marginea terenului de paradă, aşteptându-i pe cei din celelalte trei escadroane să ocupe poziţiile din dreapta lor. După ce şi ultimul cavalerist şi-a aliniat calul, iar oamenii au strâns mai tare între degete suliţele când au văzut călăreţii din depărtare, un grup restrâns de ofiţeri a ieşit pe porţile oraşului şi a pornit în galop pe drum, îndreptându-se către Cato şi soldaţii lui. Cato a identificat imediat creasta roşie şi impunătoare a siluetei din fruntea grupului şi s-a simţit oarecum consolat de faptul că guvernatorul Siriei ţinuse să se ocupe de acea situaţie. Grupul de ofiţeri a sosit într-o trâmbă de praf şi pietricele azvârlite în aer de copitele cailor, iar Cato a văzut că Macro şi legatul Legiunii a Zecea făceau parte din suita guvernatorului. Longinus a întins un braţ către Cato.

— Centurion! Raportează!

— E aşa cum puteţi vedea şi singur, domnule, a spus Cato şi a făcut semn din cap către coloana ce se apropia. Sunt înarmaţi, dar deocamdată nu au făcut nicio mişcare ostilă.

Vreme de o clipă, Longinus s-a uitat spre călăreţi. Coloana se oprise şi alcătuise o linie de-a curmezişul drumul ce ducea spre defileu, iar după aceea, câţiva dintre ei s-au desprins din şir şi au pornit să traverseze în galop terenul plan dintre dealuri şi tabără. În timp ce se apropiau, câteva chemări monotone de goarnă au răsunat, ajungând la urechile romanilor.

Longinus s-a întors către legatul Amatius, care stătea călare alături de el.

— S-ar părea că vor armistiţiu.

— Armistiţiu? a făcut Amatius, clătinând mirat din cap. Dar cine sunt oamenii ăştia?

Cato a privit spre călăreţii care se apropiau, aflaţi în acel moment la mai puţin de un kilometru. Praful ridicat de copitele cailor forma un fel de fundal mai întunecat, care îi uşura efortul

de a distinge detalii ale coifurilor conice şi ale robelor largi, dar şi ale arcurilor prinse de şei. Şi-a coborât mâna de la ochi şi s-a întors către comandantul său.

— Sunt parţi, domnule.

— Parţi? Longinus a strecurat mâna spre mânerul sabiei. Parţi? Dar ce naiba caută tocmai aici? Chiar sub nasul nostru?

Călăreţii s-au oprit la mai puţin de o sută de paşi de Cato şi ceilalţi ofiţeri, iar, după o tăcere de câteva momente, unul dintre ei şi-a mânat calul înainte şi l-a făcut să meargă precaut către romani.

— Să le ordon oamenilor mei să înainteze? a întrebat Macro, făcând un gest către escadroanele din a Doua Iliră.

— Nu. Încă nu, i-a răspuns Longinus încet, rămas cu ochii aţintiţi asupra călăreţului ce se apropia.

— Parţi, a spus Amatius, scărpinându-se în bărbie cu un gest ce-i trăda agitaţia. Oare ce vor?

Longinus a strâns şi mai tare mânerul sabiei şi a murmurat:

— Vom afla foarte curând.

CAPITOLUL 4

Soldatul part şi-a oprit calul la mică distanţă de ofiţerii romani şi a coborât capul în piept. Şi-a scos eşarfa de mătase ce îi acoperea faţa, lăsându-şi la vedere faţa brunetă. Cato a văzut că omul avea ochii desenaţi cu negru, iar mustaţa şi barba îi erau atent îngrijite. A zâmbit vag, după care a început să vorbească în latină, dar cu accent străin.

— Stăpânul meu, prinţul Metaxas, vă transmite salutările lui şi ar dori să discute cu guvernatorul provinciei Siria, a spus măsurându-i din ochi. Presupun că unul dintre ofiţerii cu straie mândre poate trimite vorbă celui pe care îl caut.

Iritat, Longinus şi-a umflat pieptul.

— Eu sunt Cassius Longinus, guvernator al Siriei şi comandant al armatei din est a Imperiului. Ce doreşte stăpânul tău?

— Prinţul Metaxas a fost trimis de regele nostru să discute despre anumite neînţelegeri dintre Parţia şi Roma, în speranţa că cele două puteri ar putea rezolva aceste probleme fără a recurge la forţă. Regele nostru nu vrea să provoace pierderi inutile de vieţi în rândurile noastre şi nici în cele ale frumoaselor voastre legiuni.

— Nu zău, chiar aşa? s-a zburlit la el legatul Amatius. Bine, hai să vedem cum se vor descurca eleganţii lui călăreţi când se vor ciocni cu oamenii Legiunii a Zecea.

— Tăcere! s-a răstit Longinus la subordonatul lui. L-a privit cu asprime pe Amatius, apoi s-a întors din nou către emisarul part. O să stau de vorbă cu stăpânul tău. Adu-l aici.

Partul a zâmbit arătându-şi dinţii sclipitori.

— Stăpânul meu a auzit că unii romani nu au onorat întotdeauna tradiţiile legate de armistiţiu.

Pe faţa lui Longinus a apărut o expresie întunecată şi a răspuns cu răceală:

— Îndrăzneşti să mă acuzi pe mine de o asemenea infamie?

— Sigur că nu, onorate domn. Pe dumneavoastră nu.

— Atunci adu-l aici pe stăpânul tău ca să stea de vorbă cu mine. Dacă are chef de aşa ceva.

— Chef? a repetat partul, cu un aer nedumerit. Iertaţi-mă, domnule, nu cunosc această expresie.

— Spune-i stăpânului tău că nu stau de vorbă cu sclavul lui. Şi mai spune-i că voi vorbi cu el acum şi aici, dacă are curajul să se îndepărteze de escortă.

— Bucuros i-aş spune asta, dar cred că va răspunde la fel ofertei pe care i-o faceţi. Partul a făcut un gest către ceilalţi ofiţeri şi către cavaleria din cohorta lui Cato. Sunt sigur că un general atât de vestit ca dumneavoastră va fi suficient de curajos să se îndepărteze de protecţia oferită de o gardă de corp atât de impresionantă. Însă, din respect şi înţelegere faţă de temerile dumneavoastră, stăpânul meu mi-a permis să vă sugerez o discuţie într-un loc aflat la mijloc, între forţele noastre.

Longinus s-a uitat scurt spre terenul deschis dintre tabără şi călăreţii îmbrăcaţi cu robe bogat ornamentate.

— Singur spui?

— Da, stăpâne.

— Nu faceţi asta, domnule, a mormăit Amatius. S-ar putea să fie vorba de vreun şiretlic al barbarilor. Nici nu aveţi idee de ce înşelătorii sunt ei în stare.

Macro şi-a dres glasul.

— Nu-mi dau seama. Mă îndoiesc că acest prinţ Metaxas ar putea face prea mult rău de unul singur.

Amatius s-a grăbit să-l pună la punct pe Macro.

— Prefect, habar n-ai de nimic. Parţii l-ar putea doborî pe guvernator cu o săgeată chiar înainte de a ajunge în acel loc.

Macro a ridicat din umeri.

— E posibil. Dar parţii ar risca să-şi lovească propriul conducător. Pe de altă parte, se pune problema că şi-ar putea pierde prestigiul. În cazul în care guvernatorul ar da înapoi… în fine, sunt convins că măcar conducătorii din Roma ar înţelege.

— Stăpâni ai mei! a spus partul, ridicând o mână. Vă cer iertare că intervin în această dispută, dar dacă socotiţi că o asemenea întâlnire ar fi atât de primejdioasă, vă sugerez ca ambele suite ale căpeteniilor noastre să se retragă până la o distanţă de la care să nu se poată trage cu arcul, iar prinţul meu şi guvernatorul să fie însoţiţi fiecare de trei oameni. În felul acesta nu am elimina suspiciunile şi temerile voastre?

— Temeri? s-a burzuluit Longinus. Partule, eu nu mă tem de nimic. Romanilor nu le este frică de nimeni, cu atât mai puţin de barbarii din răsărit.

— Sunt încântat să aud asta, stăpâne. În cazul acesta, pot să-l înştiinţez pe stăpânul meu că dumneavoastră, însoţit de câţiva oameni, sunteţi dispus să-l întâlniţi?

Cato a încercat să-şi ascundă zâmbetul stârnit de faptul că guvernatorul se lăsase atât de uşor păcălit să accepte propunerea partului. Numai că, Longinus se înfuriase, aşa că i-a luat ceva timp până să-şi recapete stăpânirea de sine. Privind în jur, a surprins expresia de pe faţa lui Cato şi a arătat cu degetul spre el.

— Centurion Cato, de vreme ce pari să fii într-o dispoziţie atât de bună, tu mă vei însoţi la această discuţie. Tu, prietenul tău Macro şi legatul Amatius. Voi, ceilalţi, alăturaţi-vă călăreţilor. Rămâneţi aici! Dacă dau eu vreun semnal, veniţi în ajutorul nostru cât mai grabnic posibil. Duceţi-vă!

S-a întors spre part şi a mârâit:

— Spune-i stăpânului tău că ne vom întâlni, dar după ce restul oamenilor lui se va retrage la o distanţă sigură pentru noi.

— Prea bine.

Partul a făcut un gest de supunere din cap şi imediat după aceea şi-a întors calul, pornind în galop spre tovarăşii lui, fără să-i mai dea guvernatorului posibilitatea de a schimba condiţiile stabilite. În timp ce-l urmărea pe emisar plecând, Macro s-a întors spre Cato şi i s-a adresat cu glas coborât:

— Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai amestecat şi pe mine în treaba asta.

— Îmi pare rău, a zis Cato şi a făcut un gest către escadronul de călăreţi. Hmm, acum trebuie să-mi găsesc un cal.

— Bine. Te rog. Fă-o, înainte de a mai provoca neînţelegeri.

Cato a pornit în urma celorlalţi ofiţeri, timp în care Amatius, Macro şi guvernatorul priveau cum parţii şi-au întors caii şi s-au îndepărtat, lăsându-i pe loc pe emisar, pe purtătorul de drapel şi alţi doi oameni. Macro şi-a umflat obrajii.

— Domnule, ai cumva idee ce vor?

— Nu. Nici pe departe. Longinus a rămas tăcut câteva momente, după care a continuat: Nu înţeleg cum de au ajuns atât de aproape de armata noastră fără să fi fost observaţi. Cred

că patrulele de la posturile de graniţă au fost oarbe. O să plătească cineva pentru asta, a încheiat cu glas acru.

Auzind zgomot de copite, cei trei ofiţeri au privit în jur şi l-au văzut pe Cato, care s-a apropiat şi şi-a oprit calul. Longinus s-a uitat la cei care aveau să-l însoţească.

— Să fiţi cu ochii în patru. La primul semn de primejdie, să daţi alarma şi să-i atacaţi pe ticăloşi. Dar nu uitaţi că e vorba de un armistiţiu. Nu facem nicio mişcare decât dacă ei acţionează primii. De aceea, să vă ţineţi mâinile departe de arme şi la vedere.

Amatius a pufnit de nemulţumire.

— Să sperăm că prinţul le spune oamenilor lui să procedeze la fel.

— Întocmai. Longinus a dat din cap, apoi a respirat adânc să-şi astâmpere neliniştea. Să trecem la treabă! Să pornim!

Apoi a împuns slab cu tocul cizmelor din piele de viţel în pântecele calului, îndemnându-l să pornească. Ceilalţi l-au urmat îndeaproape, astfel că micul grup a înaintat către parţi pe câmpul deschis. Cum se afla la mică distanţă în spate şi la dreapta comandantului, Cato s-a văzut silit să-şi înfrâneze impulsul de a-şi odihni mâna dreaptă pe măciulia sabiei. Ca să-i fie mai uşor, a prins frâul în ambele mâini şi s-a îndreptat cât a putut de spate, ca să apară arogant şi netemător în faţa parţilor. În ciuda aparenţelor, simţea un nod de spaimă în stomac, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. În timp ce în faţa celorlalţi îşi etala alura de neînfricat, trăia un sentiment de dispreţ faţă de sine. Aruncând o privire în lateral, l-a văzut pe Macro privind concentrat spre parţi, cu o expresie care îi trăda mai curând curiozitatea şi dorinţa de a cântări situaţia decât încordarea şi teama. Cato s-a agăţat de fărâma de consolare pe care i-o dădea ideea că prietenul lui neînfricat ar putea înfrunta orice războinic part în cazul în care duşmanii plănuiseră vreo capcană.

Cele două grupuri de călăreţi s-au apropiat unul de celălalt, iar tăcerea şi neclintirea acelei amiezi a fost tulburată doar de sunetele scoase de copitele cailor lovind sau frământând pământul denivelat. Cato a remarcat desenul complicat de pe cutia arcurilor pe care le purtau parţii, dar şi fineţea straielor cu care erau înveşmântaţi. Caii lor erau mai scunzi decât cei ai romanilor şi arătau bine îngrijiţi, musculoşi, mişcându-se cu graţie şi naturaleţe. Nimic nu îi scotea în evidenţă pe parţi în

ceea ce priveşte armele pe care le aveau asupra lor, în afară de faptul că purtătorul de stindard avea legat de şa un coş de nuiele.

Printr-o înţelegere nerostită, cele două părţi s-au oprit la depărtare de două suliţe una de cealaltă şi, vreme de un moment, oamenii s-au privit cercetător. Apoi, cel mai înalt dintre parţi a dat deoparte acoperământul de faţă cu o mişcare bruscă şi a început să vorbească.

Emisarul a ascultat cu luare-aminte, a înclinat din cap, după care s-a întors către romani.

— Prinţul vă doreşte sănătate şi prosperitate veşnică. Pentru voi, pentru împăratul vostru şi pentru întregul vostru popor. Mai doreşte să vă laude pentru frumoasele pământuri pe care le-aţi cucerit în numele Romei. Spune că a fost foarte impresionat de şirul de turnuri de veghe şi de avanposturi care apără drumurile care duc spre Antiohia. Acestea au reprezentat adevărate probe de măiestrie pentru noi în încercarea de a trece pe lângă ele fără să fim văzuţi.

Auzind ultimele cuvinte, Longinus a strâns nemulţumit din buze şi şi-a încleştat pumnul. Apoi l-a ridicat brusc.

— De ajuns cu vorbele curtenitoare. Înţeleg că nu ne găsim aici pentru a discuta despre cele văzute de voi pe drum. Să trecem direct la subiect. Ce doreşte prinţul?

A urmat un scurt schimb de cuvinte între emisar şi prinţ, după care primul a vorbit din nou:

— Parţia cere Romei să nu facă nicio încercare de a-şi extinde influenţa de-a lungul Eufratului.

— Roma are dreptul de a-şi apăra graniţele, i-a răspuns Longinus cu fermitate.

— Da, dar graniţele voastre au obiceiul de a înainta, precum hoţii care se furişează spre casele pe care au pus ochii.

— Ce vrei să insinuezi? Noi respectăm în continuare tratatul existent.

— Între Parţia şi Roma, da, a recunoscut emisarul. Dar ce spuneţi de înţelegerea cu Palmira? Îi folosiţi tărâmurile de parcă ar fi numai ale voastre, iar soldaţii voştri mărşăluiesc până la graniţele ei cu Parţia.

— Regele Vabathus a semnat un tratat cu Roma, a spus Longinus pe un ton stăpânit.

Prinţul a pufnit după ce a auzit traducerea. Apoi s-a lansat într-o tiradă, iar iritarea lui le-a fost clară romanilor încă înainte ca emisarul să încerce a vorbi în numele stăpânului său. Macro s-a uitat pe furiş spre Cato şi a ridicat ochii încet. Cato nu i-a răspuns la întrebarea mută. Prietenul lui era un soldat profesionist până în măduva oaselor, însă detesta orice aspect legat de politică sau diplomaţie, iar lui Cato îi era limpede că prezenţa lui Macro la această confruntare încordată reprezenta o garanţie pentru grupul romanilor. Cato a făcut ochii mari şi a încercat din răsputeri să arunce o privire de avertizare spre prietenul lui. Aproape imperceptibil, Macro a ridicat întrebător din sprâncene, după care, în timp ce emisarul traducea vorbele stăpânului său, a făcut un gest vag din umeri.

— Prinţul Metaxas spune că adevărata intenţie a tratatului vostru este un secret prost păstrat. Toată lumea ştie că el reprezintă doar un pas către anexarea Palmirei.

— Regele Vabathus a încheiat acest tratat nesilit de nimeni.

— Dar dacă regele sau vreun succesor ar socoti că trebuie să pună capăt acestui tratat? Ce s-ar întâmpla într-o asemenea situaţie?

Longinus mai înghiţise o dată nada şi a rămas tăcut câteva momente pentru a gândi un răspuns potrivit.

— Dar nu se pune problema că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Palmira şi Roma sunt parteneri.

Prinţul part a râs forţat şi, în timp ce a dat răspunsul, a arătat cu degetul spre guvernator.

— Parteneri? a tradus emisarul. Singurii parteneri pe care îi aveţi sunt Vabathus şi apropiaţii lui. Marile case aristocratice din Palmira denunţă în mod deschis acest tratat. Până şi la palat există oameni care îl socotesc pe rege drept un trădător. Tratatul vostru este o înşelătorie, iar regele va fi silit în curând să îl anuleze. Iar dacă el nu va face asta, puteţi fi siguri că succesorul lui va tăia lanţurile ce leagă Palmira de Roma. Dacă Roma va încerca să intervină cu forţa în treburile Palmirei, Parţia va face tot posibilul să îşi apere vecinul de invazia romană.

De astă dată venise rândul lui Longinus să râdă.

— Parţia protectoare? Aşa ceva nu am mai pomenit. Dorinţa voastră de a cuceri Palmira este limpede. Ce vă face să credeţi că poporul Palmirei va vedea cu ochi buni intervenţia Parţiei?

— Avem toate motivele să credem că vor primi favorabil intervenţia noastră. Noi le-am făcut cunoscut că le vom apăra independenţa. De Roma şi de alţi aventurieri.

— Şi vă închipuiţi că ei cred asta? De ce ar trebui să aibă mai multă încredere în bunele voastre intenţii decât în ale noastre?

— Pentru că noi nu ne-am trimis soldaţii pe pământurile lor ca să construim fortificaţii care, încet, dar sigur, vor deveni gratiile închisorii lor. Aţi încercat deja să ridicaţi un fort chiar pe malul Eufratului şi, peste scurtă vreme, taberele armatelor romane se vor înmulţi de-a lungul malului fluviului ca nişte ţepuşe aţintite spre gâtul Parţiei.

Macro s-a aplecat spre Cato şi i-a şoptit:

— Hoţomanii ăştia de parţi se pricep să răsucească vorbele în mod poetic, nu crezi?

— Sssst! a sâsâit Cato, străduindu-se să nu fie auzit de ceilalţi. A urmat o pauză făcută de emisarul part, iar Longinus şi legatul Legiunii a Zecea s-au întors spre Macro şi Cato, după care partul a continuat să traducă diatriba stăpânului său.

— Parţia nu va îngădui o asemenea agresiune. Fortul acela era un semn neîndoios privind intenţiile romanilor, iar voi sunteţi preveniţi astfel să nu mai încercaţi pe viitor asemenea incursiune?

— Era? l-a întrerupt Longinus. Ce s-a întâmplat cu acel fort?

— A fost ras de pe faţa pământului.

— Şi cohorta de auxiliari trimisă pentru a-l construi? Cu ea ce s-a întâmplat?

— A fost distrusă.

— Distrusă? a făcut Longinus, uimit peste măsură. Nu aţi luat prizonieri? Unde se află ei acum?

— Din păcate, nu au existat prizonieri.

— Ticăloşii, a bombănit legatul Amatius. Nişte ucigaşi.

Emisarul a ridicat din umeri.

— Nu au vrut să se predea. Oamenii noştri nu au avut de ales şi au fost nevoiţi să-i ucidă.

Longinus a rămas mut câteva clipe.

— Cinci sute de oameni şi câţiva dintre cei mai buni comandanţi ai armatei noastre, oameni căliţi în lupte. Centurionul Castor… S-a uitat acuzator la prinţul part. Spune-i stăpânului tău că acesta este un act războinic. În timp ce i se traducea răspunsul lui Longinus, Metaxas a zâmbit.

— Care act anume? Distrugerea cohortei voastre ori ameninţarea pe care ea o reprezenta la adresa suveranităţii noastre?

— Nu încerca să amesteci lucrurile! s-a răstit Longinus. Ştie el la ce mă refer! Când vestea va ajunge la urechile împăratului meu, nu cred că va exista vreo putere pe lume care să îl oprească de la a porni o acţiune de răzbunare împotriva Parţiei. Singuri aţi atras soarta asta asupra voastră.

— Generale, noi nu dorim să provocăm un război.

— Vorbe goale! a explodat Amatius. Aţi ucis toţi oamenii uneia dintre cohortele noastre şi spuneţi că nu doriţi să porniţi un război?! Mâna legatului a alunecat spre mânerul sabiei, iar gestul a fost observat imediat de parţi. Cu un scrâşnet metalic, unul dintre oamenii din escorta prinţului şi-a scos sabia, iar lama ei curbată a sclipit în soare. Prinţul Metaxas a răcnit un ordin către el, iar soldatul, după ce a sugerat că nu-i făcea plăcere să se supună, a vârât sabia în teacă.

— Domnule, i s-a adresat Cato încet legatului. Ai face bine să-ţi iei mâna de pe mânerul sabiei.

Aţintindu-şi ochii asupra lui, Amatius a respirat precipitat, iar nările i-au fremătat. Apoi a clipit, a dat din cap şi a dat drumul armei.

— Bine, am înţeles. Dar va veni şi clipa când cineva o să dea socoteală pentru moartea centurionului Castor şi a cohortei lui. Va sosi şi ziua aia.

Emisarul a rămas imperturbabil.

— Tot ce se poate, dar nu în viaţa asta. Nu, dacă Roma ţine cu adevărat la pacea de la graniţa sa răsăriteană. Stăpânul meu spune că trebuie să vă scoateţi forţele din Palmira. În plus, vă sfătuieşte să nu interveniţi în politica ei internă. Încălcarea oricăreia dintre aceste condiţii va sili Parţia să întreprindă acţiuni militare. Chiar dacă prinţul şi tatăl lui, regele Gotarzes, doresc pacea, ei se vor vedea siliţi să pornească război împotriva Romei. Iar un asemenea război va costa Roma foarte scump. Mulţi alţi concetăţeni de-ai voştri vor împărtăşi soarta lui Crassus şi a legiunilor lui. Acestea au fost cuvintele stăpânului meu, a încheiat emisarul. Ne-aţi ascultat, domnilor, şi nu mai avem altceva de spus.

Prinţul part a mai spus ceva către traducător, apoi a făcut un gest către cel care avea legat de şa coşul de răchită. Omul a

desfăcut frânghia prinsă de mânerele coşului şi l-a lăsat să cadă apăsat pe pământ, în faţa calului. Apoi, parţii şi-au întors caii, iar emisarul li s-a adresat pentru ultima oară romanilor.

— Stăpânul meu vă roagă să primiţi acest dar. Un dar cules de pe malurile Eufratului. Socotiţi-l un semn privind viitorul, în cazul în care doriţi să sfidaţi Regatul Parţilor.

Parţii au dat pinteni cailor, care au pornit în galop spre şirul îndepărtat al tovarăşilor lor, care deja începuseră să rupă rândurile pentru a se întoarce cu spatele spre Antiohia şi au dispărut în defileu. Vreme de câteva momente, romanii i-au urmărit îndepărtându-se prin praful ridicat de copitele cailor. Apoi, Longinus şi-a îndreptat privirea spre coşul de răchită care stătea pe solul pietros. A făcut un semn cu mâna spre el.

— Centurion Cato!

— Da, domnule.

— Vezi ce e în el.

— Am înţeles.

Cato şi-a trecut piciorul peste coarnele şeii şi s-a lăsat la pământ. S-a apropiat cu precauţie de coş, de parcă l-ar fi crezut plin de şerpi şi scorpioni. Înghiţindu-şi nodul din gât, s-a aplecat şi a tras de mânere, îndepărtându-le. În coş era un vas din lut ars, de mărimea unui pepene verde de dimensiuni mari. Fundul lui crăpase când coşul atinsese solul, astfel că lui Cato i-a ajuns în nări mirosul uleiului de măsline ce se scursese încet printre beţele de răchită. În interiorul vasului se vedea lucind ceva negru şi, cum uleiul continua să se scurgă, corpul respectiv nu mai plutea, se aşezase pe fundul vasului şi sclipea.

— Ce e acolo? s-a răstit Amatius. Arată-ne, omule!

Când s-a aplecat şi a prins între degete şuviţele unsuroase de culoare întunecată, Cato a simţit în gâtlej un gust cumplit de amar. Scrâşnind din dinţi, a scos cu greu ceea ce era în vas. Uleiul se prelingea pe pielea pământie a capului retezat şi, printre buzele întredeschise, spre pământul pârjolit de soare.

Privind acel cap desfigurat, legatul Amatius s-a strâmbat cu amărăciune.

— E centurionul Castor.

CAPITOLUL 5

— Domnilor, a început Cassius Longinus, privind cu un aer solemn de jur împrejurul sălii de banchete din cartierul lui general. Stătea pe un podium, de unde putea să vadă expresiile de pe feţele centurionilor, tribunilor şi legaţilor aflaţi dinaintea lui. A sosit momentul războiului cu Parţia.

Ofiţerii au schimbat priviri încărcate de înţeles, iar prin sală a răsunat un val de murmure, care a scăzut treptat, apoi cei prezenţi s-au uitat spre guvernatorul Siriei cu expresii curioase pe chip. Ştirea privind grupul de călăreţi parţi care apăruse în ziua precedentă foarte aproape de zidurile Antiohiei circulase prin tabără şi pe străzile oraşului. Colportorii de zvonuri îşi făcuseră tot timpul de lucru, până când întâmplarea căpătase proporţii şi ajunsese să se vorbească despre orice, de la o alianţă istorică între Roma şi Parţia şi până la perspectiva înfricoşătoare că o uriaşă armată partă se găsea la numai o zi de marş depărtare de Antiohia, venind cu intenţia de a măcelări toţi bărbaţii, femeile şi copiii din Antiohia. Primele vorbe rostite de Longinus eliminaseră unele dintre cele mai fanteziste idei, iar acum ofiţerii lui ascultau cu încordare, sperând să li se dea mai multe amănunte. Guvernatorul a aşteptat până s-a făcut tăcere deplină şi de-abia după aceea a continuat.

— În urmă cu câteva zile, parţii au luat prin surprindere unul dintre avanposturile noastre şi i-au ucis pe toţi membrii acelei garnizoane. Vizitatorii de azi ne-au dăruit capul comandantului acelei unităţi, centurionul Castor, din Legiunea a Zecea.

Oamenii care stăteau în jurul lui Cato şi Macro au bombănit furioşi, iar Macro şi-a înghiontit amicul, şoptindu-i:

— O să le plângi de milă parţilor care ne vor ieşi în cale. Asta înseamnă că vom avea parte de lupte pe cinste.

— Lupte pe cinste? a repetat Cato, încruntându-se. Eu, unul, nu împărtăşesc entuziasmul tău în privinţa acestei campanii. Parţii nu se vor lăsa înfrânţi cu una, cu două.

— Ei, fii serios! Doar am depăşit situaţii şi mai grele.

— Serios? Ia spune-mi şi mie care sunt alea.

Macro s-a uitat la prietenul său, apoi a strâns din buze.

— Cred că ai dreptate. Parţii sunt greu de înfrânt, a recunoscut el, apoi şi-a frecat mâinile. Va fi o încercare foarte dificilă.

Cato s-a uitat lung la Macro şi a clătinat din cap.

— Câteodată sunt gata să jur că socoteşti totul un fel de joc.

— Joc? a făcut Macro, părând surprins. Nu, e mai mult de atât. E o chemare. Pentru asta trăiesc soldaţii adevăraţi. Dar, bineînţeles, tu nu ai cum să înţelegi asta. Pentru că tu eşti un filosof.

Cato a oftat. După părerea lui Macro, educaţia deosebită de care se bucurase Cato înainte de a intra în rândurile legiunii era mai curând un blestem decât un avantaj şi nu ostenea niciodată să afirme asta. Cât despre Cato, el simţea că acum armata devenise familia lui şi, atâta vreme cât îşi îndeplinea datoriile cât de bine se putea, bagajul de cunoştinţe pe care îl avea nu prezenta nicio importanţă, în afară de faptul că unele dintre ele, mai ezoterice, îşi puteau găsi o aplicaţie practică. În astfel de situaţii, până şi Macro bătea cu părere de rău în retragere, deşi se străduia să-şi ascundă orice licăr de admiraţie pe care îl manifesta faţă de învăţătura lui Cato.

Longinus a ridicat mâinile în aer ca să potolească exclamaţiile de mânie ale ofiţerilor lui.

— Domnilor! Ştiu cum vă simţiţi auzind o astfel de veste. Împărtăşesc durerea şi furia voastră şi jur, pe atotputernicul Jupiter, că îi vom răzbuna pe centurionul Castor şi pe oamenii lui. Îi vom trece prin foc şi sabie şi nu vor mai cuteza niciodată să tulbure pacea pământurilor noastre sau a aliaţilor noştri. Scopul nostru este să eliminăm Parţia ca putere militară şi nu ne vom afla odihna decât atunci când regele lor va îngenunchea în faţa împăratului nostru şi va cerşi iertare.

Ofiţerii au bătut din picioare în semn de aprobare, iar Marco l-a îmboldit pe Cato.

— Aşa mai zic şi eu. Longinus îmi place ca general.

Cato s-a încruntat.

— Ai uitat de ce am fost trimişi prima oară spre răsărit? apoi a continuat cu glas scăzut. Omul complota împotriva împăratului.

— Nu s-a dovedit aşa ceva.

— Aşa e, a recunoscut Cato. Nu a existat nicio dovadă de nezdruncinat, adevărat. Dar noi ştim ce plănuia el. Cunoaştem caracterul omului, Macro. Eu nu am încredere în el. Şi nici tu.

Macro i-a cântărit vorbele vreme de câteva clipe, apoi s-a frecat în bărbie cu degetele pline de cicatrice.

— Poate că acum are şansa să-şi spele păcatele.

— Ori poate încearcă să-şi câştige o reputaţie şi susţinere pentru a deveni suficient de puternic cât să îl înlăture pe împărat. În orice caz, ar fi bine să fim precauţi în privinţa lui. Dacă se aruncă în acest război fără să cugete bine, noi vom fi în mare primejdie. Cato a înclinat capul spre ceilalţi ofiţeri din sală. Şi nu doar noi doi, ci şi ceilalţi. Avem nevoie de un general apropiat de soldaţi care să ne conducă împotriva parţilor, nu de un politician ambiţios. Pe de altă parte, această campanie îi va oferi prilejul cel mai bun de a scăpa de noi. Ascultă bine vorbele mele. Trebuie să fim cu multă băgare de seamă.

Rămas pe gânduri, Macro a încuviinţat din cap.

— Cred că ai dreptate. Pe podium, Longinus a făcut un semn prin care cerea să se facă linişte.

— Am transmis ordine legaţilor Legiunilor a Cincea şi a Şasea ca să ni se alăture. Imediat ce se va strânge armata, vom porni în marş spre răsărit şi îi vom strivi pe parţi. Camarazi, până atunci trebuie să ne pregătim oamenii pentru război. Fiecare ofiţer să facă un inventar complet privitor la echipare, să recheme toţi soldaţii detaşaţi în alte locuri şi să efectueze rechiziţiile trebuincioase. Intenţionez să părăsim tabăra în momentul în care vom fi gata. În câteva zile veţi primi ordine complete referitoare la viitoarea campanie. Închei cu acest gând… În anii ce vin, când vom fi bătrâni, oamenii se vor uita la noi cu mirare şi vor spune: „Uite bărbaţii care au strivit cel mai vechi şi mai ucigător duşman al Romei.” Dacă vom triumfa – ba nu, când vom triumfa, lucru care sigur se va întâmpla –, vom fi câştigat mai mult decât o bătălie. Faptele noastre ne vor asigura o fărâmă de nemurire şi niciun roman nu-şi poate dori mai mult de atât. Longinus şi-a scos sabia şi a ridicat-o deasupra capului. Pentru Roma şi victorie!

În jurul lui Cato şi Macro, ofiţerii îşi agitau pumnii şi imitau strigătul lui Longinus. După ce s-a uitat fugar la Cato, Macro a urmat exemplul celorlalţi şi a intrat în corul celor care ovaţionau de vuia sala. Cato a oftat şi a clătinat din cap, după care, fără

prea multă tragere de inimă, a început să strige şi el. În ciuda conştiinţei de soldat, pe care o dobândise cu greu, nu era prima oară când se simţea departe de îndârjirea celorlalţi ofiţeri. Aflat încă pe podium, Cassius Longinus exploata la maximum dispoziţia războinică a celor prezenţi, întorcându-se pe rând către fiecare colţ al sălii şi străpungând aerul cu sabia. În cele din urmă, şi-a vârât arma în teacă şi s-a retras de pe podium, după care, un centurion mai vârstnic din Legiunea a Zecea a apărut în faţa ofiţerilor, a lovit cu bastonul în podea şi a răcnit:

— Liber!

Ofiţerii s-au întors şi, târându-şi picioarele, au pornit spre uşă, vorbind cu însufleţire despre perspectiva de a participa la o nouă campanie. După detaşarea lor în provincia Siria, ar fi fost pentru mulţi dintre ei prima acţiune la care participau. În cele din urmă, echilibrul precar de forţe ce existase între Parţia şi Roma încă de pe vremea lui Augustus, primul împărat, dădea să se schimbe. Îndelungatul joc, alternând între diplomaţie şi înşelătorie, care se desfăşurase între reprezentanţii celor două imperii se sfârşise, iar acum confruntarea dintre cele două mari armate avea să decidă câştigătorul în cadrul acelui conflict.

— Prefect Macro! Centurion Cato!

Cato a tresărit auzindu-şi numele răsunând cu ecou şi, împreună cu Macro, s-a întors şi l-a văzut pe centurionul şef uitându-se fix la ei.

— Rămâneţi în sală!

— La naiba! a bombănit Macro, în vreme ce ofiţerii din apropierea lor le-au aruncat priviri curioase. Ce mai e?

Cato a făcut un gest din umeri şi a început să-şi croiască drum înapoi prin mulţimea de ofiţeri ce ieşeau din sală şi s-a îndreptat spre podium. Cato a văzut că Longinus şi legatul Amatius îi urmăreau pe el şi pe Macro apropiindu-se. Au rămas amândoi în faţa podiumului până când din sală a ieşit şi ultimul ofiţer. Longinus a făcut apoi semn din cap spre centurionul şef.

— Asta este tot. Puteţi pleca.

— Am înţeles!

Centurionul a salutat cu o precizie impresionantă şi s-a întors, pornind pe urmele camarazilor lui, iar ghetele lui cu ţinte au făcut să răsune toată sala la atingerea dalelor pardoselii. A ieşit închizând uşile duble, după care Longinus s-a răsucit spre Macro şi Cato.

— Mai există o problemă ce trebuie rezolvată înainte ca armata mea să plece la război. Am hotărât soarta legionarului Crispus.

Cei trei subordonaţi s-au uitat cu atenţie sporită la comandantul lor. Longinus a continuat:

— Având în vedere gravitatea faptei şi necesitatea deosebită de a menţine disciplina în situaţia de faţă, am decis că acest Crispus trebuie condamnat la moarte.

— Nu! a exclamat Amatius. Domnule, protestez. M-aţi făcut să cred că va fi cruţat.

— Nu am afirmat aşa ceva! s-a răstit Longinus la el. Am spus eu asta?

Amatius a inspirat şuierător printre dinţii încleştaţi.

— Nu, domnule. Dar aşa aţi dat impresia.

— Asta nu înseamnă nimic, a spus Longinus, uitându-se cu subînţeles către Macro şi Cato, după care a urmat: Crispus va fi pedepsit de oamenii din centuria lui, în faţa formaţiei încolonate a soldaţilor din a Doua Iliră. Mâine în zori. Legat, vei comunica deţinutului hotărârea mea şi vei avea grijă ca el să fie supravegheat atent până la executarea sentinţei. Am auzit de situaţii în care, în trecut, unii condamnaţi au reuşit să evadeze. În cazul în care lui Crispus i se permite să se sustragă pedepsei, oamenii numiţi să-l păzească îi vor lua locul. Îngrijeşte-te ca oamenii tăi să înţeleagă acest lucru. E limpede?

Amatius s-a străduit să-şi alunge furia şi, cu o expresie de amărăciune pe faţă, s-a întors către Macro.

— Îmi închipui că eşti încântat de această veste.

Macro l-a privit ţintă o clipă şi abia după aceea i-a răspuns:

— Domnule, dacă îţi imaginezi aşa ceva, mă tem că nu-i vei înţelege niciodată pe soldaţii de sub comanda ta.

Amatius l-a fulgerat din ochi, apoi s-a întors către Longinus şi s-a înfoiat:

— Asta este tot, domnule?

— Da, tot. La prima geană de lumină, camarazii lui Crispus să se afle pe terenul de paradă din afara taberei. Să poarte doar tunicile şi să li se înmâneze bâte.

— Am înţeles.

Tonul lui Amatius s-a înmuiat, iar Cato a înţeles prea bine de ce. Trufaşii legionari aveau să fie umiliţi prin faptul că li se cerea să apară fără armuri şi arme în faţa auxiliarilor din a Doua

Iliră. Această decizie fusese luată în mod deliberat. Disciplina militară impunea ca şi camarazii celui condamnat să îi împărtăşească ruşinea şi astfel să aibă tăria de a-l pedepsi pe acesta pentru faptul de a-i fi umilit. Pe viitor, aveau să fie mai atenţi atunci când ar fi fost tentaţi să comită o faptă care să aibă repercusiuni asupra altora. Cum Amatius era silit să conducă oamenii din Legiunea a Zecea şi să asiste la execuţie, şi el trebuia să trăiască un sentiment de ruşine, iar asta explica ura aprinsă în ochii lui când s-a uitat fulgerător la Macro şi Cato, după care a ieşit din sală cu paşi mari şi a trântit uşa în urma lui, stârnind un zgomot puternic.

Preţ de un moment, nimeni nu a scos nicio vorbă, apoi Macro şi-a plecat capul în semn că a înţeles spusele lui Cassius Longinus.

— Mulţumesc, domnule. Aceasta a fost decizia cea bună.

— Nu am nevoie să-mi spui tu asta, l-a pus Longinus la punct.

— Prea bine, domnule. Dar vă mulţumesc oricum. Macro a făcut o pauză. Ar mai fi ceva?

— Nu. Aveţi grijă ca asemenea fapte să nu se mai întâmple. Îmi ajunge cât v-aţi amestecat voi doi în treburile mele din Siria. Dacă nu ar fi apărut parţii, m-aş fi descotorosit de voi. V-aţi fi aflat deja în drum spre Roma, ca să-i daţi personal raportul şarpelui ăluia pe nume Narcissus. Dar aşa cum stau lucrurile acum… am nevoie de fiecare om ca să le facem faţă parţilor. Dacă aş avea întăririle pe care le-am cerut, nici nu s-ar pune problema că i-aş învinge. Însă nu am la dispoziţie decât trei legiuni şi o mână de unităţi auxiliare cu care să duc războiul. Şansele noastre nu sunt prea încurajatoare, a spus, Longinus, zâmbind cu răceală. Prin urmare, dacă voi reuşi, gloria va fi cu atât mai mare. Dar, dacă dau greş, o să mă simt oarecum consolat la gândul că şi voi doi veţi muri alături de mine.

Cato s-a mirat constatând schimbarea dispoziţiei lui Longinus, care contrasta vădit cu atitudinea triumfătoare din cuvântarea pe care o ţinuse în faţa ofiţerilor. Apoi şi-a dat seama că pentru asemenea momente erau instruiţi aristocraţii ani în şir: să reuşească prin comportament să cucerească simpatia publicului, în ciuda oricăror îndoieli pe care, în sinea lor, le aveau în legătură cu cauza pe care o propovăduiau. Se părea că doar el nu se lăsase prins de valul de entuziasm stârnit de arta retorică a lui Longinus. Până şi Macro, care avea cunoştinţă de

manevrele politice îndoielnice ale guvernatorului, se lăsase purtat de perspectiva de a intra în luptă şi de a dobândi glorie.

— Acum, lăsaţi-mă, le-a ordonat Longinus. Mergeţi şi faceţi pregătirile necesare pentru execuţie.

Apoi a făcut un gest nepăsător spre uşă. Macro şi Cato au luat poziţia de drepţi, au salutat şi s-au întors, pornind în pas de marş, lăsându-l pe guvernatorul roman al Siriei singur în camera ce devenise temporar sală de spectacol.

În lumina slabă dinaintea zorilor, oamenii din a Doua Iliră au fost scoşi din corturi cu strigăte guturale de către optio şi centurioni. Ofiţerii trecuseră de-a lungul şirurilor de corturi, dând la o parte perdelele ce slujeau drept uşi şi răcnind la cei care fuseseră treziţi cu brutalitate. Trăgându-şi în grabă tunicile din lână netoarsă, ghetele şi armurile din zale, soldaţii au ieşit în aerul rece, după care şi-au pus pe capete căciuliţele şi căştile, legându-şi baretele sub bărbie. La sfârşit şi-au strâns scuturile şi lăncile, după care, mergând în faţa corturilor, şi-au ocupat poziţiile în centurii. Escadroanele de cavalerie, cu săbiile lor ceva mai lungi şi cu suliţe, s-au aliniat în flancuri. Nu aveau nevoie de cai ca să asiste la execuţie, aşa că i-au lăsat legaţi la locurile lor, să mestece mulţumiţi orzul din traistele pline ce li se legaseră de gât imediat ce călăreţii lor ieşiseră din corturi.

Având-l pe Cato alături, Macro a mers de-a lungul şirurilor de soldaţi, inspectându-i. Execuţia lui Crispus avea să fie ceva oficial. Chiar dacă legionarul era un ucigaş condamnat la moarte, el tot soldat rămânea şi trebuia să i se acorde respectul cuvenit înainte de a muri. Cu toate că omul pe care îl ucisese era unul dintre camarazii lor, cei din a Doua Iliră aveau să-i prezinte lui Crispus omagiile meritate de un tovarăş de luptă care trecea din această lume în aceea a umbrelor. Fiecare soldat se îmbrăcase cu grijă şi în seara precedentă se îngrijise să-şi lustruiască bine casca, ornamentele şi relieful scutului, dar şi fiecare cheotoare şi găteală de pe teaca sabiei. Macro i-a privit cu mândrie. Nici în legiuni n-ar fi găsit un grup mai bun de oameni pe care să-i comande, a recunoscut el pentru sine cu un oarecare regret, deşi nu ar fi făcut niciodată o asemenea afirmaţie în public. Sângele pe care îl vărsase în Legiunea a Doua şi camarazii pe care îi pierduse de-a lungul anilor îi

lăsaseră gravată în suflet o dragoste cu totul aparte faţă de Vulturii pe care îi cunoscuse vreme atât de îndelungată.

Trecând prin dreptul ultimilor soldaţi, Macro a aruncat o privire spre Cato, care era ofiţerul ce răspundea de prezenţa în ordine a oamenilor la paradă, dar şi de numeroasele mărunţişuri ce ţineau de administrarea taberei.

— Frumos corp de soldaţi, centurion Cato! a strigat Macro, cu glas de paradă, care s-a auzit până la celălalt capăt al şirului de luptători. Nici Garda Pretoriană nu ar putea arăta mai bine la o inspecţie!

Era genul de exprimare retorică menit să ridice moralul oamenilor, iar Macro a clipit şmechereşte spre Cato atunci când a rostit acele vorbe. Amândoi ştiau că, în ciuda faptului că zburau cu uşurinţă, cuvintele dădeau roade, iar oamenii din subordinea lor aveau să dea dovadă de mai multă mândrie în tot cursul zilei. Sau cel puţin până ce aveau să asiste la execuţie, s-a gândit Cato, deloc încântat. Înţelegea suficient de bine motivaţia pedepsei, însă în sinea lui se cutremura la gândul că un om avea să fie ucis cu brutalitate. Spre deosebire de Macro nu simţea aproape nicio plăcere văzând jocurile pe care politicienii ambiţioşi le organizau în fiecare oraş, mic sau mare, din Imperiu. Dacă un om trebuia să moară, atunci era preferabil ca el să-şi găsească sfârşitul în urmărirea unui scop. Era mai bine ca legionarul Crispus să fie trimis în primul rând de luptători când armata avea să dea piept cu parţii. În acea poziţie, ar fi putut măcar să moară înfruntând duşmanul cu sabia în mână, pentru onoarea Romei şi pentru a se reabilita cât de cât în ochii camarazilor lui.

Auzind laudele lui Macro, Cato a inspirat adânc.

— Da, domnule! Nimeni nu se îndoieşte că a Doua Iliră este cea mai bună cohortă de auxiliari în slujba împăratului.

S-a răsucit spre soldaţi şi a strigat:

— Să auzim!

Oamenii lui au scos un urlet asurzitor şi-au lovit lăncile de scuturi, după care le-au înfipt în pământ într-o mişcare executată la unison. Tăcerea care s-a lăsat brusc după aceea l-a făcut pe Macro să chicotească de încântare.

— Sunt cât se poate de fioroşi, centurion Cato. Numai zeii ştiu ce le vor face parţilor, dar pe mine mă sperie de moarte.

La fel ca mulţi dintre oamenii lui, Cato nu şi-a putut reţine un zâmbet. Apoi Macro a ridicat în aer toiagul pentru a atrage încă o dată atenţia asupra sa.

— Centurion, porneşte în marş cu ei.

— Am înţeles, a spus Cato şi a inspirat adânc încă o dată. A Doua Iliră, la dreapta!

Cele zece centurii de infanterişti şi patru escadroane de cavalerişti au dus lăncile la umăr şi s-au întors ca un singur om.

Macro şi Cato au pornit în marş în fruntea coloanei, ocupându-şi locurile în faţa stindardului cohortei şi a celor doi soldaţi cu bucine, ce îşi duceau sub braţ instrumentele de alamă, care aveau o formă curbată. Macro s-a oprit o clipă, apoi a strigat comanda:

— Înainte!

În ritm ordonat, făcând pietrişul să scrâşnească sub tălpile ghintuite, cohorta a mărşăluit către poarta taberei, îndreptându-se spre terenul de paradă. Zona rezervată execuţiei era situată în latura îndepărtată a lui, unde se fuseseră plantate două şiruri de ţăruşi, la depărtare de aproape doi metri unul de altul. Macro a condus a Doua Iliră, traversând întinderea prăfuită, după care a cerut coloanei să se oprească.

— Cato, aşază-i pe trei laturi ale unui careu.

— Am înţeles, domnule.

Cato a salutat şi s-a întors către soldaţi, pentru a executa ordinul primit. Macro şi-a ocupat locul în capătul şirului de pari, pe partea rămasă deschisă de oamenii cohortei. După ce şi ultimul dintre oamenii lui a completat careul deschis pe o latură din jurul terenului, Macro a văzut o coloană mică de soldaţi purtând tunici roşii părăsind tabăra şi apropiindu-se de ei. În mijlocul coloanei se vedea înaintând o siluetă, încadrată de doi oameni, mai mult târâş decât păşind de bunăvoie. Fiecare dintre camarazii lui purta asupra sa o măciucă solidă de lemn: mânere de unelte cumpărate din dugheni. În urma coloanei veneau călare guvernatorul şi legatul Legiunii a Zecea. Când aceştia s-au apropiat, Macro le-a ordonat soldaţilor lui să ia poziţie de drepţi, iar oamenii cohortei au executat prezentarea armei, moment în care Longinus şi-a oprit calul. Amatius s-a ocupat de legionarii lui şi a desemnat câte un om în dreptul fiecăruia dintre stâlpi, în vreme ce Crispus era dus către capătul laturii. După ce fiecare soldat a fost aşezat la locul lui, deasupra

careului s-a lăsat o tăcere apăsătoare, apoi Longinus a ridicat un braţ în aer.

— În virtutea puterii ce mi-a fost încredinţată de împărat, senat şi poporul Romei, confirm în acest moment sentinţa de condamnare la moarte dată lui Titus Crispus. Are ceva de spus deţinutul înainte de ducerea la îndeplinire a sentinţei?

S-a întors către condamnat, însă acesta respira horcăit şi tremura îngrozit privind spre cele două şiruri de camarazi. Apoi înţelesul cuvintelor rostite de guvernator a depăşit sentimentul de spaimă şi, în acea clipă, omul a aruncat o privire imploratoare spre Longinus.

— Domnule! Vă rog! Cruţaţi-mă! A fost un accident! Jur! Picioarele l-au lăsat şi s-a prăbuşit în ţărână. Lăsaţi-mă în viaţă!

Longinus nu a luat în seamă rugămintea condamnatului şi i-a făcut un semn lui Amatius.

— Continuaţi, a spus el.

Legatul a păşit spre Crispus şi a mârâit:

— Ridică-te!

Crispus şi-a smuls privirea de la guvernator şi s-a aruncat la pământ, la picioarele legatului său.

— Domnule, în numele zeilor, sunt un soldat vrednic! Doar îmi cunoaşteţi trecutul. Cer cruţare! Nu se poate să procedaţi astfel.

— Ridică-te! i-a poruncit Amatius. Nu ţi-e ruşine? Aşa înfruntă moartea un legionar al Legiunii a Zecea? Sus!

Şi l-a lovit cu piciorul pe Crispus, nimerindu-l în coaste.

— Auu! a strigat omul de durere, prinzându-se de coaste.

Amatius l-a prins de un braţ şi l-a ridicat cu de-a sila pe Crispus în picioare, azvârlindu-l spre capătul laturii, unde îl aşteptau camarazii lui, ţinând bâtele în ambele mâini. Pentru un moment, liniştea s-a lăsat peste întregul teren de paradă, întreruptă doar de scâncetele slabe ale lui Crispus. Apoi Longinus şi-a dres glasul.

— Executaţi sentinţa!

Amatius şi-a scos sabia din teacă şi l-a împins înainte pe Crispus. Legionarul şi-a înfipt călcâiele în pământ şi a dat să se tragă înapoi, până când legatul i-a tras o lovitură puternică de pumn în spate. Crispus a scos un răcnet când a văzut cum cele două şiruri de camarazi ai lui au început să-şi rotească bâtele.

Cato trăise o senzaţie tot mai apăsătoare de greaţă, care îi întorsese stomacul pe dos cât asistase la pregătiri, şi l-a întrebat în şoaptă pe Macro:

— Există vreo şansă ca omul ăsta să ajungă la capătul cursei?

— Întotdeauna există şanse, i-a răspuns Macro, pe un ton nepăsător.

— Ai văzut vreodată pe cineva care să supravieţuiască acestei curse?

— Nu.

Amatius a dus sabia în spate pentru încă o lovitură, iar Crispus, privind peste umăr, a scos un ţipăt.

— Porneşte, omule! a strigat furios Amatius. Du-te, înainte să ne umpli pe toţi de ruşine.

În cele din urmă, probabil că pe Crispus l-a cuprins un curaj sfidător, pentru că a ţâşnit brusc înainte, alergând. S-a mişcat cu repeziciune, ţinându-şi capul plecat, astfel că primii doi legionari nu au reuşit să îl atingă cu bâtele. Însă unul din cea de-a treia pereche a apucat să rotească bâta şi să îl nimerească; o lovitură ce i-a şters umărul. Crispus s-a dezechilibrat, legănându-se într-o parte, ajungând exact în raza de acţiune a următorului om, care l-a izbit peste coapsă. A scos un ţipăt, dar s-a împleticit spre următoarea pereche. Primul dintre cei doi care alcătuiau perechea l-a lovit în partea superioară a braţului, iar celălalt, peste coaste, dar foarte tare, făcându-l să scoată un urlet puternic de durere. S-a împiedicat şi, primind o ploaie de lovituri, nu parcursese decât un sfert din latura careului. Apoi, o lovitură dată jos i-a fracturat fluierul piciorului, astfel că omul s-a prăbuşit la pământ ţipând. Legionarul aflat cel mai aproape a făcut un pas înainte şi a rotit bâta, pocnindu-l peste falcă şi reuşind să i-o rupă. Crispus s-a ghemuit şi s-a dat de-a rostogolul pe o parte, în timp ce dinţii i s-au împrăştiat pe nisip şi sângele a ţâşnit, după care şi-a adus braţele peste capul zdrobit. Cel mai apropiat dintre legionari s-a holbat la el, apoi s-a uitat spre legatul lor.

— Ucideţi-l! a răcnit Amatius, arătând cu degetul spre silueta întinsă la pământ. Terminaţi-l!

Legionarii l-au încercuit pe Crispus, iar Cato a văzut bâtele lor ridicându-se şi coborând într-o ploaie de lovituri. De pe suprafeţele bâtelor se împrăştiau în aer firicele de sânge, iar capetele lor erau pătate de sângele lui Crispus, izbit fără nicio

milă. Din fericire, după primele câteva clipe, dinspre condamnat nu s-a mai auzit niciun sunet. Amatius şi-a lăsat oamenii să continue să-l lovească, iar lui Cato acel interval i s-a părut o veşnicie, timp în care restul martorilor au stat în poziţie de drepţi, urmărind totul fără să se sinchisească.

În cele din urmă, Amatius a ordonat ca loviturile să înceteze, iar legionarii împroşcaţi de sânge s-au retras gâfâind. Întinsă la pământ, înconjurată de pete de sânge care se scurgeau în nisip, se găsea silueta cuiva care nu mai semăna a om. Avea frânte mâinile şi picioarele, ţeasta îi fusese zdrobită cumplit, astfel că oasele şi creierii i se revărsaseră pe nisip într-un amestec ca un porridge de culoare gri şi sângerie ca vinul. Cato a făcut un efort să nu verse, smulgându-şi ochii de la acea privelişte, după care a privit de-a lungul terenului de paradă. Din depărtare, o mişcare i-a tras atenţia şi, imediat după aceea, a mijit ochii şi a văzut un om călare care ocolea fortăreaţa în mare viteză şi apoi a pornit să traverseze terenul de paradă, îndreptându-se către locul execuţiei, unde se afla şi a Doua Iliră. Auzind duduitul ritmic al potcoavelor ce izbeau pământul, oamenii şi ofiţerii au început să-şi îndrepte atenţia spre călăreţ.

— O să avem necazuri, a mormăit Macro, când a observat bandajul murdar de praf pe care călăreţul ce se apropia îl avea prins în jurul capului. Călăreţul a tras nemilos de hăţuri, strunindu-şi calul într-o ploaie de praf şi pietricele. A salutat, apoi a dus mâna sub tunică, unde a căutat ceva.

— Cine eşti? a întrebat Longinus pe un ton poruncitor.

Înainte de a da răspuns, omul şi-a umezit buzele.

— Tribunul Gaius Carinius, detaşat din Legiunea a Şasea, domnule. Sosesc tocmai de la Palmira. Apoi a descoperit ce căuta şi i-a întins guvernatorului o tăbliţă cernită. Un mesaj din partea ambasadorului nostru, Lucius Sempronius, aflat la Palmira.

Longinus a luat tăbliţa. S-a uitat la călăreţ.

— Ce s-a întâmplat colo?

Omul şi-a înghiţit nodul din gât, chinuindu-se să-şi recapete suflul.

— În Palmira a avut loc o răzmeriţă, domnule. Organizată de simpatizanţi ai Parţiei. Aceştia vor ca regele să fie îndepărtat şi să se rupă tratatul cu Roma.

CAPITOLUL 6

Cato a urmărit cum tribunul s-a aşezat fără efort pe unul dintre scaunele aranjate într-un arc de cerc în biblioteca guvernatorului. A aruncat o privire în jur, spre ceilalţi ofiţeri care fuseseră convocaţi acolo de Cassius Longinus. În plus faţă de Amatius şi comandanţii celorlalte cohorte auxiliare din tabără, mai erau el şi Macro. Cato s-a întrebat de ce fusese chemat.

Longinus a făcut un semn spre tribun, care nu apucase să se cureţe după ce gonise călare atâta drum. I se oferise doar un scurt răgaz ca să bea ceva înviorător, cât ofiţerii fuseseră aduşi în grabă la casa guvernatorului.

— Carinius, te rog. Spune-le ce mi-ai povestit cât am aşteptat.

Carinius a făcut un semn din cap, apoi şi-a dres glasul.

— În urmă cu cinci zile, cel mai mic dintre fiii regelui Vabathus, prinţul Artaxes, a anunţat curtea Palmirei că îi va urma tatălui său. Tribunul Carinius a făcut o pauză ca să zâmbească în treacăt. Necazul este că Artaxes este cel mai tânăr dintre cei trei fii, astfel că nu este primul în linia celor care vor moşteni tronul. Cu toate acestea, cel mai mare dintre ei, Amethus, nu este priceput la politică, iar cel de-al doilea, Balthus, îşi petrece toată ziua la vânătoare, bând sau petrecând cu femeile. Artaxes este cu siguranţă creierul familiei, dar şi cea mai mare ameninţare la adresa Romei. Când era copil, a fost trimis în răsărit pentru a fi educat la curtea Parţiei. Se pare că undeva în cursul educaţiei a deprins o ură pătimaşă faţă de Roma şi a reuşit să îi convingă pe mulţi dintre nobilii Palmirei să îi împărtăşească vederile.

— Am înţeles, a spus Amatius. Dar sunt convins că regele nu tolerează o astfel de subminare a autorităţii lui, nu?

Longinus a lovit uşor cu degetul în tăbliţa cerată trimisă de chestorul roman ce slujea drept ambasador la curtea regelui Vabathus.

— Regele este bătrân. Iar Artaxes este fiul preferat. Singurul lucru care îi ştirbeşte afecţiunea faţă de tatăl lui este loialitatea sa faţă de Roma. Însă cine ştie cât de departe va merge această

credinţă în situaţia de acum? Sempronius susţine că Thermon, şambelanul regelui, este cel care acţionează în numele lui. Măcar pe el ne putem baza. Prin urmare, trebuie să i se dea în continuare suma pe care i-o plătim în mod tăinuit. Potrivit părerii ambasadorului, Artaxes a cerut să i se dea coroana pe dată. Şambelanul a refuzat, astfel că între sprijinitorii lor au izbucnit lupte. Prinţul a reuşit să îl câştige de partea lui pe unul dintre generalii regelui şi are aproape o mie de oameni sub control. Thermon se poate bizui pe garda regelui şi pe familiile acelor nobili care au rămas fideli bătrânului. Şi pe Sempronius şi suita lui, bineînţeles. Aceştia s-au retras în citadelă, împreună cu regele şi cu fiul lui cel mare.

— Şi unde se află celălalt, amatorul de vânătoare? a întrebat Cato. Cu el ce s-a întâmplat?

Longinus s-a întors către tribun.

— Chiar, ia spune.

— Balthus vâna pe dealurile din miazănoapte când Artaxes şi-a exprimat pretenţiile. În momentul când chestorul m-a trimis încoace, nu se ştia nimic despre el.

— Mare păcat, a comentat Macro. L-am fi putut atrage de partea noastră.

— Nu sunt prea convins că am fi reuşit, a spus tribunul. Balthus nu prea are Roma la inimă. Avem noroc că pe parţi îi urăşte de-a dreptul, pe când noi doar nu-i suntem prea simpatici.

Macro şi-a aplecat capul într-o parte.

— Ei, zicala aia cu „duşmanul duşmanului meu…” şi aşa mai departe. Cu toate astea, ne-ar putea fi de folos.

— Tot ce se poate, a spus gânditor Longinus. Dar ne vom folosi de el doar dacă vom fi siliţi. Ultimul lucru de care are nevoie Roma în aceste momente ar fi să îndepărteze o primejdie ca să se creeze o alta în loc. În orice caz, din câte ştim, regele şi aliaţii lui sunt încercuiţi în citadela din Palmira. După cum sună mesajul lui Sempronius, cei aflaţi acolo au provizii suficiente de hrană şi apă şi atâta vreme cât Artaxes nu găseşte maşinării de asediu înseamnă că cei dinăuntru vor reuşi să păstreze citadela. Desigur, putem presupune că prietenii noştri parţi au avut cunoştinţă despre intenţiile lui Artaxes. Şi chiar dacă nu au avut, ştirea le va ajunge la urechi la câteva zile după ce am aflat-o noi.

Aşadar, în cel mai bun caz, avem un mic avantaj, domnilor. Trebuie să trimitem ajutoare regelui Vabathus.

Amatius a clătinat din cap.

— Dar armata nu este încă pregătită. Celelalte legiuni nici nu şi-au părăsit bazele. Nici măcar Legiunea a Zecea nu este gata să pornească în marş. Mulţi dintre oamenii mei sunt detaşaţi în diferite misiuni şi îmi va lua câteva zile să-i adun. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu mai toate cohortele auxiliare. Unele dintre ele nici nu au ajuns aici.

— Există o cohortă pregătită de plecare, i-a răspuns Longinus. A Doua Iliră. Nu este aşa, prefect?

Macro a tresărit, apoi s-a aplecat puţin în faţă şi a confirmat cu un gest, spunând:

— Băieţii mei ar putea pleca la drum spre Palmira în decurs de o oră, domnule. Dacă am porni imediat, am putea ajunge acolo peste zece zile.

— Prea bine. Atunci, aşa vom proceda, a decis Longinus. A Doua Iliră va pleca imediat spre Palmira, iar restul armatei se va pregăti de marş. Celelalte legiuni ne vor urma în momentul când vor fi pregătite.

— Toate bune, domnule, a spus Cato, dar ce anume trebuie să facă a Doua Iliră când ajunge la Palmira? Vom fi copleşiţi numeric şi există posibilitatea ca oraşul să cadă în mâinile rebelilor. Cum i-am putea ajuta dacă vom fi prinşi între zidurile citadelei?

— Sarcina ta este să-i sprijini, centurion. Să-l ajuţi pe Vabathus să reziste până la sosirea forţelor principale.

— Da, domnule, dar chiar dacă vom reuşi să pătrundem în oraş, va trebui să ne croim drum pe străzi ostile ca să ajungem la citadelă.

— Da, îmi închipui că aşa va fi.

Neajutorat, Cato s-a uitat la guvernator. Era cât se poate de limpede că acel om nu avea habar ce le cerea celor din a Doua Iliră.

Macro i-a sărit în ajutor.

— Tânărul are dreptate, domnule. Nu vom reuşi. Imposibil, cu o singură cohortă.

Longinus a zâmbit.

— Tocmai de aceea nu o să trimit doar a Doua Iliră. Macro, nu sunt neghiob. Ştiu cât de grea este o astfel de încercare. Nu

trimit pe nimeni într-o misiune sinucigaşă. Aşa ceva nu ar fi privit cu ochi buni la Roma. De aceea, pe lângă a Doua Iliră, o să trimit o cohortă din Legiunea a Zecea, împreună cu cercetaşii lor de cavalerie. Cum centurionul Castor a murit în misiune, cohorta lui are nevoie de un nou comandant. Socotesc că tu eşti cel mai potrivit pentru această funcţie. Totodată, vei comanda forţa de sprijin.

— Şi cine va conduce a Doua Iliră? a întrebat Macro.

Longinus a făcut un gest către Cato.

— Adjutantul tău. El va prelua funcţia de prefect până la încheierea crizei.

— El? a întrebat Amatius, ridicând mirat din sprâncene. Dar e prea tânăr. Lipsit de experienţă. Mai bine rămâne Macro la comanda auxiliarilor şi voi găsi eu un ofiţer din legiune care să-l înlocuiască pe Castor.

— Nu, am luat deja hotărârea. Macro este cel mai potrivit om pe care îl avem. Pe de altă parte, nu mai avem timp să ne contrazicem pe acest subiect. Domnilor, vă dau ordin. Macro, secretarii mei îţi vor transmite instrucţiuni înainte de a părăsi tabăra. Ceilalţi veţi primi ordine imediat ce vor fi pregătite. Sunteţi liberi.

— Ce naiba înţelegi din toate astea? a zis Macro, arătând cu degetul înapoi, în direcţia casei guvernatorului, în timp ce el şi Cato se îndepărtau. Să trimiţi o coloană drept avangardă pentru a salva pielea regelui Palmirei mi se pare poate cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată.

— Atunci, de ce nu i-ai spus asta guvernatorului?

Macro s-a uitat tăios la prietenul său.

— Cato, nu noi stabilim politica, noi doar executăm ordinele. Pe de altă parte, s-ar putea să reuşim. Dacă descoperim vreo cale de a ajunge la citadelă.

— Dacă? a întrebat Cato, scuturând din cap. Acest „dacă” atârnă foarte greu.

Macro a rămas tăcut o vreme, apoi a râs forţat.

— Cato, doar l-ai auzit. Dacă e cineva capabil să reuşească asta, atunci eu sunt acela. Cel mai potrivit om pentru o asemenea treabă. Exact aşa a zis.

— Chiar crezi asta?

Macro a strâns din buze.

— Ar fi frumos să fie adevărat. Pesemne Longinus crede că aşa stau lucrurile.

— Poate, i-a răspuns Cato sec. Şi pesemne acelaşi Longinus socoteşte că e cea mai bună şansă pe care o are de a scăpa de noi.

— Poftim?

— Trebuie să-i admirăm modul de gândire, a continuat Cato. I-ar fi fost la îndemână să ne trimită la o moarte sigură expediind doar a Doua Iliră la Palmira. Şi a avut dreptate, Narcissus şi-ar fi dat seama de asta pe loc. Moartea aranjată în mod voit a celor doi agenţi din Siria i-ar fi confirmat suspiciunile în privinţa lui Longinus. În acest fel, el poate susţine că a trimis o forţă suficient de mare pentru ca operaţiunea să dea roade. Cine de la Roma s-ar îndoi că o cohortă de legionari nu ar fi suficientă pentru a îndeplini o asemenea misiune? Dacă reuşim, el va culege laurii pentru că a acţionat prompt şi a găsit soluţia cea mai bună. Dacă nu, noi ne vom alege cu numele pătat că am dat greş. Asta, dacă vom supravieţui. Şi, firește, distrugerea noastră va da greutate cererii lui de întăriri de care vorbeşte de multă vreme. Vai, acest Longinus e cât se poate de şiret.

Brusc, Macro s-a oprit şi s-a întors cu faţa către tovarăşul lui.

— Cato, tu chiar crezi toate astea?

Tânărul a părut uimit.

— Mi se pare că lucrurile se leagă.

— Chiar aşa? a făcut Macro şi a oftat. Uite, se prea poate ca Longinus să creadă că vom reuşi. Că vom ajunge acolo cu suficiente forţe ca să îl salvăm pe rege şi să rezistăm până la sosirea armatei.

— Presupunând că Longinus şi armata vor porni la vreme ca să ne salveze.

— La naiba, Cato! a exclamat Macro uimit peste măsură. De ce vezi pretutindeni numai conspiraţii? De ce îţi închipui că oricine are gradul mai mare decât acela de centurion unelteşte să ajungă împărat?

Oamenii de pe stradă se uitau în direcţia lor, iar tânărul l-a atenţionat:

— Vorbeşte mai încet!

— Altfel, ce? Ne va raporta cineva agenţilor lui Narcissus? Cato, *noi* suntem agenţii lui. De aceea o să spun ceea ce

gândesc. De ce crezi că toţi cei din Senat sunt amestecaţi într-un complot?

— De unde ştii că nu sunt?

— Ei, fii serios! Spumegând, Macro a continuat să meargă. Hai că nu avem vreme de asemenea lucruri. Să mergem.

Au păşit în tăcere câtva timp, după care Macro a pocnit din degete.

— Ei, ce zici de Vespasian?

Cato şi-a adus aminte de legatul sub comanda căruia se aflaseră în Legiunea a Doua, în timpul invaziei Britaniei. Familia lui Vespasian fusese înălţată la rang senatorial de puţină vreme, astfel că omul îi înţelegea în mare măsură pe cei pe care îi comanda.

— Da, ce e cu el?

— Era cât se poate de cinstit. Un soldat până în măduva oaselor. Nici urmă de politician în el.

Cato a rămas pe gânduri câteva momente, apoi a clătinat din cap.

— E aristocrat, ca şi ceilalţi. Toţi au supt de la ţâţa politicii de mici. Dar sunt de acord cu tine. Părea destul de onest. Chiar şi aşa, nu m-aş mira dacă şi Vespasian ne-ar face o surpriză până la urmă.

Macro a pufnit în derâdere şi, fără să mai vorbească, şi-au continuat drumul cu paşi mari spre tabără.

În clipa când au sosit, Macro i-a convocat pe centurioni şi le-a explicat situaţia, confirmând numirea temporară a lui Cato ca prefect.

— Ne vedem pe drumul din afara taberei. Cere-le oamenilor tăi să nu se împovăreze. Să ia cu ei doar armele, lucrurile strict necesare şi raţiile. Raţiile suplimentare pot fi transportate doar de căruţele uşoare.

— Da, domnule, am înţeles. Vor avea asupra lor doar ceea ce le trebuie.

— Bine, a zis Macro, şi l-a bătut pe Cato uşor pe umăr. A sosit vremea să mă alătur Vulturilor.

Şi-a lăsat subordonatul să le dea ordine oamenilor să se pregătească pentru a părăsi tabăra şi s-a dus să preia comanda cohortei lui Castor din cadrul Legiunii a Zecea. Secretarul guvernatorului îl aştepta în faţa cortului în care se afla cartierul general. Omul alergase cât putuse de repede de la casa

generalului din oraş şi gâfâia când i-a întins lui Macro o tăbliţă sigilată.

— Împuternicirea de a prelua comanda, domnule…, precum şi ordinele generalului.

Macro a confirmat scurt din cap şi a pătruns în cort. Înăuntru, doi veterani stăteau pe taburete la mesele lor de scris şi, imediat după intrarea ofiţerului, s-au prefăcut că au de lucru. Comandantul a făcut un semn cu mâna spre cel mai apropiat dintre ei.

— Tu! Cheamă-i pe toţi ofiţerii. Vreau să fie aici pe dată. Spune-le că a fost numit un nou comandant al cohortei. Iar tu transmite-le vorbă tuturor celor care sunt optio să pregătească oamenii pentru un marş dur – apoi a rânjit – şi pentru o luptă şi mai grea.

Imediat ce oamenii s-au aliniat în formaţie, Cato a efectuat o inspecţie atentă a fiecărei centurii. Omul pe care şi-l alesese ca adjutant, centurionul Parmenion, cel mai vârstnic şi mai experimentat dintre ofiţerii auxiliari, a păşit alături de el cu o tăbliţă şi un stilus, luând notiţe în numele comandantului său. Era amuzant, a gândit Cato. Nu mai departe de dimineaţa aceea el fusese în locul lui Parmenion şi cunoştea prea bine sarcinile împovărătoare pe care le preluase înlocuitorul lui. Însă acest lucru nu însemna nimic în comparaţie cu greutatea răspunderii ce apăsa acum pe umerii lui. Mai bine de opt sute de oameni aşteptau ordinele lui, iar în mintea lor el va fi judecat imediat în comparaţie cu Macro. Trebuia să se ridice la un nivel înalt şi nu era uşor, a gândit el sumbru. Totuşi, nu avea senzaţia că era un comandant nou, proaspăt numit în cadrul cohortei şi dornic să se afirme. Făcea parte din a Doua Iliră de aproape un an şi luptase alături de mai toţi oamenii ei. Aşadar, aceştia îl cunoşteau suficient de bine şi îl acceptau. Era însă conştient că acei oameni îl vor cântări după o altă unitate de măsură şi acum vor sta cu ochii atent aţintiţi asupra lui, mai ales că era prefectul cohortei, chiar dacă numirea era temporară.

Atenţia lui Cato a fost atrasă de un soldat din faţa lui, care se legăna nesigur pe picioare în timp ce stătea în formaţie. A iuţit pasul şi s-a oprit brusc în faţa auxiliarului.

— Numele!

Auxiliarul, pe care Cato l-a recunoscut drept unul dintre noii recruţi pe care îi adusese Macro, a înţepenit în poziţie de drepţi şi s-a străduit să stea cât a putut de nemişcat, dar damful iute al vinului prost l-a dat de gol.

— Publius Galenus, domnule.

— Galenus, am impresia că nu eşti chiar treaz.

— Nu sunt, domnule.

— Eşti conştient că starea de ebrietate în timpul serviciului reprezintă o infracţiune?

— Da.

— În acest caz, te-ai ales cu şapte zile suplimentare de instrucţie şi ţi se va reţine plata pe zece zile.

— Nu e drept, domnule, a bombănit Galenus. Acum o oră nu eram de serviciu. Nimeni dintre noi nu credea că se va întâmpla aşa ceva. Noi abia aşteptam să ieşim în oraş în seara asta, iar eu am decis să beau ceva înainte de a pleca – doar ştiţi ce ticăloşi sunt negustorii de vinuri – când ne-am trezit chemaţi pentru plecare şi, iată…

— Aşa este.

Preţ de o clipă, Cato s-a simţit ispitit să anuleze pedeapsa. Galenus avea dreptate. Nu putea fi învinuit pentru absurditatea alarmelor ce se dau în armată. Cu toate astea, apucase să o rostească, iar schimbarea hotărârii ar fi reprezentat un semn că-şi recunoştea ezitarea. S-a întrebat imediat cum ar fi procedat Macro şi răspunsul i-a fost cât se poate de limpede.

— Parmenion. Notează-l pe acest soldat în privinţa instrucţiei şi amenzii. Starea de ebrietate în serviciu este o infracţiune, indiferent de împrejurări.

Cu ochii lăcrimoşi, Galenus s-a încruntat.

— Dar nu e drept, domnule.

Cato a continuat să se adreseze centurionului Parmenion.

— Se adaugă zece nopţi de strajă dublă pentru insubordonare.

Galenus a rămas cu gura căscată, apoi un anumit instinct de autocontrol l-a salvat, astfel că a închis gura şi a rămas tăcut, în vreme ce Parmenion, cu trăsături iuţi de stilus, şi-a notat totul pe tăbliţa de ceară. Cato a trecut mai departe. Şi-a încheiat inspecţia şi s-a declarat satisfăcut că fiecare soldat avea asupra lui doar echipamentul necesar şi proviziile, în conformitate cu

ordinele primite. Apoi s-a urcat pe calul ce îi era ţinut în preajmă de o ordonanţă şi s-a dus până în fruntea coloanei.

— A Doua Iliră! a strigat el, după care a făcut o pauză de o clipă ca să savureze faptul că acum devenise prefectul Cato, pregătit să-şi conducă oamenii.

— Înainte!

Cohorta auxiliară a mărşăluit afară pe porţile taberei şi s-a îndreptat spre drumul ce ducea către Palmira. Încă nu se făcuse de amiază, dar soarele ardea pământul scorojit nemilos de arşiţă, iar praful lipicios bine cunoscut a fost ridicat de tălpile ghintuite ale ghetelor purtate de soldaţi şi de copitele cailor, rămânând în aer ca o ceaţă subţire.

Când au dat colţul pe după fortăreaţă, Cato a văzut cohorta lui Macro deja aliniată pe drum, aşteptând ordinul de plecare. Cât a Doua Iliră a mărşăluit ca să se alăture la capătul coloanei, Macro şi-a îndemnat calul spre cel al lui Cato şi a ridicat o mână în semn de salut.

— De ce-ai întârziat?

Cato a ridicat din sprâncene şi i-a răspuns cu bună dispoziţie:

— Am venit cât de repede am putut, domnule.

Macro s-a încruntat la auzul acelui ton, iar Cato şi-a dat seama că, înaintea unei acţiuni de luptă, amicul lui redevenise un profesionist desăvârşit.

— Îmi cer iertare, domnule. Altă dată nu voi mai întârzia.

— Te rog să nu se mai întâmple. Apoi Macro s-a întors şi a făcut semn cu capul de-a lungul drumului ce se întindea înaintea lor. O să avem parte de un marş din cale-afară de greu şi de o bătălie cruntă la capătul lui, Cato. Te rog să nu te amăgeşti, va fi cea mai cumplită campanie de care vom avea parte.

CAPITOLUL 7

Macro şi-a condus cele două cohorte într-un ritm neiertător printre dealurile uscate de soare, de la răsărit de Antiohia. În timpul zilei, soarele pârjolea fără milă coloana nu prea lungă. Iar noaptea temperatura cobora atât de brusc, încât oamenii tremurau de frig şi se strângeau în jurul focurilor de tabără, mestecând carne uscată şi pesmeţi. În prima seară, soldaţii au bombănit amarnic pentru că trebuiau să doarmă sub cerul liber, iar apoi, după o noapte chinuită, au revenit pe drum, în vreme ce stelele încă sclipeau în întunericul ca de catifea. În primele două zile, le-a îngăduit doar câte un scurt popas la miezul zilei, iar în momentul când coloana se oprea şi nu mai aveau lumină pentru a înainta, soldaţii erau prea osteniţi ca să se mai plângă de lipsa corturilor. Atunci, se aşezau în şiruri pentru culcare, îşi lăsau la pământ echipamentul şi adormeau aproape pe loc. Stăteau întinşi acolo până când pe unii îi scutura cineva să le aducă aminte că trebuiau să intre de santinelă.

Ordinul lui Longinus era cât se poate de limpede: să se deplaseze cât mai repede. Macro trebuia să-şi ţină oamenii în marş cât mai multe ore pe zi şi nu avea voie să ridice o tabără de marş la încheierea fiecărei zile. Ca militar care deţinea o experienţă îndelungată de campanie, Macro nu era deloc încântat să sacrifice siguranţa de dragul vitezei de deplasare. Pentru a compensa lipsa şanţurilor şi a întăriturilor, trebuia să dubleze gărzile în fiecare noapte şi să instaleze santinele de cavalerie, ca să fie mai sigur. Povara acestor îndatoriri suplimentare se adăuga epuizării din timpul marşului pe vreme de zi, astfel că în a treia zi a deplasării câţiva oameni, nu foarte mulţi, au început să se împleticească, reuşind să ajungă din urmă corpul principal al armatei abia spre sfârşitul serii.

— Lucrurile se pot înrăutăţi, a mormăit Cato, în timp ce se uita spre siluetele întunecate ale ultimilor oameni sosiţi bâjbâind printre şirurile întunecate care se întindeau pe pământul presărat cu pietre, căutându-şi unităţile de care aparţineau. Peste o zi sau două, oamenii ăştia nu vor mai reuşi să ne ajungă din urmă. Vor rămâne înşiraţi de-a lungul drumului şi vor deveni prăzi uşoare pentru bandiţi ori pentru duşmani.

— Nu avem ce face, i-a răspuns Macro, apoi a căscat şi s-a rezemat de desaga de şa, aranjându-şi mantia militară, grea, peste corp. În orice cohortă există şi slăbănogi, care nu pot rezista. Iar aceştia apar după câteva zile de marş.

— Slăbănogi? a repetat Cato, clătinând din cap. Chiar în după-amiaza asta am văzut câţiva oameni buni care au rămas în urma coloanei. Dacă păstrăm ritmul aşa, cei care vor ajunge la Palmira pe picioarele lor nu vor fi în stare să lupte.

— Ba da, vor lupta, i-a răspuns Macro, sigur de el. Altfel vor muri.

— Tare mult aş vrea să-ţi împărtăşesc optimismul.

Macro s-a răsucit spre Cato, iar în lumina scăzută a stelelor, acesta din urmă a distins expresia amuzată a prietenului său.

— Ce s-a întâmplat? Ce ţi se pare atât de distractiv?

— Cine spune că sunt optimist? Nu fac decât să-ţi spun cum stau lucrurile. Cam asta e situaţia pentru un soldat în campanie. Îţi închipui că ne-a fost greu în Britania? N-a fost decât o plimbare prin forum în comparaţie cu înfruntarea deşertului. Tărâmul ăsta reprezintă o primejdie la fel de mare ca şi duşmanul. După ce ajungem la Chalcis, vom mai avea de mers peste o sută şaizeci de kilometri până la Palmira. Macro s-a rostogolit pe spate, petrecându-şi un braţ pe sub cap. Asta este partea uşoară, Cato. Aşteaptă numai până vom ajunge în deşert. Abia atunci tu şi soldaţii veţi avea cu adevărat de ce să vă plângeţi. Din câte mi-a spus guvernatorul, aproape că nu există şanse să găsim apă pe drum. Când vom pleca din Chalcis, oamenii noştri vor trebui să care cu ei suficientă apă ca să reziste cinci, probabil şase zile. Nu am habar în ce stare se vor afla când vom ajunge la Palmira. Ştiu însă că vor trebui să lupte cu toată îndârjirea dacă vor să rămână în viaţă.

— Atunci ar fi bine să le oferim prilejul de a se odihni înainte de a intra în luptă, a insistat Cato. Aceste dublări ale santinelelor nu ajută nicicum lucrurile, încă suntem departe de Palmira.

— Cato, doar ai văzut cât de uşor s-au strecurat prinţul part şi oamenii lui printre avanposturile noastre, apărând în pragul guvernatorului, a spus Macro, arătând cu degetul mare spre linia orizontului. Cine ne-ar putea asigura că ei nu stau chiar acum cu ochii pe noi, aşteptând doar prilejul pentru a ataca. Nu vreau să risc deloc. De fapt, a continuat el pe un ton gânditor,

de acum înainte nici nu voi mai îngădui să fie aprinse focuri de tabără. De teamă că inamicul ar putea pândi. Prefer ca oamenii mei să tremure de frig decât să moară. Pe de altă parte… S-a oprit, apoi a căscat. Avem şi greutăţi care par mai serioase.

— Cum adică?

— Uite aşa. Ofiţerii şi oamenii din cohorta mea nu sunt defel mulţumiţi că eu am fost numit noul lor comandant. Ca şi cum execuţia lui Crispus nu ar fi fost suficient de dureroasă, li s-a băgat pe gât fostul comandant al victimei lui Crispus. Asta e ca o palmă pe care o primesc în plină faţă. Şi te face să te întrebi dacă nu cumva guvernatorul a vrut să ne provoace necazuri şi mai mari pe drumul spre Palmira.

— Asta nu m-ar surprinde, a răspuns Cato, cu glas pierit. Nu e decât un nou cuţit răsucit în inimă. Ce au spus băieţii tăi?

— Nu mi-au zis nimic în faţă. Mă refer mai curând la tonul comentariilor pe care le fac şi la atmosfera acră pe care o observ ori de câte ori mă aflu în apropierea lor. Fireşte, nu trebuie să mă intereseze câtuşi de puţin sentimentele lor faţă de mine atâta vreme cât execută ordinele ce li se dau. Cu toate astea, am face bine să fim atenţi la orice conflict care ia naştere între legionari şi auxiliari. În niciun caz nu aş vrea ca vreunii dintre ei să fie atenţi cum să se apere de cei din jurul lor când, de fapt, ar trebui să stea cu ochii pe duşmani.

— Adevărat.

Cato a aruncat o ultimă privire de jur împrejurul taberei, după care s-a lăsat jos pe pământ şi a încercat să-şi găsească un loc mai comod sub mantie. În ciuda arşiţei din timpul zilei, nopţile erau reci şi frigul îl făcea şi pe el să tremure. Ştia că va trece o vreme până să poată adormi, asta dacă avea să reuşească…

— Macro?

— Hmm? a mormăit bărbatul, pe jumătate aţipit. Da. Ce e?

— Care sunt planurile tale când vom ajunge la Palmira?

— Planuri? s-a mirat Macro, făcând o pauză înainte de a răspunde. Longinus nu ne-a putut spune prea multe în privinţa asta. Doar că trebuie să ne croim drum spre citadelă şi să o păstrăm sub control până la sosirea lui.

— Asta presupune ca Artaxes şi susţinătorii lui să nu o fi cucerit deja.

— Adevărat.

— Şi ce se va întâmpla dacă au cucerit-o?

— Atunci înseamnă că vom avea cu adevărat necazuri. Vom fi terminat apa şi nu vom mai avea posibilitatea să batem în retragere. Va trebui să cucerim Palmira cu propriile forţe ori să ne retragem, a spus Macro chicotind. Aceeaşi veche poveste. Moartea ori dizgraţia. Ia spune, avem de ales?

— Nu tocmai, a confirmat Cato, cu glas scăzut.

— Cu toate astea, nu prea avem ce face, a conchis Macro. Prin urmare, fă-mi un serviciu, ţine-ţi gura şi dormi cât mai ai prilejul. Trebuie să ne refacem cât de cât.

Macro i-a întors spatele lui Cato, trăgându-şi mantia mai strâns în jurul trupului scund. La scurt timp după aceea, a adormit, iar sforăiturile lui s-au adăugat celor din corul mai îndepărtat al celorlalţi oameni, întrerupt ici şi colo de glasurile scăzute ale celor care nu-şi găseau odihna şi de fornăielile sau nechezatul vreunui cal. Analizând situaţia în care se aflau, Cato nu-şi găsea somnul. Gândurile nu-i dădeau defel pace şi, deşi înţelegea necesitatea trimiterii de către guvernator a unei forţe de sprijin în Palmira, el socotea că misiunea lor nu era decât cel mult un gest disperat. Se putea ca regele Vabathus să fie deja mort, împreună cu ambasadorul şi mica lui suită. În acele momente probabil că Artaxes îşi întărea poziţia pe tron şi îşi arunca regatul în ghearele parţilor. Dacă se întâmpla acest lucru, fragilul echilibru de putere care contribuise la menţinerea păcii în răsăritul imperiului avea să fie distrus. Parţia va putea să-şi maseze armata, capabilă de deplasare rapidă, chiar la frontiera cu Siria şi să ameninţe teritoriul roman din Armenia şi până în Egipt. Împăratul Claudiu era astfel forţat să-şi întărească armatele din răsărit cu cheltuieli enorme şi să transfere de la graniţa de pe Rin legiuni, deşi forţele de acolo erau şi aşa destul de subţiate. Dacă nu proceda în acest mod, trebuia să abandoneze uriaşe porţiuni de teritoriu, lăsându-le în mâna Parţiei şi să rişte furia mulţimii şi a rivalilor politici de la Roma. Totul putea fi evitat, şi-a dat seama Cato. Dacă Roma s-ar fi mulţumit să lase Palmira ca stat-tampon între imperiu şi Parţia, pacea ar fi durat, probabil, chiar dacă ar fi fost una nesigură. Însă în momentul semnării tratatului cu regele Vabathus se creaseră condiţiile unei confruntări neîndoielnice cu Parţia. Cato a simţit un val de furie crescând în sine când s-a gândit la responsabilii politici din Roma, care trăiau în lux,

departe de consecinţele jocurilor de putere pe care le făceau ei. Probabil socotiseră că planurile lor în privinţa Palmirei justificau riscul de a-i provoca pe parţi, tot astfel cum cineva ar putea risca o anumită miză contra unei aruncări de zaruri, însă aici miza se măsura în vieţile oamenilor ce dormeau în beznă împrejurul lui Cato. Oameni a căror capacitate de rezistenţă va fi pusă cumplit la încercare în zilele următoare, chiar înainte de a avea posibilitatea de a da piept cu duşmanul. Dacă învingeau, un mic steag va fi mutat câţiva milimetri pe harta imperiului din palatul lui Claudius din Roma. Dacă erau învinşi, atunci acel steguleţ va fi smuls de pe hartă şi azvârlit.

Cato a zâmbit cu amărăciune gândind aceste lucruri şi s-a blestemat pentru că avea acea crudă înclinaţie spre detaşare, trăsătură care îl făcea să-şi contemple acţiunile într-un context cât mai cuprinzător. O vreme, s-a uitat cu invidie la silueta adormită a lui Macro. În cele din urmă, la mult timp după ce toţi ceilalţi soldaţi amuţiseră şi dormeau neclintiţi, Cato a alunecat într-un somn chinuit pe pământul tare şi rece.

În ziua următoare, coloana a părăsit dealurile şi a pătruns pe câmpia prăfuită şi unduitoare ce ţinea până la Chalcis. În ciuda îngrijorării lui Macro, au întâlnit pe drum doar obişnuitele caravane de neguţători de la care soldaţii s-au grăbit să cumpere fructe şi vin la preţuri enorm de umflate. Cu timpul, numărul celor rămaşi în urmă crescuse, iar când au ajuns la Chalcis, la trei zile după ce părăsiseră Antiohia, Cato a constatat din însemnările făcute de subordonaţi că opt oameni din a Doua Iliră nu ajunseseră în tabără pentru apelul de dimineaţă. A rămas la umbra palmierilor care mărgineau micuţul lac pe malul căruia se întindea Chalcis. Ca şi celelalte oraşe întemeiate pe rutele comerciale antice, şi acesta profita din încasarea taxelor de la caravanele de cămile care treceau pe teritoriul său, iar locuitorii lui trăiau în condiţiile unui confort de invidiat. Acum însă zvonurile privind revolta din Palmira şi cele referitoare la inevitabilul conflict dintre Roma şi Parţia îi tulburaseră pe oameni, astfel că au apărut mici mulţimi care i-au urmărit pe romanii încolonaţi, mărşăluind prin oraş şi oprindu-se pe malul lacului ca să se odihnească şi să-şi umple cu apă bidoanele şi ploştile din piele.

Cato le înţelegea prea bine îngrijorarea. Izolarea care făcea pacea atât de profitabilă pentru oraşul Chalcis constituia şi vulnerabilitatea lui la vreme de război, iar poziţia şi importanţa lui strategică însemna că el avea să fie revendicat de ambele forţe implicate în luptă. Veniturile provenite din comerţ şi taxe aveau să se reducă drastic, iar oraşul va traversa vremuri grele, riscând să nu supravieţuiască. Cato şi-a adus aminte de situaţia notată pe o tăbliţă cerată pe care i-o prezentase centurionul Parmenion.

— Deja opt oameni. Mă întreb câţi vom mai pierde până să ajungem la Palmira.

— Să trimit un escadron de cavalerie să-i adune?

Cato s-a gândit preţ de un moment, apoi a scuturat din cap.

— Dacă sunt capabili, ne vor găsi. Dar nu vreau să mai pierd şi alţi oameni trimiţând echipe de căutare. Trece-i drept absent fără aprobare. Dacă nu ne ajung din urmă până mâine-dimineaţă, îi poţi socoti dezertori.

— Am înţeles, domnule.

Parmenion a notat ceva pe tăbliţă şi Cato l-a privit atent câteva clipe, după care i s-a adresat cu glas scăzut.

— Cum stau oamenii cu moralul?

Parmenion a ridicat ochii spre comandantul său, după care a privit pe furiş în jur ca să se asigure că nu îi auzea nimeni.

— Nu prea rău, dacă ţinem seama de situaţie.

— Care situaţie?

Parmenion a făcut semn din cap către legionarii care stăteau sub palmieri la mică distanţă de oamenii şi caii celei de-a Doua Ilire.

— S-a păstrat multă ranchiună din cauza celor petrecute în Antiohia. Legionarii îi zgândăresc pe băieţii noştri de fiecare dată când au prilejul. Sincer să fiu, cred că în curând vor sări la bătaie.

— Cine? Oamenii noştri ori ai lui Macro?

— Şi unii, şi alţii, a spus Parmenion şi apoi şi-a trecut palma peste barba nerasă. Nu le-ar trebui prea mult ca să sară unii la beregata celorlalţi.

— Trebuie să ne îngrijim ca aşa ceva să nu se întâmple, a spus Cato cu fermitate. Te rog să le transmiţi asta şi celorlalţi centurioni şi celor care le sunt Optio. Nu ne putem permite

izbucnirea unor tulburări. Îl calc în picioare pe cel care va sări la bătaie. Ai grijă să fie bine înţeles lucrul ăsta.

— Am înţeles.

— Prea bine, Parmenion. Eşti liber.

Adjutantul lui a închis tăbliţele cerate, a salutat şi a păşit hotărât către cele câteva căruţe trase de catâri unde se aflau evidenţele cohortei, lada cu bani pentru plata soldelor şi un mic stoc de arme de rezervă şi raţii de mâncare. Un grup de auxiliari încărcau căruţe cu ploşti pline cu apă, coşuri cu fructe şi carne uscată cumpărată de pe piaţa din Chalcis. Cato s-a uitat la ei o clipă, apoi s-a întrebat dacă asigurase suficiente provizii pentru oamenii săi, care aveau să traverseze deşertul, spre Palmira. Îi fusese greu să facă un calcul corect. Dintre toate proviziile pe care trebuia să le asigure un comandant pentru oamenii lui, apa era cea mai împovărătoare, pentru că atârna greu şi pentru că putea cu uşurinţă să se verse şi să se risipească. Dacă ar încărca prea multă apă în căruţe, ar înainta cu încetineală. Dar dacă şi-ar lua prea puţină, iar coloana ar fi încetinită de vreo furtună de nisip sau de vreun atac duşman, atunci apa s-ar termina repede, iar oamenii ar suferit chinurile setei, amplificate cu iuţeală de condiţiile din deşert.

O licărire roşie i-a atras atenţia şi, ridicând ochii, l-a văzut pe Macro ieşind pe poarta oraşului şi înapoindu-se la coloană. Când a ajuns la căruţe, Macro l-a zărit pe Cato şi s-a îndreptat direct spre el.

— Nu te ridica! a strigat el când Cato a dat să se ridice pentru a lua poziţia de drepţi. Un moment mai apoi, greoi, s-a lăsat jos alături de Cato şi a dezlegat baretele de sub bărbie ale căştii, scoţând-o cu un oftat de uşurare.

— Era necesar? a întrebat Cato făcând semn din cap. La coif mă refeream.

— Cred că da. Macro şi-a şters sudoarea de pe frunte cu dosul antebraţului. Se putea întâmpla să existe vreun ţânc din Chalcis care să aibă praştie şi să-i simpatizeze pe parţi… De ce să risc?

— Ai dreptate. Vreo ştire de la Palmira?

Macro îşi propusese cu prioritate să facă o vizită consiliului de conducere al oraşului încă din momentul când coloana sosise acolo. Şi-a coborât braţul şi a dat din cap.

— Un negustor grec şi familia lui au sosit în zori. Situaţia din Palmira nu arată bine în ce ne priveşte. Regele şi sprijinitorii lui încă păstrează controlul asupra citadelei, în vreme ce Artaxes deţine controlul asupra străzilor din jurul ei. Se pare că încă nu-i poate domina complet pe oamenii săi care au început să jefuiască oraşul. De aceea, negustorul a fugit de acolo. Omul are fiice tinere. Probabil că a fost cel mai înţelept lucru pe care-l putea face.

Cato l-a aprobat cu un gest.

— Tot el mi-a pus la dispoziţie o hartă a oraşului, a continuat Macro şi a scos un rulou de papirus din pieptar, apoi l-a desfăcut, punându-l pe pământ şi aşezând pietre pe colţuri cât Cato s-a aplecat şi l-a examinat dintr-o privire. Se vedea de departe că fusese schiţat în grabă, pentru că îi lipseau detaliile. Fuseseră desenate doar conturul zidurilor şi cele mai importante cartiere.

— Nu ne slujeşte prea mult, a îndrăznit Cato.

— Ei, asta e tot ce avem, deocamdată. Negustorul grec a făcut tot ce a putut pentru mine. Macro a ridicat privirea şi a zâmbit vag. Înainte să întrebe el ceva, i-am spus că vom avea nevoie de cineva din oraş care să cunoască locurile şi să ne slujească drept ghid.

— Şi ce a zis?

— S-a exprimat mai colorat… Chiar dacă am fost sârguincios în ultimele luni în privinţa învăţării limbii, a folosit un cuvânt pe care nu-l cunoşteam. Dar, într-un cuvânt, răspunsul lui a fost „nu”.

— Păcat.

— Dar mi-a vorbit puţin despre teren.

Macro a indicat semicercul descris de zidurile Palmirei.

— Zidurile de apărare sunt în bună stare, susţine el, astfel că va trebui să pătrundem pe o poartă. Citadela se află aici, mi-a spus, şi a lovit cu degetul nişte careuri negre aflate în dreapta planului.

— Înseamnă că putem ocoli oraşul, ca să pătrundem direct în citadelă, a remarcat Cato, plin de speranţă.

— Îmi pare rău, scumpule. Nu va fi chiar atât de uşor. Citadela este construită pe o ieşitură nu prea înaltă din zid. Există doar o intrare în citadelă, iar ea se află în interiorul Palmirei. După părerea negustorului, cel mai bine este să

pătrundem în oraş pe aici, prin partea de est. Este şi drumul cel mai direct până la intrarea în citadelă.

— Asta înseamnă să trecem pe străzi, a spus Cato şi a clătinat din cap, gândindu-se la o asemenea perspectivă. Dacă va trebui să luptăm ca să pătrundem în citadelă, rebelii vor avea posibilitatea să ne lovească din toate părţile, chiar şi de pe acoperişuri. Iar dacă sunt anunţaţi dinainte, ne pot bloca drumul. Şi dacă ne rătăcim…

— Mulţumesc, îmi imaginez celelalte amănunte, i-a răspuns Macro scurt. Însă deocamdată e singurul plan pe care îl avem. Acceptă-l sau aruncă-l la gunoi.

Resemnat, Cato a ridicat din sprâncene, după care a adăugat:

— Negustorul acela nu ţi-a mai spus şi alte lucruri?

— Am obţinut de la el tot ce s-a putut. Citadela este bine fortificată, iar luptătorii care alcătuiesc gărzile personale ale regelui sunt cei mai buni oameni din armată. Soldaţi călţi în luptă, toţi unul şi unul. Aşa afirmă grecul, dar el nu este soldat, de aceea, se cuvine să acceptăm afirmaţia lui cu unele rezerve. Însă există şi o veste bună. Maşinile de asediu ale Palmirei sunt depozitate într-un loc din interiorul citadelei. Drept urmare, Artaxes va trebui să-şi construiască totul ca să poată organiza un asalt. Asta ne oferă ceva timp, nu crezi?

— Ce-ai aflat de forţele lui Artaxes? Ce ştia grecul despre numărul oamenilor lui?

— Spune că Artaxes are sub comanda lui o armată uriaşă, a zis Macro cu dispreţ, şi a scuipat în lături. Probabil că e prima mulţime pe care a văzut-o acel negustor. Nu m-a putut lămuri dacă ar fi vorba de o mie de oameni sau de zece mii. Nu avea idee. A zis însă că Artaxes le spune tuturor că o armată parţă este pe drum ca să-i vină în ajutor, iar când va sosi, cei din citadelă şi oamenii care nu depun un jurământ de credinţă faţă de el vor fi condamnaţi la moarte.

— Putem presupune că acest lucru este adevărat, a zis Cato, gânditor. La o adică, Longinus a trimis o forţă imediat ce a aflat care este situaţia de acolo. Există toate motivele să credem că şi parţii vor proceda la fel. Iar în acest caz, totul se reduce la cine ajunge primul în Palmira.

— Exact aşa am gândit şi eu, a spus Macro şi apoi a strâns harta. Prin urmare, am face bine să-i punem în mişcare pe băieţii noştri cât de curând posibil.

La scurt timp după aceea, coloana şi-a reluat marşul, iar oamenii nu au putut decât să arunce o privire melancolică spre suprafaţa sclipitoare a lacului în timp ce treceau pe malul lui. Abia dacă reuşiseră să-şi umple bidoanele şi să se odihnească la umbra palmierilor şi doar câţiva, să-i numeri pe degete, apucaseră să se arunce în apa rece înainte ca ordinul de a-şi ridica echipamentul şi de a se încolona să fie răcnit, făcându-i pe oameni să se ridice din umbra înviorătoare a copacilor. Oamenii din Chalcis i-au urmărit o vreme, apoi s-au îndreptat alene spre casele lor ca să se gândească îngrijoraţi la viitor.

În latura îndepărtată a lacului, drumul spre Palmira se despărţea brusc, pornind printr-o porţiune de pământuri irigate, după care pătrundea în deşert. Cato a simţit că i se strânge inima când a văzut întinderea plată de nisip de un gălbui deschis, presărat cu stânci şi pietre, care se deschidea dinainte cât putea cuprinde cu ochii, până acolo unde orizontul se pierdea într-o dungă de aer vibrant, care arăta ca argintul topit. Coloana a continuat să mărşăluiască prin arşiţa după-amiezii, lăsând încet în urmă porţiunea subţire de verdeaţă înconjurată de palmieri ce înconjurau lacul, până când şi acesta a fost înghiţit de aerul sufocant care tremura, indiferent în ce direcţie ai fi privit.

Parmenion a aruncat o ultimă privire peste umăr, după care s-a întors către Cato şi a murmurat:

— Avem de îndurat cel puţin cinci zile de mers prin deşert până să ajungem la Palmira. După ce intru în oraş, o să-i fac pe răzvrătiţii ăia să plătească pentru fiecare pas pe care l-am făcut până acolo.

CAPITOLUL 8

Fiecare zi începea cu acelaşi ritual. La prima geană de lumină de la orizont, centurionul de gardă din fiecare cohortă îi trezea pe ceilalţi ofiţeri. La rândul lor, aceştia se deplasau de-a lungul şirurilor de oameni care dormeau, strigând ordinul de trezire şi de pregătire pentru marş, oprindu-se ici şi colo, ca să împungă cu cizma pe vreunul care nu reacţiona destul de prompt. Gemând şi întinzându-şi membrele reci şi înţepenite, oamenii se ridicau şi se scuturau de nisipul pe care-l suflase vântul peste ei în cursul nopţii, îşi legau echipamentul de jugurile pe care le purtau în spate, iar apoi mâncau grăbiţi nişte carne şi pâine uscată din raţiile cărate în sacii de spate, după care beau câteva guri de apă. Fiecare centurion sau optio era conştient că trebuie să facă în aşa fel ca apa să le ajungă multă vreme, şi îşi supravegheau cu stricteţe oamenii cât beau din bidoane.

După ce soldaţii se încolonau în centurii, se desfăşura cu rapiditate un apel, după care Macro dădea ordinul de pornire în marşul acelei zile. Pe măsură ce zorile luminau cerul, aerul rămânea neclintit şi rece, iar cohortele mărşăluiau într-un ritm susţinut, scrâşnetul apăsat scos de ghetele lor fiind însoţit de câte un plescăit sau clinchet întâmplător al vreunei piese din echipament sau de conversaţii purtate în surdină. Primele ore ale dimineţii erau perioada cea mai plăcută a zilei pentru a mărşălui, iar Macro menţinea în mod voit un ritm alert, pentru că după aceea arşiţa cuprindea deşertul într-o îmbrăţişare copleşitoare. Înainte de acea campanie, Cato socotise zorile drept cel mai frumos moment al zilei. Acum, când soarele începea să se ridice deasupra orizontului, aruncând umbre lungi peste câmpia deşertică, ajunsese să le considere drept începutul torturii…

Treptat, umbrele se scurtau, iar lumina creştea, devenind de o strălucire orbitoare care îi făcea pe oameni să îşi mijească ochii şi să-şi ţină privirea plecată, în vreme ce înaintau lent spre miezul pustiului. Apoi începea arşiţa. Acoperind cu rapiditate ultimele rămăşiţe de aer răcoros al zorilor, ea se înfăşură cu încăpăţânare în jurul soldaţilor din cele două cohorte. Acum,

deopotrivă, veteranul trecut prin multe şi recrutul cu chip nevinovat începeau să simtă apăsarea echipamentului, iar jugurile le chinuiau umerii, făcând ca expresiile de pe chipurile lor să se transforme în măşti sumbre. Oamenii păşeau înainte parcă în virtutea inerţiei şi se străduiau să nu se gândească la restul zilei ce li se aşternea în faţă. Pe măsură ce soarele se înălţa, erau cu toţii scăldaţi în transpiraţia care, pe sub tunicile militare, le dădea multora o senzaţie înfiorătoare de usturime, ce devenea insuportabilă pe măsură ce timpul se scurgea.

Într-un târziu, când soarele se apropia de zenit, Macro ordona o oprire, iar oamenii îşi lăsau jos jugurile gemând şi oftând de oboseală, după care se prăbuşeau moale şi primeau dreptul de a bea raţia de apă pentru amiază. Apoi se străduiau să facă puţină umbră din scuturi şi mantii şi se odihneau până trecea arşiţa de la miezul zilei, după care se dădea ordin de pregătire pentru continuarea marşului. Din nou pe picioare, oamenii îşi ridicau raniţele şi se aliniau în formaţie. După aceea, când se dădea ordinul, porneau înainte cu paşi grei ca de plumb, continuând astfel tot restul după-amiezii, până când soarele se scurgea spre orizont. Marşul zilei respective se încheia doar când lumina începea să pălească.

În a treia noapte de când părăsiseră Chalcis, Cato a organizat gărzile şi apoi s-a dus la raport la Macro. În cursul marşului, alţi câţiva oameni de-ai lui rămăseseră în urmă, iar trei dintre caii de cavalerie ologiseră. În condiţii obişnuite, animalele ar fi fost sacrificate, iar carnea li s-ar fi distribuit oamenilor, pentru a fi gătită. Însă, cum nu se construiau tabere de marş, Macro interzisese să se aprindă focuri – deşi oricum nu prea ar fi putut să înalţe un foc din resturile de tulpini pe care le găsiseră din loc în loc pe drum – aşa că animalele au fost ucise şi cadavrele lor lăsate în urma celor două cohorte.

Macro stătea pe o mică ridicătură, nu departe de oamenii lui, cercetând terenul din faţa lor în lumina tot mai scăzută. Auzind scrâşnetul nisipului sub tălpile lui Cato, s-a răsucit brusc. Silindu-se să afişeze un zâmbet pe buzele crăpate, Macro a reuşit să fluture o mână în semn de salut.

— Încă două zile şi gata, Cato. Doar două zile.

— Oricum, într-un fel sau altul, tot se va sfârşi.

— Adevărat. Dar de situaţia din Palmira o să ne ocupăm când ajungem la faţa locului.

Cato şi-a dat seama că prietenul lui erau epuizat, de aceea a dat uşor din cap, spunând:

— Sigur. Întâi să trecem de încercarea asta.

Macro s-a uitat un moment la el, după care a râs de îngrijorarea pe care o trăda tonul lui.

— Parcă ai fi mama. De fapt, mă simt bine. A privit lung spre deşert. Mă întrebam de ce ar vrea cineva să se bată ca să intre în posesia unui asemenea tărâm. Un pământ uscat şi mort.

— E un pământ pustiu, cu un oraş aşezat pe un drum comercial prosper, din apropierea unei oaze, i-a răspuns Cato.

Încet, Macro a încuviinţat din cap, apoi a strâns din buze.

— Bine, dacă vezi lucrurile aşa…

Brusc, a izbucnit o explozie de strigăte, care i-a făcut pe amândoi să-şi întoarcă feţele spre tabără. Câţiva soldaţi se îngrămădiseră în jurul căruţei de unde primeau porţia de apă. Cei doi ofiţeri priveau atent la agitaţia de acolo, timp în care alţi şi alţi oameni au apărut din semiîntuneric.

— La naiba! Iar avem necazuri, a spus Macro oftând, auzind corul de voci furioase. Hai! O hărmălaie ca asta se aude până departe în deşert.

Au coborât atenţi de pe movilă şi au dat fuga spre căruţă.

— La o parte! a strigat Macro cât de tare a avut curaj s-o facă. În semiîntuneric, era greu ca oamenii să perceapă gradul cuiva, de aceea şi-a croit drum cu forţa prin mulţime. Cato l-a prins de braţ pe un soldat şi, trăgându-l cu forţa, l-a dat la o parte din calea lui Macro. Faceţi loc ofiţerului comandant, blestemaţi afurisiţi!

În faţa lui, o mână de soldaţi erau încleştaţi într-o bătaie sălbatică, în care se foloseau din plin pumnii şi picioarele. Macro a ridicat toiagul cu însemnele gradului şi l-a rotit, descriind un arc în faţă. Capătul lui a atins ceva şi a scos un pocnet, iar un soldat s-a tras în spate cu un strigăt, prinzându-se cu mâinile de cap.

— Terminaţi încăierarea asta, imediat! a strigat scurt Macro şi a lovit cu bastonul în doi soldaţi care încă se ameninţau cu pumnii unul pe celălalt.

— Imediat, am spus!

Bătaia a încetat brusc şi participanţii s-au tras deoparte, în vreme ce Macro a rămas neclintit în spatele căruţei şi i-a

fulgerat din ochi pe cei din mulţime, un amestec de auxiliari şi legionari.

— Ce se petrece aici? Care optio se ocupă de distribuirea apei?

— Aici sunt, domnule.

Un ofiţer auxiliar s-a ridicat de la pământ, bălăbănindu-se pe picioare.

— Raportează! Ce înseamnă toate astea?

Optio a rămas în poziţie de drepţi. S-a uitat cu o expresie precipitată la soldaţii care îl înconjurau, apoi şi-a înghiţit nodul din gât.

— Domnule, a apărut o neînţelegere.

Macro a pufnit dispreţuitor:

— Aşa am socotit şi eu! Iar acum să-mi spui ce s-a întâmplat.

Omul şi-a dat seama că nu putea să treacă sub tăcere nimic din ceea ce se petrecuse, astfel că a continuat să explice cu glas monoton:

— Eram de serviciu, domnule. Supravegheam distribuirea raţiilor. Cărăuşii de bidoane de la a Doua Iliră au apărut primii, puţin înaintea băieţilor de la a Zecea. Când am început să le dau apă, unul dintre legionari a forţat rândul şi a cerut porţia pentru secţiunea lui înainte ca eu să fi terminat cu oamenii mei. I-am spus să-şi aştepte rândul. El mi-a răspuns că legionarii trebuie să aibă întâietate şi că băieţii mei ar trebui să le facă loc celor care… care sunt soldaţi adevăraţi, aşa a zis.

— Care dintre ei a vorbit astfel?

Optio s-a uitat peste umărul lui Macro, însă, înainte de a apuca să-l identifice pe legionar, acesta a ieşit în faţă.

— Eu, domnule.

Macro s-a întors spre om şi l-a măsurat din cap până în picioare.

— Cum te numeşti?

— Decimus Tadius. Centuria a şasea.

— Şi ce gânduri aveai, soldat?

— Domnule, este aşa cum am zis eu. Legionarii trebuie să fie întotdeauna primii care îşi iau partea, indiferent despre ce ar fi vorba.

— Acest lucru este valabil cu privire la prăzile de război, Tadius, şi ştii prea bine asta. Nu când vine vorba de raţii. Şi, desigur, nu de raţiile din această situaţie. Câtă vreme sunt eu la

comandă, fiecare om îşi va primi partea în mod cinstit, când îi vine rândul, fie că este auxiliar sau legionar. Macro s-a apropiat de Tadius şi a lovit cu toiagul în armura omului. Ai priceput?

— Da, domnule.

— Bine, pentru că dacă mai creezi probleme, te arunc afară din cohorta mea şi vei ajunge în a Doua Iliră. Şi atunci s-ar putea să te înveţi minte.

Tadius a deschis gura, vrând să protesteze.

— Taci! l-a prevenit Macro. Acum, voi, ceilalţi, întoarceţi-vă la locurile voastre şi aşteptaţi la rând să vi se distribuie apă. Executarea!

— Rămâi! i-a spus Cato încet lui Tadius, în vreme ce restul oamenilor se îndepărtau. Cu tine vorbesc, Tadius. Stai pe loc.

Macro a mârâit.

— Cato, ce faci? Problema e rezolvată.

— Încă nu, domnule. Omul ăsta nu a respectat ordinele date de un optio. Asta se cheamă încălcarea regulamentului.

Macro s-a uitat în jur şi a văzut că soldaţii aflaţi cel mai aproape de ei îi urmăreau curioşi, străduindu-se totuşi să lase impresia că erau nepăsători. S-a dat mai aproape de Cato şi a continuat cu glas scăzut:

— Ascultă, s-a terminat. Nu s-a întâmplat nimic grav. Nu are rost să facem din ţânţar armăsar.

— Nu putem ocoli situaţia. L-a sfidat pe un superior în faţa unor martori. Nu putem îngădui aşa ceva. Trebuie să fie pedepsit.

Exasperat, Macro a oftat.

— Ascultă, Cato. Timpul nu ne permite aşa ceva. Avem destule pe cap şi fără să ne mai ocupăm de pedepse…

— Cu toate astea, eu insist ca omul să primească o pedeapsă, aşa cum sună regulamentul.

Iritat, Macro s-a frecat la frunte şi apoi a şuierat:

— Prea bine. S-a întors spre Tadius şi a ridicat glasul: legionar Tadius!

— Da, domnule.

Macro a gândit cu febrilitate. O amendă, corvezi istovitoare ori biciuirea nu ar avea niciun rost aici, în deşert. Pentru o asemenea situaţie exista doar o pedeapsă potrivită, una pe care Tadius să o simtă în mod usturător.

— Ţi se taie raţia de apă pentru o zi. Întoarce-te la centuria ta.

Tadius şi-a înghiţit cu greu nodul din gât şi a răspuns printre dinţii încleştaţi.

— Am înţeles.

Apoi a salutat şi, atârnându-şi burduful pe umăr, s-a întors şi a pornit cu paşi rigizi, care trădau furia pe care o simţea faţă de o pedeapsă socotită nedreaptă.

— Continuaţi!

După ce cantităţile mici de apă au fost turnate cu zgârcenie în burdufurile întinse de soldaţi, Macro i-a făcut semn lui Cato, împreună cu care s-a îndepărtat de şirul de oameni. Când au ajuns departe de orice urechi curioase, s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre prietenul lui cu o expresie aprigă.

— Ce naiba a însemnat asta?

— Disciplină, domnule.

— Cato, poţi renunţa la acest „domnule” când nu ne aud soldaţii.

— Cum spui, a zis Cato şi a dat din cap. Nu te înţeleg. Când ai mai lăsat un soldat nepedepsit pentru o faptă asemănătoare? Dacă eram acum în tabără, l-ai fi pus pe Tadius să golească latrinele tot restul vieţii.

— Probabil, a recunoscut Macro. Numai că nu suntem în tabără. Suntem într-o situaţie cât se poate de delicată. Între băieţii tăi şi ai mei există deja suficiente animozităţi şi nu mai este nevoie să aţâţăm spiritele.

— Băieţii tăi şi ai mei? a repetat Cato. Creezi impresia că nu am fi de aceeaşi parte.

— Tocmai ăsta e necazul. Dacă oamenii se socotesc duşmani, atunci vom avea probleme grave când vor apărea adevăraţii duşmani. Gâlcevile mărunte sunt un lux pe care nu ni-l putem permite.

— Şi atunci unde ajungem cu disciplina?

— Câteodată trebuie să faci compromisuri. În orice caz, din câte se pare, te-ai ocupat tu de respectarea disciplinei, a zis Macro şi a oftat. Dacă privarea de apă nu-l va ucide pe Tadius, atunci ţi-ai făcut un duşman pe viaţă. Felicitări!

Cato a dat să răspundă, însă a fost întrerupt de un strigăt venit dinspre tabără.

— Se întoarce patrula de cavalerie!

Macro a clătinat abătut din cap.

— Oare chiar n-o să am parte de odihnă în noaptea asta? Hai! Cred că s-a întâmplat ceva.

Zgomotul de copite dinspre deşert anunţa revenirea uneia dintre patrulele de cavalerie ale lui Cato, astfel că amândoi ofiţerii s-au grăbit să ajungă lângă şirurile de soldaţi adormiţi, locul în care decurionul şi oamenii lui îşi legau caii.

— Unde este prefectul? a întrebat decurionul cu îngrijorare în glas.

Cato a ridicat o mână.

— Aici. Ce s-a întâmplat?

— Permiteţi să raportez, am descoperit o forţă numeroasă, alcătuită din soldaţi călare, i-a răspuns, respirând greu şi încercând să-şi liniştească bidiviul, care încă pufnea şi fornăia după galopul întins până în tabără. Spre sud.

— Cât de departe de aici? a intervenit Macro.

— La nici trei kilometri, domnule. Păreau că se îndreaptă spre noi.

— Şi, i-ai identificat?

— Era prea întuneric, domnule. I-am urmărit suficient de mult ca să-mi dau seama în ce direcţie se îndreaptă, după care am venit să raportez. Sunt convins că nu ne-au văzut.

Cato l-a întrerupt:

— Oameni călări, spui? Pe cai sau pe cămile?

Decurionul a tăcut o clipă.

— Şi una, şi alta.

— Atunci, probabil că mai curând este o forţă din Palmira, nu din Parţia. Se ştie că parţii preferă caii, a zis Cato şi s-a uitat la Macro. Potrivit surselor mele…

— Sursele tale?

— Aşa am citit într-o carte aflată în biblioteca din Antiohia.

— Atunci s-ar putea să fie adevărat, a bombănit Macro pe un ton sarcastic. E clar că nu avem timp să ne ferim din calea lor. De aceea, va trebui să stăm ascunşi şi să păstrăm tăcerea până când se îndepărtează.

— Dar dacă vor veni direct peste noi? a întrebat Cato.

— Atunci o să le oferim o surpriză cum n-au mai avut vreodată.

Cato şi-a amintit de patrulele călare şi a trimis cavaleria înapoi pe drum, cerându-le oamenilor să se ascundă într-o mică depresiune prin care coloana mărşăluise înainte de a se opri pentru a înnopta. Dacă ar fi izbucnit o luptă pe întuneric, romanii voiau să elimine riscul de a-şi confunda cavaleriştii cu duşmanii. Ei aveau să revină la coloană după ce ar fi auzit un sunet de bucină. În acest timp, infanteriştii legionari şi auxiliari şi-au îmbrăcat armurile, ţinându-şi săbiile la îndemână, apoi s-au întins pe pământ lângă scuturi. Dacă se ajungea la luptă, era limpede că avea să se poarte în beznă, corp la corp. Şi lăncile se puteau dovedi stânjenitoare, de aceea, săbiile scurte, preferate de armata romană, aveau să fie foarte folositoare. Ghemuindu-se la pământ, ofiţerii au transmis ordin în şoaptă aspră către oamenii lor, cerându-le să păstreze tăcerea şi să nu se clintească până nu li se va spune că totul a trecut. Macro şi Cato s-au târât în direcţia din care se apropiau călăreţii şi s-au făcut una cu pământul, cu ochii pironiţi şi cercetând peisajul aproape fără trăsături din faţa lor.

— Dacă sunt duşmanii, a spus Macro încet, avem o singură şansă de a-i izbi cu putere. Dacă scapă de noi fără pierderi mari înseamnă că, la apariţia zorilor, coloana va deveni ţinta săgeţilor lor.

— Ştiu.

— Aşadar, dacă izbucneşte bătălia, tu şi oamenii tăi trebuie să atacaţi cu forţă.

— Ai încredere în mine, Macro. Îmi cunosc îndatoririle.

Ofiţerul mai vârstnic s-a întors către tânărul lui prieten şi i-a zâmbit. În lumina slabă a stelelor, dinţii lui au strălucit nefiresc de albi. L-a bătut uşor pe umăr pe Cato, spunându-i:

— Sigur că îţi cunoşti îndatoririle. Doar ai avut un profesor desăvârşit…

Au pufnit amândoi în râs, iar Caţo a simţit că o parte din încordarea acumulată se mai risipeşte. Dacă se ajungea la luptă, nu exista un om mai potrivit decât Macro pe care să-l aibă alături. După aceea a îngheţat, rămânând cu privirea aţintită spre deşert.

— Uite!

S-a aplecat, ajungând aproape de Macro, şi l-a făcut să privească în direcţia pe care i-o arăta el, împungând cu degetul

spre orizont. La început, Macro nu a văzut nimic. A clipit de câteva ori ca să-şi limpezească ochii şi s-a uitat încă o dată.

— Nu văd nimic. Eşti sigur?

— Sigur că da, i-a răspuns Cato, oarecum iritat. Foloseşte-ţi ochii.

De data asta, Macro i-a zărit, ori mai curând a văzut o pată întunecată ieşind din întuneric, la o depărtare de mai puţin de un kilometru. Pe măsură ce detaliile au început să se distingă, a perceput până şi umbra slabă de la nisipul aruncat în aer de copitele cailor.

— Sunt foarte tăcuţi, a şoptit el. Se deplasează ca fantomele.

Un moment, gândindu-se la ce spusese, Macro a simţit un fior rece pe şira spinării. Cu siguranţă că pe acele tărâmuri se vărsase mult sânge şi că erau bântuite de spiritele celor morţi.

— Calmează-te. Deocamdată, sunt suficient de vii, i-a spus Cato încet. Şi tăcuţi… Întrebarea este ce naiba caută tocmai aici şi de se deplasează după căderea întunericului? Nu fac parte dintr-o caravană, asta e clar. Şi în situaţia dată e limpede că au intenţii duşmănoase.

— Cum am putea să ne convingem de asta?

— Suntem singurii romani de prin zonă şi cred că singurii prieteni pe care îi avem stau blocaţi în citadela din Palmira. Pe de altă parte… Prin minte i-a trecut un gând cumplit. Parcă ar căuta ceva. Poate chiar pe noi. Şi, în cazul ăsta, mă îndoiesc că au intenţii prietenoase.

— Pe noi? Dar cum să ne caute pe noi? Imposibil să ştie unde ne aflăm. Deocamdată.

— De ce nu? Nu era prea greu să le fi dat alarma cineva care a plecat din Chalcis.

— La naiba, ai dreptate, a spus Macro şi a lovit cu pumnul în nisip. Apoi s-a uitat spre Cato. Dar dacă ne caută, de ce nu au trimis iscoade?

Cato s-a gândit o clipă.

— Probabil că nu-şi închipuie că am fi înaintat atât de mult. În fine… Uite că vin înspre noi. Trebuie să ne întoarcem la coloană.

Cei doi ofiţeri s-au ridicat pe vine şi s-au îndreptat spre oamenii lor, având grijă să nu stârnească nisipul şi astfel să-şi dezvăluie prezenţa. Macro s-a furişat spre legionarii lui, iar Cato s-a întins alături de purtătorul de stindard, şi-a scos sabia şi a

aşezat scutul lângă el. A aruncat o privire în jur şi a văzut că soldaţii lui erau lipiţi de pământ şi, pe întuneric, existau toate şansele să nu fie văzuţi de călăreţi, cu condiţia ca aceştia să nu treacă prea aproape de ei. Inima îi bătea în piept ca un baros, iar simţurile stârnite îi erau copleşite de imaginile, sunetele şi mirosurile nopţii reci din deşert.

Un moment nu s-a întâmplat nimic, apoi s-a auzit zgomotul înfundat scos de copitele cailor, după care, pe linia orizontului, ceva mai luminoasă, s-a profilat coloana de călăreţi.

Aflat în apropiere, unul dintre oamenii lui a bombănit ceva, iar Cato şi-a răsucit capul şi a privit în direcţia din care se auzise protestul scăpându-i un sunet slab de mirare printre dinţii încleştaţi: „Şşşt”. Dacă avea să descopere cine era acel om, s-a gândit el înfuriat, va cere să fie biciuit. Asta dacă supravieţuiau amândoi acelei nopţi.

Cato a auzit apoi scârţâitul şeilor şi al curelelor de piele, dar şi pufnetele şi clefăitul cailor care se apropiau pieziş de liniile soldaţilor săi. A încercat cu disperare să anticipeze drumul urmat de duşmani şi, cu un sentiment apăsător că ceea ce urmează să se petreacă nu poate fi evitat, a dedus că se îndreptau direct spre Macro şi cohorta lui, undeva în stânga lui.

— La naiba, a mormăit el în barbă, după care s-a revoltat împotriva lui însuşi pentru că-i scăpase acel sunet. A strâns din buze şi în acelaşi timp şi-a încleştat degetele pe sabie şi pe scut. Duşmanii veneau, apărând din beznă, iar acum putea deja să distingă detalii de pe căştile, suliţele şi scuturile lor. Auzea până şi susurul slab al discuţiilor pe care le purtau în surdină, în timp ce se apropiau de romanii care aşteptau în întuneric.

Un cal aflat în capul coloanei a scos brusc un nechezat, apoi s-a cabrat, cât pe ce să-şi azvârle călăreţul din şa. Un ţipăt de durere a spintecat bezna, iar Cato şi-a dat seama că unul dintre romani fusese călcat de animal.

— Ridicaţi-vă şi ucideţi-i! a răcnit Macro, după care, cu un vuiet asurzitor, un val întunecat de oameni în armuri s-a ridicat deodată din nisipul deşertului şi a pornit la atac împotriva călăreţilor.

CAPITOLUL 9

Cato s-a ridicat de la pământ cu un salt şi a strigat cât îl ţineau plămânii:

— A Doua Iliră! Atacaţi!

Nimeni nu a făcut vreun efort de a porni lupta în mod ordonat, ca o adevărată cohortă. Auxiliarii s-au năpustit înainte, gonind spre călăreţii care se legănau în şei, ştiind că nu trebuie să le acorde nicio şansă de a-şi reveni. Preţ de câteva momente, călăreţii s-au ridicat în scări, rămânând împietriţi când romanii au ţâşnit din deşertul neclintit, atacându-i din flanc. Cato a aruncat o privire în jur, ca să se asigure că purtătorul de stindard şi ceilalţi oameni erau alături de el, iar după aceea s-a aruncat spre cel mai apropiat călăreţ. Se afla destul de aproape ca să vadă faţa negricioasă, cu barbă, a luptătorului duşman care se uita de sus la el. Apoi omul a rostit probabil o înjurătură în limba lui şi a înălţat fulgerător lancea. Cu un ultim efort, Cato a reuşit să pătrundă dincolo de raza de acţiune a lăncii şi l-a izbit pe călăreţ dintr-o parte cu scutul, moment în care a vârât sabia în pântecele calului şi a scos-o imediat, declanşând un val de sânge care, pe întuneric, părea negru ca smoala. Călăreţul s-a bălăbănit o clipă şi a fost apoi azvârlit din şa, când animalul rănit s-a îndepărtat de Cato.

— Atacaţi caii! a urlat Cato. Ucideţi-i!

S-a înfuriat că nu îi trecuse prin minte să dea acel ordin mai devreme, când oamenii fuseseră pregătiţi de luptă. În cazul în care se confruntau cu parţi ori rebeli din Palmira, aceştia aveau mai puţine şanse în lupta pedestră. Dacă duşmanii reuşeau să-şi croiască drum din încercuire şi să-şi folosească arcurile, lucrurile se schimbau. Câţiva dintre oamenii aflaţi aproape de Cato i-au urmat exemplul şi au înfipt săbiile în părţile vitale ale animalelor ori au lovit în tendoanele picioarelor, făcându-le să se prăbuşească brusc în praful care se ridicase în jurul celor încleştaţi în luptă. Cato a înaintat cu precauţie, privind în jur agitat, ca să fie sigur că nu va fi doborât la pământ şi călcat de copite. A simţit un vârtej de aer fierbinte şi s-a răsucit suficient de repede ca să vadă un cap apărând dominator deasupra umărului drept. Călăreţul tocmai se apleca în faţă, având sabia

ridicată. Cato s-a rotit, izbind marginea scutului în botul calului. Când animalul s-a ridicat pe picioarele din spate, călăreţul a făcut sabia să şuiere pe deasupra lui Cato, iar părul de pe coama calului a fluturat în curentul pe care l-a stârnit. Tânărul l-a înţepat cu lama sabiei, pieziş, printre faldurile robei largi a călăreţului, nimerindu-l într-o parte şi rupându-i o coastă, după care vârful armei a străpuns plămânul, ajungând drept în inimă. Omul a scos un geamăt şi s-a prăvălit în faţă, peste şa, frâiele i-au scăpat dintre degete, iar calul s-a îndepărtat de Cato, ajungând în vălmăşagul creat de celelalte animale şi de călăreţii lor.

S-a retras câţiva paşi şi a văzut conturul neclar al stindardului la mică distanţă de el, înălţat deasupra capetelor oamenilor care luptau.

— Purtător de stindard! La mine!

Cât a aşteptat ca omul să i se alăture, Cato a privit roată, către cei încleştaţi în luptă. Din câte putea distinge pe întuneric, romanii erau în avantaj. Macro şi cohorta lui se năpustiseră în capul coloanei şi o împinseseră înapoi, în vreme ce oamenii din a Doua Iliră atacaseră flancurile duşmanilor dintr-un anumit unghi. Loviţi din două direcţii, călăreţii duşmani nu un avut nicio şansă să se reorganizeze pentru a riposta, străduindu-se doar să supravieţuiască atacului declanşat de infanteriştii care apăruseră ca din pământ în apropierea cailor, lovindu-i deopotrivă pe călăreţi şi pe cai. Nu era un stil de luptă cu care atacatorii să fi fost obişnuiţi şi aceştia nu ar fi dorit cu niciun chip să se angajeze într-o astfel de luptă. Erau în dezavantaj, iar dacă nu găseau vreo modalitate să se desprindă de romani, aveau să fie făcuţi bucăţele. În ceea ce îi privea, infanteriştii savurau şansa de a-i măcelări pe arcaşii călări, a căror metodă de luptă părea lipsită de bărbăţie şi necinstită.

Cato şi-a aruncat privirea spre dreapta şi a văzut capătul îndepărtat al coloanei duşmane îndepărtându-se în galop.

— Nu-i lăsaţi! a strigat el. Înaintaţi! Continuaţi lupta de aproape, băieţi!

După ce a făcut un semn din cap către purtătorul de stindard, Cato a strâns din dinţi şi a pornit încă o dată spre iureşul luptei. Auxiliarii l-au urmat îndeaproape, unindu-se cu primul val al camarazilor din legiune. Apariţia altor luptători a croit o nouă potecă printre călăreţi, tăindu-le rândurile şi

împărţindu-i în grupuri mici, care erau atacate din toate părţile. De undeva din stânga lui, Cato l-a auzit pe Macro strigând către oamenii lui.

— Terminaţi-i! Ucideţi-i pe ticăloşi! Nu-i lăsaţi să scape!

Tânărul şi-a croit drum printre cadavrele care zăceau pe nisip. Unii cai muriseră, dar mulţi erau doar răniţi şi izbeau cu copitele, în vreme ce nechezăturile lor de agonie răsunau peste tot asurzitor, sporind vacarmul creat de hârşâitul şi zăngănitul armelor şi de ţipetele oamenilor încăieraţi în luptă. Cato i-a văzut în faţă pe oamenii lui atacând un grup de călăreţi şi s-a grăbit să li se alăture. Împingând, s-a strecurat până într-un loc liber, în care s-a lăsat puţin pe vine ca să coboare centrul de greutate şi apoi a înaintat la adăpostul scutului, ţinând sabia înălţată într-o parte. Călăreţii rămaşi în luptă îşi reveniseră după uluiala de început şi ţineau scuturile şi săbiile pregătite pentru a-i întâmpina pe atacatori. În faţa lui Cato, un luptător călare îşi răsucea calul, ceva mai mare şi mai puternic decât toţi ceilalţi, şi lovea cu sabia spre orice auxiliar care ajungea în raza lui de acţiune. Încordat, Cato a înaintat spre el încet şi cu grijă. Soldatul s-a aplecat fulgerător într-o parte şi lama sabiei lui a descris un arc de cerc, scoţând în acelaşi timp un vâjâit, şi a lovit braţul ridicat al unui auxiliar, retezându-l ceva mai jos de cot. Urlând de durere, omul s-a tras înapoi, braţul cu degetele încă strânse în jurul mânerului rostogolindu-i-se la picioare.

Călăreţul a răcnit un ordin peste umăr şi imediat câţiva dintre camarazii lui şi-au întors caii şi le-au dat pinteni, îndreptându-i spre Cato şi spre purtătorul lui de stindard.

— Of, fir-ar să fie! a reuşit să bolborosească purtătorul de stindard şi imediat după aceea duşmanii i-au atacat.

Ca să se apere, Cato a ridicat scutul, însă o clipă mai târziu s-a trezit azvârlit într-o parte, fiind izbit de pieptul calului masiv. Lovitura i-a făcut braţul stâng să amorţească până la umăr, iar scutul i-a scăpat dintre degete. Cu toate acestea, izbitura a încetinit puţin înaintarea calului, ceea ce i-a permis stegarului să intervină. Aflat în spatele lui Cato, omul s-a lăsat într-un genunchi şi a coborât stindardul spre cal. Animalul nu a putut evita vârful, astfel că acesta i-a străpuns pieptul. După ce crucea stindardului s-a rupt, băţul a pătruns adânc în corpul calului, care s-a cutremurat, apoi s-a prăbuşit pe o parte. Blestemând, călăreţul s-a aruncat din şa şi s-a repezit spre Cato. Amândoi au

căzut greu la pământ, iar impactul l-a făcut pe Cato să icnească puternic şi să rămână fără aer. În jurul lor, ceilalţi duşmani se zbăteau cu disperare să-şi îndemne caii printre rândurile destul de distanţate ale auxiliarilor, aşa că nimeni nu a acordat atenţie faptului că prefectul lupta în praf cu un călăreţ.

Cato a simţit pe faţă răsuflarea fierbinte a omului care îl apăsa cu antebraţul peste piept, în vreme ce şi-a desprins degetele de pe mânerul sabiei şi a dus mâna către pumnalul prins la brâu. Tânărul rămăsese cu sabia în mâna dreaptă, dar, cum nu a putut să o îndrepte cu vârful spre adversar, a început să-l lovească cu mânerul în coaste. În acele momente a văzut pentru prima oară că omul purta pe cap doar o căciuliţă în loc de cască. Totodată a observat şi ochii aprinşi de ură şi de dorinţa de a ucide. S-a auzit un hârşâit când partul a scos pumnalul din teacă şi Cato şi-a dat seama că mai avea doar o clipă la dispoziţie ca să se salveze. Încordându-şi muşchii gâtului, şi-a azvârlit capul înainte cu toată forţa de care a fost în stare. Omul a căscat ochii mari de uimire, iar rânjetul i-a dispărut de pe faţă când marginea de fier a căştii lui Cato l-a izbit peste rădăcina nasului şi i-a zdrobit un ochi. Partul a scos un urlet şi, în mod instinctiv, a slăbit presiunea pe care o exercita cu antebraţul pe pieptul lui Cato, care l-a lovit cu genunchiul în vintre, iar apoi a lansat un pumn spre obrazul omului. Lovitura şi-a nimerit ţinta cu un bufnet surd, iar luptătorul s-a rostogolit pe o parte, scoţând gemete de durere. Cato l-a azvârlit deoparte şi s-a ridicat în picioare. Îşi simţea inima bătând nebuneşte şi a constatat că nici nu mai putea gândi limpede. Se lăsase cuprins de instinctul de a lupta şi de a ucide. A făcut un pas către omul care gemea la pământ şi a înălţat sabia pentru a-i da lovitura de graţie. În aceeaşi clipă, mai curând a simţit decât a văzut o mişcare: spre el se repezea o siluetă în mâna căreia lama sabiei strălucea slab în lumina lunii. Omul scotea un mârâit gutural şi sălbatic. Cato s-a răsucit fulgerător către acea nouă ameninţare şi a îndreptat arma către atacator. Vârful l-a nimerit pe om puţin deasupra marginii cămăşii de zale, sfârtecând clavicula şi trecând apoi prin carne şi ieşind prin spate.

Au urmat câteva momente de tăcere îngrozitoare, când Cato a văzut faţa omului, care îl privea cu o uimire teribilă în ochi. Apoi a observat că rănitul purta pe cap o cască romană. Înfiorat,

Cato a scos un icnet şi a tras sabia din trupul omului, ca şi cum prin acea mişcare iute ar fi putut să anuleze efectele loviturii. Lama a ieşit cu un sunet ca de aspiraţie, provocând un şuvoi de sânge, moment în care auxiliarul s-a năruit în genunchi, uitându-se la Cato cu o expresie de nedumerire. A clătinat încet din cap şi s-a prăbuşit la pământ.

Cato a rămas deasupra lui, ţinându-şi sabia de pe care se scurgea sângele, iar omul şi-a dus fulgerător cealaltă mână la faţă, ca şi cum ar fi vrut să şi-o ferească. Apoi, momentul de panică îngrozitoare a trecut, iar el a putut privi precipitat în jur. Cei mai apropiaţi dintre auxiliari stăteau cu spatele la el, pentru că erau ocupaţi să înşface un călăreţ şi să-l smulgă din şa. Asta însemna că nimeni nu-l văzuse. Cato şi-a înghiţit nodul din gât, a îngenuncheat, înfigându-şi sabia în nisip, lăsând-o totuşi la îndemână pentru a o putea prinde între degete în caz de nevoie. Cu mişcări grăbite, a desfăcut eşarfa de la gâtul omului şi a apăsat-o peste rana din care ţâşnea sângele. Omul a scos un ţipăt când a simţit apăsarea şi i-a prins încheietura lui Cato într-o strânsoarea ca aceea a unor cătuşe.

— La dracu’! Doare! s-a tânguit el printre dinţii încleştaţi.

— Dă-mi drumul, a mârâit Cato. Încerc să te ajut. Eşti rănit grav. Dacă nu închid rana, vei sângera de moarte.

Omul a dat aprobator din cap şi apoi a eliberat strânsoarea, după care a căscat ochii şi l-a privit pe Cato, spunând şuierat:

— Deci erai…

— Taci, i-a retezat-o Cato pe un ton poruncitor. Nu mai face efort.

— Deci tu erai, a repetat omul, după care a închis strâns ochii şi s-a lăsat moale pe spate, gemând.

Cato s-a aplecat deasupra lui, menţinând cu o mână eşarfa apăsată peste rană şi ţinând sabia pregătită în cealaltă. Aruncând o privire în jur, a văzut că restul călăreţilor care supravieţuiseră fugeau şi că doar câţiva dintre ei erau încă înconjuraţi de auxiliari. Disperaţi, îşi făceau caii să se rotească într-un sens, apoi în celălalt, străduindu-se să pareze loviturile oamenilor ce roiau în jurul lor. Era un duel inegal, astfel că până şi ultimul călăreţ a fost doborât câteva momente mai târziu. Auxiliarii au ridicat săbiile şi au ovaţionat către fugarii care se îndepărtau în noapte în zgomot de copite.

— Aici! a strigat Cato către cei mai apropiaţi dintre oamenii lui. La mine!

Câţiva auxiliari s-au repezit să dea curs ordinului, iar Cato a făcut semn către omul ce zăcea la pământ.

— Este rănit. Duceţi-l la căruţe.

— Am înţeles.

În timp ce un auxiliar şi-a coborât arma ca să se ocupe de camaradul său, Cato s-a ridicat în picioare şi s-a îndepărtat în grabă. În jurul lui, ceilalţi oameni ai cohortei se ocupau de lichidarea duşmanilor răniţi şi de jefuirea cadavrelor. Cato şi-a dus palmele pâlnie la gură şi a strigat:

— Centurion Parmenion!

A mai strigat o dată, după care Parmenion a răspuns şi a venit în goană spre el. Cu mişcări iuţi, centurionul lega o bucată de cârpă în jurul braţului în care ţinea sabia.

— Cât de gravă e rana aia? a întrebat Cato.

— E doar o tăietură în carne. Încă pot mânui sabia. Lucru ce nu se mai poate spune despre călăreţii ăia blestemaţi. Au fugit care încotro, ca iepurii.

— Deocamdată, a recunoscut Cato. S-ar putea să ne mai facă necazuri.

— Chiar credeţi asta, domnule?

În tonul surprins se strecurase o undă de neîncredere, ceea ce l-a făcut pe Cato să inspire iritat.

— Să nu ne expunem riscului, clar? Acum aş vrea ca răniţii noştri să fie strânşi şi îngrijiţi. Cohorta să se strângă în formaţie în jurul lor. Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Ştiţi ceva de centurionul Macro?

— Nu l-am văzut. Dar l-am auzit, a spus Parmenion şi a arătat în spate, peste umăr.

— Ar fi şi greu să nu-l auzi, a mormăit Cato, bătându-şi subordonatul pe umăr. Continuă.

A pornit să traverseze locul în care se produsese confruntarea, ocolind cadavrele de oameni şi cai care zăceau pe pământ. Primii legionari peste care a dat erau încă derutaţi de lupta scurtă şi dezlănţuită şi nu aveau habar unde se afla comandantul lor. Simţindu-se tot mai nemulţumit, Cato a continuat să înainteze până a găsit un centurion al lui Macro.

— Ce se petrece aici? l-a întrebat Cato cu furie în glas. De ce nu-ţi strângi oamenii în formaţie?

— I-am înfrânt, domnule. Nu văd ce nevoie ar fi să…

— Unde este Macro?

— Lângă stindard. Acolo.

— Prea bine, a zis Cato şi a zărit silueta neclară a purtătorului de stindard al cohortei. Acum să-ţi strângi oamenii, centurion. Cât de repede poţi.

Apoi Cato a trecut de om, continuându-şi drumul.

— Centurion Macro. Domnule, eşti acolo?

— Cato! Din întuneric a apărut o siluetă mare cât un urs şi Macro s-a apropiat de el. Pe toţi zeii, le-am tras o bătaie pe care n-o vor uita curând. Cred că am doborât cel puţin jumătate dintre ei.

— Tot ce se poate, dar cealaltă jumătate mă îngrijorează.

— Au fugit, băiete! a spus Macro, râzând încântat. Nu cred că se vor opri înainte de apariţia zorilor.

— Se vor opri cu mult înainte de asta, i-a răspuns Cato cu glas reţinut. A făcut semn către unul dintre cadavrele călăreţilor, care zăcea întins alături de calul lui, nu departe de ei. Ia te uită. Ăsta are tolbă cu săgeţi. Şi ca el au rămas o sumedenie acolo, în beznă.

Macro a cercetat cadavrul şi l-a împuns cu vârful cizmei.

— E part?

Cato s-a uitat la cadavrul îmbrăcat într-o robă largă. Alături de capul lui se afla un coif conic, având o margine răsucită dintr-o ţesătură.

— S-ar putea. Dar mai curând cred că e un rebel din Palmira. Parţii nu aveau cum să ajungă aici atât de repede, a adăugat el pe un ton precaut. Oare aşa să fie?

Macro şi-a lăsat capul într-o parte.

— Poate… sper că nu, altfel am dat de belea.

— În orice caz, avem de-a face cu acelaşi fel de călăreţi şi cu aceeaşi tactică. S-ar putea să-i fi luat prin surprindere, dar în momentul în care vor ajunge la o depărtare sigură, se vor reorganiza şi ne vor urmări.

— Să vină după noi?! s-a mirat Macro şi a clătinat din cap. După ce i-am tăvălit atât de serios? Nu cred.

— Macro, acum, după ce elementul-surpriză a dispărut, folosindu-se de arcuri, ne pot face mari greutăţi, a zis Cato şi s-a plesnit cu palma de coapsă. Ar fi fost bine să-i căsăpim pe toţi.

— Am luptat foarte bine, a insistat Macro. Cu toate astea, o să-mi strâng băieţii în formaţie. Pentru orice eventualitate. Ar fi mai bine să strângem cohortele laolaltă şi să ţinem răniţii în mijloc.

— Cred că aşa ar fi înţelept să procedăm. O să-mi aduc oamenii.

— Ce facem cu cavaleria?

Cato a stat câteva momente pe gânduri.

— Mai bine lasă-i unde sunt. Încă există riscul de a-i confunda cu arcaşii ăştia călări. Dacă vom avea nevoie de ei, îi putem chema destul de uşor.

— Bine. Atunci, să trecem la treabă.

Centurionii şi optio şi-au strâns oamenii, care s-au aşezat în rânduri înapoia stindardelor, în vreme ce o parte dintre soldaţi au început să transporte răniţii către mica adâncitură de teren protejată din trei părţi, pe care Macro o alesese drept loc în care cele două cohorte aveau să aştepte sosirea noii zile. În cazul unui atac, duşmanul ar fi trebuit să se apropie foarte mult ca să-şi vadă ţintele. În acest fel, s-ar fi aventurat până în raza de acţiune a suliţelor şi praştiilor, iar astfel ar fi plătit foarte curând pentru îndrăzneala de a fi atacat, a gândit sumbru Macro. Răniţii au fost întinşi în centrul adânciturii de nisip şi pietre, iar câţiva soldaţi au adus acolo şi căruţele cu provizii. După aceea, cele două cohorte s-au aşezat într-un careu de apărare, adăpostindu-se înapoia scuturilor, scrutând deşertul învăluit în beznă.

Macro şi Cato au rămas pe latura de unde puteau supraveghea direcţia în care se retrăseseră duşmanii şi au trăit starea de aşteptare încordată alături de soldaţii din jurul lor. Oamenilor li se ordonase să stea în tăcere, iar singurele zgomote se auzeau dinspre zona în care se aflau răniţii, care nu-şi puteau reprima durerile. Gemetele sau ţipetele gâfâite ale celor care sufereau apăsau greu asupra nervilor celorlalţi oameni care, în cele din urmă, au început să rostească blesteme către camarazii răniţi.

După o vreme, Cato şi-a adus aminte de auxiliarul pe care îl rănise, iar în străfundul fiinţei lui a răbufnit valul cumplit al sentimentului de vinovăţie. S-a întrebat dacă era bine să-i povestească lui Macro despre acel incident. Fusese un accident, a încercat el să se liniştească. Dar chiar şi aşa, se petrecuse o greşeală tragică, una pentru care niciun ofiţer cu experienţă de război nu ar fi fost iertat. După o vreme, s-a întrebat dacă acel soldat mai trăia. Dacă da, oare le povestise camarazilor lui despre ofiţerul său, care îl străpunsese într-un moment de panică oarbă? Vreme de o clipă, Cato şi-a dorit ca omul să fi murit. Apoi, brusc, s-a blestemat pentru un asemenea gând. Însă dorinţa de a afla care era starea omului a devenit irezistibilă, aşa că înainte cu o oră de ivirea zorilor, s-a întors către Macro.

— Domnule, dacă-mi dai voie, aş vrea să văd ce mai fac răniţii din cohorta mea.

Macro s-a uitat nedumerit la el.

— Acum? De ce?

Cato s-a străduit să rămână calm.

— Câtă vreme sunt prefect, vreau să mă asigur că oamenii primesc ajutorul de care au nevoie. Iar asta înseamnă să mă ocup de alinarea suferinţelor răniţilor.

— Da… cred că ai dreptate. Du-te, dar să te întorci cât poţi de repede.

În timp ce se îndepărta pe furiş, Cato a încercat să-şi ascundă sentimentul de uşurare şi s-a îndreptat în tăcere către răniţii care stăteau întinşi în şiruri alături de căruţele cu provizii.

CAPITOLUL 10

— Ce ai de spus, casapule? l-a întrebat Cato pe Thermocrites, chirurgul cohortei, un grec uscăţiv, care mai avea doar câteva luni până la lăsarea la vatră, când urma să primească o pensie frumuşică.

Omul s-a ridicat, şi-a şters mâinile pline de sânge cu o cârpă, după care l-a salutat pe prefect.

— Domnule, până acum avem patru morţi. Apoi a făcut un semn în jur. Optsprezece răniţi. Trei vor muri aproape sigur, însă restul îşi vor reveni. Mai toţi vor putea merge.

— Am înţeles, a zis Cato, dând din cap. Arată-mi oamenii cu răni mortale.

— Am înţeles, a spus Thermocrites, ai cărui ochi au sclipit de uimire. După aceea, i-a făcut semn lui Cato să-l urmeze. Pe aici.

L-a condus spre capătul şirului de oameni care zăceau pe nisip. Mai toţi erau tăcuţi, însă câţiva gemeau şi ţipau din cauza durerilor insuportabile. Cei câţiva oameni din subordinea chirurgului stăteau ghemuiţi printre răniţi, făcând tot ce se pricepeau ca să le bandajeze rănile, să lege aţele de membrele rupte şi să oprească sângerările. Cei răniţi grav erau întinşi la mică distanţă de ceilalţi. Unul stătea nemişcat, respirând chinuit, cu hârâituri tremurătoare. Una dintre ordonanţele lui Thermocrites îi supraveghea pe ceilalţi doi răniţi. Imediat ce omul a simţit apropierea ofiţerului, s-a ridicat să salute.

— Raportează, i-a spus Cato.

— Acum câtva timp l-am pierdut pe unul. A sângerat fără oprire. Iar celălalt nu mai rezistă mult.

A făcut semn către soldatul aflat la picioarele lui şi, în lumina foarte slabă, Cato a distins trăsăturile omului pe care îl rănise. Preţ de un moment, inima i-a bătut să-i sară din piept şi s-a simţit roşind de ruşine şi de sentimentul vinovăţiei, apoi a ridicat mulţumiri către cer pentru că era încă întuneric şi expresia de pe faţa lui nu putea fi observată de cei care se uitau la el atunci. Şi-a dat seama însă că ordonanţa îl privea fix.

Şi-a dres glasul şi a continuat:

— Cum îl cheamă pe acest om?

Ordonanţei i-au trebuit câteva clipe ca să răspundă:

— Gaius Primus.

Cato s-a lăsat pe vine alături de soldat şi a avut un moment de şovăială, după care l-a bătut pe umărul teafăr. Soldatul a tresărit, ridicând capul de pe nisip şi privind cu ochii mari şi miraţi spre comandantul lui.

Cato s-a silit să-i surâdă.

— Nu-ţi face griji, Primus. Vor avea grijă de tine. Îţi jur.

Auzindu-i cuvintele, auxiliarul a făcut o mişcare, respingând atingerea superiorului. Blestemându-şi nechibzuinţa, Cato s-a simţit cuprins de un val de furie. *Trebuia să mă fi exprimat altfel*. A încercat să strecoare o nuanţă liniştitoare în tonul lui şi a continuat:

— Vei fi bine îngrijit.

— Tu… a bolborosit Primus, apoi un val de durere l-a făcut să se chircească şi să strângă din dinţi ca să reziste. Brusc, l-a prins pe Cato de încheietură, iar degetele i s-au încolăcit cu o tărie neobişnuită, de parcă ar fi fost cătuşe. În vreme ce auxiliarul se străduia să îndure suferinţa, Cato a încercat să se elibereze, dar nu putea face asta apelând la forţă în faţa ordonanţei medicale. Cu blândeţe, a început să desfacă degetele suferindului, minunându-se de puterea pe care o aveau.

Brusc, a auzit un zbârnâit şi, cu un bufnet înfundat, ceva s-a înfipt în nisip, alături de el. A privit în jur şi a văzut coada unei săgeţi la doar o lungime de sabie de cizma lui.

Ordonanţa s-a tras înspăimântată înapoi, iar Cato a înţeles imediat pericolul care îi pândea. Nu mai avea timp să-i aducă alinare lui Primus, de aceea şi-a smuls mâna dintre degetele lui şi s-a ridicat în picioare.

— Atenţie la săgeţi! Feriţi-vă!

Brusc, s-a auzit un foşnet precum acela scos de frunzişul copacilor în timp de vijelie, iar oamenii s-au repezit să se adăpostească sub scuturi. Cato şi-a înşfăcat propriul scut şi s-a grăbit să-l ridice deasupra capului, repetând ordinul cu glas puternic. Peste tot în jurul lui cozile întunecate şi subţiri ale săgeţilor au început să răsară ca nişte tulpini de grâu, unele dintre ele lovind scuturile şi scoţând pocnete puternice. Un ţipăt ascuţit i-a dat de veste că unul dintre auxiliari reacţionase cu întârziere la ordinul primit. Cato a privit roată şi a văzut că răniţii şi ordonanţele rămăseseră neajutoraţi în faţa acelei ploi de săgeţi. Chiar în timp ce se uita, doi oameni au fost nimeriţi.

Unul dintre răniţi a primit săgeata drept în frunte. Capătul ascuţit al proiectilului a pătruns prin ţeastă direct în creier, amuţind gemetele de durere scoase de om până în acel moment. Cato a făcut un semn către soldaţii aflaţi aproape de el.

— Hei, voi! Adăpostiţi-i pe răniţi! Mişcaţi-vă!

Cu grijă, câţiva s-au furişat spre şirul de răniţi şi morţi şi s-au acoperit cât de bine au putut pe ei înşişi şi pe răniţi cu scuturile. După ce a socotit că ordonanţele şi cei aflaţi în grija lor sunt protejaţi, Cato s-a întors către ceilalţi oameni ai lui. Aceştia erau deja aşezaţi în formaţie când dăduse ordinul, astfel că reacţionaseră imediat, îngenunchind şi adăpostindu-se sub scuturi.

— Centurion Parmenion!

— Da, domnule, a auzit el venind din spate glasul subordonatului.

— La mine!

O siluetă întunecată s-a apropiat de Cato.

— Parmenion, preiei comanda. Mă duc să-l găsesc pe Macro. Trebuie să strângem oamenii. Să devenim o ţintă mai mică. Ai grijă.

— Am înţeles.

Cato s-a strecurat de-a lungul şirurilor de oameni ai săi până a ajuns la primul dintre legionarii lui Macro, iar apoi şi-a continuat drumul până la stindard. Arcaşii călări încordau arcurile şi slobozeau săgeţile cu forţe diferite, iar tirul izolat de mai devreme se înteţise, devenind o adevărată ploaie de proiectile, care loveau cu putere în scuturi. Privind peste scuturile şi căştile legionarilor, Cato a distins formele fugare ale duşmanilor care călăreau prin faţa careului alcătuit din soldaţi romani şi trăgeau în ei. Cato şi-a dat seama că duşmanii ar fi putut prea bine să stea pe loc, ba chiar să descalece pentru a ţinti direct spre cele două cohorte. Acei oameni luptau în singurul mod pe care îl cunoşteau, a gândit el. Erau în relativă siguranţă atâta vreme cât rămâneau în afara zonei de acţiune a suliţelor. Imediat ce ar fi înţeles acest lucru, ar fi constituit un pericol deosebit pentru romani, iar peste câteva ore, la răsăritul soarelui, arcaşii urmau să aibă în faţă nişte ţinte uşor de nimerit. Când a ajuns la Macro, care stătea ghemuit lângă stindard, Cato l-a salutat.

— Urâtă treabă! a spus Macro, rânjind cu amărăciune. Se pare că a venit rândul lor să lovească.

— Da, domnule. Dar trebuie să facem ceva, înainte să-şi dea seama că sunt în avantaj.

— Ce să facem? a spus Macro, strângând o clipă din buze. Prea bine. O să dublăm rândurile.

— Da, asta ar fi o soluţie, l-a aprobat Cato şi a făcut semn din cap spre căruţe. Şi am putea folosi praştiile ca să-i descurajăm.

— Bună idee. O să-i pun la treabă pe câţiva băieţi de-ai mei.

— Cât timp crezi că vor trage în noi? a întrebat Cato în momentul când o săgeată i-a izbit scutul cu un zgomot puternic.

— Până-şi termină provizia de săgeţi, aşa cred.

— Asta ne pică de minune…

— Păi, dacă pui întrebări prosteşti… a spus Macro, clătinând din cap în derâdere. În orice caz, cred că înţelegi ce urmăresc. Arcaşii vor să ne înmoaie. Atâta vreme cât rămânem în formaţie strânsă, vom supravieţui. Dacă nu, vor ataca direct şi ne fac bucăţi.

— Să dau semnalul de chemare a cavaleriei noastre?

— Încă nu. Doar după ce va fi suficientă lumină ca să-i deosebim pe călăreţii noştri de-ai lor. N-aş vrea ca băieţii să-şi doboare camarazii din greşeală.

— Da, domnule, a zis Cato. Asta îmi aduce aminte că ar fi bine să mă întorc la oamenii mei.

Imediat ce s-a întors la cohorta lui, Cato a transmis ordine, iar centuriile au format patru şiruri de oameni care s-au retras încet ca un adevărat zid în jurul căruţelor şi al oamenilor răniţi, care erau tot mai mulţi pe măsură ce se scurgea timpul. Macro a pus praştii la dispoziţia unei secţiuni din fiecare centurie, iar legionarii, deşi nu îi puteau vedea pe arcaşii călări, au rotit fâşiile de piele, eliberându-le încărcătura într-un arc jos, pe deasupra capetelor camarazilor, în direcţia aproximativă în care se afla duşmanul. Pe întuneric, era imposibil să-şi dea seama unde ajungeau proiectilele de plumb ori dacă loveau vreun duşman. Însă Cato spera că acel baraj reuşea măcar să-i ţină pe arcaşi la distanţă şi să îi împiedice să ţintească prea bine. Barajul de săgeţi a slăbit în intensitate, semn că duşmanii hotărâseră să îşi păstreze rezerve, iar combatanţii au schimbat lovituri când şi când, aşteptând cu răbdare să treacă timpul şi să se lumineze de ziuă.

După ce dunga slabă de culoare roşiatică s-a îngroşat de-a lungul orizontului, cu ochi ageri, Cato a privit peste marginea scutului, ca să cerceteze întinderea deşertului. Acum, arcaşii călări se vedeau cu uşurinţă, iar pe măsură ce lumina creştea, a reuşit să distingă tot mai multe amănunte prin sita rară alcătuită din călăreţii ce înconjurau cele două cohorte. Totodată, a reuşit să vadă că îmbrăcămintea şi accesoriile lor se deosebeau întru câtva de cele ale părţilor cu care luptase în anul trecut. Asta însemna că aveau în faţă trupe ale Palmirei.

A simţit o tremurătură în stomac, prevestind o stare de rău la gândul că acei luptători puteau fi loialişti, trimişi de rege pentru a cere ajutorul romanilor. Dacă aşa stăteau lucrurile, a gândit Cato cu febrilitate, însemna că se produsese o greşeală tragică din cauza întunericului, care dusese la confruntare armată. Iar omul în care vârâse sabia avea să fie unul dintre numeroşii soldaţi răniţi sau ucişi în mod inutil. Sentimentul de groază s-a şters la fel de repede precum se născuse. Era puţin probabil ca atacatorii să fi confundat cavaleria romană cu altă forţă, iar călăreţii nu dăduseră semne că ar fi fost dispuşi să îşi oprească atacul.

Erau în mod indiscutabil duşmani: susţinători ai trădătorului Artaxes şi aliaţii lui de origine parţă.

După ce lumina a început să crească deasupra deşertului, călăreţii au început să tragă cu arcurile din ce în ce mai insistent, ţintind în sus, astfel că săgeţile se înălţau graţios spre cer, rămâneau parcă nemişcate o clipă, pentru ca apoi să coboare la un unghi abrupt asupra romanilor. Auxiliarii şi legionarii erau bine adăpostiţi înapoia scuturilor, însă catârii înhămaţi la căruţe rămăseseră descoperiţi. Cato a văzut cum se prăbuşesc scoţând strigăte de spaimă şi de durere, străpunşi de săgeţi. Cu toate astea, duşmanii nu erau complet stăpâni pe situaţie, iar Cato a observat cum unul dintre călăreţii lor, lovit de un proiectil de plumb drept în frunte, a fost ucis pe loc şi azvârlit din şa cu putere, scăpând arcul dintre degete. Trupul s-a prăbuşit la pământ, ridicând un norişor de praf, iar romanii care au văzut scena au scos chiote şi ovaţii.

— Bună lovitură! a urlat Macro, aflat în partea cealaltă a careului de soldaţi. Un dinar pentru trăgător, la fel şi pentru oricine mai doboară duşmani.

Oferta a avut efect imediat, pentru că prăştierii au început să tragă într-o cadenţă sporită, iar călăreţii s-au retras în curând, într-un loc în care nu puteau fi nimeriţi cu aceeaşi precizie. Cato a observat că şi ploaia de săgeţi se rărise, ivindu-se momente de pauză tot mai lungi între salvele lansate. În cele din urmă, când soarele s-a ridicat deasupra orizontului, făcând obiectele şi oamenii să arunce umbre lungi pe nisip, arcaşii duşmani au încetat cu totul tirul şi s-au retras ceva mai departe, unde au descălecat pentru a-şi odihni caii şi le-au pus desagile cu mâncare la gât.

— S-ar părea că avem parte de un soi de asediu, a bolborosit Parmenion. Ei nu ne pot ataca decisiv, iar noi nu putem ajunge la ei. Poate că acum ar fi bine să chemăm cavaleria în ajutor.

— Da, a sosit momentul, a spus Cato şi s-a întors către Macro, făcând un gest cu braţul ca să îi atragă atenţia.

Imediat ce prietenul lui l-a văzut, a ridicat degetul mare de la o mână în semn de aprobare. Cato a întins arătătorul spre cei doi bucinatori care stăteau în spatele stindardului cohortei a Doua Iliră şi Macro, înţelegându-i intenţia, a dat din cap aprobator. Cato s-a întors către cei doi, dar, înainte de a apuca să le dea ordin să sufle în bucine, Parmenion l-a prins strâns de braţ.

— Domnule! Au pornit.

Cato s-a răsucit şi a văzut călăreţii duşmani aruncându-şi jos raţiile, urcând precipitaţi în şei şi pregătindu-şi arcurile.

— Am impresia că până la urmă tot ne vor ataca.

— Să încerce numai, a mârâit centurionul Parmenion. Nu vor reuşi să străpungă careul nostru. Mai ales în luptă cinstită.

Pe faţa lui Cato a apărut un surâs fugar. Era evident că Parmenion făcea parte din grupul acelor militari romani care socoteau că arcaşii erau nişte laşi. În ceea ce îl privea, considera că folosirea arcului era o altă modalitate de a purta războiul. Arcaşii reprezentau un avantaj pentru o armată, dar şi un dezavantaj. Din nefericire pentru romani, situaţia în care se găseau îi avantaja pe arcaşi.

— Strângeţi rândurile! a strigat el. Rândul întâi! Pregătiţi suliţele! Fiţi gata să-i întâmpinaţi pe cavalerişti!

Auxiliarii şi legionarii din jurul lui şi-au încordat muşchii şi au privit cu feţe crunte spre duşmanii care se grăbeau să încalece şi să alcătuiască formaţii destul de largi, ridicând praful

sub copitele cailor. În vreme ce călăreţii se strângeau în spatele stindardelor pe care se vedeau reprezentaţi şerpi, Cato s-a încruntat.

— Ce naiba se petrece?

Parmenion s-a uitat peste rândurile de auxiliari care stăteau tăcuţi în faţa celor doi ofiţeri.

— Stau cu faţa în altă parte, nu spre noi. De ce?

Centurionul a scuturat din cap. Ciudat lucru. Călăreţii se strânseseră în formaţie, parcă pregătindu-se de o şarjă, însă aveau să pornească în direcţie opusă celei în care se aflau cele două cohorte romane. Ce se întâmpla? Imediat după aceea, de dincolo de călăreţii duşmani s-a auzit sunetul destul de slab, dar strident, al unui corn.

— Întăriri? s-a mirat Parmenion cu voce tare, părând plin de speranţă. Pentru noi sau pentru ei?

— Nu sunt pentru noi. Suntem singurul corp de armată romană pe o rază de o sută de mile.

S-au auzit apoi şi alte chemări de corn, după care a răsunat un răspuns venit din partea oamenilor care atacaseră până atunci cele două cohorte – un sunet ascuţit şi limpede, sfidător. În acel moment, călăreţii au pornit la atac, îndepărtându-se de romani. Copitele cailor loveau pământul cu zgomot ca de tunet, stârnind un nor de praf. Oamenii din trupele romane s-au uitat uimiţi spre călăreţi. Macro a traversat grăbit careul, îndreptându-se către Cato.

— Ce înseamnă asta?

— Nu am habar, domnule. Doar că în depărtare au apărut şi alţi călăreţi. Poate sunt alţi duşmani, iar cei ce ne înconjurau s-au dus să li se alăture ori, dacă avem noroc, ne-a venit cineva în ajutor. În orice caz, să chemăm cavaleria aici.

— Ai dreptate. Ordonă-le să vină!

— Am înţeles.

Cato s-a întors pentru a da ordin soldaţilor care aveau în mâini bucinele din alamă. Aceştia au inspirat adânc, şi-au umflat obrajii, iar o clipă mai târziu semnalul a răsunat cu putere. Au repetat semnalul de două ori, şi-au luat instrumentele de la gură, apoi ochii tuturor s-au îndreptat din nou spre valul de călăreţi duşmani care se îndepărtau. Din cauza norului de praf roşiatic ridicat de copitele cailor era greu de distins vreun amănunt şi doar când şi când se putea vedea vreo siluetă

neclară în aerul tremurător. Însă sunetul cornurilor şi zăngănitul slab al armelor, precum şi strigătele de luptă care ajungeau până la urechile romanilor spuneau multe.

— Cine naiba i-a atacat? a întrebat Macro. Credeam că suntem singurii romani în partea asta de deşert.

— Poate că Longinus a trimis o coloană de cavalerie în urma noastră, a spus Parmenion, cu speranţă în glas.

— S-ar putea, a zis Cato. Dar am îndoieli.

— Atunci, cine ar putea fi?

— Vom afla destul de curând.

Cei trei ofiţeri şi oamenii lor au continuat să urmărească în tăcere lupta ce se desfăşura în depărtare. Din timp în timp, din iureşul bătăliei ieşea câte un călăreţ care se detaşa din norul de praf şi se îndepărta în goană spre adâncul deşertului. Ici şi colo, ţâşneau cai fără călăreţi, pornind în trap fără nicio ţintă. În cele din urmă, vuietul bătăliei s-a stins şi s-a lăsat liniştea, iar razele roşietice ale soarelui au acoperit tot peisajul. Parmenion s-a întors şi a strigat:

— Vin oamenii noştri!

Cele patru escadroane de cavalerie ale cohortei a Doua Iliră veneau în galop, iar armurile călăreţilor sclipeau în lumina dimineţii. Cato le-a aruncat o privire, după care s-a uitat din nou în depărtare. Brusc, a scos un sunet de mirare.

— Ia te uită!

Macro şi Parmenion au privit în direcţia spre care Cato arăta cu degetul.

Din norul de praf care începuse să se aşeze a ieşit încet un călăreţ. Era îmbrăcat în negru, iar primele raze ale soarelui care răsărea se reflectau în ornamentele de argint ale harnaşamentului şi coifului de formă conică. Trăgând de hăţuri, şi-a oprit calul pentru a se uita la soldaţii romani, încă aşezaţi în formaţie de careu. Apoi, în spatele lui au apărut alte două siluete călare. Din praf s-au desprins alţi şi alţi călăreţi până când, într-un târziu, Cato a socotit că omul avea cu el cel puţin o sută de oameni. Au continuat să înainteze şi s-au oprit în spatele conducătorului lor, privind înspre romani.

— Grozav, a murmurat Macro. Şi acum ce facem? Avem alţi duşmani?

Cato s-a scărpinat în barbă.

— Atât de adânc în deşert? Mai mult decât probabil. Cu toate astea, i-au alungat pe arcaşii ăia. Să sperăm că duşmanul duşmanului nostru ne este prieten.

Un moment mai apoi, căpetenia călăreţilor a ridicat un braţ şi a făcut un gest către oamenii lui să-l urmeze şi a pornit în ritm susţinut spre cele două cohorte romane.

CAPITOLUL 11

Macro şi-a dus o mână la gură şi a strigat în greacă spre călăreţul ce se apropia:

— De ajuns! Opreşte-te acolo!

Căpetenia a ridicat o mână, făcându-le semn călăreţilor lui să se oprească, după care a continuat să-şi îndrume calul înainte, sfidător, spre şirul de scuturi romane. Vreme de o clipă, Macro s-a întrebat dacă omul ştia limba greacă. Puţin probabil să nu o cunoască, a socotit el, pentru că era vorbită în mod obişnuit în mai tot răsăritul, chiar şi în acea zonă, unde limba localnicilor era aramaica. Aflat în apropierea lui Macro, un legionar înarmat cu praştie, a început să o învârtă, ridicând discul de piele şi punguţa cu proiectilul deasupra capului.

— Coboară praştia aia! s-a răstit Macro la soldat. Să nu tragă nimeni în el decât dacă dau eu ordin! Premiul de un dinar se anulează deocamdată.

Mai toţi soldaţii au izbucnit în râs, mai ales cei care nu avuseseră prilejul să schimbe scutul cu praştia. Cato se întrebase deseori de ce se bucurau soldaţii de frustrarea camarazilor şi, cu o expresie acră pe faţă, a clătinat din cap. Legionarul a făcut o mişcare din încheietura mâinii, iar proiectilul s-a izbit de pământ cu un zgomot înfundat. Liniştea s-a lăsat din nou deasupra şirurilor de romani, în vreme ce călăreţul solitar a continuat să se apropie, arătând un dispreţ nedisimulat faţă de ordinul dat ceva mai devreme de Macro.

— Cam semeţ omul, nu crezi?

— Mda, dar măcar nu le ordonă oamenilor lui să ne atace.

Macro a făcut semn cu degetul mare spre cavalerişti ce se apropiau din cealaltă direcţie.

— Păi, de ce ar face asta, când băieţii noştri se apropie?

— Nu pare să fie omul care să se teamă de cavaleria romană.

Macro a ridicat din umeri.

— Vom vedea.

A păşit înainte, ieşind din careul de soldaţi şi a împuns cu arătătorul spre călăreţul care acum se afla la mai puţin de cincisprezece metri.

— Opreşte-te acolo! Te avertizez din nou!

În cele din urmă, călăreţul a tras de frâu şi a oprit calul. Preţ de un moment a domnit tăcerea, timp în care, cu o expresie fioroasă pe faţă, omul s-a uitat lung la soldaţii romani. Cato a observat că roba lui neagră era dintr-un material fin, probabil mătase, care s-a unduit şi s-a înfoiat alene când calul a bătut cu o copită în pământ. Chiar dacă roba îi ascundea conturul trupului, omul părea a fi masiv, având faţa lată, cu trăsături puternice şi o barbă neagră, tunsă scurt şi îngrijit. Probabil că era cu câţiva ani mai tânăr decât Macro. Călăreţul şi-a îndreptat ochii spre solidul ofiţer roman.

— Tu cine eşti? a strigat el în greacă. În afară de faptul că eşti roman?

Glasul era plin şi profund, fără nicio urmă de accent străin.

— Centurion Macro, Cohorta a Patra, Legiunea a Zecea. Comandantul coloanei trimise în ajutorul Maiestăţii Sale Regele Vabathus, aliatul Romei.

— Aliatul Romei?! s-a mirat călăreţul şi a ridicat din sprâncene. Poate vrei să spui sluga plecată a Romei.

Macro a preferat să nu ia în seamă insinuarea.

— Dar tu cine eşti, rază de soare?

— Rază de soare? Bărbatul a rămas o clipă surprins de acele cuvinte pe care nu ştia cum să le interpreteze. Sunt Balthus, prinţ al Palmirei, iar aceştia… A făcut un gest către călăreţii care îl urmau. Ei sunt escorta mea, mai toţi vânători. În urmă cu mai puţin de o lună, am pornit pe dealuri, la vânătoare de căprioare şi lupi. Iar acum îi vânăm pe trădători, pe duşmanii Palmirei. Şi o să-i tratăm ca pe câinii care zac deja acolo, pe nisip, a adăugat el şi a făcut un semn peste umăr.

Macro a ridicat o mână.

— Prinţe, atunci înseamnă că suntem prieteni.

— Prieteni? a pufnit Balthus şi a scuipat spre pământ. Roma nu este prietena Palmirei.

Cato a tuşit şi a strigat:

— Dar nici duşman nu-i este. Spre deosebire de Parţia şi cei din oraşul tău, care vor să lase Palmira sub dominaţia parţilor.

A urmat o pauză, cât Balthus s-a uitat aspru spre Cato, după care a vorbit:

— Romanule, asta rămâne de văzut. Nu e niciun secret că împăratul vostru tânjeşte după Palmira, tot astfel cum un hoţ jinduieşte bunurile altora.

Macro a clătinat din cap.

— Hei, stai puţin, prietene. Noi nu suntem hoţi. Am venit până aici ca să-l ajutăm pe regele tău. Ca să-l salvăm de cei care vor să-l trădeze, lăsându-l pe mâna parţilor.

— Chiar aşa? a exclamat Balthus, zâmbind ironic. Şi cum v-aţi gândit să-l salvaţi? Cu armata asta „uriaşă”…

Macro şi-a umflat pieptul.

— Suntem suficient de mulţi ca să ducem la îndeplinire o asemenea misiune.

— Centurion, eu nu cred asta. Până acum câteva momente, *voi* aveaţi nevoie de ajutor ca să fiţi salvaţi. Dacă nu aş fi apărut eu, cu siguranţă că nu dura mult şi trădătorii ăia vă spulberau.

— Ba nu. Eram stăpâni pe situaţie. Aşteptam doar sosirea zorilor pentru a chema cavaleria noastră, i-a răspuns Macro şi a făcut semn către oamenii din a Doua Iliră, care galopau spre ei.

Aflat în spatele primului rând de auxiliari, Cato s-a întors către Parmenion şi a mormăit:

— Ar fi bine să trimiţi un sol până la centurionul Aquila. N-aş vrea să se întâmple ceva urât cu oamenii din cavaleria noastră.

— Am înţeles.

După ce Parmenion s-a îndepărtat în fugă pentru a da ordine, Cato a ieşit dintre auxiliari şi s-a alăturat lui Macro, moment în care Balthus a dat din cap şi a început să râdă.

— Cavaleria romană… Nu cred că ar fi slujit la ceva.

Macro a roşit de furie şi a făcut ton pas către Balthus.

— Hei, ia ascultă, ne-am fi apărat şi singuri.

Cu toate că împărtăşea sentimentul de mândrie rănită pe care îl trăia Macro, Cato şi-a dat seama că nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a se arăta jigniţi, aşa că şi-a dres glasul foarte zgomotos. Atât de tare, încât Balthus şi Macro s-au întors să se uite la el.

— Ai terminat? a mârâit Macro la el.

— Îmi pare rău. Din cauza prafului. În orice caz, am stabilit că suntem de aceeaşi parte cu prinţul. Ar fi de preferat să discutăm cu el despre situaţia din Palmira.

— Serios?

— Da, a răspuns Cato şi s-a grăbit să-şi întărească vorbele cu o mişcare din cap. Absolut sigur.

Macro s-a uitat sfredelitor la prietenul lui, după care s-a întors către prinţul Balthus.

— Prea bine. Dacă le spui călăreţilor tăi să descalece, o să le ordon şi eu oamenilor mei să se aşeze, ca să putem sta de vorbă ceva mai potoliţi.

Balthus a încuviinţat cu un gest din cap.

— Centurion, aşa ar fi cel mai bine.

S-a întors şi a strigat ceva către călăreţi. Un moment mai apoi, aceştia au alunecat din şei şi s-au lăsat pe vine alături de cai, gata să încalece în clipa când căpetenia lor le-ar fi poruncit asta. Totuşi, a gândit Macro, oamenii păreau să se poarte cu bună-credinţă, aşa că le-a dat ordin soldaţilor lui să se aşeze. Aceştia şi-au coborât scuturile şi suliţele şi au rămas cu ochii aţintiţi asupra palmiranilor care s-au apucat să caute prin desagi câte o bucată de pâine şi carne uscată, ca să se mai întremeze, în aşteptarea următorului ordin. La mică distanţă de careu, centurionul Aquila îşi oprise oamenii, care descălecaseră, apropiindu-se apoi de camarazii lor aşezaţi pe nisip. Încordarea dintre cele două mici forţe erau aproape palpabilă.

Cato a zâmbit vag. Pe moment, situaţia reuşea totuşi să alunge sentimentul de ostilitate dintre legionari şi auxiliari.

Prinţul Balthus a coborât de pe cal şi a făcut semn unuia dintre oamenii lui să aibă grijă de el, după care s-a răsucit şi a pornit cu paşi mari prin nisip către cei doi ofiţeri romani. S-a oprit în faţa lor şi i-a măsurat cu luare aminte cu ochii lui negri, după care s-a aşezat pe vine, îndemnându-i pe romani să procedeze la fel.

Neobişnuit cu asemenea gesturi şi nedorind să se supună autorităţii cuiva care nu era roman, Macro s-a încruntat. Cato s-a lăsat la pământ, apoi şi-a încrucişat picioarele şi, cu un oftat de resemnare, amicul lui i-a urmat exemplul.

— Aşadar, a început Balthus, în acest fel îşi onorează Roma înţelegerea cu tatăl meu. În aceste momente de cumpănă, guvernatorul vostru îi trimite doar o mână de oameni pentru a-şi apăra regatul. Eu l-am avertizat să nu se încreadă în Roma…

— Noi suntem doar avangarda, a spus sec Macro. Generalul Longinus va porni în marş spre Palmira în momentul în care se va strânge şi restul armatei lui.

— Şi ce speră să realizeze această forţă de avangardă?

— Noi am primit ordin să ajungem până în citadelă şi să îi protejăm pe rege şi pe cetăţenii romani de acolo până la sosirea restului de armată.

— Am înţeles, a spus Balthus, dând din cap. Acum văd că romanii îşi merită pe deplin reputaţia de organizatori meticuloşi.

Cato s-a crispat auzind tonul ironic al omului, iar Macro s-a încruntat şi mai tare.

— Şi cum intenţionaţi să pătrundeţi în oraş? a continuat Balthus. Ce drum aveţi de gând să urmaţi pe străzi până ajungeţi la citadelă?

— O să găsim soluţia când ajungem acolo.

— Cu toate astea, a intervenit Cato, ţi-am rămâne recunoscători dacă ne-ai putea oferi nişte sfaturi sau sprijin, ca să ne îndeplinim misiunea.

— Sunt convins că oricine se poate bizui pe recunoştinţa romanilor la fel de mult ca pe promisiunile lor de a sări în ajutor. Înainte ca Macro să poată reacţiona, Balthus a continuat cu glas calm: o să vă ajut să ajungeţi la citadelă. Însă în anumite condiţii.

— Condiţii? a întrebat Macro. Ce fel de condiţii?

— În primul rând aceea ca eu să conduc coloana până va pătrunde în siguranţă în citadelă.

Macro a clătinat din cap.

— Asta, nu. Eu o comand. Nici nu se pune problema să cedez comanda.

— Centurion, acum ai nevoie de ajutorul meu mai mult decât am eu de sprijinul tău. Fără oamenii mei, am îndoieli că vei ajunge la Palmira, ca să nu mai spun că nu ai reuşi să ajungi prin luptă până la citadelă. Dacă îţi mai ies în cale arcaşi călări, mă tem că tu şi oamenii tăi veţi avea parte de soarta de care tocmai v-am salvat eu.

A făcut o pauză ca să dea mai multă greutate vorbelor lui şi ca să le lase răgaz celor doi ofiţeri romani să-şi dea seama că rostea un adevăr, apoi a continuat:

— Aşadar, eu voi conduce coloana. Îmi veţi respecta ordinele, iar când ajungem la citadelă, veţi putea prelua comanda asupra oamenilor voştri.

Macro a zâmbit.

— Sunt convins că tatăl tău va aprecia acest gest. Fiul lui cel credincios soseşte pentru a-l salva, în fruntea oamenilor mei. Asta te va face, probabil, să creşti în ochii lui.

— Bineînţeles. Va trebui să par întruchiparea loialităţii, dacă e să devin succesorul lui.

— Succesorul regelui? a exclamat Macro, luat prin surprindere. Dar eşti cel de-al doilea fiu al lui. Nu eşti moştenitorul direct.

— Deocamdată, nu, a spus Balthus zâmbind.

— Presupun că asta este o altă condiţie pe care o pui, nu-i aşa? a întrebat încet Cato. Vrei ca Roma să te confirme ca succesor la tron.

— Da. Şi ar mai fi ceva, a zis Balthus cu glas coborât. În cazul în care este capturat, vreau ca Artaxes să fie executat imediat după înăbuşirea revoltei.

— Nu cred ca Roma să aibă ceva de obiectat…, a spus Macro.

— Şi vreau ca fratele meu mai mare să fie surghiunit.

— Surghiunit? a făcut Cato şi a ridicat din sprâncene. De ce? Fratele tău mai mare este în citadelă, împreună cu regele. Îi e fidel.

— Da, îmi pare rău pentru asta. Dar Amethus este un nepriceput.

Macro a făcut un gest din cap.

— Nu am cum să judec asta. Dar, din câte ştiu, nepriceperea nu reprezintă o oprelişte ca să devii rege. Deşi există şi excepţii…

— Exact. Iar eu nu sunt nepriceput, centurion. Şi, în interesul Romei şi al Palmirei, este cel mai bine ca eu să-i urmez tatei la tron. În ochii prinţului a apărut o expresie de poftă nemiloasă. După ce revolta va fi înfrântă, eu voi deveni rege. Fireşte, aş putea respecta înţelegerea încheiată de el cu Roma, dar cu unele modificări.

— Da, limpede ca „bună-ziua”…

Balthus a trecut peste tonul sarcastic al lui Macro şi s-a aşezat mai comod pe nisip.

— Astea sunt condiţiile mele. Şi nu sunt dispus să mă tocmesc.

Analizând propunerea, Macro a strâns din buze. Apoi, în discuţie a intervenit Cato.

— Mi s-a părut o propunere cinstită.

Macro a mai stat un moment pe gânduri, după care a răspuns:

— Tot ce se poate. Dar nu pot încheia astfel de înţelegeri fără aprobarea lui Longinus. Eu nu-ţi pot da decât cuvântul meu că

voi prezenta propunerile tale celor de deasupra mea. E bine aşa?

Balthus a ridicat din umeri.

— O să te cred pe cuvânt, centurion. Cuvântul unui ofiţer roman îmi ajunge. În schimb, eu şi oamenii mei vă vom escorta până la Palmira şi vă vom îndruma până la citadelă, după care veţi prelua comanda.

— Bine, a spus Macro şi, cu un gest din cap, i-a întins mâna. De acord.

Pe buzele prinţului Balthus a apărut un zâmbet trecător, apoi a strâns mâna ofiţerului roman, pecetluind astfel înţelegerea. Apoi s-a ridicat în picioare, făcând roba din mătase neagră să arunce reflexe strălucitoare.

— Atunci, pregăteşte-ţi oamenii de marş, centurion. Zorile au răsărit deja, şi va trebui să parcurgem o distanţă cât mai mare până la amiază.

Macro şi Cato s-au ridicat şi au făcut o plecăciune, după care prinţul palmirian s-a întors grăbit, pornind cu paşi mari spre oamenii lui. Macro a aşteptat până când Balthus s-a îndepărtat suficient ca să nu-l audă şi a zis cu jumătate de gură:

— Ei, bine? Ce părere ai?

— E cea mai bună înţelegere pe care o puteam încheia.

Macro s-a uitat la amicul său.

— Dar…?

— Nu am încredere în el.

— Nici eu. Macro s-a uitat încă un moment după Balthus, apoi a pufăit… Gata, să îi punem pe oameni în formaţie, ca să pornim în marş.

După un scurt popas pentru a mânca raţia de dimineaţă, soldaţii au aşezat răniţii în căruţe, iar catârii supravieţuitori au fost înhămaţi. Cum câţiva dintre ei fuseseră ucişi ori schilodiţi de săgeţi, în locul lor au fost luaţi cai de la una dintre coloanele de cavalerie. Prinţul Balthus şi oamenii lui puseseră deja mâna pe cei câţiva cai rămaşi de la duşmani pe câmpul de bătălie, socotindu-i pradă de război. Morţii au fost îngropaţi în pripă într-un mormânt comun, puţin adânc, iar peste nisip s-au pus pietre, pentru a feri cadavrele de vulturi şi de alte animale. Apoi, cele două cohorte s-au aliniat: legionarii în frunte, urmaţi de căruţe, iar apoi auxiliarii, în vreme ce escadroanele de

cavalerie s-au poziţionat pe flancuri. Imediat ce fiecare om şi-a ocupat locul, Macro a aruncat o privire de-a lungul coloanei şi a mormăit:

— Sunt oameni buni. Nici n-ai crede că abia au încheiat o bătălie. Când o să ajungem la Palmira, o să-i demonstrăm prinţului de ce sunt în stare nişte soldaţi adevăraţi.

— Da, domnule, i-a spus Cato, apoi a continuat cu glas detaşat: până atunci însă avem nevoie de el şi de oamenii lui. Sunt singura noastră şansă de a ne îndeplini misiunea.

Macro a clătinat din cap.

— Şi eu sunt conştient de situaţia în care ne găsim… Voi face eforturi să fiu la înălţime.

— A, dar nu la tine m-am referit, domnule, i-a răspuns stânjenit Cato. Mă gândeam la oamenii noştri. Va trebui să stăm cu ochii pe ei. Ca nu cumva să se ia la harţă cu localnicii. Dacă e să judecăm după purtarea lui Balthus, nu ne putem aştepta la o primire prea caldă când vom ajunge la Palmira, fie că populaţia de acolo ne este aliat sau nu.

— Ba nu, a spus Macro şi a oftat adânc. În fine, pe nota asta încurajatoare, hai să punem oamenii în mişcare.

Coloana a pornit la drum spre călăreţii palmirani, care îi aşteptau. Un moment mai apoi, Balthus a dat un ordin, iar oamenii lui s-au răspândit într-un cerc subţire, aflat în faţa coloanei, îndreptându-se prin deşert către oraşul aflat în depărtare. Drumul i-a dus prin dreptul locului în care se desfăşurase lupta dintre palmirani şi arcaşii călări, iar romanii s-au uitat curioşi la zecile de cadavre de oameni şi cai ce stăteau presărate pe întinderea de nisip şi piatră.

Văzând pretutindeni morţi, Cato a simţit un fior îngheţat pe şira spinării.

— E curios, nu ţi se pare?

— Ce anume? Macro s-a întors spre prietenul lui. Ce e aşa curios?

— Nu au luat prizonieri. Şi nu văd semne că vreunul dintre oamenii lui Balthus ar fi rănit serios.

— Şi ce-i cu asta? I-au luat prin surprindere şi i-au copleşit…

— Da, l-a aprobat Cato. Dar e sigur că unii dintre rebeli au vrut să se predea şi trebuiau să existe pierderi şi în rândul oamenilor lui Balthus. Şi atunci, unde sunt aceştia?

Ambii ofiţeri s-au uitat în urmă, spre morţii care zăceau în lumina neiertătoare a soarelui de dimineaţă. Apoi Macro a zis:

— S-ar părea că acest Balthus e un ticălos mai crud decât mi-am închipuit.

Cato a dat din cap.

— Să sperăm că ticălosul e de partea noastră…

— Şi dacă nu este aşa?

— Atunci, situaţia din Palmira are toate şansele să se transforme într-un coşmar de neînchipuit pentru noi, a spus Cato încet.

CAPITOLUL 12

— Impresionantă privelişte, a spus Macro, întinzând mâna după burduful cu apă şi luând o înghiţitură mică.

Balthus şi Cato stăteau întinşi alături de el, în umbra aruncată de tufişurile mărunte care creşteau de-a lungul şirului de înălţimi care dominau Palmira. Dedesubt, panta stâncoasă cobora abrupt până la câmpia ce se întindea spre oaza care îi dăduse oraşului numele, dar şi bogăţia. Dincolo de oraş se vedea o centură densă de palmieri şi porţiuni de teren agricol irigat. Spre sud era o vale puţin adâncă, în care se aflau multe morminte sub forma unor mici turnuri. Zidurile strălucitoare ale oraşului urcau şi coborau în jurul domurilor şi acoperişurilor din ţiglă ale locuinţelor şi clădirilor publice, construite în cunoscutul stil grecesc. Piaţa principală, curţile şi templele se înălţau spre vestul oraşului, în vreme ce, la capătul estic, o incintă mare, înconjurată de ziduri, domina clădirile înconjurătoare din vârful unei movile înalte. Cato a arătat cu degetul spre ea.

— Aia este citadela?

Balthus a confirmat cu o mişcare din cap.

— Şi cum ar fi cel mai bine să pătrundem acolo?

— Pe poarta de răsărit. Acolo, vedeţi?

— Da… a zis Cato, încordându-şi ochii. Da, am văzut-o.

Poarta era prinsă în zidul fără turnuri şi doar panglica subţire alcătuită de vizitatorii de dimineaţă ai oraşului îi dezvăluia lui Cato existenţa ei. Nu prea arăta ca o poartă de netrecut, a socotit Cato. Dincolo de poarta de răsărit, clădirile erau scunde şi a înţeles cu claritate că acela era cartierul cel mai sărac al oraşului.

Tânărul s-a arătat imediat bănuitor.

— Dar străzile de acolo nu sunt înguste?

— Ba da, a recunoscut Balthus. Dar sunt calea cea mai directă spre citadelă, iar cazărmile principale şi palatele se află la celălalt capăt al oraşului. Dacă reuşim să pătrundem pe poarta aia înainte să se dea alarma şi apoi ne mişcăm iute, vom putea străpunge liniile rebelilor asediatori şi să ajungem în citadelă.

— *Dacă* putem pătrunde, a spus Cato pe un ton apăsat. Trebuie să ne asigurăm că sunt cât mai puţini oameni care apără poarta de atacul coloanei. Ceea ce înseamnă că avem nevoie de o diversiune. Garnizoana din citadelă va trebui să faciliteze o ieşire.

— O ieşire?

Macro se întoarce spre Cato.

— Aţi uitat? Cei dinăuntru sunt copleşiţi numeric şi asediaţi.

— Ştiu. Dar trebuie să le distragă atenţia duşmanilor de la poartă şi doar aşa coloana venită în ajutor o să-şi poată croi drum până la citadelă.

Balthus a dat din cap.

— Centurion Macro are dreptate. Trebuie să determinăm garnizoana să ne ajute.

— Serios? a întrebat comandantul, apoi şi-a umezit buzele. După cum vorbeşte, totul ar părea uşor.

Balthus i-a surâs.

— Am convingerea că soldaţii marelui Imperiu Roman nu se sperie din atâta lucru.

— Nu se sperie, i-a răspuns Macro cu fermitate. Bun, şi cum ajungem la poartă fără să atragem atenţia? Când vom străbate câmpia, nu avem cum să ne ascundem. Va trebui să ne apropiem la adăpostul întunericului.

— Sigur că da, centurion. Pe faţa prinţului a licărit un surâs. Tocmai mă pregăteam să spun asta. Vom urma lanţul muntos până în punctul de acolo. A făcut semn către o ieşitură scundă, care pătrundea în câmpie, la cel mult două mile de curba descrisă de zidul din latura nordică a oraşului. Va trebui să înfăşurăm copitele cailor cu cârpe şi să lăsăm căruţele aici. Nu ne putem permite să ne dea de gol zdroncănitul sau scârţâitul vreunei roţi.

— Dar ce facem cu răniţii? a întrebat Cato. Nu vrem să-i lăsăm în urmă.

— Ne vor încetini înaintarea. Şi ce ne facem dacă vreunul dintre ei ţipă de durere? Vrei să primejduieşti viaţa celorlalţi oameni de dragul câtorva soldaţi răniţi, care nu-ţi sunt de niciun folos?

— Nu îi abandonăm, a repetat Cato cu îndârjire. Şi îşi vor da prea bine seama că orice greşeală a lor ar primejdui viaţa camarazilor. Nu vor scoate niciun sunet.

Balthus s-a uitat spre Macro.

— Centurion, asta îţi este voinţa?

— Da. Aşa cum a spus şi Cato.

— Prea bine. Dar dacă încercarea noastră este dată de gol şi va trebui să ne salvăm pielea, atunci oamenii mei vor fi siliţi să se preocupe doar de soarta lor.

— Nici nu mă aştept la altceva, prinţe.

— Romanule, atâta vreme cât ne înţelegem, e bine.

— Nu cred că există vreo îndoială în privinţa asta, a încheiat Macro, şi s-a tras înapoi din tufişuri, către panta din spatele lor. Haideţi, ar fi bine să ne alăturăm coloanei.

Cei trei s-au retras pe furiş din locul din care puteau fi văzuţi din oraş, apoi au coborât la oamenii lor, în spatele şirului. Infanteriştilor li se îngăduiseră să rupă rândurile, şi acum se odihneau în orice loc umbrit pe care îl găsiseră, ori îşi făcuseră propriul umbrar, folosindu-se de mantii, pe care le atârnaseră de juguri şi suliţe. Călăreţii, deopotrivă romani şi palmirani, stăteau în umbra cailor, ţinând frâiele cu o mână. Ajunseseră la acele înălţimi în primele ore ale dimineţii şi se opriseră acolo, cât timp cei trei comandanţi urcaseră panta în recunoaştere. După ce reveniseră, coloana pornise din nou la drum, deplasându-se la adăpostul culmii până când, cu puţin înainte de amiază, a ajuns la acel pinten al dealurilor, unde s-a oprit.

— De ce rămânem aici? a întrebat Macro.

— Uite, a spus Balthus, făcând semn spre norul de praf ce plutea deasupra coloanei. Nu trebuie să ne trădăm prezenţa prin niciun semn. Şirul de dealuri e suficient de înalt ca să ne ascundă de gărzile care veghează pe zidurile oraşului, dar imediat ce am trece dincolo de culme, ar vedea praful ridicat de noi. Aşadar, trebuie să ne oprim şi să aşteptăm până la apus, după care pornim din nou la drum.

— Bine, a convenit Macro. Până la apus.

După ce au postat un observator pe culme, ceilalţi soldaţi s-au odihnit sub razele necruţătoare ale soarelui de amiază, apoi, când astrul orbitor a coborât suficient spre zenit, centurionul le-a dat ordin oamenilor să se pregătească pentru marşul de noapte spre poarta de răsărit. Toate echipamentele portabile au fost luate din căruţe şi distribuite legionarilor şi auxiliarilor. Mica rezervă de lemn de construcţie şi beţe de suliţă s-a folosit la confecţionarea de tărgi pentru răniţi şi a câtorva scări de

asalt. Între timp, Cato le-a dat ordin cavaleriştilor lui să lege în jurul copitelor cailor fâşii de stofă rupte din mantiile lor.

— În noaptea asta nu veţi avea nevoie de ele. S-a silit să-i zâmbească centurionului Aquila şi celorlalţi ofiţeri de cavalerie. Dacă reuşim, ne aşteaptă paturi calde în citadela din Palmira. Dacă dăm greş, nu cred că în Hades vom mai avea nevoie de mantii.

Gluma era cam chinuită, dar ofiţerii au zâmbit, semn că nu le picase rău. Deşi era tânăr, Cato fusese de multe ori în fruntea soldaţilor şi cunoştea prea bine valoarea unei vorbe de duh şi a demonstraţiilor de curaj. L-a lăsat pe Aquila să execute ordinele şi a revenit la Macro. Mai aveau un ultim lucru de pus la punct. Trebuia transmis un mesaj prin liniile inamice, pentru ca regele şi susţinătorii lor să fie pregătiţi să primească în citadelă coloana venită în ajutor. Era cât se poate de limpede că unul dintre oamenii lui Balthus trebuia să devină curier, ceea ce i-a făcut pe cei doi ofiţeri romani să-şi manifeste instinctiv neîncrederea în noul lor aliat.

— Nu-mi place asta, a mormăit Macro. Ştiu că ne-a ajutat să scăpăm de arcaşii ăia călări, dar nu am curaj să mă întorc cu spatele când îl ştiu pe omul ăsta în preajmă. Iar în momentul când pornim spre poartă, suntem la cheremul lui. Dacă vrea să ne trădeze, nu avem scăpare.

— Adevărat, a încuviinţat Cato. Dar nu ar avea motive să ne trădeze. Înăbuşirea revoltei e pentru el o miză la fel de importantă ca şi pentru noi. Pentru mine principalul motiv de îngrijorare este că ar putea încheia un târg mai avantajos cu parţii decât cu noi. Cred că ai dreptate. Trebuie să ne păzim spatele.

— Fapte, nu vorbe, Cato. Spune ce-ar trebui să facem concret.

Tânărul a rămas pe gânduri câteva clipe şi perspectivele nu i se păreau deloc prea luminoase. De fapt, îl îngrozea de-a dreptul ceea ce voia să sugereze… Dar în acelaşi timp, simţea pericolul în aer şi asta îi stârnea un fior aparte. Atunci şi-a dat seama – pe neaşteptate – că era dispus să îşi asume riscuri… În caracterul lui exista o latură perversă, care căuta primejdia, şi s-a întrebat dacă această dorinţă era atât de puternică, încât să-i pervertească raţiunea. A simţit un val de repulsie şi dispreţ faţă de sine. Dacă acest lucru era adevărat, atunci nu avea dreptul

să conducă alţi oameni. Nu trebuia să i se încredinţeze vieţile lor. Însemna că soldaţii ar fi fost mai feriţi sub comanda altcuiva. Acest gând l-a făcut să ia mai uşor decizia.

— Dacă nu avem încredere în Balthus, ar trebui să-l trimitem pe unul dintre oamenii noştri împreună cu mesagerul lui. Ca să fim convinşi că nu nimereşte altundeva, şi că apărătorii citadelei nu vor fi luaţi prin surprindere de sosirea noastră.

Macro a analizat un moment sugestia, iar apoi s-a uitat la Cato cu o expresie întristată şi obosită.

— Ştiu ce vrei să spui. Nici nu trebuie să mai deschizi gura. Nu te duci nicăieri. Nu vreau. Oamenii au nevoie de tine. Şi, sincer să fiu, şi eu… În noaptea asta o să luptăm şi m-aş simţi mai liniştit dacă aş şti că a Doua Iliră e pe mâini sigure.

Cato s-a uitat fix la prietenul lui un moment, iar inima i s-a umplut de dragoste pentru acel bărbat cinstit şi aspru, care îl învăţase cum să devină soldat şi cum să ajungă conducător de oameni. Pentru Cato, Macro era idealul. El reprezenta adevărata măsură a unui adevărat soldat, iar gândul că acest bărbat se bizuia pe el era mai presus de orice laudă, oricât de darnică, venită din partea veteranului.

— Centurionul Parmenion îi poate conduce pe oameni la fel de bine ca mine.

— Ba nu, a răspuns Macro, clătinând din cap, după care a zâmbit. Poate să o facă mai bine. Dar mie nu-mi place să ies în evidenţă. E mai bine să concureze cu tine.

Au izbucnit în râs, apoi Cato a continuat:

— Trebuie să mă duc. Vreau să mă conving că totul este în regulă de partea cealaltă. Dacă e să fim trădaţi, mai bine dispar eu decât ambele cohorte.

— Cum voi afla dacă e cazul să urmez planul pus la cale de Balthus?

— M-am gândit la asta. Dacă reuşesc să ajung în citadelă, îi voi pune să aprindă o lumină în cel mai înalt turn. Tu şi Balthus porniţi atacul asupra porţii în momentul când vedeţi focul. Dacă până în zori nu apare nicio lumină, va trebui să înţelegeţi că am dat greş. E bine aşa, domnule?

Cato alesese în mod voit acel ton distant. Ştia că hotărârea definitivă avea să fie luată doar de Macro, iar dacă el refuza, nu mai avea rost să insiste asupra acelei chestiuni.

Macro şi-a frecat barba aspră de pe obraji.

— Prea bine. Transmite-i ordinele lui Parmenion, iar apoi te prezinţi din nou la mine. Eu o să fiu împreună cu amicul nostru, prinţul, ca să hotărâm ce mesaj trebuie trimis regelui.

Când Cato s-a întors la prietenul lui mai vârstnic, soarele coborâse la orizont, iar umbrele serii se strecurau de-a lungul câmpiei. Unul dintre oamenii lui Balthus stătea alături de prinţ şi de Macro ţinând o robă neagră pe braţ.

— El este Carpex, unul dintre sclavii familiei, a explicat Balthus. E cât se poate de credincios.

— Cât de credincios poate fi un sclav…, a zis Macro.

— Da. Dar eu mi-aş încredinţa viaţa în mâinile lui, a răspuns Balthus.

— Asta e bine. Pentru că tocmai asta îi încredinţăm acum. Viaţa ta şi a noastră.

Carpex a făcut semn către robă şi i s-a adresat lui Cato.

— Stăpâne, va trebui să porţi straiele astea. Leapădă armura şi ţine-ţi armele acoperite. Restul de echipament trebuie lăsat aici.

— Şi cum vom ajunge în citadelă? a întrebat Cato.

— Există o cale, a spus Balthus. Un tunel care duce de la una din haznalele oraşului până la grajdurile din citadelă. Acum, clădirea e folosită drept cazarmă, dar eu şi Carpex am descoperit totul când eram copii şi obişnuiam să ne ascundem acolo ca să scăpăm de pedepse.

— Ce urât din partea ta, a spus Macro. Şi când ai folosit ultima oară acest tunel?

— Acum zece ani, i-a răspuns Balthus, făcându-şi buzele pungă. Sau poate mai demult…

— Înţeleg. Aşadar, nu există nicio garanţie că nu s-a blocat sau nu s-a astupat cu pământ între timp…

— Din câte ştiu, încă există.

— Şi dacă nu? a întrebat Cato.

— Atunci va trebui să încercăm în alt fel.

— Adevărat, a spus Cato, dând din cap. Va trebui să rezolvăm problemele pe măsură ce apar.

Macro a protestat.

— Asta e o nebunie.

— Se poate, a recunoscut Cato. Dar câteodată nebunia e tot ce ne rămâne.

— Aha, foarte înţelept ai vorbit.

Cato a făcut un gest din umeri şi s-a întors către sclavul prinţului.

— Unde este mesajul?

Balthus a scos o tăbliţă cerată de sub robă şi i-a întins-o lui Cato.

— Poftim.

— Este, cum să spun, suficient de limpede? a întrebat Macro.

Prietenul lui a zâmbit.

— Anunţă tot ce trebuie. Nu există surprize.

— Bine, a spus Cato şi a vârât tăbliţa cerată în sacul de pe spate.

Apoi şi-a scos casca, mantia, curelele şi cuirasa şi le-a înmânat lui Macro, după care s-a aplecat ca să-şi îndepărteze gambierele argintate. Până să îmbrace roba şi să-şi fixeze banda în jurul acoperământului de cap, nu mai arăta chiar ca un roman şi spera să treacă drept supus din Palmira – măcar pe întuneric. Când soarele a coborât spre orizont, Cato şi Macro s-au aşezat la mică distanţă de oamenii lor, ceva mai sus pe pantă. Aproape imediat ce s-a rezemat de un bolovan mare, Macro a şi adormit. Capul i-a căzut moale în piept şi a început să sforăie. Cato nu şi-a putut reţine un zâmbet. Deşi era obosit fizic, niciodată nu putea dormi în ajunul unei lupte, iar prin minte îi alergau şiruri de gânduri aparent fără sens. Acum, când trecuse primul fior pricinuit de perspectiva de a înfrunta primejdia, Cato a descoperit că tremura şi şi-a dat seama că un genunchi îi tresărea într-un ritm nebunesc. S-a uitat mirat la picior şi a trebuit să facă un efort pentru a-şi controla ticul nervos.

Apoi, dintr-un motiv imposibil de explicat, în minte i-a apărut imaginea soldatului pe care îl rănise. A revăzut fiecare amănunt al uimirii şi spaimei zugrăvite pe faţa lui Primus, atunci când lama sabiei se înfipsese adânc în umărul lui. Omul îşi pierduse cunoştinţa şi murise în urmă cu o zi, fiind îngropat în deşert, sub un morman de pietre, ca să împiedice animalele sălbatice să-i dezgroape trupul. Cato nu-l mai văzuse din noaptea luptei, însă imaginea omului pe care îl rănise nu-i mai dădea pace. În cele din urmă, nu a mai rezistat şi l-a înghiontit uşor pe Macro.

— Hei, trezeşte-te!

— Hm? a mormăit Macro, lingându-se pe buze şi întorcându-se cu spatele la Cato. Lasă-mă omule, nu vezi că dorm?

— Ba nu dormi. Hai, trezeşte-te. Trebuie să stăm de vorbă. Domnule? a făcut Cato, şi l-a scuturat cu blândeţe de umăr.

Macro s-a foit, a clipit şi s-a ridicat de pe piatră, chircindu-se de amorţeala pe care o simţea în spate.

— Ce e? Ce s-a întâmplat, Cato?

Acum, după ce izbutise să-l trezească pe prietenul lui, Cato nu mai era sigur cum să înceapă. Agitat, şi-a înghiţit nodul din gât.

— Acum câteva nopţi s-a întâmplat ceva. Când i-am prins în ambuscadă pe arcaşii călări. Ceva despre care nu ţi-am spus.

— Da? Ce anume?

Cato a tras aer în piept şi a hotărât să mărturisească.

— În timpul luptei, eu… l-am rănit pe unul dintre oamenii mei. L-am străpuns cu sabia.

Macro s-a uitat ţintă la el un moment, apoi s-a frecat la ochi.

— Ce spui că ai făcut?

— L-am rănit pe unul dintre auxiliarii mei.

— A murit?

— Da.

— Te-a recunoscut?

— Da. În clipa aia, Cato şi-a adus aminte de privirea acuzatoare a omului şi a alungat imaginea cu greutate. Sunt sigur de asta.

— Şi a povestit cuiva?

— Nu ştiu.

— Hm. Proastă treabă! În mod normal, aş trece-o la capitolul întâmplare nefericită. În toiul bătăliei se întâmplă şi accidente, mai ales noaptea. Însă moartea lui trebuie justificată. Nu ar suna bine pentru reputaţia ta dacă s-ar face o anchetă. Şi chiar dacă nu se întâmplă, presupunând că omul a vorbit cu cineva, vestea se va răspândi. Doar ştii cum circulă bârfele în armată. Aşa ceva nu va fi acceptat cu uşurinţă de către oamenii tăi. Nici de ai mei, dacă tot veni vorba… Mai ales că amintirea acelui incident petrecut la Antiohia încă nu li s-a şters din memorie.

— Dar a fost un accident, a protestat Cato. Era întuneric. Şi s-a întâmplat în timpul luptei. Nu am vrut să fac asta.

— Ştiu, tinere. Necazul e că băieţii din Legiunea a Zecea nu vor vedea asta în acelaşi fel. Vor spune că acel Crispus l-a ucis pe omul tău din greşeală şi că pentru asta a fost executat. S-ar putea să întrebe de ce nu împărtăşeşti aceeaşi soartă. Ştiu că s-

a petrecut în cu totul alte circumstanţe, dar oamenii ignoră de obicei astfel de amănunte, mai ales când păstrează ranchiuna şi caută să se răzbune.

Cato a rămas tăcut un moment, apoi s-a uitat rugător la prietenul lui.

— Ce pot face?

— Nu prea multe. Dacă Primus a murit fără să vorbească faţă de cineva, ai scăpat. Macro a făcut o pauză şi a zâmbit. Dar nu e atât de simplu. Cum te cunosc destul de bine, o să porţi pe umeri povara vinovăţiei până la moarte. Dacă Primus a vorbit, vei fi tratat ca un lepros. Ba chiar mai rău, căci va trebui să te păzeşti tot timpul.

Cato a avut o senzaţie de gol în stomac la gândul că ar putea deveni un proscris în rândul camarazilor de luptă. Şi-a înghiţit nodul din gât.

— Mai bine mărturisesc totul, cât se poate de cinstit, înainte să înceapă a circula zvonuri despre mine. Pentru binele cohortei.

— Ce naiba, Cato. Încă nu e nevoie să faci pe eroul martir, i-a spus Macro destul de iritat. Mai aşteaptă puţin. Vei afla curând dacă omul a ciripit ceva. Până atunci însă ar fi mai bine să nu te mai frământe asta. A stat un pic pe gânduri, apoi şi-a îndreptat degetul spre el. Asta era!

— Ce anume?

— Faptul că te-ai oferit voluntar să duci mesajul către rege.

— Nu. Nu are nicio legătură cu asta.

Macro s-a uitat la el, apoi a ridicat din umeri.

— Dacă zici tu… Te rog să nu te laşi ucis din dorinţa perversă de a îndrepta un rău. Te cunosc bine, Cato.

— Nu te îngrijora. Nu am nicio intenţie să-mi distrug viaţa.

— În regulă, a spus Macro care nu era întru totul convins. Să fii precaut, auzi?

Tânărul a urmărit două siluete care urcau panta spre ei: Balthus şi Carpex. Cei doi romani s-au ridicat în picioare şi au plecat capetele în semn de salut.

— A sosit momentul, l-a anunţat Balthus pe Cato. Trebuie să stai aproape de omul meu şi să faci întocmai cum zice el. Există o cale de a pătrunde în citadelă, dar trebuie să ai încredere în el şi să-l asculţi. Să nu vorbeşti, nici măcar în greceşte, pentru că

accentul te va da de gol. Şi să nu uiţi de semnalul acela. Dacă nu-l vedem, nu vom pătrunde în oraş.

— Am înţeles.

— Bine, atunci, deşi n-o fac din toată inima, îţi urez noroc, romanule.

— Mulţumesc, a spus Cato şi s-a întors către Macro. Ne vedem la citadelă, domnule.

— Bineînţeles, i-a răspuns prietenul lui şi l-a lovit amical pe umăr. Aşa cum a zis şi prinţul, noroc!

— Mulţumesc, domnule, a spus tânărul, solemn, şi s-a întors pentru a-l urma pe Carpex dincolo de culme.

CAPITOLUL 13

Au traversat culmea şi au coborât în partea cealaltă, rămânând în spatele liniei pe care o crea pintenul stâncos ce pătrundea în câmpie spre Palmira. Soarele a apus dincolo de culme, iar ei au mers în tăcere pe măsură ce umbrele s-au îndesit în jurul lor în crepusculul care se adâncea. Cato l-a urmat îndeaproape pe Carpex, rămânând cu privirea alertă şi precaută aţintită în faţă, căutând orice semn care ar fi putut trăda prezenţa vreunei locuinţe ori a unei patrule duşmane. Însă peisajul în acea parte a oraşului era arid şi pustiu, iar pe acolo se puteau găsi doar o mână de creaturi ale deşertului. Un şacal, speriat de cei doi bărbaţi, s-a refugiat într-un tufiş scund, scoţând un scheunat ascuţit şi strident. Deasupra, un vultur se rotea lenevos pe cer, iar Cato nu a putut să nu se gândească la faptul că, în zilele următoare, ambele animale aveau să se îngraşe cu carnea morţilor căzuţi în luptă.

Când până şi ultimele licăriri de lumină s-au stins pe cer, au ajuns la capătul pintenului şi s-au oprit o clipă surprinzând lumina nesigură a lămpilor atârnate de-a lungul zidului oraşului şi pâlpâind slab în ferestre şi pe acoperişurile plate ale clădirilor aflate dincolo de ele. În afara porţilor ardeau câteva focuri, semn că negustorii şi călătorii înnoptau acolo, dorind să-şi vadă de treburile şi de afacerile lor, fără să ţină cont de lupta pentru putere care se desfăşura între zidurile oraşului Palmira. Masiva citadelă domina latura răsăriteană a oraşului, iar Cato şi-a atins însoţitorul pe umăr.

— Acum pe unde o luăm?

Carpex a arătat spre un defileu puţin adânc, ce şerpuia dinspre dealuri şi de-a latul câmpiei, mergând spre oraş. În cele câteva zile din fiecare an în care ploua, acel defileu era albia unuia dintre pâraiele ce porneau dinspre dealuri, îndreptându-se către oază. Acum însă era uscat şi le oferea un ascunziş perfect pentru a se apropia de oraş.

— Stăpâne, rămâi în spatele meu. Dacă întâlnim pe cineva, să nu scoţi niciun cuvânt, da?

— Ştiu asta. Să mergem.

Au mers spre buza albiei înguste şi şi-au dat drumul jos. Solul era neted şi tare, iar ei au făcut foarte puţin zgomot cât s-au deplasat cu iuţeală înainte, urmând cursul albiei. La un moment dat, Cato a avut impresia că aude voci şi l-a oprit pe Carpex până s-a convins că nu era vorba de aşa ceva, apoi amândoi şi-au continuat drumul cu multă precauţie. După ce au parcurs probabil în jur de cinci kilometri, potrivit socotelii lui Cato, albia tot mai îngustă a râului secat s-a şters, iar ei au ajuns pe câmpie, la mai puţin de un kilometru de oraş. În faţa lor, un pâlc de palmieri marca locul în care cursul de apă îşi încheia călătoria după ce pornea de pe dealuri, iar Carpex i-a făcut semn lui Cato să-l urmeze până la trunchiurile înalte şi subţiri care se curbau spre mănunchiurile ascuţite de frunze din vârful lor. În aer se simţea o slabă briză de seară, care le mângâia şi le mişca uşor, astfel că foşneau când cei doi s-au strecurat în umbra lor, croindu-şi drum cu grijă printre trunchiurile cu coajă curăţată către latura îndepărtată a luminişului.

Pe neaşteptate, Carpex s-a ghemuit la pământ şi i-a făcut semn lui Cato să procedeze la fel. Imediat după aceea, sclavul s-a întors către el şi, cu o privire înflăcărată, a dus un deget la buze. La mai puţin de treizeci de paşi de ei, în locul în care palmierii erau mai sfrijiţi şi mai rari, se zăreau siluetele câtorva cămile aşezate în genunchi pe pământ. Nu departe de ele se aflau câţiva bărbaţi care stăteau sub cerul înstelat şi vorbeau cu glasuri scăzute în limba aramaică.

— Rebeli? a întrebat Cato în şoaptă.

Carpex a negat din cap.

— Neguţători. Apoi, preţ de câteva momente, şi-a înclinat capul într-o parte ca să asculte ce vorbeau, după care a continuat: Se plâng că răzmeriţa le-a stricat afacerile.

Cato şi-a dres glasul discret.

— Aş vrea şi eu să am aşa un necaz… Bun, şi ce facem acum? Trebuie să-i ocolim.

— Da. Pe aici. Carpex s-a lăsat la pământ şi s-a furişat în patru labe de-a lungul lizierei de palmieri, străduindu-se să nu deranjeze frunzele uscate care căzuseră din aceştia. S-a oprit câteva momente, a aruncat o privire înapoi către Cato şi i-a şoptit: Fii atent, romanule! S-ar putea să existe scorpioni ori şerpi ieşiţi la vânătoare.

— Şerpi?

— Da. Vipere. Şi acum, urmează-mă!

Cato a pornit după el, încercând să nu se crispeze la gândul că ar putea să se împiedice de vreo reptilă sau de vreo insectă ucigaşă. A aruncat priviri alerte spre cămilele şi oamenii aflaţi nu tocmai departe. La un moment dat, a îngheţat când o cămilă a întors capul spre el şi, rumegând nepăsătoare, a scos un sunet ca şi cum şi-ar fi dres glasul. Curând, şi-a pierdut orice interes faţă de el şi a continuat să rumege fericită. După ce au ajuns la o distanţă sigură de neguţători, s-au ridicat din nou în picioare şi au pornit spre oraş. În stânga lor se găsea drumul care ducea spre est şi către Parţia, iar Carpex a pornit înspre el. Cato l-a prins de braţ.

— De ce o luăm pe-acolo? Am putea fi văzuţi.

— Bineînţeles. În felul ăsta, putem trece drept oameni obişnuiţi care călătoresc spre Palmira. Dacă ne-ar vedea cineva coborând dinspre dealuri şi mergând spre nord, am putea trezi bănuieli. Ai încredere în mine, stăpâne.

Cato a respirat adânc, apoi a dat din cap.

— Se pare că nu voi avea încotro.

— Aşa este. Iar acum, te rog să nu mai vorbeşti.

Au ajuns la drum şi l-au urmat spre oraş. După ce au mers puţin, au trecut prin dreptul unei caravane care se îndrepta în direcţie opusă şi profita cât se putea de alinarea aerului rece al serii pentru a-şi începe călătoria. Carpex a schimbat câteva cuvinte cu unii dintre conducătorii de cămile când aceştia au trecut prin dreptul lui, iar, după ce caravana s-a îndepărtat, s-a întors spre Cato.

— Se pare că neguţătorii îşi scot din oraş mărfurile cele mai de preţ. Multe dintre familiile înstărite au părăsit deja oraşul. Stăpâne, se tem că va avea loc o mare bătălie. Să fi auzit deja că Longinus, guvernatorul vostru, va veni cu legiunile lui?

Cato a dat din cap. Dacă se ajungea la o bătălie sau la asediu, cei care sufereau cel mai mult erau oamenii din Palmira. Le înţelegea dorinţa de a fugi de acolo până după încheierea bătăliei. Ca întotdeauna, săracii, care nu aveau alt adăpost şi nici mijloace de a supravieţui în altă parte, erau condamnaţi să rămână în oraş şi să reziste furtunii de sânge care avea să se abată asupra oraşului lor.

Cât s-au apropiat de poarta de răsărit, Cato a văzut că de-a lungul drumului erau oameni care stăteau ori dormeau pe pământ, de o parte şi de alta a drumului. Chiar dacă în oraş era o revoltă, unii dintre localnici încă îndrăzneau să intre şi să iasă din oraş, îngrijindu-şi micile proprietăţi sau caprele pe care le aveau. Poarta era deschisă, însă păzită straşnic de oameni înarmaţi, care împiedicau accesul oricui după căderea întunericului. La lumina torţelor ce ardeau în postamente fixate deasupra porţii şi a vaselor pentru jăratic aflate de o parte şi de alta a ei, Cato a văzut că soldaţii purtau armuri de zale peste robele şi jambierele largi. Fiecare dintre ei purta pe cap un coif de formă conică şi era echipat cu suliţă şi un scut rotund. Ei blocau accesul în oraş.

— Ce facem acum? a bombănit Cato.

— Faci aşa cum spun eu, stăpâne. Ai înţeles?

Cato a făcut semn că da.

— Faci întocmai ca mine şi nu scoţi o vorbă. Când ajungem la poartă, o să spun cine sunt. Oricum, e posibil să fiu recunoscut. Le voi povesti că eşti un sclav care a scăpat împreună cu mine din suita prinţului Balthus. Le voi spune că tabăra stăpânului meu este undeva aproape, spre răsărit. Şi că le voi preciza locul ei exact doar dacă mi se oferă o recompensă pentru această informaţie pe care i-o pot da prinţului Artaxes. Ne vor lăsa să intrăm şi ne vor escorta pe poartă ca să-l găsim pe prinţ. Odată intraţi, ne vom afla în cartierul cel mai sărac al oraşului. Străzile de acolo sunt înguste şi şerpuitoare. Când îţi fac eu semn, o rupem la goană şi te ţii aproape de mine. O să-i lăsăm în urmă, iar pe străzile acelea scăpăm de ei, dar să nu mă pierzi din ochi, stăpâne, şi nu cumva să te rătăceşti, pentru că altfel sigur vei cădea în ghearele lor.

— Ăsta ţi-e planul? a şuierat Cato, cuprins de furie. Dar dacă nu reuşeşte?

— Stăpâne, ai unul mai bun? l-a întrebat Carpex pe un ton ce nu admitea replică.

Cato a dat din cap cu tărie.

— Ar trebui să plecăm de aici şi să ne facem un plan cum se cuvine. Însă era deja prea târziu. Nu aveau cum să procedeze altfel. Ce se întâmplă dacă vor trimite pe cineva să transmită mesajul, în loc să ne conducă în oraş? Ce facem atunci?

— Ce facem? a exclamat Carpex, părând surprins. Atunci se va descoperi cine suntem cu adevărat, stăpâne, şi vom fi executaţi.

Cato a dat din cap, uimit de caracterul disperat al stratagemei gândite de camaradul lui, dar în acelaşi timp simţind cu disperare că nu aveau cum să bată în retragere. Se aflau destul de aproape de oamenii care păzeau poarta şi puteau fi văzuţi în lumina torţelor, iar dacă s-ar fi întors să plece, ar fi stârnit imediat bănuieli. Cato şi-a înghiţit nodul din gât şi a sperat că trăsăturile de roman îi erau ascunse de ceea ce purta pe cap.

Sclavul a iuţit pasul şi, aruncând o privire agitată peste umăr, s-a grăbit spre poartă, urmat îndeaproape de tânăr.

Au fost văzuţi neîntârziat de câteva dintre gărzi, care şi-au coborât suliţele, îndreptându-şi vârfurile către ei. Un răcnet aspru a spintecat întunericul, iar celelalte gărzi au sărit în picioare, cu armele pregătite, ceea ce i-a făcut pe Carpex şi Cato să se oprească. Unul dintre rebeli a înaintat şi a strigat la ei. Sclavul a ridicat braţele şi s-a aruncat în genunchi, pornind să vorbească repede, pe un ton ce îi trăda spaima. Cato a îngenuncheat în spatele lui, lăsând capul în piept şi sperând că aceea era o postură prin care orice sclav îşi exprima supunerea. Schimbul de cuvinte dintre Carpex şi una dintre gărzi a continuat câtva timp, iar tonul acesteia din urmă s-a schimbat, trecând de la ostilitate la surprindere, apoi la emoţie, moment în care i-a făcut semn să se ridice şi să-l urmeze. Cato a sărit în picioare rămânând cât de aproape a putut de însoţitorul lui şi amândoi au fost conduşi prin dreptul celorlalte gărzi şi pe poartă.

Ajunşi înăuntru, la lumina torţelor, a văzut o stradă îngustă, mărginită de mormane de gunoaie, care ducea printre clădiri sumbre. După câteva zile petrecute în deşert, mirosul închis şi respingător al oraşului l-a izbit neiertător în nări şi, instinctiv, a strâmbat din nas. Ofiţerul care răspundea de paza porţii a aprins o torţă mică şi i-a condus pe stradă, în ritm alert. Carpex şi Cato mergeau după el, iar în urma lor se aflau alţi doi soldaţi înarmaţi cu lănci şi purtând armuri din zale şi coifuri. Cato şi-a dat seama că secretul era să se îndepărteze de soldaţii din escortă suficient de mult cât să nu poată fi atins de vreo armă de-a lor, în cazul în care soldaţii ar fi fost îndeajuns de iuţi ca să

încerce aşa ceva împotriva celor doi reţinuţi care încercau să evadeze. Strada a ocolit o cişmea publică, apoi a început să urce domol spre locul în care tânărul roman bănuia că se afla citadela. În tot acest timp nu l-a scăpat din ochi pe sclavul care-i era însoţitor, fiind încordat şi pregătit să ţâşnească în fugă. La douăzeci de paşi mai încolo se deschidea spre stânga o uliţă şi, pe măsură ce se apropiau de ea, Carpex se trăgea înspre partea aia de stradă. Când au ajuns exact în dreptul acelei uliţe, sclavul a alunecat şi s-a lăsat pe mâini şi pe genunchi, scoţând un strigăt de durere. Ofiţerul din frunte s-a întors, s-a încruntat şi a strigat către oamenii lui, dar a continuat să înainteze. Unul dintre soldaţi a trecut de sclav şi s-a oprit la câţiva paşi mai departe, ca să-l urmărească pe Cato. Celălalt soldat s-a aplecat şi l-a tras brutal pe Carpex ca să-l ridice în picioare.

Însă bărbatul s-a ridicat fulgerător şi a aruncat o mână de pietriş, praf şi gunoi în faţa soldatului.

Omul s-a tras instinctiv înapoi şi a scos un sunet de surpriză.

— Fugi! a strigat Carpex în greacă şi a sărit apoi spre intrarea pe alee, iar Cato a ţâşnit după el. În momentul în care au ieşit din cercul de lumină dat de torţa ofiţerului, au pătruns într-o beznă aproape deplină. Aleea era atât de îngustă, încât nici măcar doi oameni nu puteau merge alături pe ea, iar mirosurile de mâncare stricată, scârnă umană şi sudoare erau cumplite. Bărbaţii au continuat să alerge orbeşte pe lângă uşi întunecate şi ferestre cu obloane trase. În urma lor, ofiţerul striga ordine către soldaţii săi şi curând s-a zărit un licăr de lumină în spatele celor doi fugari, semn că soldaţii pătrunseseră pe alee.

— Mişcă-te! a strigat Carpex, trăgându-l pe Cato, ca să alerge mai repede.

Aruncând o privire peste umăr, romanul l-a văzut pe ofiţer în fruntea urmăritorilor, ţinând torţa sus pentru ca lumina ei să strălucească puternic în spaţiul restrâns şi aruncând o nuanţă roşiatică asupra gărzilor, caselor şi mizeriei de pe jos. Ofiţerul a scos un strigăt şi a arătat cu braţul înspre cei doi fugari.

— Ţine-te aproape de mine! i-a şuierat sclavul şi au continuat amândoi să alerge, dar având grijă să rămână pe mijlocul aleii, ca să se ferească de obstacolele care stăteau proptite de pereţii caselor, şi de o parte, şi de cealaltă. Cato a auzit bocănitul cizmelor purtate de gărzile care se străduiau să-şi ajungă prada

din urmă. Carpex a alunecat şi s-a dezechilibrat, cât pe ce să cadă, dar şi-a revenit, însă tânărul roman, venind cu viteză din spate, aproape că l-a dărâmat.

— Câştigă teren! a spus Cato printre dinţii încleştaţi. Trebuie să găsim o ieşire.

— Nu te opri! i-a şoptit Carpex gâfâind. Scăpăm noi de ei. Ai încredere în mine!

Însă Cato era deja convins că încercarea avea să dea greş. Pe străduţa aia se ciocneau de prea multe obstacole. Mai devreme sau mai târziu, puteau să cadă laţi pe stradă şi să fie prinşi. În faţă, a reuşit să distingă o schimbare în felul în care se reflectau umbrele, semn că aleea cotea brusc spre stânga. Imediat ce Carpex a luat-o după colţ, Cato şi-a dat seama că trebuia să acţioneze, altfel erau sortiţi pieirii, ceea ce ar fi atras şi moartea oamenilor din ambele cohorte. L-a prins de mână pe însoţitorul lui.

— Aşteaptă aici!

A arătat cu degetul spre mijlocul aleii, la câţiva paşi de colţ. Apoi, dându-şi roba deoparte, a scos sabia şi s-a lipit de cea mai apropiată uşă. Inima îi bătea atât de tare, încât simţea sângele bubuindu-i în urechi, ceea ce îl împiedica să audă zgomotul paşilor ce se apropiau. Ştia că nu avea decât o singură şansă de a-şi învinge urmăritorii. Trebuia să lovească iute şi cu tărie, aşa cum ar fi procedat şi Macro într-o situaţie asemănătoare. A inspirat adânc, umplându-şi plămânii cu aer, timp în care sclipirea roşiatică a torţei se reflecta dinspre zidurile caselor de după colţ.

Apoi, semiîntunericul aleii a fost iluminat puternic în momentul când ofiţerul cu torţa a trecut de capătul zidului de care era lipit Cato. Omul l-a zărit imediat pe Carpex şi a urlat triumfător, repezindu-se către sclav. O clipă mai apoi a apărut şi primul dintre soldaţii lui, iar ofiţerul a trecut de Cato. Cu un răcnet din rărunchi, acesta a ţâşnit afară din ascunzătoare cu sabia ridicată, având vârful îndreptat spre faţa soldatului. Fără să ezite, a împins braţul cu arma în faţă, reuşind să-l lovească pe bietul om drept în obraz, puţin mai jos de ochiul stâng. Lama armei a străpuns carnea şi muşchii, după care a sfârtecat osul de dedesubt şi a pătruns adânc în ţeastă. Imediat după aceea, cu o smucitură nemiloasă, romanul a retras sabia şi s-a răsucit dintr-o mişcare, continuând să răcnească din răsputeri. Ofiţerul

rebel se întorsese pe jumătate, iar, în lumina roşiatică a torţei, faţa lui a părut o mască de uimire şi de spaimă. Apoi, tăişul sabiei lui Cato l-a izbit în gât, exact între cămaşa de zale şi marginea coifului. Lovitura fusese dată cu toată tăria de care era capabil tânărul şi i-a produs o tăietură în diagonală prin gât, despicându-i clavicula, după care a ajuns la şira spinării, unde s-a oprit. Picioarele au cedat, iar ofiţerul, având pe faţă o expresie nedumerită, s-a lăsat moale în genunchi, după care şi-a dat duhul.

Un zgomot venit din spate l-a făcut pe Cato să se răsucească şi să-şi scoată arma din trupul ofiţerului. Primul soldat tocmai se prăbuşise la pământ şi lovea spasmodic din picioare, iar cel de-al doilea apăruse în apropierea lui. Omul s-a oprit când a trebuit să o ia după colţ, însă imaginea celor doi camarazi ai lui, dar mai ales a romanului aplecat asupra lor, uşor ghemuit şi pregătit să sară la atac cu sabia din care picurau stropi de sânge, i s-a părut a fi prea mult. S-a retras cu o grabă disperată după colţul străduţei şi a dispărut, după care Cato i-a auzit sunetul paşilor şi strigătele de avertisment şi groază.

Nu aveau timp să jubileze pentru o victorie neînsemnată, aşa că tânărul a şters cu marginea mantiei sângele de pe lama sabiei şi i-a făcut semn lui Carpex să se apropie.

— Scoate-ţi roba şi îmbracă hainele ofiţerului!

— Poftim?

În lumina aruncată de torţa ce dădea să se stingă în gunoaiele mizere de pe pământ, Carpex încă părea împietrit.

— Îmbracă uniforma lui, i-a poruncit Cato cu glas aspru, aruncându-şi şi el roba, după care s-a aplecat asupra cadavrului soldatului. A deznodat baretele de sub bărbia omului şi i-a scos coiful şi căptuşeala de pe cap, apoi a desfăcut centura de care avea prinsă sabia. Aruncând o privire în jur, a văzut că şi Carpex îngenunchease şi, după o şovăială de o clipă, s-a apucat să procedeze la fel în cazul ofiţerului rebel. Soldatul purta cămaşă de zale şi, ca de obicei, inelele greoaie de metal s-au dovedit greu de desfăcut şi de scos peste piept, umeri şi cap, iar Cato a trebuit să tragă furios de ea ca să o desprindă. Imediat după aceea, a aruncat-o peste cap şi şi-a trecut braţele prin ea, apoi a lăsat cuirasa să alunece în jos pe corp. A ridicat căptuşeala şi a pus-o pe cap, apoi şi-a aşezat coiful conic şi a legat baretele sub bărbie. Carpex încă se chinuia să se strecoare în cămaşa de zale

şi Cato s-a grăbit să-l ajute. Un moment mai târziu, romanul a luat de la pământ făclia şi i-a întins-o sclavului, după care s-a aplecat să recupereze şi lancea soldatului.

— Un lucru e sigur, din momentul ăsta nu vom mai atrage atenţia. Şi acum hai să găsim odată tunelul ăla.

Sclavul s-a întors pe călcâie şi a pornit în fugă de-a lungul aleii. Cato l-a urmat, rămânând aproape de tovarăşul lui, ca să vadă drumul luminat de torţă. Carpex s-a strecurat cu dibăcie printre străduţele întortocheate, cu toate că era noapte. Cât au mers precipitaţi, Cato nu a văzut niciun locuitor al zonei, de aceea a bănuit că aceştia se ascundeau speriaţi îndărătul uşilor închise, rugându-se ca rebelii să nu-i ia în seamă. Într-un târziu, au pătruns pe o stradă ceva mai lată care dădea într-o piaţă în care se aflau tarabele neguţătorilor, goale la acea oră de noapte. Din întuneric s-a auzit un mormăit şi când s-au întors în direcţia de unde venise sunetul, cei doi au văzut o siluetă aflată nu departe de ei. Înainte să apuce să reacţioneze, omul s-a întors şi a dispărut. Zgomotul paşilor lui s-a stins curând în noapte.

— Cred că a fost un cerşetor, a sugerat Carpex, nu tocmai convins. Oamenii ăştia dorm câteodată în pieţe. În orice caz, uită-te acolo, stăpâne, i-a zis el şi a arătat spre o construcţie de piatră cu o uşă arcuită, plasată chiar în mijlocul pieţei.

— Ce e acolo?

— Una dintre intrările în canalizarea oraşului. Meşterii o mai folosesc din când în când, dar e aproape întotdeauna încuiată, a spus Carpex zâmbind. Cel puţin aşa îşi închipuie ei.

— Încuiată? a întrebat Cato, clătinând din cap cu frustrare, când s-au apropiat de uşa masivă şi ghintuită, încadrată de arcada de piatră. Şi acum ce facem?

— Stai să vezi, i-a răspuns sclavul, în timp ce examina scoaba de fier pe unde zăvorul pătrundea în zidărie.

Scoţându-şi pumnalul, Carpex a răzuit de pe marginile de piatră o parte din mizeria depusă şi apoi a introdus lama în spaţiul liber unde ar fi trebuit să se afle mortar. A răsucit-o un moment, până când din gaură a început să iasă la iveală o bucată de piatră de formă pătrată. Imediat ce a putut să o prindă de margini, sclavul a extras-o, aşezând-o cu atenţie pe pământ. Acum, zăvorul era la vedere şi a putut deschide uşa. Partea ei de jos s-a frecat de dalele de piatră, scoţând un hârâit supărător, după care s-a auzit un geamăt de nemulţumire

dinspre ţâţâni. Cato şi Carpex s-au crispat auzind sunetele stridente, au aşteptat un moment ca să vadă vreo reacţie, după care s-au strecurat prin deschizătură.

— De unde ştiai de uşa asta? l-a întrebat Cato, după ce au ajuns înăuntru.

— Eu am aranjat-o aşa, pentru ca eu şi prinţul să ne putem strecura prin tunelurile de canalizare fără ştiinţa nimănui. Dacă nu te uiţi atent la bucata aia de piatră, nu-ţi dai nicidecum seama că ar putea fi clintită. Să mergem.

Carpex s-a ghemuit ca să treacă pe sub tavanul scund, luminându-şi calea cu o torţă pe care o ţinea înclinată în faţă. Cato l-a urmat. Înăuntru se găsea o mică platformă de piatră, având câteva trepte murdare ce duceau în jos, către tunel.

— Stăpâne, ar fi bine să închizi uşa.

Tânărul a împins-o înapoi la locul ei, străduindu-se să o mişte în ţâţâni cu multă grijă, ca să nu producă zgomot. Apoi a făcut un semn din cap către Carpex.

— Gata. Acum să mergem.

În partea de sus, treptele erau uscate, însă ultimele aveau mâzgă pe ele, iar Cato a păşit cu precauţie când a coborât printr-o arcadă mică drept în tunel. A strâmbat din nas când, oprindu-se, mirosul de acolo i-a pătruns în nări. În lumina inconstantă dată de făclia mică, a văzut canalizarea întinzându-se în ambele sensuri cât cuprindea cu ochii. Treptele dispăreau în curentul apei mizere şi, după o scurtă ezitare, Carpex a pătruns în acel pârâu. A pornit în direcţia în care ducea curentul, prin apa care îi ajungea până la jumătatea pulpei. Cu o strâmbătură de neplăcere, Cato l-a urmat. Aerul stătut mirosea apăsător a excremente şi urină şi tânărul îşi înghiţea întruna nodul din gât încercând cu disperare să nu verse.

— Cât de mult avem de mers?

— O sută de paşi, stăpâne. Iar atunci ne vom afla sub citadelă.

Făcuseră mai puţin de cincizeci de metri când au auzit amândoi un scârţâit slab de balamale şi s-au oprit ca să se uite înapoi. Sunetul vocilor a răsunat cu ecou în tunelul căptuşit cu piatră, iar o clipă mai târziu au văzut o licărire roşiatică în dreptul arcadei unde treptele duceau spre intrarea în canalizare.

— Fir-ar să fie, a mormăit Cato. Se vede treaba că cerşetorul ăla a găsit pe cineva să-l asculte. S-a mişcat iute. Iar celălalt soldat cred că a alarmat tot oraşul.

— Ce facem?

— Te-ai putea orienta de aici încolo pe întuneric?

— Nu.

— Atunci trebuie să înaintăm. Dar repede!

În lumina făcliei lui Carpex, au continuat să meargă mai iute, făcând valuri prin curentul de mizerie şi stropind pereţii. Apoi, din urma lor s-a auzit un strigăt, răsunând brutal şi foarte apropiat în acel spaţiu închis, urmat de clipocitul apei tulburate de paşii celor care porniseră după ei.

— Cât mai e de mers? a întrebat Cato, gâfâind.

— Nu mai e mult. Nu departe de aici, din tunel porneşte o ramificaţie spre dreapta.

Tânărul a ridicat ochii şi a examinat locul. Gura neagră a unei intrări apărea la limita cercului de lumină dat de făclie.

— Am văzut!

Au mers precipitaţi prin apă şi au pătruns în tunelul lateral.

— Şi acum, ce facem?

— Mergem puţin până dăm de un cot, după care urmează pintenul care duce spre vechile grajduri ale citadelei.

— Bine.

Cato l-a urmat pe sclav, care a iuţit din nou pasul. Câteva clipe, urmăritorii au dispărut din câmpul lor vizual, iar acum, când cei doi se aflau în acea nouă porţiune de tunel, zgomotul făcut de mersul lor prin apă se stinsese aproape cu totul. Însă curând intrarea din spatele lor s-a luminat tot mai puternic, iar un moment după aceea, rebelii au pătruns în tunelul lateral. Cato a văzut în faţă cum tunelul cotea, aşa cum spusese Carpex. Când au dat colţul, i-au pierdut din nou din ochi pe urmăritori, apoi sclavul a arătat cu degetul spre ceva.

— Uite! Acolo!

Un pasaj de mici dimensiuni dădea spre canalul principal de colectare, aflat probabil la jumătatea înălţimii tunelului în care se aflau. Când au ajuns la el, Cato a aruncat o privire înăuntru şi a văzut că pintenul urca într-o pantă domoală.

— Unde duce?

— Direct spre cazarmă. Sfârşeşte sub un grilaj.

— Bine.

Cato a luat făclia din mâna sclavului şi apoi l-a împins pe acesta în deschizătura îngustă.

— Ia-o înainte. Dar să mergi cât de repede poţi. Să te opreşti imediat ce îi auzim pe rebeli.

Carpex a confirmat cu o mişcare din cap şi a urcat în tunel. Cato a învârtit făclia şi apoi a aruncat-o cât de departe a putut de-a lungul tunelului. Flacăra a crescut în intensitate cât a descris un arc de cerc prin aerul întunecat, apoi s-a izbit de un perete şi a ricoşat cu o jerbă de scântei, după care a căzut în apa puturoasă, a scos un şuierat şi s-a stins, făcând totul să se cufunde în beznă. Cato a găsit pe pipăite marginea intrării în tunelul lateral şi s-a aplecat pentru a putea pătrunde. Pe acolo nu se putea merge în picioare, nici măcar aplecat, ci doar pe palme şi genunchi. Doar un firicel de apă se prelingea pe podea şi era plină de tot felul de mizerii şi bucăţi de moloz. În faţă, l-a auzit pe Carpex gemând şi înaintând în susul pantei. Apăsat de cămaşa grea de zale, gâfâia aproape epuizat. Pătrunseseră în acel pasaj cale de vreo zece metri, când tânărul roman a auzit zgomotele făcute de urmăritori.

— Carpex! a şuierat el în şoaptă. Opreşte-te!

În pasajul strâmt s-a făcut linişte, iar Cato s-a străduit să-şi ţină respiraţia în momentul când rebelii au ajuns la capătul tunelului. În dreptul intrării a licărit flacăra unei torţe, după care urmăritorii au trecut mai departe. Cato a mai aşteptat puţin, apoi a şoptit.

— Gata.

Au continuat să înainteze târâş, urcând pintenul pe întuneric, după care Cato a auzit sunete, semn că rebelii se întorceau pe tunelul principal. Unul dintre urmăritori a strigat ceva, iar apoi s-a auzit foiala oamenilor care începuseră să urce de-a lungul micului pasaj. Acum nu mai era nevoie să păstreze tăcerea, de aceea Cato i-a spus cu voce tare lui Carpex.

— Vin după noi! Mergi înainte!

S-au grăbit să înainteze, fără să mai ia în seamă duhoarea şi mâlul de sub palme şi genunchi. În spatele lor, urmăritorii, ajutaţi de lumina dată de făclii, veneau cu repeziciune, iar icnetele şi strigătele lor urcau prin tunelul îngust de parcă s-ar fi aflat la numai câteva degete de Cato. Apoi a perceput câteva detalii vagi pe peretele tunelului şi şi-a dat seama că rebelii se apropiau vertiginos. Dacă îi prindeau din urmă înainte de a

ajunge la capăt, cei doi nu ar fi avut nicio şansă să se întoarcă şi să riposteze. Cato avea asupra lui doar sabia. Şi zărise cel puţin o lance printre armele urmăritorilor. Îl puteau atinge cu uşurinţă şi nu avea spaţiu suficient pentru a evita o împunsătură.

Tunelul a început să meargă în plan drept şi Cato a perceput voci venind din faţă.

— Aproape c-am ajuns! a strigat Carpex spre el.

Cato a aruncat o privire peste umăr şi, la vreo cincisprezece paşi în urma lui, a văzut făclia primului dintre urmăritori şi expresia lui sumbră şi hotărâtă.

Vocile ce răsunau deasupra lor au crescut în intensitate şi Cato a văzut o rază slabă de lumină pătrunzând în jos spre tunel. Carpex s-a azvârlit înainte ca să parcurgă ultimii metri şi apoi s-a ridicat în picioare şi a prins între degete barele de fier ale grătarului aflat deasupra capului şi a împins cu forţă. Grilajul nu s-a clintit, aşa că, imediat ce a ajuns lângă el, s-a îndreptat de spate, a împins cu toată tăria şi s-a ales cu o înţepătură în palmă făcută într-o ieşitură ascuţită. Peste ei s-au rostogolit bucăţi de tencuială, iar apoi, cu un scrâşnet neaşteptat, grilajul a cedat şi s-a prăbuşit cu un zăngănit asurzitor pe podeaua încăperii de deasupra. Carpex a urcat, prinzându-se de marginea găurii şi căţărându-se, după care s-a rostogolit pe o parte. Cato a aruncat o privire în josul tunelului şi a văzut că unul dintre rebeli, ajuns foarte aproape de el, lepădase făclia şi îşi scosese sabia în timp ce înainta cu dinţii încleştaţi, gata să ucidă.

Brusc, s-a auzit un vacarm de voci surprinse venind din camera de deasupra, iar Carpex a scos un răcnet. Cu toate astea, Cato s-a tras în sus prin gaură, fără să mai ţină seama de primejdie, pentru că dorea să scape de omul din tunel care înainta cu repeziciune ca să-l străpungă cu sabia. Cu un icnet, a făcut un efort suprem şi s-a tras în sus prin deschizătură. Când a ajuns cu torsul dincolo de podea, l-a văzut pe Carpex alături, prăbuşit pe podeaua pardosită cu dale. Sclavul avea o expresie de stupefacţie, iar din gură îi curgea sânge. În jurul lor, strigând furioşi, câţiva soldaţi în tunici albastre se apropiau ameninţător de el. Unii erau înarmaţi, iar unul dintre ei a făcut un salt înainte cu sabia, voind să-l izbească pe Cato în cap.

— Stai! a răcnit Cato în latină şi ridicând un braţ într-un ultim efort de a se apăra de lama sabiei ce cobora spre el. Sunt roman!

CAPITOLUL 14

Imediat după căderea nopţii, Macro şi prinţul Balthus au condus coloana pe un drum mai puţin direct decât cel urmat de Cato şi Carpex. Cavaleria romană şi călăreţii palmirani au mers pe jos, ducându-şi de căpestre caii ale căror copite fuseseră înfăşurate în cârpe ca să nu facă zgomot. Infanteriştii primiseră ordin să-şi lase orice alte lucruri sau echipamente într-o peşteră de la poalele unui deal şi acum mergeau de voie, ducând cu ei doar armele şi purtând armuri. Toate articolele de strictă necesitate avute asupra soldaţilor stăteau prinse bine de corp, astfel ca ei să mărşăluiască pe cât posibil în tăcere, iar discuţiile fuseseră interzise. Centurionii şi optio mergeau alături de oamenii lor, stând cu urechile ciulite ca să depisteze până şi cea mai neînsemnată încălcare a ordinelor, cei vinovaţi urmând a fi pedepsiţi cu bătaia.

În vreme ce coloana înainta în tăcere, Macro se simţea foarte mândru de realizările oamenilor lui. Reuşiseră să traverseze deşertul şi-şi alungaseră duşmanii ca să ajungă până acolo, iar acum ţinta le apăruse în faţa ochilor. Cu toate astea, în cazul în care Cato nu ar fi trecut de poartă ca să ajungă la citadelă sau dacă nu reuşise să-i convingă pe cei dinăuntru să creeze o diversiune ca să le permită lui Macro şi celorlalţi să pătrundă în oraş însemna că nu-şi va îndeplini misiunea. Gândindu-se la tânărul său prieten, Macro a regretat încă o dată că îi îngăduise să plece împreună cu sclavul lui Balthus. Existau destui ofiţeri de-ai săi care s-ar fi descurcat la fel de bine, iar de Cato era nevoie pentru a-şi comanda oamenii din cohortă. De fapt, în timp ce analiza hotărârea luată, Macro şi-a dat seama că şi el avea nevoie de Cato într-o situaţie ca aia, în care sincronizarea, evaluarea corectă şi capacitatea de a gândi din mers reprezentau calităţi vitale. Macro se simţea în elementul lui şi existau puţini oameni din legiune care să se compare cu el în ceea ce priveşte calităţile de conducător în luptă. Era puternic şi brutal, dar şi curajos, iar când dorinţa înflăcărată de luptă îi făcea sângele să fiarbă în vine, era dispus să admită că de fapt chiar îi făcea plăcere… Spre deosebire de Cato, care socotea lupta drept un mijloc necesar pentru atingerea unui obiectiv.

Cel puţin aşa obişnuia Cato să vadă lucrurile, a gândit Macro, pe faţa căruia a apărut o expresie de îngrijorare. În acea zi văzuse pentru prima oară o sclipire de emoţie în ochii lui când acesta insistase să-l însoţească pe sclavul lui Balthus pe drumul spre Palmira. Era o misiune absurd de primejdioasă pentru care Cato se oferise voluntar, iar acum lui Macro îi era imposibil să nu se teamă pentru siguranţa amicului său. Nu doar pentru că avea să se aventureze în inima oraşului duşman, ci în primul rând pentru că nu era convins de calităţile naturale de luptător ale tânărului. Care manifesta mai degrabă o înclinaţie spre filosofare, a gândit Macro cu regret. Asimilarea unor filosofii ciudate pe care le citea de pe rulouri obscure nu slujea niciunui scop practic şi nici nu era o modalitate de distracţie, spre deosebire de vizionarea comediilor, care pentru Macro era cea mai mare plăcere.

În anii de când Cato îl învăţase să citească, Macro îşi folosise noua pricepere pentru a-şi îndeplini plictisitoarele cerinţe impuse de birocraţia militară. Însă în lunile din urmă, graţie şederii paşnice şi comode în garnizoana din Antiohia, începuse să citească din plăcere. Lăsând discret deoparte traducerile latine din Socrate şi Aristotel, pe care Cato le găsise în biblioteca locală, Macro îşi dăruise orele libere lecturilor de comedii, dar şi altor lucrări mai picante şi reuşise să citească o bună parte a pieselor lui Plaut, după care izbucnise criza cu Parţia, iar el fusese trimis spre Palmira.

Gândurile i-au revenit brusc la situaţia prezentă, pentru că un cercetaş a apărut în fugă de-a lungul pintenului care pătrundea în câmpie. Macro a ridicat mâna pentru a-i atenţiona pe oamenii ce mergeau în urma lui, iar pe întuneric, coloana s-a oprit cu destule stângăcii. Cercetaşul dintr-un escadron de cavalerie din a Doua Iliră a salutat, apoi a dat să prezinte raportul. Macro l-a oprit imediat.

— Vorbeşte în greacă, i-a spus, făcând un semn către Balthus, ca să înţelegem amândoi.

— Am înţeles. La fel ca mai toţi soldaţii staţionaţi în estul Imperiului, cercetaşul vorbea în primul rând greaca şi cunoştea latină doar atât cât să înţeleagă ordinele militare. A arătat către capătul pintenului. Am dat peste o patrulă duşmană în direcţia aceea. La mai puţin de jumătate de milă de la vârful pintenului. În apropierea unor palmieri.

— Câţi erau?

— Nu mai mult de douăzeci.

— În ce direcţie se deplasau?

— Nu mergeau. Păreau să se fi oprit să-şi petreacă noaptea acolo. Mai toţi dorm, dar au lăsat doi oameni de veghe.

— Fir-ar să fie, a bombănit Macro.

Patrula rebelilor îşi stabilise tabăra chiar în drumul ei de înaintare.

— I-am putea ocoli, a sugerat Balthus. Ne îndepărtăm de pinten cale de vreun kilometru, iar apoi încercăm să-i ocolim.

Macro a clătinat din cap.

— Ne-ar lua prea mult timp. Trebuie să intrăm în oraş înainte de crăpatul zorilor. Pe de altă parte – şi s-a întors către terenul deschis aflat dincolo de pinten –, ar trebui să ne îndepărtăm mult ca să fim siguri că nu ne vor vedea. Dacă s-ar întâmpla asta, fii convins că prima lor grijă va fi să-şi anunţe prietenii din Palmira. Şi chiar dacă nu ne-ar zări, ar trebui să parcurgem o distanţă mare până să ne reluăm marşul către poarta de răsărit. Iar pe câmpie am putea da peste păstori, negustori sau călători. Şi oricare dintre ei ar putea da alarma.

— Ai dreptate, centurion. Ce sugerezi să facem?

Macro a rămas un moment pe gânduri.

— E mai bine să urmăm drumul drept. Ar fi cel mai rapid şi sigur, cu condiţia ca mai întâi să eliminăm patrula aia.

— Să eliminăm patrula?

Surpriza din glasul prinţului era evidentă.

— Da, şi trebuie acţionat rapid. Putem să-i prindem şi să-i ucidem înainte să apuce să trimită pe cineva care să dea alarma. Băieţii tăi vor avea un rol important în treaba asta.

— Despre ce e vorba?

— Îi trimitem de o parte şi de alta a taberei. După ce-şi ocupă poziţiile, îi atacă şi-i distrug pe rebeli încă înainte de a apuca să urce pe cai. Nu trebuie să scape niciunui. Asta să ne fie clar.

— Nicio grijă, romanule. Îmi dau seama de riscuri. Balthus a tăcut un moment, după care a continuat. Dar ce se întâmplă dacă vor scăpa câţiva dintre ei şi vor da alarma? Ce facem în situaţia asta?

— Atunci va trebui să hotărâm dacă e cazul să ne retragem spre dealuri ca să aşteptăm o altă ocazie pentru a pătrunde în oraş, lucru care, sincer să fiu, nu cred că se va mai întâmpla în

cazul în care rebelii află de prezenţa noastră în apropiere de Palmira. După toate probabilităţile, se vor mobiliza ca să ne vâneze şi să ne distrugă. Or, a mai spus Macro, urmărind atent faţa prinţului, ne continuăm atacul şi îi surprindem înainte de a apuca să reacţioneze. Desigur, dacă reuşesc să apere poarta, atunci toate eforturile noastre vor fi zadarnice. Aşadar, asta e soluţia dacă ne va scăpa vreun om din patrulă. Ce preferi?

Macro hotărâse deja, dar era curios să afle ce gândea Balthus. Prinţul Palmirei voia să lupte ori avea să fugă? Balthus i-a răspuns fără să şovăie.

— Dacă scapă vreunul, eu sunt de părere că trebuie să înaintăm spre Palmira cât de repede posibil, a zis el şi s-a bătut în piept. Şi, cum sunt la comandă până când ajungem în citadelă, aşa vom proceda.

Macro a zâmbit.

— Eşti un om după placul inimii mele. Corect, cred că vrei să-ţi comanzi oamenii în acest atac asupra patrulei.

Cu un semn din cap, Balthus s-a îndepărtat, îndreptându-se spre şirul întunecat al oamenilor lui, care stăteau întinşi nu departe de coloana romană. Macro l-a urmărit câteva clipe, apoi a revenit în fruntea coloanei şi a luat prima centurie, aflată sub comanda centurionului Horatius, din avangarda cohortei şi l-a urmat pe cercetaş spre patrula duşmană, furişându-se cu mare grijă. Spre stânga lui, călăreţii palmirani au început deplasarea, îndepărtându-se de pinten şi pătrunzând în deşert, pentru a-i încercui pe rebeli. Spre dreapta lui Macro, creasta pintenului cobora într-o pantă lină spre câmpie şi se termina într-un vălmăşag de bolovani. La mică distanţă de acel loc, a văzut conturul întunecat al frunzelor de palmieri profilate pe cerul luminat de stele.

— Opriţi-vă aici, i-a şoptit Macro centurionului aflat în spate şi apoi s-a strecurat înainte, timp în care ordinul a fost transmis încet către şirul de siluete întunecate. L-a ajuns pe cercetaş din urmă şi l-a bătut uşor pe umăr. Am ajuns suficient de aproape.

Omul a aprobat din cap şi s-a lăsat la pământ. Un moment mai apoi, Macro s-a întins lângă el şi a privit prin întuneric. Copacii se vedeau destul de clar, la fel şi caii legaţi dedesubtul lor. În jur, rebelii dormeau ghemuiţi pe pământ. Aşa cum raportase cercetaşul, mai toţi stăteau întinşi, însă câţiva erau treji, iar Macro a auzit frânturi din discuţia lor. Păreau suficient

de binedispuşi şi era limpede că nu se aşteptau la necazuri. Doi oameni stăteau pe vine în deşert, la fiecare capăt al taberei, şi vegheau.

Macro s-a aşezat ceva mai comod şi i-a şoptit încet cercetaşului.

— Întoarce-te la centurionul Horatius şi spune-i că situaţia e aşa cum am anticipat-o. Inamicii sunt încă aici, iar Balthus trebuie să-i atace prin surprindere. Vreau ca oamenii lui să fie pregătiţi să avanseze imediat ce se declanşează atacul.

— Am înţeles.

— Du-te.

Cercetaşul a dat din cap, apoi s-a furişat printre stânci, lăsându-l pe Macro să urmărească inamicul. Întârzierea era supărătoare, dar Macro spera ca acest lucru să nu le răpească prea mult timp. Altminteri, Cato ar fi putut să transmită semnalul luminos, făcând ca garnizoana să se lanseze într-un atac de diversiune costisitor şi inutil. Asta, presupunând că el reuşise să pătrundă în garnizoană, şi-a adus aminte Macro. A continuat să urmărească atent patrula, aruncând câte o privire în noapte, încercând să descopere vreo mişcare a lui Balthus şi a oamenilor lui. După o vreme, comandantul a devenit tot mai agitat şi a şuierat nerăbdător printre dinţii strânşi:

— Haideţi odată… hai. N-avem toată noaptea la dispoziţie… Unde naiba sunteţi? În timp ce rostea blestem după blestem la adresa prinţului palmiran, dintre rebelii care stăteau de vorbă s-a desprins unul, care a pornit să meargă în direcţia în care se afla Macro.

— Aha, grozav, a bombănit el. Cel mai potrivit moment ca să-ţi faci nevoile.

Iritarea lui s-a transformat în îngrijorare când omul a continuat să se apropie. Dacă urma acelaşi drum, rebelul avea să dea peste Macro şi să se împiedice de el. Comandantul s-a lipit de pământ, a dus mâna spre sabie şi a prins mânerul între degete. Acum auzea limpede paşii omului: un foşnet slab făcut de încălţările lui la atingerea pietrelor. Dinspre tabără, cineva a strigat ceva spre om, care a răspuns răstindu-se furios, apoi camarazii lui au izbucnit în râs. Stând întins între un bolovan mare şi un tufiş scund, Macro urmărea prin hăţişul de ramuri subţiri ca nişte picioare de păianjen cum soldatul se apropia. Omul s-a uitat în jur, iar o clipă mai apoi a ales o stâncă la nici

trei metri depărtare de Macro, unde s-a lăsat pe vine, rămânând nevăzut de camarazii lui. Ridicându-şi roba, s-a întors cu fundul în direcţia lui. Cu un geamăt, a început să-şi facă treaba şi, instantaneu, comandantul l-a blestemat în gând pentru mâncarea pe care o consumase şi-l stricase la stomac. Aerul s-a umplut de un miros respingător şi Macro a strâmbat dezgustat din nas. În cele din urmă, omul şi-a terminat treaba şi a privit prin preajmă, căutând ceva cu care să se şteargă. S-a întors către Macro şi a îngheţat.

A urmat un moment în care niciunui dintre ei nu s-a clintit, apoi rebelul s-a ridicat în picioare, încă uitându-se în direcţia lui. Abia îndrăznind să respire, Macro a dat drumul sabiei şi a pipăit locul în căutarea unei pietre care să-i slujească drept armă. Degetele lui au descoperit una care era pe măsura mâinii lui şi s-au strâns în jurul ei, moment în care rebelul a făcut un pas şovăielnic înspre el şi a scos o exclamaţie.

Macro a ţâşnit din ascunzătoarea lui şi a azvârlit piatra cu toată puterea, după care a scos sabia şi s-a repezit spre rebel. Piatra l-a nimerit pe om în falcă şi a ricoşat, însă lovitura l-a năucit un moment, atât cât avea nevoie romanul pentru a se izbi de el, vârându-i sabia în burtă, apoi s-au prăbuşit amândoi la pământ. Macro a aterizat exact peste el, făcându-l să rămână fără răsuflare. Lama sabiei a pătruns pe sub coastele omului, sfârtecând organe vitale. A început să se zvârcolească şi să respire chinuit, iar comandantul roman s-a temut că va reuşi să strige şi să dea cuiva de veste înainte de a muri.

— Nu cumva să ţipi, a şuierat Macro, punând mâna peste gura omului şi apăsând.

Cu ultime puteri, rebelul s-a încordat şi s-a cabrat, încercând să-l îndepărteze pe Macro, dar acesta nu a cedat şi, în acelaşi timp, a răsucit furios lama sabiei în pieptul lui. Apoi rebelul s-a lăsat moale, inert, iar ochii lui au rămas căscaţi orbeşte spre stele. Macro a continuat să-l ţină lipit de pământ până s-a convins că murise, apoi a slăbit apăsarea şi şi-a îndepărtat mâna de pe falca lipsită de fermitate. S-a rostogolit departe de cadavru, smulgând şi lama sabiei din el, apoi şi-a tras sufletul. Abia după câteva momente şi-a dat seama de miros şi a înţeles că ajunsese pe locul în care omul îşi făcuse treaba cu câteva momente mai devreme.

— La naiba, a bombănit el. Frumoasă treabă.

S-a aplecat peste cadavru, a tăiat o fâşie din tunica omului şi s-a străduit să-şi şteargă mizeria de pe haine, în acelaşi timp continuând să fie atent ca să descopere vreun semn din partea lui Balthus şi a oamenilor lui. Gluma se îngroşa, a gândit el cu amărăciune. Dacă prinţul nu acţiona mai curând, nu vor mai reuşi să ajungă la poarta oraşului la adăpostul întunericului. Dinspre tabără s-a auzit o chemare. Macro a rămas nemişcat, iar strigătul s-a repetat. Situaţia nu era bună, a gândit el. Dacă nu primeau răspuns, exista posibilitatea ca rebelii să trimită pe cineva să vadă ce se întâmplase. Macro şi-a scos coiful şi l-a lăsat pe pământ. Apoi s-a ridicat cu precauţie şi s-a uitat peste pietre spre tabără. Când rebelul a strigat a treia oară, de astă dată pe un ton îngrijorat, el s-a ridicat ceva mai mult şi a făcut semn cu mâna. Spre uşurarea lui, oamenii care îşi aşteptau camaradul au râs şi au continuat să stea de vorbă.

Macro abia a apucat să-şi reia poziţia în spatele stâncilor, când a auzit duduit asurzitor de copite, iar din noapte au apărut forme care s-au năpustit spre tabăra rebelilor. Plesnetul înfundat al săgeţilor ce se înfigeau în carne răsuna mai tare decât duduitul copitelor, fornăielile şi nechezăturile cailor. Apoi ţipetele răniţilor şi strigătele de alarmă au răsunat în noapte, după care s-au auzit sunetele metalice ale săbiilor ce se loveau cu putere. Acum nu mai era nevoie să se ascundă, astfel că a ieşit dintre stânci şi a urmărit de la o distanţă sigură cât Balthus şi oamenii lui se roteau vijelios printre palmieri şi îi hăcuiau pe cei pe care îi vedeau întinşi la pământ.

— Domnule! a strigat centurionul Horatius, care tocmai îşi conducea oamenii printre stânci către Macro. Sunteţi acolo?

— Aici! a spus Macro şi a ridicat un braţ, iar centurionul şi legionarii s-au apropiat în fugă. Formaţi două linii! Noi nu participăm la luptă. Ne aflăm aici pentru a-i împiedica pe rebeli să fugă în direcţia asta.

— Am înţeles.

Horatius a adulmecat şi s-a strâmbat, după care a salutat şi s-a dus să le dea ordine oamenilor din centuria lui. Macro s-a întors să urmărească atacul împotriva rebelilor. Era pe încheiate. Călăreţii nu mai traversau tabăra în goana cailor, ci treceau printre cadavre, oprindu-se doar să le dea lovitura de graţie răniţilor sau celor care se ghemuiseră la pământ dorind să se predea. În acea noapte nu se puteau lua prizonieri. Aceştia

nu ar fi făcut decât să reţină înaintarea coloanei, creând probleme suplimentare prin faptul că trebuiau păziţi, fără a mai vorbi de pericolul de a da în vileag prin strigăte prezenţa în apropierea oraşului a coloanei în care urma să stea în aşteptare până în momentul când avea să asalteze poarta de răsărit.

— Gata, s-a terminat, a anunţat Macro. Trimiteţi un mesager către restul coloanei. Acum ne putem relua marşul.

Dinspre pâlcul rar de palmieri se apropia un călăreţ, iar el a bănuit că era Balthus.

— Drumul e liber, centurion. Oamenii mei nu au cruţat niciun rebel. Sunt morţi cu toţii.

— Aţi acţionat foarte bine, a recunoscut romanul. Propun să ne continuăm înaintarea, prinţe.

Era prima oară când Macro dădea vreun semn de consideraţie faţă de Balthus, astfel că acesta a avut un moment de ezitare înainte de a accepta lauda şi respectul pe care le presupuneau acele vorbe. A făcut un semn din cap spre Macro.

— De acord. Acum, când am ajuns în câmpie, oamenii mei se vor dispersa şi vor proteja apropierea noastră de poartă. Nu trebuie să mai întârziem.

— E bine aşa, a spus Macro. Nu ne vom opri decât atunci când ajungem în poziţia în care trebuie să aşteptăm semnalul lui Cato.

— Prea bine, centurion. Îi voi anunţa pe oamenii mei. Apoi a făcut o pauză. Fiindcă veni vorba, ce e cu mirosul ăsta cumplit?

— Miros? s-a făcut Macro că nu înţelege. Ce miros?

Balthus şi-a întors calul şi a pornit înapoi, spre oamenii lui. Impresionat de iuţeala nemiloasă cu care loviseră patrula şi o anihilase, Macro s-a uitat lung la acei luptători. Dacă Roma ar fi avut la dispoziţie câteva mii de asemenea luptători, la graniţele răsăritene ale Imperiului situaţia ar fi fost cu totul alta. Priceperea acelor călăreţi în mânuirea arcului şi a sabiei nu avea egal. Doar parţii erau mai buni la această formă extrem de mobilă de luptă, dar chiar şi aşa, a socotit centurionul, oamenii Palmirei puteau să se remarce în mod deosebit când luptau contra trupelor parte. Când a auzit sunetele dezordonate scoase de ceilalţi oameni din subordinea lui, cu un zâmbet vag, Macro a abandonat atitudinea speculativă. De când îl cunoştea pe Cato, începuse să gândească prea mult în acest mod. Mai ales când avea de îndeplinit misiuni ce presupuneau violenţa.

— Coloană! a strigat el cât de tare a îndrăznit. Înainte!

Oamenii celor două cohorte au ieşit dintre stânci precum un şarpe negru. Au mărşăluit iute prin dreptul locului în care se aflau membrii patrulei măcelărite şi s-au deplasat în urma lui Balthus şi a oamenilor lui, care se îndreptau direct spre poarta răsăriteană a Palmirei. Nu au mai dat de rebeli, speriind doar un păstor tânăr, care a fugit imediat prin întuneric, urmat de mica lui turmă de oi care au behăit supărător.

Când au ajuns în apropierea oraşului, Macro şi oamenii lui erau la capătul puterilor. Mărşăluitul la vreme de noapte era întotdeauna mai obositor decât cel făcut pe lumină, pentru că soldaţii trebuiau să-şi încordeze vederea şi auzul, fiind în acelaşi timp atenţi la orice zgomot care i-ar fi putut anunţa în legătură cu prezenţa inamicului sau cu iminenţa unei ambuscade. Balthus s-a apropiat cu infanteriştii lui. Oamenilor li s-a dat ordin în şoaptă să se întindă la pământ şi să stea nemişcaţi până când vor primi ordin de atac. Macro şi Balthus s-au târât în tăcere înainte şi s-au ghemuit la mai puţin de un sfert de milă de poarta oraşului. Zidurile oraşului se înălţau întunecate, iar de-a lungul lui licăreau torţele străjilor care se deplasau între turnuri pentru a detecta orice mişcare suspectă.

Citadela era vizibilă în depărtare, iar Macro a distins chiar şi cel mai înalt turn al ei. În cazul în care Cato reuşise să pătrundă până acolo, din acel turn trebuia transmis semnalul de atac, de aceea centurionul stătea cu ochii aţintiţi asupra lui. Noaptea se scurgea cu repeziciune şi încă nu se vedea niciun semnal. Agitat, Balthus s-a întors către Macro.

— S-ar putea ca sclavul meu şi camaradul tău să fi dat greş.

— Mai aşteaptă puţin, i-a răspuns romanul. Cato e foarte priceput. Nu dă greş niciodată în ceea ce-şi propune.

Balthus s-a uitat la el un moment, apoi a zis:

— Îl apreciezi în mod deosebit pe acest ofiţer al tău.

— Da. Rar găseşti oameni ca el. Nu ne va dezamăgi.

— Aşa sper şi eu, centurion. Acum, totul depinde de el.

— Ştiu, a răspuns Macro încet, apoi au privit amândoi spre zidurile oraşului şi au continuat să aştepte gândindu-se ce se întâmplase cu Carpex şi Cato.

CAPITOLUL 15

— Roman? a întrebat soldatul în greceşte, în timp ce cobora sabia. Ce caută un roman într-un canal de scurgere?

— Mai bine scoate-mă de aici, s-a răstit Cato la soldat, auzind din tunel gâfâieli şi zgomote de paşi, semn că rebelii se apropiau.

Soldatul palmiran a rămas descumpănit câteva momente şi, curând, camarazii lui s-au grăbit să se apropie. Apoi soldatul şi-a vârât sabia în teacă, l-a prins pe Cato de mână şi l-a tras printre gratii până în camera gărzilor, dar continuând să-l supravegheze bănuitor. A făcut un gest către Carpex, care zăcea năucit în şanţul ce trecea prin cameră şi dădea în canalul de colectare.

— Bine, dar el sigur nu e roman.

— Îţi explic mai târziu, a spus Cato pe nerăsuflate şi a arătat în urmă, către tunel. Acolo, jos, sunt răzvrătiţi.

— Ce poveste cusută cu aţă albă, a spus cineva, pufnind batjocoritor. Sunt nişte spioni, amândoi. Fă-l să-şi ţină limba, Archelaus.

Omul care îl doborâse pe Carpex şi îl scosese pe Cato din canal a dus mâna spre mânerul sabiei, apoi a tăcut şi a privit atent în canal. Romanul a furişat o privire şi a zărit strălucirea unei făclii, după care s-a văzut vârful unei lănci. Grecul pe nume Archelaus şi-a scos sabia şi, făcând un pas înapoi, a strigat către camarazii lui:

— Are dreptate! E cineva acolo! Înarmaţi-vă!

Imediat după aceea, încăperea de încartiruire a devenit un adevărat furnicar stârnit, pentru că unii soldaţi care nu apucaseră să vină cu armele asupra lor se repeziseră înapoi spre paturile lor ca să şi le ia. Cei din încăpere au văzut apărând din tunel un vârf de lance, apoi o mână, care a prins marginea grătarului, după care, deasupra nivelului podelei, s-a iţit capul acoperit de coif al cuiva. Archelaus a făcut un salt în faţă şi a lovit sălbatic în jos cu o sabie numită falcata. S-a auzit un zăngănit înfundat şi un pocnet, ceea ce însemna că lama străpunsese coiful şi ţeasta, oprindu-se puţin deasupra frunţii rebelului. O clipă, ochii acestuia au rămas căscaţi şi uimiţi, după care o perdea de sânge i-a acoperit faţa. Archelaus a apăsat cu

piciorul pe umărul omului şi a tras lama sabiei, după care cadavrul şi lancea au dispărut în tunel. A urmat un urlet de furie din beznă, însă niciunul dintre cei aflaţi acolo nu a îndrăznit să ia locul celui ce fusese ucis.

Cato a arătat către un cazan mare, suspendat deasupra unei vetre de fier, aflată într-o latură a încăperii, ce slujea drept popotă pentru soldaţi. Peste marginile vasului se ridicau firicele de abur.

— Hei! Aduceţi cazanul aici!

— Bine, dar în el este ghiveciul nostru, a protestat unul dintre soldaţi. Şi e aproape gata pentru masă.

Cato a sărit în picioare şi s-a sumeţit, apoi a dat ordin cu glas puternic:

— Voi doi, aduceţi cazanul aici, imediat!

Soldaţii s-au întors spre Archelaus cu priviri întrebătoare, iar el a fluturat sabia însângerată către ei.

— Executarea!

Oamenii s-au grăbit să ajungă la cazan şi, slujindu-se de nişte cârpe, au prins mânerele de fier şi l-au ridicat de pe vatră, gemând de efort, după care l-au cărat cu greutate până la grătar. Unul dintre mercenarii greci s-a aplecat peste gaură, dar în aceeaşi clipă vârful unei lănci a ţâşnit spre faţa lui. În acel moment el s-a aruncat brusc în spate, evitând astfel o rană îngrozitoare. Imediat ce au ajuns la gura tunelului, oamenii au aşezat jos cazanul şi l-au prins de buză cu ajutorul cârpelor, după care l-au aplecat. Lichidul aburind şi câteva bucăţi de carne s-au revărsat peste margine şi aproape totul a curs în canalul de scurgere ca un torent gros, de culoare cafenie. Imediat după aceea, dinăuntru s-au auzit câteva urlete de durere, iar licărirea făcliei s-a stins. Odată cu ţipetele de durere şi furie, din gaură s-a înălţat un nor gros de aburi. După aceea s-au auzit zgomote de paşi prin tunel, semn că rebelii se retrăgeau, temându-se să nu se reverse peste ei şi alte lichide înfierbântate.

Archelaus a scos un hohot de râs.

— Cu asta i-am opărit binişor. Acum, puneţi grilajul la loc, iar tu, Croton, rămâi de pază aici. Grecul a aruncat o privire spre Carpex, care se proptise într-un cot şi dădea din cap. Îmi pare rău pentru ce-ai păţit, amice, dar, dacă scoţi capul din canal fără să dai de veste, la ce te aştepţi?!

Carpex s-a uitat în sus spre el, a avut o tresărire de durere şi a gemut. Archelaus a văzut însemnul de sclav de pe fruntea lui şi s-a întors către Cato.

— Romanule, omul ăsta e al tău?

— Nu. E sclavul prinţului Balthus. I-a poruncit să mă îndrume ca să pot ajunge în citadelă. Am adus un mesaj pentru rege. Trebuie să vorbesc neîntârziat cu el.

— Nu aşa degrabă, a răspuns Archelaus şi a ridicat o mână. Întâi să-mi spui cine eşti şi ce se petrece.

Cato şi-a ţinut în frâu impulsul de a se răsti la el, cerându-i să fie dus imediat la rege. A inspirat adânc să-şi domolească nemulţumirea.

— Sunt prefectul cohortei a Doua Iliră. Face parte dintr-o armată trimisă în ajutor de guvernatorul Siriei. Restul forţelor se află în afara oraşului, aşteptând semnalul de a lua cu asalt poarta de răsărit, pentru a-şi croi drum până la citadelă. Acum, dacă te-am lămurit, trebuie să fiu primit de regele tău.

Mercenarul grec l-a măsurat printre gene.

— Asta zic şi eu poveste. În condiţii normale, nu aş fi crezut nicio iotă din ea. Numai că modul neobişnuit în care ai apărut aici pare să vină în sprijinul celor spuse de tine. Bine că noi tocmai ieşiserăm din postul de strajă, altfel nu ai fi găsit aici pe nimeni care să te ajute. Archelaus s-a întors către gura tunelului. Acum s-ar părea că le-ai arătat răzvrătiţilor o cale de intrare în citadelă. Bine, dar asta se rezolvă cu uşurinţă. Hei, tu! a făcut el şi a arătat către un soldat. Să astupaţi cu pietre intrarea în tunel. Umpleţi gaura şi puneţi ceva greu peste grătar. Gata, romanule, acum vino după mine!

A dat să-l ajute pe Carpex să se ridice, apoi a adulmecat aerul şi a spus dezgustat:

— Dar mai întâi scăpaţi de robele alea, bine?

Cato dorea să se întâlnească neîntârziat cu regele, dar şi-a dat seama că trebuia păstrată o brumă de respect dacă voia să lase o impresie favorabilă. După ce şi-au lepădat hainele murdare şi puturoase şi au îndepărtat de pe corp murdăria strânsă din tunel, l-au urmat pe Archelaus. Încăperea în care pătrunseseră direct din tunelul colector s-a dovedit a fi una dintre cele zece care dădeau spre o curte interioară aflată în spatele locuinţei regale din cadrul citadelei. Într-o epocă mai liniştită, cazarma adăpostise unii dintre cei mai frumoşi cai din

lumea răsăriteană. Acum oamenii dormeau şi stăteau în mici grupuri în locul în care altădată se antrenau caii. Accese de tuse sau frânturi înfundate de conversaţie întrerupeau când şi când tăcerea nopţii.

— Cine sunt oamenii ăştia? a întrebat Cato.

— Unii sunt de la palat. Însă mai toţi sunt susţinători credincioşi care s-au refugiat în citadelă când a izbucnit răzmeriţa. Am primit câţi am putut, după care regele a poruncit să se închidă porţile. Nu aveam loc pentru toţi cei care doreau să intre.

— I-aţi lăsat pe mulţi afară?

— Sute. Au rămas prinşi afară când răsculaţii s-au apropiat de citadelă.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Tu ce crezi? i-a răspuns Archelaus cu glas aspru. Vrei să-ţi descriu imaginile? Să spunem doar că nimeni nu şi-l va aminti pe prinţul Artaxes pentru firea lui iertătoare…

Au mers câteva momente în tăcere, căutându-şi drum printre refugiaţi, după care Cato a reluat discuţia.

— Care este situaţia de aici? Potrivit mesajului pe care l-am primit în Antiohia, aţi reuşit să rezistaţi fără ajutor din afară.

— E adevărat în parte, i-a răspuns Archelaus. Rebelii nu vor trece de ziduri prea curând. Avem aici oameni mai mult decât suficienţi ca să îi ţinem departe. Şi mai avem hrană pentru câteva zile. Singura problemă este apa. Sub apartamentele regale există două rezervoare, uite, acolo. A arătat către clădirea cu colonade aflată în faţa lor, având câte un turn la fiecare colţ. Alături de ea se găsea Templul lui Bel, înconjurat de un zid înalt, care ferea altarul celei mai puternice zeităţi a Palmirei de ochii nedemni ai unor oameni. Ambele trebuiau să fie pline ochi, pentru situaţii de urgenţă, a continuat Archelaus. S-a descoperit însă că unul dintre ele a fost pângărit, iar celălalt era plin doar pe jumătate. Cu toate astea, nu ar fi greu dacă ar trebui să o păstrăm doar pentru garnizoana de acum.

— Câţi oameni înarmaţi aveţi? a întrebat Cato.

— Garda regală număra aproape cinci sute de oameni când a izbucnit revolta. Am pierdut aproape o sută dintre ei când ne-am croit drum prin luptă, traversând oraşul până la citadelă. De atunci am mai pierdut destui. Iar acum? a spus el şi a rămas puţin pe gânduri. Am mai rămas trei sute cincizeci. Sintagma

mea a suferit pierderile cele mai grave în bătălia purtată ca să ajungem la citadelă.

— Sintagmă?

— Garda regală este alcătuită din două sintagme. Fiecare dintre ele are două sute cincizeci de oameni, adică avea înainte de răzmeriţă… Fiecare sintagmă are patru tetrarhii, compuse din câte şaizeci de soldaţi. Eu comand o astfel de tetrarhie. Şi a arătat cu degetul spre el însuşi. Sunt tetrarh.

— Am înţeles, a zis Cato, dând din cap. Şi mai aveţi întăriri, în afara gărzii de corp a regelui?

Archelaus a ridicat din umeri cu oarecare dispreţ.

— O mână de nobili şi suitele lor. Eu, unul, cred că pentru noi aceşti oameni reprezintă o primejdie mai mare decât rebelii. Apoi ar mai fi o jumătate de centurie de auxiliari care asigurau paza ambasadorului roman şi a familiei, dar şi a personalului său. Aşadar, avem ceva mai bine de patru sute de luptători şi cel puţin cinci sute de civili.

Cato s-a gândit un moment. Dacă totul mergea bine, în acea noapte garnizoana avea să sporească la peste o mie de soldaţi romani, plus însoţitorii prinţului Balthus, fără a mai vorbi de caii acestora.

S-a întors către Archelaus.

— Cât timp vă ajunge apa?

— Cam douăzeci de zile. Depinde cum o drămuim… Dar, vai… A amuţit, încremenind locului şi s-a uitat la Cato. Asta era înainte de sosirea voastră în ajutor.

— În cazul ăsta, apa ne-ar ajunge mai puţin de zece zile.

— Grozav, a bombănit Archelaus şi apoi şi-a reluat drumul către apartamentele regale. Îmi imaginez ce încântat va fi regele când va afla ce ne aşteaptă.

Când s-au apropiat de apartamentele regale, gărzile de la intrare s-au ridicat de pe băncile plasate de o parte şi de alta a uşilor din bronz şi s-au ridicat luând poziţia de drepţi, ţinând lăncile în mână. Unul dintre ei a înaintat către Archelaus şi a salutat.

A aruncat o privire spre Cato şi Carpex, după care s-a întors spre tetrarh.

— Cu ce treabă aţi venit?

— Aceşti doi oameni tocmai au pătruns în citadelă. Susţin că au un mesaj pentru rege.

— Regele doarme.

— Îmi închipui, a spus Archelaus şi a zâmbit vag. Doar e miezul nopţii. Dar trebuie să-i vorbească neîntârziat.

Soldatul de gardă a stat puţin pe gânduri, apoi a luat hotărârea.

— O să trimit pe cineva la şambelanul lui.

— Atunci fă-o cât mai repede! s-a răstit Cato la el, cu glas iritat. Nu avem timp de pierdut.

Soldatul l-a măsurat un moment pe cel din faţa lui, a strâmbat din nas, după care s-a uitat la Archelaus. Acesta a făcut un semn din cap.

— Fă cum ţi se spune!

— Am înţeles.

Garda a făcut un gest către unul dintre camarazii lui, iar acesta s-a întors, a întredeschis cu greu unul dintre canaturile uşii şi s-a strecurat înăuntru. A urmat o aşteptare încordată cât timp Cato şi ceilalţi au aşteptat un răspuns. Romanul s-a întors cu spatele, plimbându-şi ochii roată prin curtea interioară. Dincolo de grupurile strânse de refugiaţi se ridicau zidurile înalte şi întunecate. De-a lungul meterezelor a zărit siluetele negre ale străjerilor care vegheau drumurile de acces către citadelă. Pe fiecare dintre turnuri pâlpâiau câteva făclii, dar străjerii se ţineau la depărtare de lumina pe care o aruncau acestea, pentru că nu voiau să se transforme în ţinte pentru arcaşi. Cato s-a liniştit văzând tăria fortificaţiilor, însă zidurile durabile nu aveau să le folosească la nimic celor dinăuntrul lor atunci când provizia de apă avea să se sfârşească. Atunci, apărătorii vor avea de ales între a muri de sete, a se preda rebelilor – pentru a fi masacraţi – sau a declanşa o încercare disperată de evadare din oraş, asta cu excepţia cazului în care guvernatorul Siriei şi armata lui nu ar ajunge la Palmira înainte de a se alege vreuna dintre soluţii.

Zgomotul făcut de paşii cuiva care se apropia l-a făcut pe Cato să se întoarcă şi a văzut uşa din bronz deschizându-se. În lumina lămpilor cu ulei ce ardeau înăuntru au apărut străjerul şi un bărbat înalt, slab, cu o barbă căruntă şi rară. Acesta l-a măsurat un moment pe Cato, apoi s-a întors către Carpex. Pe faţa lui a apărut o expresie ce arăta că îl recunoscuse pe sclav, căruia i s-a şi adresat în greceşte:

— Ia spune, Carpex, ce mai face stăpânul tău? E tot la vânătoare cu prietenii lui de băutură?

Sclavul a făcut o plecăciune adâncă.

— Stăpânul meu este în apropierea oraşului şi aşteaptă să vină în ajutorul tatălui său.

— Serios? Şi-a terminat banii de băutură atât de repede?

Carpex a dat să-i răspundă, apoi s-a răzgândit, şi a rămas cu capul plecat, în vreme ce şambelanul şi-a îndreptat atenţia asupra lui Cato.

— Aşadar, tu eşti romanul. Cred că ai face bine să-mi explici ce cauţi aici.

Cato a inspirat adânc.

— Nu avem vreme să intrăm în amănunte. În afara oraşului se află o forţă de sprijin, care aşteaptă doar un semnal pentru a pătrunde pe poarta de răsărit. Însă mai întâi trebuie să îi atrageţi pe rebeli aici, ca să se îndepărteze de acel loc. Doar atunci poate fi transmis semnalul.

Şambelanul s-a uitat ţintă la el.

— Intră, te rog! Câinele ăla de sclav poate să rămână aici.

— Da, stăpâne, a mormăit Carpex şi s-a plecat şi mai mult.

— Şi eu ce fac? a întrebat Archelaus.

Cu o mişcare din mână, şambelanul i-a făcut semn că era liber.

— Te poţi întoarce la cazarmă, tetrarh. Romanule, urmează-mă.

Şambelanul l-a condus pe Cato dincolo de uşile de bronz, într-un coridor scurt. Podeaua era pardosită cu marmură cu vinişoare roşietice, iar pereţii, acoperiţi cu picturi înfăţişând cai în galop, care lăsau impresia că participau la o cursă. Au ieşit din acel coridor printr-o arcadă, ajungând într-o zonă spaţioasă, pavată. Acolo era un portic înalt de două etaje, iar făcliile prinse în suporturi fixate de pereţi la intervale regulate ardeau cu flăcări pâlpâitoare. Într-o latură a acelei săli se găseau câteva canapele comode, aranjate în jurul unei mese mari, pe care se aflau resturile unui mic ospăţ. Câţiva sclavi se ocupau de curăţarea platourilor şi potirelor, în timp ce alţii îi serveau pe puţinii oaspeţi care încă mai beau. În rumoarea produsă de discuţiile şi de râsetele celor aflaţi în cealaltă latură a încăperii, şambelanul l-a îndrumat pe Cato către cele câteva trepte care urcau spre ceea ce părea a fi o sală spaţioasă. Dincolo de intrare

era un vestibul mare, iar şambelanul i-a făcut semn înspre una dintre băncile de piatră care se aflau pe laturile anticamerei.

— Aşteaptă acolo!

Cato a făcut întocmai, iar şambelanul şi-a continuat drumul prin sala mare şi a intrat pe o uşă.

O vreme, Cato a stat în tăcere, nemulţumit de acea întârziere, ştiind că Macro şi ceilalţi se aflau în afara zidurilor, aşteptând semnalul lui. Apoi a auzit voci răzbătând dinăuntru, o discuţie pe care nu a putut să o înţeleagă. Uşa s-a deschis, iar şambelanul i-a făcut semn să se apropie.

— Intră.

Cato s-a străduit din răsputeri să îşi ascundă iritarea pe care i-o stârnea purtarea atât de directă a omului şi a traversat sala. A pătruns într-o cameră rectangulară şi spaţioasă. Nu arăta în niciun caz ca o sală de audienţe a unui rege puternic şi bogat, însă acest loc nu era palatul lui Vabathus, ci doar refugiul său. Pereţii erau simpli şi înalţi, iar podeaua, la fel ca şi coridorul pe care mersese mai devreme, era din dale lipsite de strălucire. La capătul îndepărtat al încăperii erau aranjate scaune, iar doi bărbaţi se instalaseră deja acolo. Şambelanul l-a condus pe Cato spre spaţiul liber din faţa lor, apoi s-a aşezat şi el într-o parte. Un bărbat masiv, supraponderal, care părea să fi trecut bine de cincizeci de ani şi având o expresie obosită pe faţă, şedea pe scaunul cel mai impozant. Purta o tunică albă, lipsită de zorzoane, sandale şi o mantie prinsă de umeri. Celălalt purta o tunică având o dungă lată de culoare roşie ce trecea peste mijlocul pieptului. Era mai tânăr, cel mult patruzeci de ani, bine clădit, cu ţinuta semeaţă de aristocrat roman, şi Cato şi-a dat imediat seama că acela trebuia să fie ambasadorul Lucius Sempronius.

Cato a luat poziţia de drepţi, în timp ce Sempronius şi-a dres glasul şi a spus:

— Ai un mesaj pentru noi?

— Da, pentru rege.

Sempronius a zâmbit.

— Desigur, pentru rege. Dă-mi-l.

Cato a ezitat o clipă, a aruncat o privire spre Vabathus, aşteptând un semn de aprobare, însă regele s-a mulţumit să se uite cu ochi goi, astfel încât Cato a scos tăbliţa cerată din sacul de spate şi, apropiindu-se, i-a întins-o ambasadorului.

— Din partea prinţului Balthus şi a comandantului meu, centurion Macro, de la Legiunea a Zecea.

— Şi tu eşti…?

— Quintus Licinus Cato. Prefect în exerciţiu al cohortei a Doua Iliră.

Sempronius l-a cântărit din ochi.

— Prefect în exerciţiu, zici? Cam tânăr pentru o asemenea răspundere, aşa mi se pare, a adăugat el, cu o undă de suspiciune în glas.

— Guvernatorul s-a văzut silit să trimită cele două unităţi pe care le avea pregătite, a explicat Cato, cu toată răbdarea de care era în stare. Centurionul Macro a fost detaşat de la a Doua Iliră la Legiunea a Zecea pe durata acestei situaţii de urgenţă. Eu am fost adjutantul şi adjunctul lui la comandă.

— Am înţeles. Da, cred că aşa se întâmplă în cazuri de excepţie, a spus Sempronius, strângând buzele după aceea. Se vede treaba că mesajul meu a ajuns la Longinus. Presupun că el vine cât poate de repede pe urmele voastre, cu restul armatei?

— Nu am ştiinţă de asta. A spus că va porni încoace cât de curând va putea. Până atunci însă cohorta mea şi aceea a centurionului Macro au fost trimise înainte pentru a sprijini garnizoana de aici. Noi ne-am unit forţele cu prinţul Balthus şi oamenii lui. Ele se apropie de poarta de răsărit chiar în aceste momente şi…

— Balthus? a făcut regele, parcă trezit la realitate. La ce e bun netrebnicul ăla? Nu am nevoie de un beţiv care îşi petrece viaţa vânând şi alergând după femei. Să fie alungat. S-a uitat un moment la Cato, după care a continuat cu glas scăzut: dintre toţi fiii mei, de ce nu a fost Balthus cel care să mă trădeze? Nu aş fi vărsat nicio lacrimă pentru acest fiu risipitor…

Regele s-a încruntat, şi-a lăsat capul în piept şi a rămas cu ochii aţintiţi în pământ. Cato a aruncat o privire spre ambasador, cerându-i o sugestie ca să-şi dea seama cum să reacţioneze, dar Sempronius a clătinat din cap. A urmat o scurtă perioadă de tăcere, după care Sempronius a tuşit şi a făcut semn din cap către Cato.

— Continuă, te rog.

Având în vedere reacţia de mai devreme a regelui, Cato a decis să nu mai aducă vorba de fiul lui.

— Superiorii mei mi-au ordonat să solicit garnizoanei din citadelă să pună la cale un atac de diversiune pentru a îndepărta forţele care apără poarta de răsărit. Trebuie să facem asta cât mai curând dacă vrem ca ei să reuşească să pătrundă până aici. Şi nu aşteaptă decât semnalul meu. Unul luminos, transmis din cel mai înalt turn. Cato a început să vorbească apoi în latină, coborând glasul: Vă rog, folosiţi-vă întreaga influenţă pe care o aveţi ca să pornim această diversiune. În cazul în care centurionul Macro nu poate pătrunde în oraş, va fi făcut bucăţi în afara zidurilor Palmirei.

Sempronius l-a aprobat cu un gest şi apoi a vorbit cu calm:

— Mă voi îngriji să se dea aceste ordine. Prefect Cato, ai cuvântul meu.

Ambasadorul a început să vorbească în greacă, adresându-se şambelanului, care rămăsese tăcut pe întreaga durată a discuţiei.

— Prietene Thermon, ai auzit totul. Trebuie să îl convoci pe comandantul garnizoanei. Atacul trebuie declanşat cât mai curând. Din ordinul regelui, ai înţeles?

Şambelanul a dat din cap, apoi s-a adresat regelui:

— Maiestate?

— Poftim? a răspuns Vabathus, ridicând ochii cu un gest ce-i trăda osteneala, şi a văzut că Sempronius şi Thermon aşteptau răspunsul lui. Fă cum doreşti.

Şambelanul a făcut o plecăciune şi s-a retras rapid din încăpere, moment în care Sempronius i-a făcut un semn lui Cato.

— Prefect, am înţeles că ai cu tine pe unul dintre sclavii prinţului.

— Întocmai.

— Cere-i să te ducă la turnul porţii. Acolo găseşti tot ce trebuie ca să transmiţi semnalul. Poţi aprinde făclia în clipa când garnizoana începe atacul. După aceea – a făcut un gest cu capul spre mâna însângerată a lui Cato – poate te ocupi şi de rana aia.

CAPITOLUL 16

— Iată semnalul! a exclamat Balthus, ridicându-se iute în picioare şi privind fix spre turn.

— Hm? a mormăit Macro, mişcându-se din locul în care se întinsese să se odihnească. Fusese cât pe ce să comită păcatul de neiertat de a adormi în post. Ce naiba era cu el? Uitase că nu mai apucase să doarmă cum se cuvenea în cursul ultimelor zile. Până atunci mărşăluise şi luptase în campanii mult mai grele fără să se lase copleşit de oboseală. Probabil că vârsta era de vină, s-a gândit el întristat în timp ce s-a ridicat în picioare şi a mers să se aşeze lângă prinţ. Balthus a arătat cu degetul peste zid şi peste clădirile oraşului, către citadelă.

Deasupra făcliilor care licăreau de-a lungul meterezelor s-a văzut o lumină mai sclipitoare, care a început să crească în intensitate imediat ce Macro a identificat-o.

— Eşti sigur că e ceea ce aşteptam? a întrebat el.

— Sunt convins.

— Atunci, să pornim. Şi Macro s-a întors către ofiţerii care stătuseră până atunci întinşi la pământ, dar acum se apropiaseră, ca răspuns la strigătul de entuziasm al lui Balthus. Centurionul s-a întins cât era de lung, masându-şi fesele care îi înţepeniseră cât stătuse în aşteptare.

— Domnilor, atacul acesta va fi rapid şi sângeros. Aţi primit deja ordine. Vă rog să le îndepliniţi întocmai. Nu vreau să apară momente de derută când va începe lupta. Adunaţi-vă oamenii şi să pornim.

A schimbat un salut cu ofiţerii şi a revenit alături de prinţul Balthus.

— Vom veni în urma oamenilor tăi imediat ce porneşti atacul. Noroc… domnule.

Balthus a surâs şi l-a bătut pe Macro pe umăr.

— Nu am dus niciodată lipsă de noroc, romanule, de aceea, îţi doresc să te bucuri şi tu de o părticică din el în noaptea asta.

Fluturându-şi roba, Balthus s-a răsucit pe călcâie şi a alergat spre cal, a prins frâul din mâna auxiliarului care i-l ţinea pregătit şi s-a azvârlit în şa. Curând au încălecat şi oamenii din suita lui şi, după ce a constatat că toţi erau pregătiţi, şi-a scos

sabia curbată şi a înălţat-o deasupra capului strigând o comandă ca să le atragă atenţia. A rămas tăcut o clipă, după care a îndreptat sabia spre poarta oraşului şi a scos un ţipăt strident. Într-un cor de răcnete, oamenii lui şi-au îndemnat caii la galop, iar mareea neagră a călăreţilor s-a revărsat dinspre deşert către poarta de răsărit a Palmirei.

În momentul în care a pornit şarja de cavalerie, Macro şi-a umplut plămânii cu aer şi a răcnit ordinul de înaintare pentru cele două cohorte. În timp ce îi urma pe călăreţi într-o alergare lejeră, Macro a văzut săgeţi aprinse descriind curbe pornind de pe meterezele citadelei şi a înţeles că atacul de diversiune era în plină desfăşurare. A simţit că îi creşte inima la gândul că prietenul lui Cato reuşise să pătrundă în citadelă. El şi oamenii lui se ascunseseră la mai puţin de un jumătate de kilometru de poarta de răsărit, ca să ajungă acolo înainte ca duşmanii să poată reacţiona, însă ştia că planul avea să dea roade doar dacă Balthus şi călăreţii lui se mişcau cu repeziciune.

În faţă, în lumina făcliilor ce ardeau deasupra porţii, a văzut prima linie de rebeli prăbuşindu-se străpunşi de săgeţile arcaşilor călări. Câţiva dintre oamenii care păzeau poarta şi-au înşfăcat lăncile şi scuturile şi au rezistat atacului. O mână de soldaţi s-au refugiat în oraş ca să-şi afle siguranţa, în vreme ce alţii au apărut de-a lungul zidului, alertaţi de tunetul copitelor cailor care se apropiaseră de poartă. Cei mai curajoşi dintre cei care au rămas şi-au ridicat scuturile să se apere de săgeţile care cădeau în ploaie dinspre masa de călăreţi. Un ofiţer al răzvrătiţilor, dând dovadă de o prezenţă de spirit lăudabilă, le-a ordonat să se aşeze în formaţie şi, înainte de a putea ajunge la poartă, călăreţii s-au văzut înfruntaţi de un mic zid de scuturi, printre care lăncile stăteau îndreptate spre ei, făcându-i să se oprească din şarjă. Macro şi-a scos sabia şi a strigat peste umăr:

— Atacaţi!

Oamenii au pornit în fugă înapoia lui, respirând precipitaţi şi cu echipamentul zăngănind. Ghetele lor ghintuite cu fier au făcut pământul să se cutremure. În vreme ce Balthus şi oamenii lui i-au încercuit pe soldaţii grupaţi care apărau poarta, lovind cu săbiile în scuturi şi cu mânerele lăncilor, în spatele lor canaturile porţii s-au închis, semn că soldaţii dinăuntrul oraşului se opinteau în lemnul întărit cu drugi de fier. În timp ce gonea înainte, trecând deja prin ultimul rând al călăreţilor lui Balthus,

care îşi struneau caii şi ridicau arcurile, schimbând lovituri cu arcaşii de pe meterezele de deasupra porţii, Macro a urmărit cu disperare desfăşurarea luptei. S-a ascuns înapoia unui cal cabrat, al cărui călăreţ se chinuia să-şi smulgă din picior o săgeată care i-l ţintuise de şa. Ocolind alţi cai, romanul şi centuria de legionari din frunte au gonit către poartă. În faţa lor s-a creat un spaţiu liber şi a văzut ultimii apărători retrăgându-se prin porţile încă întredeschise.

Macro a strâns din dinţi şi a fugit cât de repede a putut, simţindu-şi inima bătând sălbatic în timp ce a ţâşnit prin vălmăşagul de călăreţi şi a şarjat peste fâşia de teren deschis care îi separa pe aceştia de rebeli. Cu un răcnet din rărunchi, s-a azvârlit asupra ultimilor trei apărători care încă rămăseseră dincoace de poartă. Aceştia au tresărit auzind strigătul de luptă, dar nu au dat înapoi, coborându-şi lăncile şi fiind pregătiţi să-l străpungă. Macro a ridicat scutul şi l-a rotit prin faţa lui ca să-şi apere corpul şi a simţit vârful unei lănci ştergându-i suprafaţa, după care a izbit mânerul altei lănci cu sabia, îndepărtând vârful şi făcându-l să se îndrepte spre pământ, de unde nu-i putea aduce vreo vătămare. Cel de-al treilea om a avut însă timp să împungă cu arma spre faţa lui Macro, care a şi-a plecat capul brusc, chircindu-se de teamă când vârful a şters o latură a coifului ceva mai sus de apărătoarea pentru ureche. După aceea, s-a repezit în cel mai apropiat dintre duşmani, scut în scut, şi l-a azvârlit pe om înapoi, făcându-l să se lovească cu spatele de unul dintre canaturile uşii. Inerţia atacului l-a făcut pe Macro să treacă dincolo de următorul apărător, astfel că acum a lovit cu sabia spre dreapta, în spatele lui, şi l-a nimerit peste umeri, în armura de zale. Lama sabiei scurte nu a reuşit să taie platoşa, însă izbitura sălbatică l-a lăsat pe om fără suflare şi l-a năucit îndeajuns de mult pentru ca unul dintre legionarii care îl urmau pe Macro să-l poată plesni peste coif, făcându-l să se prăbuşească în genunchi, unde o lovitură de sabie fără greş i-a trecut prin gât, vârful ajungându-i tocmai în inimă.

Din dorinţa disperată de a se strecura prin deschizătura dintre canaturi, ultimul dintre apărători îşi azvârlise lancea la pământ. Macro a înşfăcat arma şi a împuns cu ea prin spaţiul liber dintre canaturile porţilor. Acestea s-au frecat de mânerul care a început să se îndoaie atât de tare, încât centurionul s-a

temut că va plesni. A lovit cu sabia în coastele omului care rămăsese încă lipit de lemnul porţii, apoi s-a azvârlit cu toată greutatea asupra celuilalt canat.

— La mine! a răcnit el peste umăr. Forţaţi poarta!

Alţi şi alţi legionari au apărut în preajmă, aruncându-se cu toţii asupra suprafeţei dure din lemn şi, încetul cu încetul, încă şi mai mulţi au început să împingă din spate. Chiar atunci s-a auzit scrâşnetul ghetelor pe sol, când s-au opintit cu toţii în canaturile porţilor. De o parte şi de alta, grupurile care aveau scări de asediu ajunseseră lângă zid şi le propteau de el, încercând să ajungă pe metereze. Macro a auzit strigătele celor dinăuntrul zidurilor, când ofiţerii răzvrătiţi şi-au îndemnat oamenii să acţioneze, zbătându-se să închidă poarta şi să împiedice accesul duşmanilor în oraş.

— Veniţi aici! a urlat Macro din răsputeri. Împingeţi, ticăloşilor! Puneţi-vă spinarea la treabă!

În jurul lui, legionarii, strânşi în grupuri compacte, gemeau de efort şi se opinteau în canaturile porţii cu toată puterea. Preţ de un moment, le-au simţit cum s-au mişcat imperceptibil înspre ei, iar Macro s-a uitat înspăimântat la dunga dintre ele, care se îngusta, astfel încât nimeni nu se putea strecura înăuntru. Apoi, pe măsură ce legionarii au sosit în număr tot mai mare, iar unul dintre optio a început să dea ritmul de împingere, romanii au zădărnicit eforturile apărătorilor. Canaturile grele ale porţilor au rămas neclintite, prinse între grupurile disperate de apărători şi atacatori. De o parte şi de alta, Macro i-a văzut pe primii legionari urcând treptele scărilor de asalt. Omul a fost surprins în cercurile slabe de lumină portocalie aruncată de făcliile de pe zid şi a fost săgetat imediat de arcaşii aflaţi deasupra porţii. S-a prăbuşit de pe scară, străpuns de beţele negre ale săgeţilor. Însă, o clipă mai târziu, următorul legionar urca deja scara, slujindu-se doar de o singură mână, în timp ce se apăra cât de bine putea cu scutul.

Macro a simţit cum canatul în care împingea cedează o idee şi, aruncând o privire spre spaţiul subţire care se crease, a observat că deja se lărgise, apoi s-a mărit tot mai mult. Inima i-a crescut de triumf şi înflăcărare şi a început să strige cuvinte de încurajare către oamenii strânşi în jurul lui, care gâfâiau de efortul disperat de a forţa poarta.

— Cedează! Ţineţi-o tot aşa, băieţi! Împingeţi!

Macro avea picioarele bine înfipte în dalele uzate ale pavajului şi a simţit că fiecare fibră a muşchilor îi este încordată la maximum. Încet, dar sigur, romanii câştigau teren, în timp ce balamalele masive de fier ale canaturilor porţii au început să geamă sub presiunea de nestăvilit. Dunga subţire a continuat să se lăţească şi, la un moment dat, centurionul a zărit şirurile foarte strânse ale răzvrătiţilor din interiorul oraşului. Dar cel mai apropiat dintre ei l-a văzut în acelaşi moment şi a sărit spre deschizătură, încercând să-l străpungă pe roman cu lama cea fin lucrată a unei săbii. Macro şi-a tras capul într-o parte, iar vârful armei a trecut fulgerător pe lângă apărătoarea de obraz a coifului, apoi s-a retras.

— La naiba, a şuierat el printre dinţii încleştaţi. Asta a fost cât pe ce să mă omoare.

A păstrat o distanţă respectabilă faţă de spaţiul liber dintre canaturi şi s-a aruncat din nou cu umărul în suprafaţa de lemn.

— Haideţi, băieţi! Mai avem puţin!

Presiunea asupra porţii era nemiloasă, iar romanii au început să câştige teren în mod constant. Imediat ce spaţiul dintre canaturi a fost suficient de mare cât să se strecoare un om, Macro a ordonat câtorva soldaţi din apropierea lui să fie atenţi, dar să nu pătrundă pe acolo. Trebuia să îi lovească pe răzvrătiţi ca un val compact, având în spate drept acoperire forţa următoarelor rânduri de soldaţi. Un şir subţire de luptători cu siguranţă ar fi fost izolat şi doborât imediat ce ar fi pătruns în Palmira.

Unul dintre legionari a aruncat o suliţă prin despicătura ce se lărgea, după care prin aer au început să zboare tot soiul de proiectile. Suliţe, săgeţi, bile de praştie şi pietre. Acum, prin deschizătură puteau trece trei oameni strânşi unul lângă altul, astfel că legionarii şi-au unit scuturile ca să împiedice orice încercare de vătămare a soldaţilor care au continuat să forţeze canaturile porţii. Momentul şarjei se apropia, de aceea Macro s-a retras brusc de lângă uşă.

— Faceţi loc! a răcnit el. Hei, tu, treci în locul meu!

Şi-a croit drum până la oamenii care se adunau acolo şi şi-a pregătit sabia.

— La ordinul meu…!

În jurul lui, cu scuturile sus, cu capetele plecate şi cu degetele strânse bine în jurul mânerelor săbiilor, legionarii şi-au încordat forţele. Macro a inspirat adânc.

— Atacaţi!

A scos un urlet animalic, imediat acoperit de furtuna asurzitoare de strigăte ale legionarilor, care au pornit ca un torent, pătrunzând în oraş. Imediat ce valul uman s-a rostogolit înspre ei, apărătorii au abandonat poarta care, fără presiunea din interior, a cedat rapid şi s-a deschis cu viteză, izbindu-se de ziduri, strivind unul sau doi rebeli care nu reuşiseră să fugă la timp din calea lor. Ofiţerul care răspundea de paza intrării adunase în jur de cincizeci de oameni pregătiţi să contraatace în momentul în care romanii pătrundeau înăuntru. Cu toţii au scos un strigăt de luptă şi s-au năpustit înainte, protejaţi de scuturile lor rotunde şi uşoare. O mână de apărători s-au trezit prinşi între cele două valuri de oameni ce se îndreptau unul spre celălalt şi au fost călcaţi în picioare ori striviţi între scuturi, lănci şi trupuri.

Macro se afla în cel de-al doilea rând al centuriei care conducea asaltul şi pentru un moment instinctul i-a dictat să-şi croiască drum până în faţă, ca să-şi conducă oamenii în luptă. Apoi şi-a intrat în drepturi raţiunea cea rece. Comanda peste o mie de oameni. Supravieţuirea lor depindea de el şi ar fi fost o nechibzuinţă să-şi sacrifice viaţa în încăierarea aia: ar fi fost o dovadă de nepăsare criminală. A respirat adânc, şi-a vârât sabia în teacă şi s-a retras la o oarecare distanţă de locul luptei. S-a uitat în jur şi a văzut că centuriile din flancuri îşi croiseră drum până la zidurile de o parte şi de alta a porţii, iar acum curăţau meterezele de răzvrătiţi, în vreme ce oamenii din restul coloanei se pregăteau să pătrundă pe sub portal. Brusc, a zărit o umbră ce părea ameninţătoare şi s-a rotit fulgerător, descoperindu-l pe Balthus care tocmai cobora de pe cal.

— Văd că oamenii legiunilor luptă ca nişte adevăraţi lei, a zis el.

Remarca era sinceră, iar Macro s-a simţit mândru şi, pentru un moment, s-a lăsat cuprins de satisfacţie, după ce, mai devreme, suferise umilinţa de a fi fost salvat de prinţ şi de suita lui. Apoi sentimentul s-a mistuit, iar el s-a uitat peste capetele celor care luptau, spre strada ce ducea către citadelă.

— Acţiunea abia a început. Mai avem mult de luptat.

Zâmbetul de pe faţa lui Balthus s-a stins.

— Da. Imediat ce îi risipeşti pe rebelii din jurul porţii, voi porni în frunte către citadelă.

— Prea bine. Acum te rog să mă scuzi.

Şi Macro s-a întors şi a pornit spre locul luptei. Şi-a dat seama că oamenii lui câştigau teren. Rebelii erau destul de curajoşi, însă aveau arme şi armuri prea uşoare şi nu se puteau măsura cu legionarii. Aceştia din urmă alcătuiseră un zid din scuturile late şi înaintau, lovindu-i pe duşmanii care se apropiau prea mult. Printre scuturi, lamele săbiilor apăreau şi se retrăgeau fulgerător, ca nişte limbi argintii, împungând şi tăind trupurile răzvrătiţilor aflaţi în grup compact, împingându-i în susul străzii. Unii dintre rebeli au început să bată în retragere, apoi s-au răsucit pe călcâie şi au rupt-o la fugă, furişându-se pe străzile lăturalnice ca să scape de furia romanilor. Macro a dat satisfăcut din cap văzându-i pe legionari cum îi doboară până şi pe ultimii rebeli care din bravură ori prostie continuară să opună rezistenţă, după care strada întreagă rămase în stăpânirea lor.

— Centuria întâi! Încolonarea în formaţie! a strigat tunător centurionul Horatius, iar restul oamenilor au alcătuit o coloană de câte patru pe rând, cu faţa spre direcţia de mers, în sus către citadelă.

Imediat ce pe poartă a pătruns următoarea centurie, Macro i-a dat ordin comandantului acesteia să-şi încoloneze oamenii în spatele celei a lui Horatius, apoi s-a întors spre prinţul Balthus.

— Prinţe, aş vrea ca printre centuriile mele să se intercaleze grupuri mici de oameni de-ai tăi.

— De ce?

Macro a arătat spre clădirile care mărgineau drumul.

— Am mai participat la lupte de stradă. Pe măsură ce pătrundem mai adânc în oraş, rebelii se vor regrupa ca să ne atace din nou. De pe alei şi de sus, de pe acoperişuri. Oamenii tăi sunt arcaşi pricepuţi. Mi-au dovedit asta zilele trecute, a zis el şi a zâmbit. Ar putea să-i doboare unul câte unul pe atacatori şi să-i ţină la depărtare.

Balthus a dat din cap.

— Am înţeles. Voi da ordin imediat.

— Vor trebui să descalece şi să-şi lase caii cu oamenii din cavaleria mea.

În lumina făcliilor, în ochii negri ai lui Balthus a apărut o sclipire de neîncredere.

— Oamenii din suita mea nu se despart chiar atât de uşor de cai, centurion.

— Ştiu prea bine asta. Dar îţi dau cuvântul meu că vor fi apăraţi de soldaţii mei.

— Dacă-ţi dai cuvântul, aşa o să le poruncesc.

Balthus s-a îndepărtat şi a ieşit pe poartă. Macro a urcat treptele din interiorul turnului porţii şi a strigat către comandanţii centuriilor de pe flancuri să i se alăture. Cât timp aceştia mergeau de-a lungul meterezelor, romanul s-a uitat la cadavrele care zăceau în jurul lui şi şi-a imaginat încleştarea sângeroasă pentru cucerirea turnului şi a celor mai apropiate porţiuni ale zidului oraşului. Imediat ce au sosit cei doi centurioni, Macro le-a transmis ordinul.

— Va trebui să protejaţi flancurile noastre până când şi ultimul auxiliar pătrunde în oraş. Apoi veţi rămâne în ariergardă. Ţineţi-vă oamenii în formaţie strânsă şi nu părăsiţi strada. Nu vă opriţi ca să vă angajaţi în luptă cu rebelii. Ignoraţi orice atacuri pornite din alei şi străzi lăturalnice. În cazul în care coloana este silită să se oprească din marş, iniţiativa va fi preluată de duşmani. Dacă se întâmplă aşa ceva, suntem pierduţi. E limpede?

— Da, domnule, au răspuns centurionii în cor.

— Bine. Şi apropo… Macro a făcut semn către urmele luptei crâncene ce se purtase acolo. Bună treabă au făcut soldaţii noştri.

— Da. Vă mulţumim!

Când a revenit în stradă, Macro a observat că o parte dintre oamenii lui Balthus se aşezaseră în spatele primei centurii. Alături de ei era şi Balthus, înarmat cu propriul arc, decorat cu motive ţipătoare, dar având o forţă ucigătoare. S-a apropiat de prinţ.

— Totul e pregătit?

— Da, centurion. Mergem pe strada asta până la piaţă, apoi o cotim la stânga pe sub arcada de unde porneşte drumul spre citadelă.

— Foarte bine, a zis Macro, apoi şi-a dus mâinile pâlnie la gură: Coloana! Înainte, marş!

Cu toate că reordonarea coloanei nu ţinuse mult, rebelii apucaseră să se organizeze, apărând la capătul îndepărtat al străzii, iar cele dintâi săgeţi slobozite de ei au lovit scuturile primului rând de soldaţi din avangarda romană. Oamenii lui Balthus au răspuns cu aceeaşi măsură, astfel că răzvrătiţii s-au retras imediat ca să se adăpostească de proiectilele care descriau traiectorii arcuite spre ei.

— De data asta e de rău, a mârâit Macro.

Balthus s-a uitat mirat la el.

— Cum adică?

— Vei vedea. Macro şi-a plimbat privirea înainte, spre clădirile ce mărgineau strada. A observat o umbră de mişcare pe un acoperiş şi imediat a arătat cu degetul spre acel loc. Uite, acolo!

Când coloana s-a apropiat de locul în care săgeţile trase de arcaşii lui Balthus zăceau pe pavajul străzii, o bucată de zid a fost azvârlită de pe o clădire. Macro a strigat ca să-i avertizeze pe soldaţii aflaţi dedesubt, dar reacţionase prea târziu, iar bucata de moloz a căzut pe umărul purtătorului de stindard al primei centurii. Izbitura l-a făcut pe om să cadă în genunchi. A gemut şi s-a străduit să menţină drept stindardul cu cealaltă mână, însă acesta s-a legănat un moment şi a dat să cadă în lateral. Centurionul a făcut un salt spre soldat şi i-a smuls stindardul înainte ca acesta să atingă pământul. S-a întors şi a făcut un gest către doi dintre cei care îl urmau.

— Tu, preiei stindardul. Şi tu ajută-l pe portstindard să ajungă în spatele coloanei.

Soldatul ales să preia stindardul era un tânăr robust, iar expresia de pe chip îi trăda mândria că i se încredinţase o asemenea misiune.

— Ştii ce ai de făcut, da? l-a întrebat Macro scurt. Să-l ţii sus ca să poată fi văzut de toţi şi să-l aperi cu viaţa.

— Am înţeles.

— Atunci, continuaţi, a zis Macro, făcând un semn din cap către prima centurie care mărşăluia neabătut. Să nu rămâi în urmă!

În timp ce legionarii înaintau cu paşi mărunţi, cineva le-a strigat să ia seama că şi alte bucăţi de moloz erau aruncate de pe acoperişurile clădirilor aflate pe ambele părţi ale străzii.

— Scuturile! a ordonat Macro. Ridicaţi scuturile deasupra capului!

Soldaţii lui au executat ordinul şi au alcătuit un fel de zid de protecţie deasupra capetelor. Oamenii lui Balthus nu se puteau apăra în acelaşi fel, dar ei erau oricum preocupaţi să tragă în orice siluetă care apărea pe acoperişuri. Unul dintre ei a scos brusc un ţipăt şi s-a năruit la pământ, aproape de centurion, doborât de un proiectil plecat dintr-o praştie. Nimeni nu avea vreme să verifice dacă rana lui era mortală, întrucât coloana a continuat să înainteze. În faţă, Macro a zărit locul în care strada dădea în piaţă. Un şir de soldaţi rebeli a apărut în faţa coloanei, aşezându-se rapid în formaţie, unindu-şi scuturile şi ameninţându-i cu lăncile rezistente pe romanii care se îndreptau spre capătul străzii. Macro le-a atras atenţia oamenilor din faţă, iar Balthus a dat o serie de ordine. Soldaţii lui s-au întors către rebelii care blocau strada şi au început să tragă în ei cu săgeţi. Numai că luptătorii pe care-i aveau în faţă făcuseră parte din armata cea mică, dar bine instruită, a Palmirei: un contingent care îşi trădase regele. Ca şi romanii, ei au ridicat scuturile, iar săgeţile au scos zăngănituri când le-au lovit suprafaţa de bronz.

— Lăncierii să treacă în faţă! a ordonat Macro.

Lăncierii erau grupaţi strâns pe lăţimea străzii şi se apropiau încet, ţinând pasul ordonat de ofiţerul lor. Legionarii au înaintat spre ei fără să şovăie, cu scuturile mult în faţă şi săbiile ridicate în poziţie orizontală, pregătiţi să iasă cu ele la atac. Unul dintre ei a început să bată cu latul lamei în ornamentele de pe scut, iar după câteva momente, restul centuriei din frunte i-au urmat exemplul, astfel că zăngănitul ritmic a crescut în intensitate, căpătând ecou între zidurile aflate de o parte şi de alta a străzii. În timp ce coloana înainta, Macro s-a uitat cu precauţie pe fiecare alee prin dreptul căreia treceau şi a văzut unele mişcări furişate. Când şi când, dinspre acele umbre pornea câte o săgeată sau piatră, izbindu-se cu zgomot de scutul sau armura unuia dintre oamenii lui. Erau mai mult sâcâitoare decât primejdioase, pentru că adevărata ameninţare o reprezentau puţinii duşmani care ajunseseră pe acoperişurile caselor aflate de-a lungul străzii şi care aruncau tot felul de proiectile asupra coloanei ce se deplasa.

Pe măsură ce distanţa dintre cele două formaţii de luptă s-a micşorat, Macro şi-a croit loc printre rândurile primei centurii,

până a ajuns să mărşăluiască la doar câteva şiruri de primul. Şi-a scos sabia, a ridicat-o la nivelul coapsei şi a mers în acelaşi pas cu oamenii care continuau să bată cu lamele săbiilor în marginea scuturilor. În faţa lor, soldaţii din mica forţă duşmană, cu armurile sclipind slab în licărul tremurător al făcliilor ţinute de o mână de oameni de fiecare parte, şi-au schimbat ritmul paşilor, au ridicat lăncile, ţinându-le strâns întinse înainte, pregătiţi să împungă cu vârfurile lor ascuţite. Macro şi oamenii lui au răspuns acestei ameninţări ridicându-şi scuturile ceva mai sus, astfel că acum se uitau peste marginile lor, continuând să înainteze. Apoi au ajuns la distanţa de la care puteau lovi, iar soldaţii rebeli au scos strigăte de luptă şi au început să-i atace cu lăncile. Instinctiv, legionarii şi-au plecat capetele, astfel încât singurele ţinte vizibile au rămas doar crestele coifurilor şi suprafaţa mare şi curbată a scuturilor. Vârfurile înspăimântător de ascuţite ale lăncilor s-au izbit în scuturi ori au ricoşat din coifuri, fără a provoca victime, în timp ce romanii au înaintat în forţă, ajungând la o distanţă de la care puteau folosi săbiile, moment în care au ţâşnit în faţă cu urlete puternice. Scuturile s-au ciocnit între ele, apoi romanii au ciopârţit mânerele lăncilor, făcându-le să coboare spre pământ, după care s-au năpustit cu şi mai multă putere spre rebeli, lovindu-i cu o încrâncenare nemiloasă şi brutală.

— Aşa, băieţi, doborâţi-i! a răcnit Macro. Striviţi-i cât mai repede!

Poate că lăncierii instruiţi ar fi dat gata orice alţi inamici, însă legionarii îşi aruncaseră lăncile şi se apropiaseră şi mai mult, astfel că acum armele ar fi fost cu totul nefolositoare. Dându-şi seama de acest lucru, unii dintre rebeli le-au lăsat la pământ, ori le-au azvârlit în legionari şi au scos săbiile. Macro a văzut că duşmanii erau înarmaţi cu *falcata*, săbii scurte şi curbate, având lama grea şi extrem de tăioasă. A urmat un vacarm produs de strigăte şi izbituri ale scuturilor izbite între ele, după care luptătorii ambelor tabere au început să lovească în duşmani ori de câte ori apărea câte un spaţiu liber printre scuturi. În timp ce împingea cu putere în rândul din faţa lui, Macro a observat că săbiile rebelilor prezentau un avantaj neaşteptat în lupta de aproape. Curba pronunţată la capătul greu al lamei putea lovi peste marginea unui scut doar de la mică distanţă, însă arma era ucigătoare dacă omul dinapoia

scutului îşi înălţa capul suficient de mult ca să vadă peste el. Exact în faţa lui Macro s-a auzit un zăngănit puternic. O falcata străpunsese coiful unui legionar şi îi crăpase capul. Omul s-a prăbuşit ca un sac gol, sabia lui a zăngănit când a atins pavajul, iar scutul i-a căzut peste corp.

Imediat după aceea, Macro a sărit peste cadavru ca să umple spaţiul gol şi a îndreptat braţul, cu gând să-l înjunghie pe omul care îl ucisese pe legionar. Rebelul a văzut sclipirea lamei şi a ridicat scutul la vreme, reuşind astfel să respingă lovitura, după care centurionul l-a lovit cu scutul lui greu de legionar, făcându-l să se dezechilibreze şi să se retragă un pas. Rândurile din spate ale ambelor tabere au năvălit în faţă, presându-i laolaltă pe soldaţii care schimbau lovituri. Acum lupta devenise aproape imposibilă, de aceea Macro s-a lăsat pe scut şi a împins, scrâşnind din dinţi când şi-a înfipt tălpile ghetelor în pavaj şi s-a opintit. În jurul lui, ceilalţi soldaţi icneau şi se încordau, căutând să împingă duşmanii în spate. De cealaltă parte a scutului, Macro a auzit respiraţia gâfâită a omului pe care încercase să-l ucidă. Acum, niciunui dintre ei nu mai putea lovi, iar încăierarea îndârjită devenise o încercare în care se înfruntau forţa şi numărul.

— Împingeţi mai tare, ticăloşilor! a strigat Macro spre oamenii lui. Împingeţi!

Vreme de câteva momente, niciuna dintre tabere nu a cedat teren, dar apoi, la început încet, ghetele ghintuite şi greutatea zidului uman alcătuit de romani au început să-şi spună cuvântul, iar centurionul a reuşit să facă un pas înainte şi s-a opintit cu toată forţa. Zidul a înaintat încă un pas, apoi romanii au continuat să-i împingă în mod constant pe duşmani în susul străzii, către piaţă. Încă erau supuşi unui baraj continuu de proiectile azvârlite de pe acoperişuri şi de la capetele aleilor învecinate, în timp ce Balthus şi arcaşii lui făceau tot ce le stătea în putinţă să-i silească pe duşmani să rămână ascunşi.

— Continuaţi înaintarea!

Macro a aruncat o privire peste marginea scutului şi a văzut că duşmanii fuseseră siliţi să ajungă în piaţă. Şi-a lăsat din nou capul în jos şi a continuat să împingă. Acum încercările de a se opune coloanei romane slăbiseră, şi rebelii din ultimele rânduri au început să se desprindă din formaţie şi să se împrăştie printre tarabele goale ale pieţei. Ofiţerul rebelilor a urlat furios

la fugari, dar glasul lui a fost retezat brusc de o săgeată ce i-a străpuns gâtul. A scăpat sabia şi s-a bălăbănit înapoi, a tras de băţul săgeţii până ce acesta s-a rupt, iar sângele a ţâşnit din rană şi el a căzut la pământ fără suflare. Oamenii lui au rupt rândurile şi au fugit care încotro, traversând piaţa şi îndepărtându-se de romani. Balthus şi arcaşii lui au slobozit câteva săgeţi în urma lor, după care şi-au îndreptat atenţia spre rebelii rămaşi pe acoperişuri. Romanii din primele rânduri au dat să pornească în urmărirea rebelilor.

— Lăsaţi-i! a răcnit Macro. Executarea, altfel vă pedepsesc exemplar!

Oamenii s-au oprit imediat şi s-au grăbit să se alăture camarazilor, cu rânjete timide, în vreme ce amicii lor îi ovaţionau.

— De ajuns, a ordonat Macro. Strângeţi rândurile şi porniţi spre stânga. Pe acolo! Apoi şi-a ridicat sabia şi a arătat cu ea către intrarea arcuită ce dădea în piaţă.

Coloana şi-a organizat cu repeziciune formaţia şi a început să mărşăluiască prin spaţiul cel mai lat dintre tarabele pieţei. Respirând greu, Macro s-a tras câteva momente deoparte ca să-şi urmărească oamenii trecând prin dreptul lui. În spaţiul deschis exista o lumină slabă, dată de stele şi de luna în creştere, suficientă pentru ca oamenii lui să vadă ce se afla în jur şi să poată lupta. La o oarecare distanţă, dincolo de arcadă, în direcţia citadelei, cerul lucea în roşu şi oranj din cauza unui incendiu care izbucnise undeva nevăzut, şi Macro a simţit un nod în stomac. În aerul nopţii, până la el a ajuns zvon de luptă.

— Acela trebuie să fie atacul de diversiune.

Macro a tresărit şi s-a întors spre Balthus, care stătea lângă el, aproape umăr la umăr.

— M-ai speriat de moarte. Nu faci niciun zgomot când te mişti, a murmurat Macro, uşurat. Mă bucur că lupţi de partea noastră.

Balthus l-a privit ţintă un moment.

— Deocamdată. Cel puţin până când ne ocupăm de Artaxes, iar parţii îmi lasă poporul în pace.

— Şi după aceea?

— După aceea? a repetat Balthus, zâmbind vag. După aceea vom mai vedea.

Macro a dat din cap.

— Bine. Deci aşa stau lucrurile. Deocamdată, însă…

Atenţia i-a fost atrasă de un cor de strigăte şi, când s-a întors ca să se uite dincolo de piaţă, a văzut o masă întunecată de siluete care se revărsaseră pe strada ce ducea spre citadelă.

Macro a dus o mână pâlnie la gură şi a strigat ordine:

— Coloană! Stai! Scuturile sus! Pregătiţi-vă să respingeţi asaltul duşman! Balthus, doboară-i!

CAPITOLUL 17

Numeroasele încăperi păstrate pentru găzduirea oaspeţilor regelui fuseseră transformate într-un spital improvizat pentru răniţii din cadrul garnizoanei. Când a pătruns în curtea nu foarte spaţioasă, Cato a văzut că mai toate camerele erau deja înţesate de oameni care stăteau întinşi pe saltele sau pur şi simplu pe paie. Unii dormeau duşi, alţii bolboroseau în delir, iar câţiva gemeau ori scânceau de durere. O mână de ordonanţe medicale şi femei se ocupau de cei suferinzi cât de bine se pricepeau. Cato şi-a dat seama imediat că, în comparaţie cu ei, nu prea avea dreptul să se afle acolo. A aruncat o privire spre tăietura profundă care îi traversa palma mâinii stângi. Sângerarea se potolise şi sângele se coagulase în carnea umflată a palmei. Chiar dacă durerea îl chinuia în spasme, Cato se simţea ruşinat de cât de mică era rana lui, în comparaţie cu cele ale luptătorilor din spital. S-a încruntat în semn de dispreţ faţă de sine şi tocmai se pregătea să se întoarcă şi să plece când, dintr-o cameră aflată la mică distanţă de el, a apărut o siluetă.

— Am venit, s-a auzit un glas plăcut de femeie, care i s-a adresat în greceşte. Lasă-mă să-ţi văd rana.

— Poftim? a exclamat Cato, zărindu-i formele proiectate pe fundalul luminilor date de mai multe lămpi cu ulei, care ardeau ceva mai departe pe coridor.

— Cea de la mână. Vreau să mă uit, a spus femeia şi s-a apropiat de el.

— Nu, nu e nevoie, s-a grăbit Cato să-i răspundă. Trebuie să plec.

Femeia s-a mişcat cu repeziciune şi l-a prins delicat de cot.

— Aici, sub lumina lămpii, ca să pot vedea.

Cato s-a lăsat condus de-a lungul colonadei care înconjura curtea mică şi, în timp ce se îndreptau spre lumină, a început să-i desluşească mai bine chipul. Era tânără şi avea părul lung şi negru legat într-o coadă de cal. Pe sub stola simplă de culoare cafeniu deschis, acum plină de pete întunecate de sânge, trupul ei era mărunt. După ce s-au oprit aproape de lumina gălbuie a lămpilor şi ea şi-a aplecat capul să-i cerceteze mâna, Cato a

văzut că părul ei negru stătea puţin zburlit şi că obrajii ei aveau pometii ceva mai proeminenţi. Avea ochi cenuşii şi, când a ridicat privirea spre el, pe buze i-a apărut un zâmbet trecător.

— Urât de tot.

Cato s-a uitat la ea derutat.

— Poftim? Nu înţe…

— Vorbeam de tăietură. Cum ai căpătat-o? Nu e de sabie. Îmi dau seama imediat – am văzut destule în ultima vreme.

— Aha, a făcut Cato, desprinzându-şi ochii de la ea, tulburat de privirea ei directă. M-am rănit într-un tunel.

— Într-un tunel? a repetat ea, scuturând din cap. Serios, copiii tot copii rămân. Zgârieturi, una după alta.

Cato şi-a smuls braţul din mâna ei şi s-a sumeţit, astfel că a ajuns să o privească de sus.

— O să mă ocup singur de ea.

— Nu se poate! a spus ea, însoţindu-şi vorbele de un râs delicat. Am glumit. Dar trebuie să te îngrijesc. Rana asta e musai să fie curăţată şi pansată. Urmează-mă.

Fără să-l mai aştepte, femeia s-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre o uşă aflată la capătul colonadei. După o clipă de şovăială, Cato a oftat şi a urmat-o. Intrarea dădea spre o încăpere în care se afla o masă mare de lemn, stropită de sânge. Câteva instrumente de alamă de la un capăt al ei luceau în lumina pierită a unei lămpi. La celălalt capăt se găsea un vas pentru jăratic, în care încă licăreau câţiva cărbuni. Deasupra lui se afla un vas de fier, iar aerul era înţesat de duhoarea înţepătoare a catranului. În lumina slabă care se răsfrângea până sub masă, Cato a zărit un coş mare, din care ieşeau degetele contorsionate ale unei mâini, dar şi ciotul unui alt membru. Şi-a îndepărtat imediat privirea de la acea imagine, moment în care femeia i-a făcut semn să se apropie de o masă plasată în lateral, unde a turnat nişte apă într-un lighenaş.

— Gata. Lasă-mă să curăţ rana.

Cato s-a apropiat de ea şi a întins mâna peste lighenaş. Ea i-a vârât mâna în apă, iar după aceea, ridicând-o, s-a apucat să cureţe murdăria cu o bucată de pânză. Apoi s-a uitat la el.

— Nu eşti localnic, nici măcar mercenar grec. Trebuie să fii roman. Apoi i s-a adresat în latină. Nu te-am mai văzut până acum. Sigur nu faci parte din personalul ambasadorului. Cine eşti?

Cato era epuizat şi nu avea chef să răspundă acelui interogatoriu. Chiar atunci, mercenarii greci se strângeau în formaţie în spatele porţilor citadelei, pregătindu-se să acţioneze, iar el ar fi vrut să fie alături de ei în clipa când avea să se transmită semnalul luminos. Cu toate astea, nu strica să stea de vorbă cu ea cât îi îngrijea rana.

— Fac parte din forţa de sprijin trimisă de guvernatorul Siriei.

Ea s-a oprit o clipă şi l-a privit cu ochi miraţi.

— Înseamnă că mesajul nostru a ajuns. Slavă zeilor, suntem salvaţi.

— Încă nu, a spus Cato. Noi suntem doar coloana din avangardă. Restul armatei va sosi probabil peste câteva zile.

— A, înţeleg.

Apoi femeia şi-a îndreptat atenţia asupra rănii lui Cato şi a apăsat pânza ceva mai adânc în rană ca să cureţe restul de murdărie ce pătrunsese acolo. Cato s-a crispat, dar şi-a impus să ţină mâna nemişcată. Şi-a mutat privirea de la rană către faţa ei.

— Dar tu cine eşti? Ce caută o femeie romană tocmai în Palmira?

Ea a făcut un gest din umeri.

— Îl însoţesc pe tatăl meu.

— Şi cine e tatăl tău?

— Lucius Sempronius, ambasadorul.

Cato a cercetat-o mai atent. O avea în faţă pe fiica unui senator, care îngrijea rănile soldaţilor.

— Cum te cheamă?

Ea l-a privit şi i-a zâmbit, arătându-şi dinţii albi şi regulaţi.

— Iulia. Dar pe tine?

— Quintus Licinius Cato, prefect al celei de-a Doua Ilire. Mai bine zis, prefect temporar. Acum era rândul lui să zâmbească. Dar poţi să-mi spui Cato.

— Aşa voi face. Nu are niciun rost să fim sclavii formalităţilor. Cel puţin aşa cred, mai ales acum, când rebelii ar putea năvăli aici, trecându-ne pe toţi prin tăişul săbiilor, a adăugat Iulia cu simplitate, apoi a luat o cârpă curată şi i-a şters mâna, îndepărtând apa. A scos o fâşie lungă de pânză dintr-un coş şi s-a apucat să i-o bandajeze. Spui că eşti prefect? E o funcţie importantă, adevărat?

Cato s-a încruntat.

— Pentru mine, da.

— Nu eşti cumva prea tânăr pentru o asemenea însărcinare?

— Ba da, a recunoscut bărbatul, apoi a continuat sec: dar nu e cumva neobişnuit ca fiica unui senator să-i îngrijească pe soldaţii de rând?

Ea a legat bine bandajul şi apoi a tras încă o dată de capetele nodului, făcându-l pe Cato să strângă din dinţi ca să uite durerea.

— Se vede limpede că nu eşti un soldat de rând, prefect, dar purtarea ţi-e soldăţească. Aş spune chiar necioplită.

— Nu am avut intenţia să te jignesc.

— Serios? a zis ea şi a făcut un pas în spate. Gata, rana ţi-e bandajată, iar eu mi-am făcut datoria la fel de bine ca oricine altcineva, în ciuda dezavantajelor pe care le aduce asta poziţiei mele sociale. Iar acum, prefect, dacă nu te superi, am treabă.

Cato a roşit de iritare simţindu-i supărarea şi s-a ruşinat de bădărănia lui.

Ea a păşit apăsat pe lângă el, a ieşit pe uşă şi a ajuns în coridor. Cato s-a întors spre ea.

— Mulţumesc… Iulia.

Ea s-a oprit o clipă, s-a îndreptat de spate, apoi a pătruns într-o cameră şi a dispărut.

Cato a clătinat din cap şi a mormăit în barbă:

— Da, bravo ţie. Eşti împresurat de duşmani şi reuşeşti să-ţi faci încă unul. S-a plesnit cu palma peste coapsă şi a scos un icnet, pentru că o durere puternică i-a străbătut tot braţul. La naiba!

Scrâşnind din dinţi, a ieşit precipitat din spital şi s-a îndreptat spre turnul de semnalizare. După ce s-a convins că oamenii de acolo trebuiau să transmită semnalul luminos către Macro doar după ce acţiunea de diversiune era în plină desfăşurare, Cato s-a alăturat forţelor strânse la poarta citadelei. Comandantul garnizoanei încredinţase misiunea unei sintagme din garda regală, iar oamenii stăteau tăcuţi în lumina slabă a făcliilor ce pâlpâiau în soclurile de deasupra porţii. Purtau armuri grele şi aveau scuturi mari şi rotunde şi lănci masive, la fel ca strămoşii lor de pe vremea lui Alexandru cel Mare. Crestele din păr de cal ale coifurilor nu-i bucurau privirea lui Cato, pentru că se obişnuise cu aspectul mai funcţional al celor purtate de soldaţii romani, însă acest lucru îi făcea pe

greci să pară mai impresionanţi, dând un aspect războinic corpului militar, a recunoscut Cato.

— Aha! Amicul meu din hazna.

Cato a aruncat o privire spre locul dinspre care venise glasul şi a văzut un ofiţer fluturând mâna către el.

— Archelaus?

— Chiar el! a spus grecul râzând. Vino alături de oamenii mei, ca să vezi cum luptă adevăraţii războinici.

— Nu am scut şi nici coif.

Archelaus s-a adresat celui mai apropiat soldat.

— Adu echipament de luptă pentru prietenul nostru roman.

Omul a salutat şi s-a grăbit să plece spre cazarmă, iar Archelaus i-a oferit lancea şi scutul lui.

— Uite, să-ţi arăt cum le folosim noi.

Cato a văzut că scutul avea o brăţară centrală prin care şi-a strecurat braţul, după care a prins mânerul, aflat lângă margine. Spre deosebire de modelul roman, acel scut servea strict pentru protecţie şi nu putea sluji ca armă de împuns duşmanul. Proteja bine corpul şi coapsele, iar Cato l-a ridicat de câteva ori pentru a se obişnui cu el, până când i-au devenit familiare greutatea şi modul de a se echilibra. Apoi a luat lancea pe care Archelaus i-o ţinea pregătită. Părea să-i depăşească înălţimea cu aproape jumătate de metru, având o coadă rezistentă şi un vârf din fier de forma unei lacrimi. Celălalt capăt se termina cu o ţepuşă mică. Cato a strâns degetele în jurul mânerului îmbrăcat în piele şi i-a încercat greutatea. Fiind o armă de împuns, era destul de grea, spre deosebire de suliţa folosită de legionari, care putea sluji drept lance şi proiectil.

— Ţine-o drept, i-a recomandat Archelaus. Noi o ţinem aşa până când ne apropiem de duşman. În felul ăsta nu ne vătămăm camarazii şi ne ajută să îndepărtăm săgeţile şi proiectilele de praştie. Când ne apropiem şi se dă ordinul de a avansa cu lăncile, cei din primul rând înaintează faţă de restul formaţiei şi abia atunci lucrurile se schimbă. A luat lancea de la Cato şi a azvârlit-o în aer, după care a prins-o, ţinând braţul îndoit şi cu coada la un unghi în faţă, astfel încât vârful ei a ajuns la nivelul ochiului. Împungi din poziţia asta, uite aşa. Şi a făcut o mişcare cu lancea imitând o lovitură puternică, iar apoi a recuperat-o, pregătit să lovească din nou. După aceea a schimbat modul de

prindere, a coborât capătul armei şi i-a înapoiat-o lui Cato. Ia fă o încercare.

Cato a încercat prinderea şi a străpuns în aer. Ar fi preferat să se slujească de sabie, dar şi-a dat seama de avantajul de a folosi lungimea mai mare a lăncii, care-i permitea să-şi lovească adversarul. Omul trimis de Archelaus la cazarmă s-a întors cu echipamentul cerut, iar Cato i-a înapoiat tetrarhului arma şi scutul. Imediat ce şi-a legat baretele coifului sub bărbie şi a luat scutul şi lancea, comandantul sintagmei a dat ordin de strângere a rândurilor. Cato a remarcat că unii dintre oamenii aliniaţi alături de el aveau în spate nişte saci.

— Acolo se află material incendiar, i-a explicat Archelaus cu glas scăzut, după ce a observat direcţia în care se uita Cato. O să ne îndreptăm către un berbec[3] pe care rebelii îl construiesc în faţa unui templu aflat de cealaltă latură a agorei. O să-i dăm foc. Şi berbecului, şi oricărui alt lucru care le-ar putea fi de folos rebelilor.

Apoi a mai strigat un ordin şi a trecut în primul rând al formaţiei. Câţiva dintre mercenarii greci au ridicat bara de blocare a porţii şi, încordându-şi muşchii picioarelor şi braţelor, au împins cât de tare au putut. Canaturile de lemn ghintuit au protestat în ţâţâni şi s-au deschis cu un geamăt supărător. Comandantul a ridicat lancea deasupra capului şi s-a uitat peste umăr, gata să dea ordin soldaţilor lui.

— Înaintaţi!

Primul rând al sintagmei s-a unduit înainte, în faţa oamenilor ce îi urmau într-o coloană compactă, ieşind pe poartă. Cato a mers alături de Archelaus, la câteva rânduri în spate, şi când au ieşit pe poartă, inima îi bătea deja dezlănţuită. Ceva mai devreme se îndoise că ar fi nevoie să participe la atacul de diversiune, însă era esenţial ca Macro şi coloana lui să-şi poată croi drum până la citadelă, iar tânărul simţea instinctiv că are datoria de a face totul ca să-şi ajute prietenul şi pe oamenii celei de-a Doua Ilire. De aceea, şi-a plecat capul, a strâns din dinţi punându-şi ferm mâna pe scut şi lance, în vreme ce coloana a ieşit din citadelă şi s-a îndreptat spre baricadele improvizate, ridicate de răzvrătiţi de-a latul străzilor care porneau din agora aflată în faţa citadelei.

---

[3] Maşină de război folosită odinioară la spargerea zidurilor şi a porţilor unei cetăţi asediate (n. red.).

— În fugă! a strigat comandantul şi oamenii din jurul lui Cato au iuţit paşii, picioarele încălţate cu sandale duduind pe pietrele de pavaj şi tecile săbiilor plesnindu-se de coapse. Curând soldaţii au început să respire sacadat şi gâfâit. În ciuda zgomotului făcut de cei din jur, tânărul a reuşit să distingă strigătele de alarmă venind dinspre liniile duşmane. Înapoia baricadelor ardeau vase cu jăratic şi siluete întunecate se ridicau de-a lungul liniilor de apărare, clar conturate, pregătindu-şi armele şi îndreptându-se cu faţa spre oamenii din garda regală care declanşaseră şarja şi traversau spaţiul deschis al agorei. Cato a văzut forma impunătoare a adăpostului ce se construia pentru berbec, iar deasupra clădirilor aflate de o parte şi de alta a acestuia a distins primele licăriri ale zorilor şi a înţeles că acum, feriţi de întuneric, era momentul potrivit ca Macro şi coloana lui să-şi taie drum prin oraş.

Comandantul sintagmei a ajuns primul la baricada formată din căruţe răsturnate şi cherestea, ce se înălţase de-a curmezişul laturii deschise a zonei. Şi-a trântit scutul de o tarabă răsturnată şi a ridicat lancea peste ea, încercând să-l străpungă pe cel mai apropiat dintre rebeli. Omul a sărit înapoi, ascunzându-şi capul după scut şi a izbit cu sabia în coada lăncii, încercând să o doboare din mâna lui Archelaus. De o parte şi de alta soseau la baricadă tot mai mulţi mercenari greci, care îi străpungeau pe cei aflaţi de cealaltă latură, iar unii dintre ei escaladaseră deja obstacolele şi săriseră dincolo, ajungând în poziţie ghemuită, cu scuturile ridicate şi lăncile gata să lovească. Cu un răcnet sălbatic, Archelaus a răsucit arma şi le-a făcut loc camarazilor să urce şi să traverseze baricada, ca să participe la atac. Cato şi-a păstrat poziţia alături de Archelaus, iar câţiva soldaţi aflaţi în faţa lor s-au apucat să îndepărteze baricada, smulgând lemne şi răsturnând o căruţă pe roţile ei grele dinapoi, după care au împins-o departe din calea luptătorilor. Cato a aruncat o privire peste umăr, către citadelă. În vârful turnului de semnalizare a strălucit o flacără mică, iar apoi un nor de scântei s-a răspândit în întuneric, după care făclia cea mare s-a aprins şi limbile roşiatice şi portocalii au sporit în intensitate. Aşadar, se dăduse semnalul. Acum, Macro şi coloana lui vor declanşa asaltul asupra porţii de răsărit. Cato s-a rugat în gând Fortunei ca acel atac de diversiune să le

atragă atenţia răzvrătiţilor şi să nu acorde prea mare importanţă forţelor de sprijin.

Oamenii gărzii imperiale reuşiseră să facă o breşă prin baricadă şi se chinuiau acum să o lărgească, în vreme ce camarazii lor treceau prin ea, îndreptându-se către zona templului, aflat de cealaltă parte. Archelaus a înaintat şi Cato l-a însoţit îndeaproape, mergând odată cu valul de mercenari. Piaţa mică din faţa templului era înţesată de o masă ameţitoare de siluete încleştate în dueluri încrâncenate. Cele două părţi prinse în luptă se puteau deosebi doar prin coifuri, cele cu creastă, ale oamenilor din garda regală, şi cele conice ale răzvrătiţilor.

— Doborâţi-i! a strigat comandantul.

Archelaus şi-a aruncat lancea în sus şi a prins-o, după care şi-a încurajat oamenii:

— Haideţi, băieţi! Străpungeţi-i pe ticăloşi!

A fugit apoi în faţă şi, coborând vârful lăncii, a aruncat-o în spinarea unui duşman care se îndepărta în goană. Omul şi-a azvârlit braţele în lături, iar sabia i-a căzut pe pavaj cu o clipă înaintea corpului. Cato a pătruns şi el în acel vălmăşag, uitându-se în toate părţile în timp ce înainta, ghemuindu-se uşor pentru a-şi repartiza mai bine greutatea pe picioare şi să nu poată fi doborât chiar atât de uşor, dacă ar fi fost lovit de vreun duşman. S-a auzit un strigăt turbat din stânga lui şi Cato abia a avut vreme să ridice scutul rotund şi să-l întindă faţă de corp ca să blocheze o lovitură de sabie ce a ricoşat cu un zăngănit asurzitor. S-a răsucit şi a împuns cu lancea. Rebelul a parat lovitura scoţând un hohot dispreţuitor de râs şi l-a atacat din nou pe Cato, cu o ploaie de lovituri de sabie care l-au făcut să bată în retragere, străduindu-se cu disperare să blocheze atacul. Îi era imposibil să-şi folosească lancea, care devenise o povară inutilă în mâinile lui care nu erau obişnuite cu o asemenea armă.

— La naiba, a mârâit el, aruncând lancea cât colo şi ducând mâna la sabie. Cu un scrâşnet metalic familiar, a scos sabia din teacă şi a pus-o în poziţie de luptă. Hai, să te vedem acum cât de tare eşti.

A parat o altă serie de lovituri scurte, apoi a făcut un salt în faţă, izbindu-şi scutul de cel al rebelului. Omul s-a dezechilibrat şi s-a retras un pas, rămânând descoperit, apoi Cato l-a atacat hotărât împungând spre faţa lui şi spre coapsa expusă,

spintecând pânza îmbrăcămintei şi carnea. Omul a scos un icnet de durere şi, sângerând abundent, s-a îndepărtat. Cato s-a năpustit după el, punându-şi toată forţa în scut şi a strâns din dinţi în momentul ciocnirii. Rebelul s-a prăbuşit la pământ şi abia a reuşit să-şi tragă scutul deasupra lui, însă Cato s-a oprit lângă el şi, din poziţie avantajoasă, l-a tăiat cu sălbăticie. Imediat ce şi-a dat seama că omul era năucit de ferocitatea atacului, Cato s-a oprit, a aruncat o privire în jos şi a văzut conturul întunecat al labelor sub rama scutului. S-a retras un pas şi a lovit picioarele cu sabia. În momentul când lama a sfărâmat un os, rebelul a scos un urlet. Cato a mai lovit de câteva ori, până când a fost convins că omul nu mai reprezenta o ameninţare, apoi s-a întors şi s-a îndepărtat, fără să ia în seamă urletele lui de suferinţă.

În jur a putut distinge doar amănunte care i-au permis să constate că sorţii luptei le surâdeau. Doar câteva siluete erau încă încleştate în înfruntare, iar profilul întunecat al celor care, nu departe, mânuiau berbecul se înălţa pe latura îndepărtată a templului.

Cato a inspirat adânc şi a strigat:

— Archelaus! Archelaus!

— Aici sunt! Răspunsul a venit din apropiere, iar un moment mai târziu, spre Cato s-a îndreptat cineva. Ai supravieţuit, romanule?

— Evident, a răspuns el, zâmbindu-i grecului, după care a făcut un gest către berbecul în construcţie. N-ar strica să-ţi pui oamenii să se ocupe de el, înainte ca duşmanii să apuce să organizeze un contraatac.

— Da, imediat.

Archelaus s-a răsucit şi i-a chemat pe soldaţii care aveau la ei materiale incendiare. După ce s-au strâns în jurul celor doi, micul grup şi-a croit drum printre ultimele perechi prinse în luptă. S-au îndreptat cu toţii direct spre berbec şi Cato a observat că structura de lemn era aşezată pe roţi masive din lemn. Cea mai mare parte a cadrului rezistent fusese deja acoperit cu baloturi din piei de animale, umplute cu cârpe, care să absoarbă impactul produs de orice proiectil aruncat de la înălţimea porţii fortificate atunci când construcţia avea să fie gata să intre în acţiune. În interior, atârnat de frânghii groase, se găsea butucul lung al berbecului.

Archelaus s-a oprit şi le-a vorbit oamenilor.

— Puneţi foc în cât mai multe locuri. Vreau ca berbecul să ia foc înainte să fim nevoiţi să ne retragem.

Mercenarii şi-au coborât scuturile şi lăncile şi s-au împrăştiat în jurul construcţiei, începând să adune cât mai multe lucruri care să ardă cu repeziciune în locurile în care intenţionau să pună focul. Cum aveau asupra lor cutii cu iască, fiecare s-a apucat să lovească bucăţi de cremene şi să sufle scânteile asupra iascăi.

Cato şi Archelaus au aşteptat cu armele pregătite, apoi prima dintre flăcările firave a crescut în intensitate şi imediat zona s-a luminat de alte mici focuri, iar fumul a început să se ridice răsucindu-se către cerul încă întunecat. Un moment, Cato a fost convins că structura acelei arme de asediu va fi cuprinsă curând de flăcări. Dar când focurile s-au stins, şi-a dat seama că apăruse ceva neaşteptat.

— Nu se aprinde, a spus el şi s-a dus spre structura berbecului, scoţându-şi sabia. A atins cu ea pieile de animale. Sunt umede… ba aş spune chiar că sunt îmbibate în apă. Întorcându-se către Archelaus, i-a zis: nu avem cum să-l incendiem. Distrugeţi legăturile.

Ofiţerul grec a dat din cap şi, trecând lancea în mâna cu care ţinea scutul, şi-a scos falcata şi le-a ordonat oamenilor lui:

— Folosiţi-vă de săbii! Tăiaţi frânghiile. Daţi foc tuturor materialelor depozitate.

Imediat după aceea, soldaţii au renunţat să mai aprindă berbecul şi s-au apucat să taie frânghiile groase cu care era suspendat. Au început să se audă loviturile înfundate ale săbiilor în cânepa răsucită a funiilor şi Cato şi-a impus să-şi ţină gura ca să poată acţiona mai iute. Însă noaptea era deja pe sfârşite şi-a dat el seama după ce a aruncat o privire spre cerul care se lumina deasupra coamelor de acoperişuri din Palmira.

În jurul lui, ultimii duşmani fuseseră ucişi ori puşi pe goană, astfel că nu se mai auzeau zăngănituri de armă în zona templului şi nici strigăte de luptă ori blesteme înfundate. Ici şi colo, mai rămăsese câte un om care gemea de durere, ori cerea cu glas jalnic să fie ajutat. Cato s-a întors la baricada distrusă şi a ciulit urechea în direcţia porţii de răsărit. A simţit o uşurare auzind zvon îndepărtat de luptă. Macro şi oamenii lui începuseră atacul şi, cu puţin noroc, aveau să pătrundă luptând în oraş.

Brusc, un strigăt de triumf şi o bufnitură înfundată i-au atras atenţia, iar când s-a întors a văzut că partea din spate a berbecului fusese desprinsă din frânghii şi căzuse la pământ. Oamenii lui Archelaus au sărit imediat cu săbiile asupra celorlalte frânghii de susţinere şi au început să lovească frenetic în ele. Dincolo de templu, din inima oraşului, au răsunat cornuri, scoţând sunete de alarmă adânci, menite să-i trezească şi să-i cheme pe soldaţii rebeli să îi încercuiască şi să-i măcelărească pe puţinii soldaţi din garda regală care avuseseră îndrăzneala de a declanşa acea incursiune împotriva armei de asalt a rebelilor.

— E vremea să ne retragem, a mormăit Archelaus. Duşmanii ar putea porni împotriva noastră dintr-un moment în altul.

Câteva clipe mai târziu, comandantul le-a ordonat oamenilor lui să părăsească incinta şi să se strângă în formaţie dincolo de rămăşiţele baricadei. Soldaţii au abandonat berbecul şi s-au grăbit înapoi spre agora. Cato a verificat imediat daunele pricinuite berbecului. Acesta rămăsese agăţat doar într-o frânghie, şi aia zdrenţuită de loviturile de sabie. În rest, flăcările lingeau mormane de fibre de cânepă şi lemn. A apreciat că pierderile îi vor întârzia pe rebeli cel puţin jumătate de zi. Nu era mult, dar asta avea să-i creeze ceva neplăceri prinţului Artaxes şi sprijinitorilor lui şi, pe de altă parte, avea să ridice moralul celor ce se adăposteau în citadelă.

— Prefect!

Cato s-a întors şi, în lumina slabă a zorilor, l-a văzut pe Archelaus făcându-i semn să se apropie. S-a îndepărtat de berbec şi s-a grăbit să se alăture mercenarilor. Zgomotul luptei ce se desfăşura la răsărit scăzuse puţin şi Cato s-a gândit plin de speranţă că asta însemna că Macro şi oamenii lui reuşiseră să pătrundă în oraş. Din cealaltă direcţie, strigătele rebelilor, urletele cornurilor şi răpăiala de tobe se auzeau tot mai aproape. Imediat ce şi ultimul dintre răniţi a fost ajutat să-şi reia locul în formaţie, comandantul a dat ordin de retragere. În rânduri strânse, mercenarii au mărşăluit cu pas egal, traversând agora şi îndreptându-se către citadelă. Acolo rămăsese o mică unitate din oameni ai gărzii regale ca să apere poarta împotriva vreunui atac-surpriză iniţiat de rebeli. Cato a dat din cap, apreciind ideea. Era de acord cu o asemenea măsură de

precauţie. Comandantul sintagmei erau un ofiţer capabil şi experimentat, nu era nicio îndoială.

Parcurseseră mai bine de jumătate din distanţa ce îi despărţea de poartă când la capătul îndepărtat al agorei au apărut primele întăriri ale rebelilor. Mereu alţii şi alţii pătrundeau pe străzile ce dădeau în piaţă şi, de aceea, comandantul le-a dat ordin mercenarilor să iuţească pasul. Aruncând o privire peste umăr, Cato şi-a dat seama că vor ajunge cu uşurinţă la poartă înainte ca rebelii să poată masa suficient de mulţi oameni ca să lanseze o şarjă împotriva mercenarilor ce se retrăgeau. Poarta avea să se închidă înainte să se întâmple acest lucru. Cu o senzaţie de gol în stomac, tânărul a înţeles că ea va fi închisă şi în faţa coloanei de sprijin care se apropia de citadelă.

— Archelaus! Trebuie să ne oprim.

— Să ne oprim? Grecul s-a întors şi l-a măsurat din priviri ca pe un nebun. A făcut apoi un gest din cap: În caz că nu ai observat…

— Trebuie să ţinem poarta deschisă. Să lăsăm loc de intrare pentru coloana de sprijin.

Archelaus s-a încruntat, apoi a şuierat printre dinţi:

— Ai dreptate. Vino cu mine.

Şi-au făcut loc printre rânduri până au ajuns la comandantul formaţiei.

— Hei! a strigat Archelaus. Trebuie să oprim marşul.

— Să ne oprim? s-a mirat comandantul, scuturând din cap. De ce?

Cato s-a apropiat de om.

— Trebuie să facem drum către citadelă pentru coloana de sprijin.

Omul a rămas un moment pe gânduri, apoi a făcut un gest de nemulţumire.

— Riscul e prea mare. Trebuie să avem grijă de oamenii noştri. Vor trebui ca apoi să lupte pentru a ajunge din nou la porţi.

— Ba nu! a strigat Cato. Nu-i putem abandona.

— Îmi pare rău, romanule.

— Du-te naibii! Am traversat deşertul ca să vă venim în ajutor. Pentru voi au murit mulţi soldaţi capabili, a zis prefectul

celei de-a Doua Ilire, silindu-se să-şi păstreze calmul şi a mormăit: nu vă este ruşine?

Înfuriat, comandantul s-a răsucit spre el, tulburând marşul soldaţilor lui, care au fost nevoiţi să-i ocolească pe cei doi ofiţeri.

— Ascultă, romanule, nu primesc ordine de la tine. Întâi de toate, mă interesează soarta oamenilor mei şi abia apoi a celui care m-a angajat. Dorinţele tale nu mă interesează.

Cato s-a uitat fix la el, în vreme ce se gândea cu febrilitate cum să procedeze ca să-l convingă pe comandantul mercenarilor să se răzgândească.

— Ascultă, aveţi nevoie de noi. Alţi o mie de oameni în garnizoana citadelei ar putea ajuta la supravieţuirea oamenilor de acolo până la sosirea generalului Longinus şi a armatei lui, altfel aţi putea pieri. Şi, presupunând că abandonezi acum coloana de sprijin, ce va zice Longinus când va afla asta? Se va răzbuna pe tine. În ambele cazuri, tot veţi muri dacă nu îi ajutaţi pe cei care vin în ajutor.

Apoi, Cato a arătat cu mâna spre poarta de răsărit.

Comandantul a strâns din dinţi, iar după o clipă a ridicat abătut din umeri.

— Prefect, s-ar părea că nu am scăpare. Prea bine. A inspirat şuierător, după care a răcnit. Staţi pe loc! Formaţi un şir de-a latul agorei! Răniţii să fie duşi în citadelă!

Mercenarii s-au oprit brusc, iar apoi, îndemnaţi de ofiţerii lor, s-au răspândit de-a latul spaţiului deschis şi s-au aşezat în formaţie cu faţa spre rebelii ce se năpusteau cu duiumul asupra lor. Au strâns rândurile până când scuturile li s-au suprapus, apoi au ridicat lăncile, rezemându-le mânerele de marginile scuturilor. În acest timp, duşmanii s-au apropiat şi mai mult. Cuprins de agitaţie, comandantul i-a făcut semn lui Archelaus.

— Ia zece oameni din rândul din spate. Găseşte coloana de sprijin şi spune-le să vină aici cât de curând. Eu voi păstra calea liberă atât cât voi putea, după care…

Cato l-a bătut pe Archelaus pe umăr înainte să aibă vreme să se răzgândească.

— Să mergem!

Mercenarii care alcătuiau micul grup s-au desprins din formaţie şi au pornit în fugă spre strada care ducea către poarta de răsărit. Rebelii au scos urale puternice în clipa când au

pornit şarja, azvârlindu-se către şirul subţire de mercenari greci înarmaţi cu lănci ucigătoare. Cato nu i-a luat în seamă, continuând să alerge pe strada care pleca de la citadelă şi mergea spre inima oraşului. Acea cale era largă şi degajată, iar în lumina difuză a zorilor a văzut cartierul cel mai sărac din Palmira întinzându-se în faţa lui. Au gonit în josul pantei, căutând precauţi din ochi semne că duşmanii ar fi pe aproape. Drumul a cotit puţin şi, după ce au dat colţul, Cato a văzut formele familiare ale scuturilor lungi ale legionarilor apropiindu-se de el. Nu şi-a putut reţine un chiot şi a fluturat sabia în semn de salut. Continuând să se apropie de coloana de sprijin, Archelaus şi ceilalţi i-au urmat exemplul.

Apoi Cato a observat arcaşii din faţa primei centurii a cohortei lui Macro. I-a văzut ridicându-şi arcurile, ochind şi slobozind o ploaie de săgeţi.

— La pământ! a strigat el spre Archelaus, adăpostindu-se înapoia scutului.

Mercenarii au procedat la fel, cu excepţia unuia care, holbându-se descumpănit la norul de săgeţi întunecate ce se îndreptau spre ei, a întârziat în executarea ordinului. Cu un sunet înfundat, o săgeată i-a străpuns gâtul, ieşindu-i prin ceafă. Omul a dus mâinile la săgeată, cu o expresie de groază, apoi a încercat să spună ceva, dar nu a reuşit să articuleze nicio vorbă, pentru că sângele l-a năpădit pe gură.

Cato şi-a desprins ochii de la muribund şi a strigat cât de tare a putut:

— Nu mai trageţi! Sunt prefectul Cato!

Alte şi alte săgeţi au zăngănit, lovindu-se de pavajul străzii sau de scuturi. Apoi s-a auzit un icnet şi romanul şi-a rotit privirea. L-a văzut pe Archelaus căzând pe spate, lovit de o săgeată în piept, puţin mai jos de umăr.

— Încetaţi tirul! a răcnit Cato cu disperare în glas.

CAPITOLUL 18

Macro a simţit o strânsoare rece la ceafă când a auzit strigătul lui Cato. Instantaneu, s-a răsucit şi a răcnit spre Balthus şi oamenii lui.

— Încetaţi! Nu mai trageţi! A făcut un gest disperat spre siluetele ce se adăposteau înapoia scuturilor rotunde. Sunt de partea noastră!

Balthus şi-a lăsat jos arcul şi a strigat un ordin către oamenii lui, care i-au dat imediat ascultare, slăbind corzile în care aveau deja săgeţile aşezate. Mulţumit că primejdia era îndepărtată, Macro şi-a croit drum prin rândurile din faţă şi a început să alerge la deal, către prietenul lui, dând în acelaşi timp ordin ca marşul să fie continuat înspre citadelă.

— Cato! Cato! Unde eşti, tinere?

Centurionul a rărit paşii când s-a apropiat de soldaţii care se ridicau precauţi din spatele scuturilor. Un om era întins la pământ, nemişcat, având gâtul străpuns de o săgeată. Un altul stătea pe pavaj, ţinându-se cu mâinile de corpul săgeţii care îi pătrunsese în coapsă. Un al treilea era rănit la umăr şi camarazii lui, care îi scoseseră deja săgeata, îl sprijineau ca să stea în picioare.

— Cato?

Cineva a întors faţa spre el, iar în lumina ce creştea Macro a simţit un val de uşurare când şi-a recunoscut prietenul. S-a silit să râdă.

— Era de bănuit că vei reuşi să te fereşti de săgeţile alea.

Expresia sumbră de pe chipul lui Cato nu s-a schimbat.

— E un miracol că nu am fost doborâţi până la ultimul.

— Mda, a zis Macro, făcând un gest cu mâna, nu ne prea aşteptam să întâlnim feţe prietenoase înainte de a ajunge la citadelă. În orice caz, după cum ştim cu toţii, pe întuneric e uşor să confunzi prietenii cu duşmanii.

Cato l-a privit cu răceală preţ de un moment, iar el a regretat amarnic vorbele rostite. A înaintat şi s-a aplecat spre mercenarul pe care îl ajuta amicul lui.

— Hai, că-l iau eu din partea cealaltă.

— Nu! Aşteaptă!

Însă Macro îşi petrecuse deja mâna pe sub braţul omului şi l-a ridicat dintr-o singură mişcare energică. Mercenarul a rămas în picioare şi a scos un geamăt de durere, iar în clipa aia romanul a văzut capătul săgeţii încă rămas în rană.

— Îmi pare rău, prietene. Nu am observat din capul locului.

Mercenarul şi-a încleştat dinţii şi şi-a dat ochii peste cap de la durerea sfâşietoare din umăr.

Cato a clătinat din cap.

— Grozavă treabă, domnule.

— N-am vrut decât să fiu de ajutor, a răspuns Macro pe un ton îmbufnat. Spune-mi mai bine cum stau lucrurile şi de ce eşti costumat aşa?

— Nu mă puteam strecura în Palmira în uniformă completă, nu crezi? Şi, oricum, a spus tânărul, privind în altă parte în timp ce îl sprijinea pe Archelaus, am vrut să mă asigur că veţi ajunge în siguranţă până la citadelă.

Macro s-a simţit foarte mişcat de grija prietenului său faţă de siguranţa coloanei, după care a fost cuprins de un val de ruşine. A încercat imediat să alunge acel sentiment ca să nu bage de seamă Cato. S-a întors cu spatele şi le-a dat ordin oamenilor din coloană să iuţească pasul, după care, mai sigur pe sine, i s-a adresat din nou:

— Grecii ăştia ai tăi par foarte tari. Sper că mai sunt şi alţii ca ei în citadelă.

— Nu sunt grecii mei. Oamenii ăştia sunt comandaţi de Archelaus, l-a lămurit tânărul, făcând semn din cap spre mercenarul pe care îl sprijinea.

— Aşadar, tu eşti Archelaus? Încântat să te cunosc, a zis centurionul şi a întins mâna, însă grecul, încă strângând din dinţi, a coborât ochii spre rană, apoi s-a uitat spre el cu sprâncenele ridicate întrebător.

— A, da. Îmi pare rău. Macro a surâs jenat. Cu toate astea, mă bucur să te cunosc.

Sub povara lui Archelaus, Cato a icnit.

— Acum, dacă tot aţi terminat cu formalităţile, să pornim spre citadelă.

— Da, sigur. Oamenii ăştia pot merge alături de noi.

Macro s-a uitat de-a lungul străzii, pentru că zgomotul luptei din agora ajungea până la ei.

— Ce se întâmplă acolo?

— Garda regelui ţine drumul liber pentru coloană, i-a explicat Cato. Dar trebuie să ne grăbim. Nu vor putea rezista multă vreme în faţa rebelilor.

Coloana a continuat să înainteze către locul dinspre care venea zvon de luptă. Când au pătruns în agora, Macro a aruncat privirea în dreapta şi a văzut şirul de mercenari greci cedând sub presiunea loviturilor date de duşmani peste barajul de scuturi. De pe zidurile citadelei se revărsa o adevărată ploaie de săgeţi, suliţe şi proiectile de balistă asupra hoardei de rebeli ce se năpustea spre ei, subţiindu-le rândurile.

— Nu vă opriţi! a strigat Macro la oamenii lui, care slăbiseră ritmul ca să se uite la acel spectacol. Nu suntem la circ! Mişcaţi-vă!

Coloana a înaintat cu paşi iuţi spre porţile deschise, iar Macro s-a dat la o parte ca să le facă loc soldaţilor să intre. Cato i-a lăsat pe doi dintre mercenarii greci să-l ajute pe Archelaus până la spital, după care s-a alăturat comandantului său. Imediat după ce legionarii au trecut de poartă, au urmat călăreţii: Balthus şi oamenii lui, apoi escadroanele din a Doua Iliră. Centurionul Parmenion mărşăluia în fruntea infanteriştilor auxiliari care alcătuiau ariergarda. Când l-a recunoscut, Cato i-a zâmbit şi l-a salutat.

— Mă bucur să te revăd, domnule.

— Am avut necazuri. Băieţii din a Zecea au dus mai tot greul. Ei au cucerit poarta şi au croit drumul printre rebeli. S-a uitat la Macro, apoi a continuat pe un ton de uşor reproş: au făcut o treabă bună.

Comandantul a ridicat din umeri.

— Bineînţeles, doar sunt legionari. Dar flăcăii din a Doua Iliră puteau face totul la fel de bine, a adăugat el cu tact. Şi am fost ajutaţi de Balthus şi oamenii lui. Un efort comun, al tuturor părţilor, eu aşa aş spune.

Cato s-a uitat la el şi i-a zâmbit.

— Ai devenit un adevărat diplomat.

— Diplomat? s-a mirat Macro, încruntându-se. Lasă prostiile. Asta e pentru cei care poartă togă. Mie îmi lipsesc limba dulce şi priceperea de a-i pupa în fund pe unii.

Tânărul a pufnit în râs.

— O imagine foarte neplăcută, dacă-mi permiţi să-ţi spun.

Macro l-a lovit în glumă cu pumnul în umăr.

— Bine. Hai să lăsăm baltă subiectul ăsta, de acord? Nu prea e nici momentul, nici locul pentru vorbe de duh.

— Cum spui, domnule.

Macro tocmai se pregătea să-i răspundă, când s-a auzit un cor de urale dinspre rândurile duşmane. Cei trei ofiţeri s-au întors şi au văzut că flancul drept al mercenarilor se destrămase în faţa presiunii neîncetate exercitate de rebeli. Câţiva dintre ei pătrunseseră şi acum îi loveau nemilos pe greci. Mulţi alţii înaintau, profitând de moment, şi Cato a observat că pe oamenii din garda regală îi păştea pericolul de a fi respinşi, înconjuraţi şi măcelăriţi. Cu ochi experimentaţi, Macro a evaluat situaţia imediat.

— Cato, adu-ţi băieţii să acopere breşa formată. Neîntârziat!

— Am înţeles. Prefectul a făcut un semn din cap şi a parcurs alergând distanţa scurtă ce îl separa de flancul coloanei, care continua să mărşăluiască spre poarta citadelei. A Doua Iliră! Stai! La dreapta! Lunile de instrucţie intensă efectuată sub comanda lui Macro şi a lui Cato au dat roade, iar cohorta a trecut de la coloană la şir în câteva clipe. Tânărul s-a oprit să-şi tragă răsuflarea şi a strigat ordinul: desfaceţi rândurile de la jumătatea centuriei!

Oamenii s-au dat deoparte ca să creeze spaţii libere printre şiruri, iar când au încheiat manevra, prefectul a scos sabia şi a rotit-o spre linia grecilor care cedase.

— Înainte!

A Doua Iliră a traversat agora cu pas măsurat, apropiindu-se de mercenari şi având rândurile aranjate atent de ofiţeri. Comandantul sintagmei a aruncat o privire în urmă şi i-a văzut pe auxiliari venind în sprijinul lui. A observat şi spaţiile libere din şir şi a priceput imediat intenţia lui Cato. Întorcându-se din nou către oamenii lui, şi-a dus o mână pâlnie la gură şi a răcnit:

— Retrageţi-vă! Retragerea spre citadelă!

Mercenarii au început să fugă din faţa rebelilor, lovind sălbatic cu lăncile ca să creeze un spaţiu liber între ei şi duşmani. Imediat ce au scăpat de inamici, câţiva dintre greci s-au întors şi au luat-o la goană spre oamenii lui Cato, primejduind viaţa camarazilor mai lenţi, în vreme ce rebelii au pătruns în spaţiile goale apărute în şirul ce se fragmenta cu repeziciune. Câţiva au fost izolaţi şi copleşiţi numeric, trezindu-se atacaţi din toate părţile, şi au început să se rotească disperaţi

încercând să blocheze loviturile date de rebeli. În mod inevitabil, câte-o lamă de sabie ţâşnea din întuneric şi, după ce se vedea împins înapoi din cauza vreunei răni, omul era doborât la pământ şi măcelărit cu o ploaie de lovituri. Primii dintre mercenari au ajuns la şirul de romani ce se apropia şi au trecut rapid prin spaţiile libere. Cato şi-a scos sabia din nou şi a ocupat un loc alături de Parmenion, în mijlocul lor. În timp ce înaintau pe pavajul agorei, tânărul a privit în ambele părţi, cântărind momentul acţiunii. După ce prin spaţiile goale a trecut şi ultimul dintre mercenari, a dat un ordin scurt.

— Strângeţi rândurile!

Oamenii din spate s-au rotit şi au înaintat, completând spaţiile libere, iar în acest timp rebelii goneau spre ei.

— Scuturile în faţă! a strigat Cato, cu puţin înainte de momentul ciocnirii, şi imediat după aceea scuturile late ale auxiliarilor s-au rotit, primindu-i pe rebeli cu un zid compact, presărat cu ghinturi sclipitoare. Vârfurile ascuţite ale săbiilor luceau orbitor, punctând şirul de scuturi. La vederea acestui zid, rebelii au şovăit un moment, iar şarja şi-a pierdut imediat din entuziasm. Cele două şiruri s-au unit într-un val rostogolitor, când scuturile s-au izbit unul de altul, iar săbiile au lovit în lemnul acoperit de piele sau în lamele săbiilor celor care parau loviturile. Cato s-a ghemuit în spatele scutului de împrumut şi apoi şi-a încordat muşchii picioarelor. O lovitură a bufnit peste marginea scutului, care l-a lovit în coif. Preţ de o frântură de secundă, a văzut alb înaintea ochilor, s-a simţit orbit, dar a împuns cu sabia. Nu a simţit niciun contact, de aceea şi-a retras imediat braţul cu arma, înainte ca vreun rebel să aibă timp să lovească prin spaţiul rămas deschis. De o parte şi de alta, cei prinşi în bătălie icneau în timp ce dădeau lovituri, unii scoteau strigăte guturale de luptă, insulte ori de sfidare. Printre ele se amestecau icnetele şi gemetele celor răniţi sau muribunzi. Cato s-a concentrat ca să-şi păstreze poziţia din primul rând al cohortei sale, ştiind prea bine că atâta vreme cât linia aceea rezista, a Doua Iliră nu va da înapoi, în ciuda confruntării inegale. Asaltul rebelilor oprise înaintarea romanilor, iar acum aceştia stăteau pe loc, cu picioarele bine înfipte în pământ, lovind cu scuturile şi străpungând cu săbiile orice duşman care se aventura să atace şi se apropia prea mult. În lumina ce sporea, Cato a observat sclipirea unei lame de sabie ridicându-

se în faţa scutului său şi, în mod instinctiv, a ridicat arma ca să pareze lovitura. O clipă mai apoi, vârful greu al unei falcata s-a izbit de sabia lui scurtă, împingându-i-o în jos. A simţit că-i amorţeşte braţul şi a strâns pumnul cu toată tăria ca să nu o scape din mână. Falcata s-a ridicat din nou, însoţită de un răcnet de triumf din partea rebelului care mânuia arma. De această dată, Cato a reuşit să-şi ridice scutul şi l-a împins în faţă ca să pareze lovitura de sabie, timp în care a încercat să secere piciorul atacatorului printr-o mişcare. Lovitura a nimerit, dar, în acelaşi timp, scutul ridicat deasupra capului a scos un zăngănit şi l-a izbit în coif. În momentul în care a căzut într-un genunchi, l-a auzit pe rebel urlând de durere şi tânărul prefect a văzut că tăişul sabiei pătrunsese adânc în carnea coapsei omului, retezându-i muşchii până la os. Rebelul s-a retras şi s-a năruit la pământ, lăsând arma să-i scape din mână, apucându-se cu palmele de rană şi încercând să oprească sângerarea. Pe urmă, în faţa lui a apărut un alt duşman, iar el l-a pierdut din ochi pe cel pe care îl doborâse.

Apoi s-a simţit prins de braţul cuiva care l-a ridicat în picioare, trăgându-l înspre formaţia romană. Cato a privit în jur şi l-a văzut pe Parmenion.

— Eşti rănit prefect?

— Nu.

Acesta din urmă a făcut un gest, apoi şi-a aplecat capul într-o parte, ca să evite o lovitură de lance. Cato a izbit cu sabia în mânerul ei, doborând-o la pământ, iar apoi a lovit mâna care ţinea arma, sfărâmând falangele şi retezând tendoane, astfel încât degetele care o ţineau i-au dat drumul la pământ, lipsite de nervi.

— Cedaţi teren! a ordonat Cato. Parmenion, stabileşte ritmul!

— Unu! a strigat Parmenion, iar oamenii din cohortă s-au retras un pas. Doi! Unu! Doi!

Soldaţii din a Doua Iliră s-au retras treptat spre citadelă, iar Cato şi-a făcut drum printre şiruri, ajungând alături de purtătorul de stindard. Ca executare, retragerea reprezenta una dintre cele mai dificile manevre. Dacă formaţia dădea dovadă de momente de şovăială ori se destrăma, rebelii din Palmira îi puteau hăcui pe soldaţi. Prefectul şi-a dat seama că ultimii mercenari pătrunseseră deja în citadelă, iar Macro stătea singur

sub arcada masivă de piatră, făcându-i semn să se apropie. Alături de el, Parmenion a continuat să stabilească ritmul paşilor, iar cohorta s-a retras încet spre poartă. Flancul stâng era apărat de zidul înalt şi de arcaşii şi aruncătorii de suliţă care îi loveau pe rebeli de sus. Însă partea dreaptă a şirului avea să se plieze curând, astfel că rebelii se puteau revărsa pe după marginea lui, înconjurându-i astfel pe romani, aşa cum procedaseră mai devreme cu mercenarii greci.

— Parmenion! La mine!

Imediat ce adjunctul a ajuns alături de el, Cato a făcut semn către flancul drept.

— O să preiau comanda centuriei din flanc. După ce partea stângă a şirului ajunge la poartă, duci oamenii înăuntru câte o centurie după alta. Eu vă acopăr până ne vine rândul.

— Am înţeles, a spus Parmenion. Noroc, domnule!

— Mulţumesc, voi avea nevoie.

Cato a fugit prin spatele cohortei până a ajuns la prima centurie, alcătuită din oameni aleşi pe sprânceană. Comandantul lor, centurionul Metellus, l-a salutat de cum l-a văzut.

— S-au încins lucrurile, domnule.

— Şi vor da în clocot, i-a răspuns el, surâzând sumbru. Va trebui să acoperim retragerea oamenilor pe poartă. Când dau ordin, vreau ca prima cohortă să alcătuiască un pinten. Ne vom deplasa spre poartă şi vom rezista în faţa ei până când restul oamenilor ajung înăuntru.

— Am înţeles, domnule, i-a răspuns cu calm centurionul Metellus. Băieţii mei nu vă vor dezamăgi.

Cato a zâmbit.

— Sunt convins.

A aruncat o privire în jur şi a văzut că şi ultimii oameni răniţi, precum şi trupele călări ce primiseră misiunea de a-i proteja pătrundeau pe poartă, iar auxiliarii se retrăgeau spre citadelă. Sosise momentul ca prima centurie să se îndepărteze de clădirile din partea dreaptă, deschizând drumul pentru ca rebelii să le ajungă în flanc. Cato i-a făcut un semn centurionului Metellus.

— Dă ordinul!

Omul şi-a umplut plămânii cu aer şi a urlat cât de tare a putut:

— Prima centurie să formeze un pinten! Şi-a tras sufletul, a numărat în gând până la trei şi a urmat: executaţi manevra!

Imediat după aceea, secţiunile de flanc s-au strâns, formând a doua şi a treia latură, iar apoi auxiliarii s-au aşezat cu faţa spre exterior, astfel încât pintenul prezenta scuturi pe toate cele trei laturi. Rebelii au năvălit în spaţiile libere şi s-au răspândit în jurul centuriei lui Metellus, lovind şi împungând în scuturi.

— Prima centurie! Înaintaţi către poartă!

În timp ce Metellus ţinea ritmul paşilor, formaţia în pinten a traversat agora înconjurată de rebeli, care strigau entuziasmaţi şi triumfători, ca nişte animale care simt că prada o să le cadă curând în colţi. Aşa cum spera Cato, presiunea asupra altor centurii a slăbit, iar acestea au început să se retragă pe poartă fără a întâmpina dificultăţi, în vreme ce rebelii şi-au îndreptat furia asupra unităţii care mai rămăsese în agora şi care îşi croia drum cu forţa prin mulţime. Privind peste şirurile strânse ale auxiliarilor, Cato a văzut că majoritatea răzvrătiţilor ce îi înconjurau aveau asupra lor arme uşoare. Până în acel moment doar o mică parte dintre soldaţii din trupele regulate ale lui Artaxes ajunseseră la locul bătăliei, însă, brusc, în piaţă a răsunat un sunet de corn, iar prefectul a privit roată şi a văzut o coloană de soldaţi apărând în latura cealaltă. Aceştia au pornit imediat în fugă, îndreptându-se către zona din faţa porţii, unde se purta lupta.

— Trebuie să iuţim pasul, a decis Cato. Metellus!

— I-am văzut, domnule, i-a răspuns acesta, apoi a strigat spre oamenii lui, ceva mai susţinut: Unu! Doi!

Cato a constatat că se aflau la cel mult cincisprezece metri de poartă. Macro se retrăsese pe sub arcadă, iar tânărul i-a văzut creasta transversală printre legionarii ce se aşezaseră într-o formaţie strânsă în interiorul citadelei. Pe zidurile de deasupra lor, arcaşii îşi îndreptaseră atenţia asupra noii coloane de duşmani care traversa în iureş agora. Săgeţile întunecate au izbit pietrele de pavaj ori au spintecat scuturi, unele dintre ele au doborât oameni care alergau să taie calea de retragere a ultimei centurii romane.

Presiunea exercitată de masa compactă de rebeli din afara formaţiei în pinten începuse să-şi facă simţit efectul, pentru că auxiliarii s-au deplasat deja mai încet, întrucât trebuiau să lovească puternic cu scuturile şi să împungă cu săbiile în

vălmăşagul de trupuri din jur. Brusc, un rebel s-a dovedit mai cutezător decât ceilalţi şi a prins partea superioară a scutului unui om din apropierea lui Cato. Auxiliarul nu a reuşit să-i reteze degetele rebelului, iar acesta l-a tras cu sălbăticie în jos, făcând ca marginea inferioară să îl lovească pe primul în fluierele picioarelor. Omul a icnit de durere, iar în acel moment de şovăială un alt răzvrătit a aruncat o lance în gâtul lui. Vârful a străpuns eşarfa de pânză de la gât şi a ieşit pe sub garda de gât a coifului. Imediat ce auxiliarul s-a prăbuşit în genunchi, lăncierul a sărit în faţă, drept în spaţiul rămas liber.

— Nu, nu se poate aşa ceva! a mârâit Cato şi a parcurs în grabă cei câţiva paşi care îl despărţeau de rebel şi, după ce s-a opintit să împingă scutul ce îi fusese lovit de o lance, al cărei vârf a alunecat pe suprafaţa lui curbată, s-a izbit de om, aruncându-l de-a berbeleacul înapoi în mulţime. Cato s-a oprit la acelaşi nivel cu auxiliarii aflaţi de o parte şi de alta a lui, ocupând locul soldatului căzut. Inima îi gonea nebuneşte, bătându-i în piept ca o tobă. A inspirat adânc şi a strigat cu forţă: continuaţi deplasarea! Dacă ne oprim, vom muri!

Oamenii din vârful pintenului au pornit din nou să împingă, izbind cu scuturile şi împungând sau tăind în dreapta şi-n stânga cu săbiile scurte. Au câştigat probabil aproape zece paşi, după care formaţia s-a împotmolit, la o distanţă înfiorător de mică de poartă, moment în care primii dintre soldaţii rebeli proaspăt apăruţi au ajuns la locul bătăliei şi s-au apropiat cu forţa de romani. Apoi, Cato şi-a dat seama cu claritate că prima centurie nu va reuşi să mai înainteze spre poartă. A izbit cu scutul în faţă, apoi a descris un arc de cerc cu sabia şi abia după aceea a îndrăznit să arunce o privire spre poarta aflată la doar câţiva paşi. Aceasta era încă deschisă, dar câţiva rebeli se îndreptau deja spre ea, simţind că pot profita de acel prilej pentru a pătrunde în citadelă.

— Închideţi poarta! a răcnit Cato, simţind o arsură pe gâtlejul uscat.

— Macro, salvează-te! Închide poarta!

O lovitură primită în scut l-a aruncat în spate, dezechilibrându-l, iar după aceea, cu o limpezime glacială, a hotărât să ucidă cât mai mulţi duşmani înainte de a fi doborât.

— Ticăloşilor! a şuierat el printre dinţii încleştaţi. Apoi a strâns şi mai tare mânerul sabiei între degete şi s-a azvârlit

înapoi în rând, lovind cu ea spre capetele duşmanilor din faţa lui. A tras aer în piept şi a urlat: A Doua Iliră! A Doua Iliră!

Oamenii din jurul lui au preluat strigătul lui şi au continuat să lupte. Strânsă din toate părţile, formaţia în pinten a devenit un oval, oamenii rămânând strânşi în jurul stindardului, atacaţi fiind de rebelii abia sosiţi. Auxiliarii erau egalaţi numeric şi ca forţă de rebeli şi au început să cadă în număr tot mai mare. Romanii se împiedicau de cadavrele camarazilor, strângeau rândurile şi respirau cu greutate, simţind că braţele şi picioarele le ardeau de epuizare şi trebuiau să se şteargă la ochi de sângele împroşcat şi să cedeze teren în faţa duşmanilor.

Cato a simţit o lovitură şi în acelaşi timp arsură în braţul cu care ţinea scutul. Văzu apoi lama unei falcata retrăgându-se după ce îl împunsese în braţ, puţin mai jos de cămaşa de zale. A scrâşnit din dinţi şi a lăsat să-i scape un geamăt puternic de durere şi mânie, rotindu-se uşor în momentul când a izbit de sus în jos lama sabiei rebelului, smulgându-i-o din mână. Apoi a schimbat direcţia de mişcare a armei, făcând-o să descrie un arc spre pieptul omului, sfârtecându-i tunica uşoară şi carnea şi scoţând la iveală o dungă de un roşu aprins.

Dinspre poartă s-a auzit un muget puternic şi prefectul a făcut un pas înapoi, coborând scutul, pentru că i se scurgeau şi ultimele rezerve de putere din braţul stâng. Şi-a îndreptat ochii într-o parte şi a văzut o coloană compactă de legionari năvălind pe poarta citadelei. În fruntea lor se afla Macro, slobozindu-şi strigătul de luptă. Legionarii în armuri grele au trecut prin forţă de şirul dezlânat de rebeli din apropierea porţii, iar apoi şi-au croit un drum de sânge prin cei care împresuraseră micul grup de auxiliari rămaşi în viaţă. Ferocitatea atacului i-a năucit pe rebeli vreme de câteva momente, iar Cato a profitat de ocazie ca să-şi mobilizeze oamenii.

— La mine! Pe aici!

A coborât sabia şi a izbit cu scutul în rândurile tot mai subţiri de duşmani ce îl despărţeau de Macro. La capătul puterilor, auxiliarii au scos urale chinuite şi l-au urmat, lovind cu furie în duşmani în timp ce-şi croiau drum către camarazii lor legionari. Folosindu-şi scutul, Cato l-a lovit brusc în coaste pe un rebel, azvârlindu-l la pământ, iar apoi a văzut un alt răzvrătit cu spatele spre el. A împuns cu sabia, străpungându-l ceva mai jos de umăr. În timp ce lama lui pătrundea în corpul duşmanului,

vârful unei alte săbii a apărut în mijlocul spatelui. Cato şi-a smuls arma, iar rebelul mort a căzut, greutatea lui făcându-l să se smulgă din cealaltă sabie, şi atunci l-a văzut pe Macro, cu ochi fioroşi, stropit de sânge şi rânjind ca un dement.

— Aha, deci aici erai! Hai, băiete, du-ţi oamenii spre poartă. O să continuăm noi lupta.

Cato a confirmat primirea ordinului cu o înclinare a capului, apoi şi-a îndrumat oamenii, iar legionarii lui Macro au făcut loc de o parte şi de alta reţinându-i sau respingându-i pe duşmani. Epuizaţi, auxiliarii au pătruns cu paşi nesiguri pe poartă şi s-au prăbuşit ori s-au ghemuit lângă ziduri. Cato a intrat ultimul şi a rămas să urmărească felul în care legionarii s-au retras într-o ordine aproape desăvârşită, presaţi fiind totuşi de rebelii amarnic de furioşi, care acum strigau de furie şi frustrare că auxiliarii scăpaseră cu viaţă din ghearele lor. Soldaţii s-au retras pe sub arcadă, iar zăngănitul săbiilor a fost amplificat de ecoul stârnit de ziduri.

— Pregătiţi-vă pentru închiderea porţilor! a strigat Macro peste umăr, iar grupurile de legionari care stăteau înapoia uşilor masive şi-au lipit umerii de ele şi şi-au încordat muşchii picioarelor, proptindu-se mai bine în dalele de pavaj. Imediat ce el şi ultimii legionari au pătruns în citadelă, s-a auzit ordinul:

— Închideţi poarta!

Cu icnete, legionarii s-au opintit în canaturi, iar acestea au început să se mişte în ţâţâni, scârţâind. Spaţiul dintre canaturi s-a redus treptat până când a rămas doar Macro să lovească spre rebeli cu sabia, aruncându-le în faţă insulte şi cuvinte de sfidare. Temându-se că prietenul lui va fi prins între canaturi, Cato şi-a scos sabia din teacă şi s-a năpustit înainte ca să-l prindă pe Macro de cuirasă şi să-l tragă înapoi cu toată puterea. Rotind ameninţător sabia şi retrăgându-se din faţa duşmanilor, centurionul a strigat:

— Hei, ce naiba? Ce ai de gând să faci?

Apoi canaturile s-au lipit cu un bufnet răsunător, iar legionarii au aşezat drugul de blocare în lăcaşul său.

Răcnetele rebelilor au amuţit brusc, iar în jurul lui Cato s-au auzit doar gâfâielile şuierătoare ale soldaţilor. În cele din urmă, a slăbit strânsoarea asupra mânerului de scut, care a alunecat la pământ şi a scos un zăngănit puternic. A dat drumul şi cuirasei prietenului său, care s-a întors şi a pufnit, umflându-şi obrajii.

S-au privit preţ de câteva clipe, apoi au izbucnit în râs, încântaţi şi în acelaşi timp surprinşi că rămăseseră în viaţă. Macro şi-a vârât sabia în teacă şi a arătat cu degetul spre poartă.

— Gata, a mers cât s-a putut de bine.

Cato a zâmbit o clipă, după care şi-a dat seama că în jur se aflau supravieţuitorii din centuria lui Metellus, plini de sânge şi zdrobiţi, având putere doar cât să mai stea în picioare.

— Se putea şi mai rău, a spus el încet.

— Da, a întărit Macro, şi zâmbetul i s-a stins pe buze. Cu toate astea, am reuşit. Acum, după sosirea noastră aici, viaţa a devenit ceva mai grea pentru acel prinţ, Artaxes. Şi-a aruncat ochii spre braţul tânărului şi a văzut că sângele îi picura din vârfurile degetelor. Ar trebui să te ocupi de rana aia. Pe urmă, ne vom prezenta la ambasador.

— Am înţeles. După ce restul răniţilor vor ajunge la spital. Înainte de a se întoarce ca să dea ordinele necesare, Cato a rămas puţin nemişcat şi s-a uitat ţintă la mai vârstnicul lui prieten. De ce ai făcut asta?

— Ce anume?

— De ce te-ai întors după noi?

Macro a încercat să evite un răspuns direct.

— Şi aşa suntem puţini. Nu-mi pot permite să pierd o centurie de oameni destoinici, chiar dacă se cheamă auxiliari. De-asta. Şi, în orice caz, nu pentru asta există prieteni? Şi tu ai fi procedat la fel ca să mă salvezi.

Cato a confirmat din cap, dar nu şi-a putut reprima un zâmbet când s-a retras un pas, strâmbându-se de mirosul pe care îl emana amicul lui.

— Bine, dar dacă nu te cureţi de murdăria de pe tine o să mă gândesc de două ori înainte de a-ţi întoarce serviciul.

— Ha-ha. De acord, dar acum ce-ar fi să o ştergi spre spital până nu-ţi mai fac şi eu vreo rană?

CAPITOLUL 19

Spitalul era ticsit de răniţi. Chiar şi colonada din afara camerelor rezervate răniţilor era populată de oameni stând rezemaţi de ziduri ori zăcând întinşi direct pe pământ. Puţinele ordonanţe medicale erau copleşite de numărul suferinzilor din rândul gărzii regelui şi al coloanei de sprijin. Chirurgul legiunii, aflat acolo, a evaluat starea fiecărui om, iar aceia care nu mai puteau fi ajutaţi au fost duşi în cealaltă latură a curţii, într-o cămăruţă dintr-un colţ. În timp ce l-a aşezat cu atenţie pe unul dintre oamenii săi pe pământ, pentru a fi examinat de chirurg, Cato a făcut un semn din cap către cămăruţă.

— Ce se întâmplă cu cei duşi acolo?

Chirurgul s-a uitat scurt la el şi, cu o privire plină de subînţeles, i-a răspuns:

— Sunt ajutaţi să scape de dureri.

— Aha… Am înţeles.

Neliniştit, Cato şi-a îndreptat ochii spre omul rănit. O lance găsise un punct slab în armura lui de zale şi îi străpunsese stomacul. Duhoarea emanată de intestinele lui sfârtecate se răspândea în jur, provocându-i tânărului o stare de rău. Omul ţinea ochii strâns închişi şi gemea neîncetat, ţinându-se cu ambele mâini de locul rănit. Cato şi-a întors privirea spre doctor şi a văzut o expresie trecătoare de milă şi resemnare pe faţa lui. Apoi i-a spus:

— Vă încredinţez, domnule, puţină durere, apoi totul se termină.

Cato nu s-a arătat tocmai liniştit de asigurările chirurgului şi s-a îndepărtat de omul rănit, simţindu-se neajutorat şi ruşinat. Doctorul i-a chemat pe îngrijitorii care se ocupau de brancardă şi a arătat spre omul rănit.

— Caz special, a spus el cu calm, după care s-a aplecat deasupra rănitului şi l-a strâns uşor de umăr. Prietene, ne vom ocupa imediat de tine. O să te odihneşti, iar durerea va dispărea.

S-a ridicat şi le-a dat voie ordonanţelor să îl mute pe om pe targă. Aceştia l-au ridicat pe rănit şi au plecat cu el. S-a întors spre Cato şi şi-a plecat capul ca să-i vadă rana de la braţ.

— Ia să vedem.

— Nu e grav, a spus Cato, alarmat. Superficială.

— Lăsaţi-mă pe mine să apreciez asta. Staţi liniştit şi daţi-mi voie să văd.

Omul a ridicat cu atenţie cămaşa de zale şi mâneca tunicii până la umăr şi a cercetat îndeaproape tăietura, pipăind uşor cu mâna cealaltă. Cato a scrâşnit din dinţi şi a rămas cu privirea aţintită înainte până când chirurgul i-a eliberat braţul.

— Rana e destul de curată. Se va vindeca după câteva suturi.

— Suturi?

— Da, nişte cusături… Chirurgul l-a bătut pe umăr şi a făcut un gest către capătul coridorului. Am acolo o persoană fermecătoare care te va îngriji.

— Ne-am întâlnit deja, a murmurat Cato.

— Foarte bine. Să nu te deranjeze faptul că e femeie. Am auzit că e mai destoinică decât toate celelalte ordonanţe laolaltă.

— Mi se pare normal. Cato a dat din cap către doctor, iar acesta s-a îndepărtat în grabă ca să se ocupe şi de alţi suferinzi.

Nu tocmai încântat de perspectiva de a o revedea pe fiica ambasadorului, care îi demonstrase deja ce limbă ascuţită avea, Cato a pornit pe coridor. Când a intrat în încăpere, razele soarelui de dimineaţă pătrundeau prin două ferestre înalte, scăldând interiorul într-o lumină aurie. Iulia îl bandaja la cap pe un auxiliar.

— O să mă ocup şi de tine peste câteva momente, a spus ea cu glas obosit, fără să ridice ochii de la pacient. Aşteaptă lângă uşă.

Nemulţumit de întârziere, Cato a ezitat câteva clipe. Trebuia să ajungă la Macro, ca să stea de vorbă cu ambasadorul. Pe de altă parte, abia aştepta să plece din preajma acelei femei dominatoare. Arăta ca un exemplar tipic al clasei din care provenea: autoritară, arogantă şi ferm convinsă că toţi i se vor supune de îndată. Se simţea îndemnat să aibă resentimente faţă de ea. A inspirat adânc să se calmeze, a intrat în încăpere şi s-a aşezat pe banca din faţa uşii. Fiica ambasadorului nu şi-a ridicat privirea, continuând să se ocupe de bolnav, apoi a tăiat capetele bandajului.

— Gata! a zis ea şi a făcut un pas înapoi să se adreseze soldatului. O să ai nevoie de o zi sau două de odihnă.

Auxiliarul a râs.

— Tare-aş vrea eu, doamna mea. Dar mă îndoiesc că prefectul îmi va îngădui asta. E nemilos.

— Nemilos? a întrebat Iulia. El?

— Da, doamnă! Ne mână ca pe sclavi încă de când am plecat din Antiohia. Pare cam copilăros la faţă, dar dincolo de asta e un tică…

Cato şi-a dres glasul cu putere, ceea ce i-a făcut pe cei doi să-şi întoarcă ochii spre el. Auxiliarul a sărit în picioare instantaneu, rămânând în poziţie de drepţi şi privind fix spre un punct aflat la câţiva centimetri deasupra capului prefectului. A deschis gura, după care a închis-o, muşcându-şi buzele şi aşteptând tirada ce avea să urmeze. Tânărul l-a privit atent vreme de câteva momente, fără nicio expresie pe faţă. Apoi şi-a îndreptat ochii spre femeie.

— Ai terminat cu acest om?

— Da, prefect Cato. Întrebarea este dacă tu ai terminat cu el…

— E soldat şi îşi va face datoria aşa cum socotesc eu de cuviinţă, doamnă.

— Însă doar când se va restabili, da?

Cato s-a încruntat.

— Eu voi hotărî acest lucru. Soldat, eşti liber. Întoarce-te la centuria ta.

— Am înţeles.

Auxiliarul a salutat şi a ieşit cu pas de marş din cameră, dispărând din ochii comandantului său cât de repede a fost în stare. Imediat ce a plecat, Cato a rămas să aştepte pe bancă. Iulia s-a uitat la el o clipă, apoi, pierzându-şi răbdarea, şi-a pus mâinile în şolduri.

— Ei, de data asta ce mai e?

— Rană de sabie.

Şi Cato a arătat spre dâra de sânge de pe braţ.

— Atunci, vino mai aproape, i-a răspuns ea cu un aer distant. La lumină, ca să văd bine. Prefect, nu mă face să-mi pierd timpul. Mai sunt şi alţii care au nevoie de ajutorul meu.

Şi pe ei îi tratezi cu bunăvoinţă, a gândit iritat Cato, când s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre ea. Fiica ambasadorului l-a prins de cot şi l-a făcut să se răsucească spre razele de lumină ce pătrundeau pe fereastră.

A examinat rana în câteva clipe.

— S-ar părea că vrei să-ţi pierzi braţul ăsta bucată cu bucată.

Cato a strâns din buze, iar încruntătura de pe frunte s-a adâncit. Iulia a ridicat ochii spre chipul lui şi el şi-a dat seama că încerca să-şi reţină râsul şi dorinţa de a-l lua peste picior.

A pufnit cu amărăciune:

— Doamna mea, orice soldat se aşteaptă să fie rănit. Fie că e soldat de rând, ca acel om, fie că e ofiţer. Asta ne e datoria. Nu e vorba de ceva cu care a fost învăţată o doamnă cu o creştere aleasă. Cato a rostit aceste cuvinte înainte de a-şi da seama cât de nepoliticos sunau ele. Iulia a făcut ochii mari, după care i-a răspuns pe un ton rece şi distant.

— Prefect, îmi cunosc îndatoririle. Iar în ultimele zile am ajuns să văd mai multe feluri de răni decât mi-aş dori. Ţi-aş rămâne îndatorată dacă ai ţine seama de asta.

Ochii li s-au întâlnit, iar Cato i-a aruncat o privire pe care o păstra de obicei pentru a-i băga în sperieţi pe cei proaspăt recrutaţi, până când Iulia a cedat, întorcându-şi ochii spre rană.

— E o rană superficială. Mi se pare destul de curată, dar o s-o spăl şi o s-o cos.

A luat de pe masă un vas cu apă şi o cârpă umedă, pe care a stors-o bine şi s-a plecat apoi asupra rănii.

— Ei, acum e acum. Ştii deja cum stau lucrurile. O să fie dureros, dar un bărbat nemilos ca tine e mai presus de durere…

De furie, Cato a roşit, dar a refuzat să reacţioneze la înţepăturile ei.

— Trebuie să merg în faţa tatălui tău ca să-i prezint raportul. De aceea, ţi-aş fi recunoscător, doamnă, dacă ai termina cât mai curând de bandajat rana ca să mă pot întoarce la treburile mele.

— Prea bine, a spus Iulia încet.

A pregătit un ac şi fir şi s-a apucat de lucru imediat, trecând acul prin pielea lui Cato şi cosând încetul cu încetul rana, făcând-o să stea închisă, până când din ea n-a mai rămas decât o linie groasă de culoare vineţie şi un fir plin de sânge. În ciuda durerii, Cato a rămas cu privirea aţintită spre uşă, ţinându-şi dinţii încleştaţi de durere. În cele din urmă, Iulia şi-a încheiat treaba şi a înnodat firul trăgând ferm de capetele aţei. Gata, prefect!

Cato a făcut un gest din cap şi i-a mulţumit, apoi s-a întors şi a pornit spre uşă, fericit că putea în sfârşit să pună ceva distanţă între el şi acea femeie. Când a ajuns la uşă, ea i-a spus.

— Ne vedem la următoarea rană, da?

— Hm, a reuşit să mormăie Cato, după care a părăsit încăperea şi a ieşit pe coridor.

Afară, chirurgul pregătea un grup de oameni care să se ducă după porţia de apă şi de hrană pentru pacienţi. Când l-a văzut pe Cato apropiindu-se, a înălţat ochii spre el şi, ridicând o sprânceană, l-a întrebat:

— Acum vă simţiţi mai bine, domnule?

— Mai bine? a întrebat Cato şi s-a oprit. Nicidecum. E o rană de sabie, nu o răceală oarecare.

— Cu toate astea, a continuat doctorul, o femeie ca ea se pricepe să facă orice bărbat să uite de durere.

— A, desigur, a confirmat Cato, cu un zâmbet de amărăciune. De-abia aşteptam să plec de acolo.

Chirurgul l-a privit cu un aer încurcat.

— N-am sugerat că…

Însă Cato se îndepărtase deja hotărât, cu o încruntătură neînduplecată pe faţă, în timp ce analiza perspectiva de a rămâne consemnat în citadelă în tovărăşia fiicei îngâmfate şi enervante a ambasadorului, o reprezentantă a aristocraţiei Romei. Şi, ca şi cum purtarea ei trufaşă nu ar fi fost de ajuns de supărătoare, avea o înfăţişare ce nu putea sluji decât ca element perturbator pentru ofiţerii şi liderii politici strânşi în citadelă. Gândul i-a venit instantaneu şi, analizând mai atent chestiunea, tânărul s-a văzut silit să recunoască: fiica ambasadorului era cu adevărat atrăgătoare, ba chiar frumoasă.

— Frumoasă, a bombănit el cu amărăciune, mai mult pentru sine. Ce importanţă avea cum arăta? În cel mai bun caz, era un element supărător şi care distrăgea atenţia multora. Iar în cel mai rău caz? Pe neaşteptate, a simţit un val de fierbinţeală în piept şi s-a plesnit cu palma peste picior, continuând să păşească apăsat spre reşedinţa ambasadorului.

Lucius Sempronius şi-a ridicat privirea în clipa în care cei doi ofiţeri au pătruns în încăperea ce îi fusese desemnată de către şambelanul regelui. Deşi, ca ambasador al împăratului Claudius, merita un tratament mai bun, supraaglomeraţia cumplită din

citadelă făcea să nu se prea respecte regulile diplomatice. Oamenii din personalul lui restrâns stăteau îngrămădiţi pe coridorul de afară, care slujea atât ca birou, cât şi ca loc de dormit pentru ei. Macro a zâmbit când el şi Cato au trecut prin dreptul tinerilor aristocraţi ghemuiţi, siliţi să îndure alături de funcţionarii ambasadorului şi gărzile lui de corp. Asta le va folosi, s-a gândit el, mai ales dacă aveau parte de o experienţă dură înainte de a urca în rang în cadrul birocraţiei imperiale. Asta, presupunând că aveau să supravieţuiască asediului, a socotit el, iar zâmbetul i s-a stins de pe faţă.

Au păşit spre ambasador şi s-au oprit.

— Centurion Macro şi prefect Cato, am venit să raportăm, domnule.

Ambasadorul a făcut un semn către micile canapele aşezate în faţa mesei pe care o folosea drept birou.

— Domnilor, arătaţi obosiţi. Şi nici nu e de mirare, având în vedere prin ce aţi trecut în ultimele zile şi nopţi. A zâmbit spre Cato. Vă adresez mulţumirile mele amândurora. Sosirea coloanei voastre le-a oferit regelui şi sprijinitorilor lui prilej de speranţă. Înainte de venirea voastră, eram foarte îngrijorat că vor fi dispuşi să se predea. Acum îşi dau seama că Roma nu-şi abandonează prietenii. Cu toate acestea… Sempronius a făcut o pauză şi a coborât glasul. Apariţia prinţului Balthus este o binecuvântare cu două tăişuri. Nu este fiul preferat al regelui. Această onoare îi revine prinţului Artaxes.

— Artaxes? a întrebat Macro, părând nedumerit. Rebelul? Cel care şi-a legat soarta de parţi?

— Întocmai. Sempronius şi-a întărit vorbele cu o mişcare din cap. Vabathus a ţinut foarte mult la tânărul ticălos. A rămas orb la greşelile prinţului şi chiar dacă zvonurile privind intenţiile trădătoare ale lui Artaxes ajunseseră la urechile şambelanului cu luni bune înainte de izbucnirea revoltei, regele a nesocotit rapoartele lui şi a refuzat să întreprindă vreo acţiune împotriva fiului său. Şi regele nu a crezut că Artaxes era organizatorul răzmeriţei nici măcar când rebelii s-au ridicat împotriva sa. A spus că Artaxes era silit să-i conducă pe rebeli împotriva voinţei lui. Vă imaginaţi aşa ceva? Sempronius a clătinat din cap cu amărăciune. Se pare că unii părinţi rămân cu desăvârşire orbi la greşelile copiilor. Ei, bine, dar asta nu este întru totul adevărat. Vabathus nu ţine mai deloc la cel mai mare dintre fiii săi,

Amethus. Nici nu-l pot acuza pentru asta. Amethus e un neisprăvit. Foarte prost, înţelegeţi?! Şi uşor de convins. Îşi petrece viaţa susţinând cu înfocare ultimul lucru pe care i-l spune cineva. S-ar putea ca regele să ţină la el, dar a renunţat de multă vreme să-l mai considere un succesor demn. Acelaşi lucru se poate spune şi despre prinţul Balthus. Sau, mai bine zis, se spunea până la izbucnirea revoltei. Acum, când prinţul Artaxes s-a dovedit un şarpe veninos şi înşelător, regele este silit să se mai gândească pe cine alege ca urmaş. Sempronius s-a apropiat mai mult de Macro şi de Cato. Ce impresie v-a făcut prinţul Balthus?

Centurionul s-a foit oarecum neliniştit şi a rezistat dorinţei de a se uita la prietenul lui, pentru a găsi un sprijin, apoi a răspuns:

— E un luptător extrem de iscusit. Exact felul de om de care regele are nevoie în astfel de momente.

— Ei, mă bucur să aud asta. Sempronius s-a rezemat de spătar. Nu l-am întâlnit până acum. Din câte am auzit despre el, am tras concluzia că nu e decât un beţivan. Un risipitor lipsit de sentimentul datoriei. Sper însă că nu este doar un bun luptător…

— Are şi alte calităţi, asta e sigur, a spus Macro cu un aer neliniştit. Prinţul are ambiţii impresionante.

— La ce te referi?

— Vrea să devină rege după Vabathus. Crede că Roma îl va convinge pe rege să abdice după zdrobirea revoltei.

Sempronius a chicotit cu un aer amar.

— Crede cam multe, nu vi se pare?

De data asta, Macro nu s-a putut abţine să nu se uite la Cato înainte de a răspunde.

— Mda, ar mai fi ceva, domnule.

— Ce anume?

— Cum să spun, am încheiat un soi de înţelegere cu prinţul Balthus. În schimbul ajutorului pe care l-a oferit coloanei pentru a ajunge în citadelă.

— O înţelegere?

— Da, domnule. I-am spus că voi face tot ce pot ca să-l sprijin când vom ajunge aici. Am avut nevoie de ajutorul lui. Fără el nu am fi reuşit să traversăm deşertul. Îi datorăm viaţa noastră.

— Am înţeles. Sempronius şi-a dus o mână la obraz şi a rămas pe gânduri. Şi nu te-ai gândit că şi el era în aceeaşi situaţie disperată ca şi voi?

— Poftim?

Cu o expresie întrebătoare pe faţă, Macro s-a încruntat şi s-a răsucit spre Cato, iar ambasadorul a continuat:

— După izbucnirea revoltei, probabil că prietenul nostru Balthus a dorit cu disperare să i se alăture tatălui său, ca să profite de slăbiciunea lui. Problema era cum să ajungă la el. Şi atunci aţi apărut voi, având mare nevoie de sprijin, iar el şi-a dat seama ce şansă i s-a ivit. V-a propus o înţelegere, iar voi aţi acceptat-o bucuroşi. Ce anume i-aţi promis, prefect Cato?

Simţindu-se vinovat, tânărul a tresărit. În cursul precedentelor schimburi de cuvinte, pleoapele îi deveniseră cumplit de grele, şi ar fi adormit dacă nu apărea acea bruscă schimbare de ton în glasul ambasadorului. Şi-a înghiţit nodul din gât şi s-a grăbit să-şi adune gândurile.

— Aşa cum a spus şi centurion Macro, nu am prea avut de ales. Dacă nu încheiam înţelegerea cu el, prinţul ne-ar fi părăsit în deşert. Ori cel puţin…

— Cel puţin aşa v-a făcut el să credeţi, a încheiat Sempronius fraza. Vai, zei! Aşadar, v-aţi dat cuvântul să-l ajutaţi pe acest om să devină rege. Aşa este?

Macro a strâns o clipă din buze, după care a răspuns:

— Da, domnule. Cam aşa stau lucrurile.

— Centurion Macro, i-a zis Sempronius, reuşind să păstreze un ton reţinut. Eşti soldat. Ce-a fost în capul tău când ai încheiat o astfel de înţelegere cu un om ca el? Trebuia să rămâi în continuare soldat. Pentru asta eşti plătit. Asta ţi-e meseria. De aceea, te rog să te concentrezi asupra treburilor militare. Lasă-i pe diplomaţi să tragă sforile, ai înţeles?

— Da.

— Şi tu, prefect Cato. Ai avut cunoştinţă de acest lucru?

— Da. Am fost de faţă când s-a încheiat înţelegerea.

— Şi nu ai făcut nicio încercare de a interveni?

— Nu, domnule. În acele momente mi s-a părut a fi cea mai bună soluţie. Prinţul Balthus era singurul care ne-ar fi putut ajuta să străpungem apărarea duşmană.

— Eşti la fel de vinovat ca şi centurionul Macro.

— Da, domnule, a recunoscut Cato cu umilinţă în glas.

Sempronius şi-a trecut degetele unei mâini prin părul des, presărat cu fire cărunte.

— Acum nu mai putem face nimic. Cel mai bine ar fi să discut cu prinţul, dar ceva mai târziu. Până atunci, însă, încetaţi să faceţi politică la Palmira. Vă este limpede?

— Da, domnule, au răspuns cei doi.

— Atunci să mergem spre sala de audienţe a regelui. I-a convocat pe sfetnicii pe care-i mai are, dar şi pe noi. Când ajungem acolo, v-aş rămâne îndatorat dacă v-aţi ţine gura. Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc. E un ordin.

— Am înţeles.

Sempronius s-a ridicat pe neaşteptate.

— Atunci, să mergem. Abia aştept să văd exact ce fel de om este acest prinţ Balthus.

CAPITOLUL 20

Gărzile au închis uşile sălii de audienţe şi bubuitul lor înfundat a fost reluat cu ecou de zidurile înalte. Un moment, s-a lăsat tăcerea, când Thermon, şambelanul regelui, s-a ridicat şi a privit roată spre funcţionarii romani şi nobilii palmirani strânşi acolo. Regele Vabathus îşi lepădase starea de melancolie de mai devreme, a observat Cato, iar acum stătea drept şi alert în timp ce şambelanul a deschis discuţia, vorbind în greceşte, astfel încât să fie înţeles de toţi cei prezenţi.

— Regele vă urează bun-venit şi, îndeosebi, îi salută pe curajoşii conducători ai coloanei romane de sprijin. Sosirea de forţe proaspete a întărit considerabil poziţia regelui, iar ştirea că o armată romană este pe drum pentru a zdrobi rebeliunea îi umple inima de speranţă. Regele îi este de asemenea recunoscător prinţului Balthus, care a socotit că se cuvine a fi de partea Maiestăţii Sale în acest conflict. Există speranţa că el va avea şi alte prilejuri de a se arăta demn de sângele său regal în vremurile grele ce ne aşteaptă.

Cato s-a uitat pe furiş spre Balthus şi a văzut că stătea nemişcat, având pe faţă o expresie calmă, chiar şi atunci când a dat uşor din cap în semn de confirmare a vorbelor şambelanului. În dreapta lui se afla un alt palmiran, purtând o tunică bogat ornamentată. Bărbatul era slab şi avea o bărbie rotundă şi trăsături delicate, însă asemănarea dintre el şi Balthus nu putea fi trecută cu vederea, semn că făceau parte din aceeaşi familie. Prinţul Amethus, şi-a dat seama Cato, examinându-l pe om mai îndeaproape, în timp ce Thermon continua să vorbească. Amethus nu avea aceeaşi atitudine controlată ca fratele lui, astfel că bătea cu piciorul stâng în podea, într-un ritm continuu, în vreme ce privea spre un punct de pe tavan şi ţinea gura uşor întredeschisă.

— Maiestatea Sa a convocat acest sfat pentru a analiza soluţiile pe care le avem la dispoziţie, ţinând seama de starea actuală de asediu. În această dimineaţă, după ce coloana de sprijin a intrat în citadelă, am primit obişnuita cerere de a ne preda. Doar că acum rebelii au adăugat o ameninţare la adresa aliaţilor noştri romani. Toţi cetăţenii şi soldaţii romani trebuie să

părăsească Palmira până mâine în zori, altfel vor fi uciși în cazul în care citadela va fi cucerită.

Thermon a făcut o pauză și s-a uitat spre Sempronius, care își strângea deja toga în jurul corpului pentru a se ridica și a da un răspuns amenințării, și Cato și-a dat seama că această parte a ședinței fusese pregătită dinainte. Ambasadorul s-a uitat cu seriozitate în jur, apoi și-a îndreptat privirea spre rege și a început să vorbească în maniera hotărâtă și măsurată pe care aristocrații romani o deprindeau de la profesorii lor de retorică.

— Maiestatea Voastră, a spus Sempronius, plecându-și capul. Unei asemenea cereri din partea inamicilor noștri nu pot să-i răspund decât cu dispreț. Roma vă este aliată și, indiferent de preț, Roma își onorează obligațiile față de aliații ei. În această privință, vorbesc în numele fiecărui roman din citadelă. A făcut un semn către Macro și Cato. Câtă vreme acești ofițeri destoinici și oamenii lor curajoși mai sunt vii, noi vom lupta pentru regele Vabathus. Nu vom părăsi mărețul oraș Palmira, indiferent cât de cumplite ar fi amenințările lansate de dușmanii neîmpăcați ai Maiestății Sale. Împreună, vom păstra citadela până când va sosi guvernatorul Siriei cu armata sa pentru a-i zdrobi pe rebeli.

Înainte ca Sempronius să se așeze, în picioare s-a ridicat altcineva, din spatele prințului Amethus. Și-a umflat pieptul lat și s-a văzut limpede că bărbatul avea o statură impunătoare pe sub roba elegant brodată. Și-a plecat capul în fața regelui și s-a întors către ambasador.

— L-aș putea întreba pe aliatul nostru roman cât va trebui să așteptăm până la sosirea armatei lui Cassius Longinus?

Sempronius a rămas pe scaun când a răspuns la întrebare, ceea ce trăda o reacție calculată, mai ales că a fost însoțită de o expresie de dispreț față de vorbitor.

— Comandantul coloanei de sprijin mi-a spus că este o chestiune de zile până când guvernatorul va ajunge aici, Krathos.

— Zile? Câte zile, mai precis? Omul și-a mutat privirea spre Macro și a ridicat o mână ca să-l facă pe Sempronius să tacă, pentru că acesta voia să răspundă. Îi adresez întrebarea centurionului. Ei, bine, câte zile?

Simţind ochii tuturor îndreptaţi asupra lui, Macro s-a foit neliniştit pe scaun. S-a uitat spre Sempronius, iar acesta a dat din cap şi a mormăit.

— Fii cinstit, centurion.

Macro şi-a înghiţit nodul din gât şi s-a gândit febril, calculând perioada de timp ce i-ar fi trebuit guvernatorului să-şi adune forţele şi să traverseze deşertul până la Palmira. Convoiul cu bagaje va înainta cu greu, şi-a dat el seama. A inspirat adânc şi a răspuns.

— Cel puţin cincisprezece zile. Poate chiar douăzeci.

— Douăzeci de zile, a repetat Krathos cu emfază.

Sempronius s-a aplecat puţin spre Macro şi i-a şoptit:

— Macro, nici chiar atât de cinstit. În numele zeilor!

— Douăzeci de zile! a spus Krathos, aruncându-şi braţele în lături. Cum credeţi că va putea rezista citadela încă douăzeci de zile?

— Am rezistat deja mai mult de atât, l-a atacat Sempronius. Am mai putea rezista încă douăzeci.

— Cu ce? l-a pus Krathos la punct. Rezervele de apă sunt pe sfârşite şi nici hrana nu va mai ţine mult. Din cauza sosirii prinţului Balthus şi a prietenilor lui, dar şi a amicilor noştri romani, acum vom mai avea de hrănit o mie de guri, fără a mai socoti sutele de cai pe care aceştia i-au adus cu ei. Departe de a ne salva, aceşti romani ne-au îngreunat şi mai mult situaţia. Până când armata guvernatorului va ajunge aici, noi vom muri de foame şi de sete, iar prinţul Artaxes şi rebelii lui se vor juca cu ciolanele noastre.

— Prea bine, atunci, l-a întrerupt Thermon, bătând cu toiagul în podeaua pardosită cu dale. Şi ce ne sugerezi să facem, Krathos?

— Să negociem cu rebelii. Să ajungem la o înţelegere cu ei, astfel ca aceia care s-au adăpostit în citadelă să fie cruţaţi.

— Chiar dacă asta înseamnă ca Maiestatea Sa să abdice? Şi să rupem tratatul cu Roma?

— Chiar şi aşa, a spus Krathos, întărindu-şi vorbele cu o mişcare din cap. Cu toate că fidelitatea mea faţă de Maiestatea Sa este nemărginită, el trebuie să accepte că domnia sa în continuare va duce la divizarea Palmirei. Aşa cum ar proceda şi prinţul Artaxes, în cazul în care ar cuceri citadela şi s-ar proclama rege. Aşa cum văd eu lucrurile, există doar o cale de a

ieşi din această situaţie cumplită. Trebuie să le oferim un compromis oamenilor din Palmira: un domnitor care nu este plecat nici Romei, nici Parţiei. Trebuie să-l avem ca nou rege pe prinţul Amethus.

Apoi a făcut un pas în faţă, lăsându-şi mâna pe umărul prinţului. Amethus a tresărit şi a privit repede în jur. Krathos i-a aruncat un zâmbet liniştitor, iar prinţul s-a grăbit să încuviinţeze cu un gest, după care a continuat să se uite în gol.

Krathos şi-a dres glasul şi a continuat:

— Fie ca prinţul Amethus să păstreze echilibrul de putere între marile imperii care ne-au prins între ele. Fie ca Maiestatea Sa să renunţe la tron în favoarea fiului şi moştenitorului său cel mai vârstnic. Şi fie ca prinţul Amethus să aducă pacea în regatul nostru.

— Pacea! a răbufnit prinţul Balthus, care s-a ridicat şi l-a înfruntat pe Krathos. Sub domnia fratelui meu nu va fi deloc pace şi ştii prea bine asta. Amethus este un prostovan. Se lasă condus de oricine. Îndeosebi de tine, Krathos. E suficient să tragi puţin de lanţ, iar Amethus te va urma ca o javră bătută cu biciul. Toată lumea ştie asta. Tot astfel cum toată lumea ştie că tu ne vei vinde acelui imperiu care îţi va oferi mai mult aur.

Cato a remarcat că Amethus nu s-a clintit mai deloc în timpul tiradei rostite de fratele lui. S-a întrebat cum se făcea că Amethus rămânea nepăsător la asemenea insulte. Singura explicaţie era că prostia îl făcea imun la aproape orice.

Preţ de o clipă, ochii lui Krathos s-au dilatat de furie, apoi şi-a impus să zâmbească şi să facă un semn de respingere cu mâna.

— Prinţul uită anumită lucruri. Nu i-a sprijinit familia mea pe regele Vabathus şi pe toţi strămoşii lor cu o fidelitate ireproşabilă? Nu vreau să primesc lecţii privind credinţa de la un om al cărui singur sentiment al datoriei se referă la propria lui destrăbălare.

Balthus a făcut un pas către nobil şi a dus instinctiv mâna la coapsă, după care şi-a amintit că îşi predase sabia gărzilor de la uşă. Cu excepţia regelui şi a gărzilor lui personale, nimănui nu îi era permis să poarte vreo armă asupra lui. Krathos s-a crispat când prinţul şi-a arătat furia şi a arătat cu degetul spre faţa lui.

— Se vede că eşti un fiu de căţea, a spus el şi a ridicat capul. Eu sunt credincios tatălui meu şi sunt gata să lupt şi să mor

pentru el imediat ce mi-o va cere cineva. Onoarea este supremă pentru mine. Însă pentru tine doar aurul contează.

Expresia de îngâmfare de pe faţa lui Krathos a devenit şi mai evidentă. Cato a văzut cum degetele lui s-au strâns în pumn şi s-a temut de consecinţele pe care le-ar fi produs dezbinarea în rândurile celor care deveniseră prizonieri în citadelă. Înainte ca vreunul dintre cei doi să poată exploda, lovindu-l pe celălalt, regele s-a ridicat în picioare şi a strigat:

— De ajuns! Staţi jos, amândoi! Imediat!

Aruncându-şi unul altuia câte o ultimă privire încărcată de ură, Krathos şi Balthus s-au aşezat, lăsând impresia că făceau acest lucru împotriva voinţei lor.

Regele i-a fulgerat din ochi, iar după câteva clipe a continuat pe un ton scăzut. Cato, care nu mai departe de noaptea precedentă îl văzuse într-o stare de disperare, a rămas surprins de atitudinea lui de forţă şi de fermitatea din glas, lucruri care vorbeau elocvent despre zilele de glorie pe care le trăise.

— Nu vom negocia defel cu răzvrătiţii, atâta vreau să vă spun. În orice caz, îl cunosc pe fiul meu, prinţul Artaxes. Nu ar arăta decât dispreţ faţă de oferta noastră de negociere. Nu va accepta ca Amethus să fie moştenitor de drept la tron. Glasul regelui a devenit şovăitor preţ de un moment, apoi a continuat: Speram ca Artaxes să devină primul-ministru, generalul fratelui său. Cândva promitea lucruri măreţe. Dar acum? Nu a devenit decât o povară care tulbură amintirile unui bătrân. Regele a făcut o pauză, înghiţindu-şi nodul din gât. Amethus va deveni rege la vremea potrivită.

— Şi cu mine ce se întâmplă? a întrebat Balthus.

— Cu tine? a făcut regele, părând surprins. Când se va încheia acest asediu sunt încredinţat că vei redeveni ceea ce ai fost mereu: un risipitor şi un beţiv.

Balthus a strâns din buze şi a strâns braţele scaunului pe care stătea.

— Nu e cinstit, a mormăit Macro cu glas reţinut. E un luptător de temut.

— Linişte, a şuierat Sempronius. Nu vreau să mai aud vreo vorbă.

Macro a încuviinţat din cap, dar a încercat să-i transmită starea de nemulţumire şi lui Cato, clipă în care au schimbat o privire.

Regele a continuat să se uite la cel de-al doilea fiu al lui.

— Dacă mă înşel în ceea ce te priveşte, atunci trebuie să faci dovada, fiule.

— Aşa voi face, i-a răspuns Balthus cu răceală în glas. Iar atunci îţi vei retrage cuvintele rostite acum.

Mai toţi cei prezenţi au scos câte o exclamaţie mai mult sau mai puţin mută în faţa temerităţii răspunsului dat de prinţ, iar regele a rămas cu privirea aţintită la el, având sprâncenele ridicate într-o încruntătură adâncă. S-a lăsat o tăcere încordată, după care Thermon şi-a dres glasul şi a vorbit:

— Maiestatea Voastră, mai avem multe de vorbit.

Regele şi-a desprins ochii de la fiul său şi s-a uitat fix la şambelan.

— Care este situaţia rezervelor, Maiestate? a sugerat Thermon. Trebuie să discutăm şi despre asta.

— Da… da, trebuie, a spus regele şi s-a aşezat mai comod pe tron. Continuă.

Thermon şi-a lăsat capul în pământ şi s-a întors să se adreseze celorlalţi.

— Aşa cum a arătat Krathos, rezervele noastre se vor termina. Oamenii garnizoanei primesc deja jumătate din raţia normală. Refugiaţii din interiorul citadelei abia dacă supravieţuiesc. Acum vom avea mai multe guri de hrănit ca niciodată. Întrebarea este: ce putem face?

A urmat o pauză, cât sfetnicii regelui au analizat întrebarea. Apoi a intervenit Balthus:

— Scoateţi refugiaţii din citadelă. Trimiteţi-i înapoi în oraş.

— Nu putem face aşa ceva, i-a răspuns Thermon. Mai mult ca sigur că vor fi măcelăriţi de rebeli.

— S-ar putea ca fratele meu să-i cruţe, a spus Balthus, cu un gest din umeri. Dacă nu, oricum vor muri. Măcar am reuşi să păstrăm raţiile lor pentru soldaţii care apără citadela şi îl protejează pe rege. Are cineva o idee mai bună? a spus Balthus şi s-a întors să se uite roată la cei aflaţi în sală.

— Ucidem caii, a spus Cato cu voce tare.

Balthus s-a întors către el, după care şi-a înclinat capul într-o parte.

— Poftim?

— Ucidem caii, a repetat Cato. Ei consumă apa pe care am putea să o folosim altfel, iar carnea lor ar asigura o vreme hrana

pentru oamenii garnizoanei şi pentru civili. Poate că asta nu ar ajunge până la sosirea guvernatorului. Însă în felul acesta am putea câştiga ceva timp.

Sugestia i s-a părut destul de logică lui Cato, însă şi-a dat brusc seama că nobilii palmirani se uitau îngroziţi la el. S-a aplecat spre Sempronius.

— Dar ce-am spus?

— În această parte a lumii, bărbaţii pun mare preţ pe carnea de cal, i-a explicat Sempronius. Unii ţin la caii lor mai mult decât la neveste.

— Asta îmi aduce aminte de tata, a gândit Cato cu voce tare, deşi asta nu-l ajuta cu nimic.

Însă nu s-a dat bătut. S-a ridicat şi a înălţat o mână ca să pună capăt murmurelor furioase ale nobililor palmirani.

— Îmi daţi voie?

Şambelanul a încuviinţat şi a bătut cu toiagul în pământ ca să-i liniştească pe conaţionalii săi. Cato a aşteptat până ce lucrurile s-au liniştit, apoi a continuat:

— Nu este momentul potrivit pentru a impune priorităţi nefireşti. Totul depinde de capacitatea citadelei de a rezista cât mai multă vreme. Caii ne-ar putea ajuta să supravieţuim. Dacă îi păstrăm, iar ei ne consumă proviziile, asta nu ar face decât să grăbească înfrângerea noastră. Trebuie ucişi, a insistat el. La urma urmei, nu sunt decât nişte animale.

— Doar animale? a zis Balthus, clătinând din cap. Poate pentru voi, romanii. Oricum, caii voştri sunt nişte creaturi jalnice. Dacă trebuie ucise animalele, atunci începeţi cu ale voastre. Să nu vă atingeţi de caii mei.

Ceilalţi nobili şi-au exprimat prin murmure sprijinul faţă de părerea lui Balthus, dar prefectul nu a dat înapoi.

— Să înţeleg că preferaţi să hrăniţi caii în locul oamenilor? Aşa este? a întrebat el, clătinând din cap. Câtă vreme credeţi că vor suporta situaţia asta? Când copiii rămân flămânzi şi simt foamea chinuindu-i până în străfunduri, credeţi că vor împărtăşi vreo clipă patima voastră faţă de caii frumoşi? Vă vor sfârteca. Ori cel puţin vor încerca să o facă. Şi veţi fi siliţi să-i ucideţi pe toţi, de dragul cailor voştri. Iar când prinţul Artaxes va auzi de neghiobia voastră va avea grijă ca orice bărbat, femeie şi copil dintre Siria şi Eufrat să afle acest lucru. Atunci nu va fi socotit rebel, ci un eliberator.

Cato a făcut o pauză pentru a da mai multă greutate celor spuse de el şi s-a uitat roată prin sală, l-a privit scurt în ochi pe Macro, care i-a clipit amical şi a dat din cap în semn de aprobare. Tânărul a inspirat adânc ca să-şi domolească bătăile alerte ale inimii şi a continuat pe un ton mai stăpânit.

— Trebuie să sacrificaţi caii, altfel veţi pierde totul. Dar mai există un motiv pentru care trebuie să procedaţi astfel. Va fi un semnal clar către toţi cei din citadelă că nu va exista nicio posibilitate de evadare, nicio încercare de a ieşi de aici şi de a fugi călare. Vom continua lupta împreună, până la sosirea lui Cassius Longinus, ori vom muri, tot împreună, apărând citadela.

Cato s-a aşezat încet pe scaun şi şi-a încrucişat braţele la piept. Macro l-a înghiontit cu cotul şi a murmurat spre el:

— Bine zis. Chiar prea bine, de fapt. Când ne vom întoarce la Roma, sper că nu te gândeşti să renunţi la cariera militară ca să te faci avocat.

— Nu e frumos din partea ta ce spui.

Sempronius a urmărit lumea din sală ca să vadă efectul scurtei cuvântări a lui Cato şi a făcut un gest de satisfacţie din cap, după care s-a întors către tânărul ofiţer.

— Cred că i-ai convins, prefect. Ai făcut un apel brutal la raţiune şi teamă, chiar dacă argumentaţiei tale i-au lipsit artificiile retorice. Însă a dat roade destul de bune. S-a uitat mai de aproape la Cato, cântărindu-l din ochi. Eşti mai bun decât am crezut. Dacă scăpăm cu viaţă de aici, o să ajungi departe.

— Aşa sper şi eu, a murmurat Cato. Cu cât vom fi mai departe de acest loc, cu atât mai bine.

Regele l-a chemat la sine pe şambelan şi s-au sfătuit împreună cu discreţie, iar apoi Vabathus s-a rezemat de spătarul tronului, cu o expresie întunecată pe faţă, după care Thermon şi-a întins braţele în lături ca să atragă privirile nobililor.

— Domnilor! Regele vă cere să-l ascultaţi! Vă rog, linişte.

După ce în sală s-a lăsat din nou tăcerea, regele s-a îndreptat de spate şi apoi şi-a dres glasul.

— Voinţa mea este ca orice cal aflat în citadelă să fie ucis imediat. Nu vor exista excepţii. Toţi oamenii îşi vor preda caii comandantului gărzii regale. Chiar şi tu, Balthus.

— Chiar aşa? a întrebat Balthus, zâmbind cu tristeţe. Şi ce se va întâmpla cu armăsarii din grajdurile tale, Maiestate?

— Vor fi uciși primii. Apoi regele a făcut un gest către Cato. Ofițerul roman are dreptate. Este o problemă care ne privește pe toți. Există o singură soartă pentru fiecare persoană din citadelă. Iar dacă Artaxes ajunge să afle despre asta, va înțelege că suntem hotărâți să îl înfrângem ori să murim încercând. Aceasta mi-e porunca. Audiența s-a terminat.

Thermon a lovit cu toiagul în podea.

— Ridicați-vă cu toții în onoarea regelui!

Împinse în spate, câteva scaune au scos scrâșnete de podea, iar nobilii și romanii s-au ridicat, plecându-și capetele. Regele Vabathus s-a ridicat și a traversat sala, dispărând pe o ușă dintr-un colț. Thermon a mai rămas câteva clipe, după care s-a întors către ceilalți și le-a dat permisiunea de a pleca. Vorbind în surdină și cu amărăciune în glas, nobilii palmirani au ieșit treptat din sala în care au rămas doar cei trei romani și sprijinitorii prințului Amethus, așezați în spatele lui.

Krathos s-a uitat la Cato săgetându-l cu privirea.

— Puteam să cădem la o înțelegere cu rebelii. Așa am fi salvat multe vieți. A surâs vag. Am fi reușit să salvăm chiar și caii, la care prințul Balthus ține atât de mult. Dar așa? Acum, l-ai convins pe rege să lupte și suntem cu toții sortiți pieirii. Sper că ești mulțumit de asta, romanule.

Cato a rămas neclintit și nu i-a răspuns. Un moment s-a instalat o tăcere încordată, după care a pufnit disprețuitor și s-a întors către prințul Amethus.

— Haideți să plecăm.

Amethus a dat nesigur din cap și s-a ridicat în picioare. Krathos a făcut un gest către ușă, iar prințul s-a îndepărtat, urmat de el și de restul micii lui suite.

— Nu te teme de Krathos, a zis Sempronius încet. Nu are mai deloc influență asupra regelui și nici asupra Curții, însă nimeni nu se îndoiește de puterea pe care o are asupra lui Amethus.

— Nu mi-e teamă de el, a răspuns Cato pe un ton calm. Fratele lui este cel care reprezintă adevăratul pericol pentru noi.

— Prințul Artaxes? a făcut Sempronius, ridicând din sprâncene. Bineînțeles.

— Nu, nu la el mă gândeam, a urmat prefectul. La prințul Balthus. Orice ar fi, nu mă va ierta niciodată că m-am băgat între el și tatăl lui. Mă tem că ne-am făcut un nou dușman.

— Chiar aşa? a întrebat Macro, ridicând din umeri.

— Acum, ce mai contează unul în plus sau în minus? Pe de altă parte, a continuat el după ce şi-a umezit buzele, se pare că în meniu se va reintroduce carnea proaspătă.

CAPITOLUL 21

Sacrificarea cailor a început la scurt timp după aceea, primii fiind cei din grajdul regal, aşa cum poruncise regele Vabathus. Animalele erau ţinute pe loc de oameni puternici cu ajutorul unor chingi rezistente din piele. Apoi măcelarul de la bucătăria regelui tăia gâtul animalelor, strângând sângele în vase largi din lemn, pentru a fi păstrat ca ingredient la terciul ce se gătea în fiecare zi pentru refugiaţii civili. Carcasele erau golite cu rapiditate, iar organele necomestibile se îndepărtau cu cărucioarele, pentru a fi aruncate peste ziduri, într-un loc unde vântul nu putea aduce mirosul înspre citadelă. Se jupuiau apoi de piele, după care carnea se tăia de pe oase, gata pentru a fi introdusă în vase mari pline cu saramură, ce stăteau pregătite în beciurile de sub apartamentele regale. Tot ce putea fi fiert pentru a deveni supă era dus la oalele care scoteau aburi deasupra focurilor aprinse în cazarma gărzii regale.

Cato şi Macro şi-au petrecut ziua îngrijindu-se de cazarea oamenilor, de organizarea schimburilor de santinelă, dar şi de inventarierea echipamentelor rămase.

În tot acest timp, liniştea era sfâşiată de nechezăturile cailor îngroziţi şi aerul devenise atât de apăsător din cauza cărnii de cal gătite, încât, spre sfârşitul zilei, lui Macro îi trecuse aproape orice urmă de poftă de mâncare. Cu toate astea, când ordonanţa de serviciu le-a adus celor doi ofiţeri o bucată de carne de cal friptă şi o cană de vin îndoit cu apă, Macro a uitat imediat că mai devreme îl iritase mirosul din aer şi s-a aşezat la masă, tăind o bucată şi pentru Cato. Stăteau împreună într-una dintre micile încăperi cu harnaşamente din grajdurile regale. Mirosul iute lăsat de foştii ocupanţi încă domnea în acea încăpere. Restul de auxiliari şi legionarii ocupau grajdurile şi curtea, iar după eforturile supraomeneşti pe care le făcuseră, mai toţi oamenii dormeau deja.

— Ai avut o idee bună, a reuşit Macro să spună în timp ce mesteca din carne. Mă cam săturasem de pesmeţi şi zeamă chioară.

Cato îşi scosese pumnalul şi se străduia să-şi taie porţia în felii subţiri.

— Probabil. Dar nu cred că prin asta mi-am făcut prea mulţi prieteni printre nobili.

— Lasă-i încolo. Ai avut dreptate. Dacă nu sunt în stare să vadă dincolo de bunurile materiale şi să descopere ceea ce este cu adevărat important înseamnă că nu le merită. Macro a chicotit. Însă expresiile de pe feţele lor au fost de neuitat. Ce n-aş da să le mai văd o dată.

A continuat să mestece o vreme, după care s-a uitat la Cato şi a reluat:

— Apropo, asta a fost o performanţă.

Cato a făcut un gest din umeri.

— Am spus ceea ce trebuia spus, atâta tot.

— Ştiu, dar modul în care ai spus-o a avut greutate. Eu nu aş fi fost în stare de aşa ceva, a recunoscut centurionul încet.

A simţit o înţepătură de durere când a făcut acea declaraţie prin care îşi recunoştea inferioritatea. Nu se exprima la fel de dezinvolt ca prietenul său mai tânăr şi nici nu avea să capete vreodată acea calitate, şi-a dat el seama. Deşi era un soldat bun, Macro se îndoia că va fi vreodată înaintat pentru a primi comanda unei mari unităţi. În sufletul lui, la fel ca mulţi alţi oameni din regiunea lui de baştină, nutrea ambiţia de a deveni într-o bună zi centurion – primus pilus. Foarte puţini soldaţi ajungeau să capete acel grad militar. Majoritatea erau ucişi, răniţi ori lăsaţi la vatră cu mult înainte de a putea fi aleşi în asemenea funcţii. Chiar şi atunci, doar cei cu un trecut nepătat şi cu o mână de distincţii de bravură erau luaţi în consideraţie. Macro s-a gândit cu amărăciune la ultimii doi ani în care el şi Cato îndepliniseră îndatoriri speciale comandate de Narcissus. Caracterul secret al acelei activităţi însemna că nu aveau să fie niciodată recompensaţi public pentru primejdiile pe care le înfruntaseră în slujba Romei. Cu toate că misiunea lor avusese o importanţă vitală, asta nu contase deloc în momentul în care el şi Cato reveniseră pentru a sluji în cadrul legiunilor.

Până atunci, însă, Macro trebuia să-şi îndeplinească foarte bine sarcinile presupuse de funcţia de comandă pe care o primise temporar şi să spere că rezultatele bune vor fi remarcate pentru viitor. Asta era singura cale către afirmare care îi rămânea accesibilă, a socotit el. Pe de altă parte, Cato, cu mintea lui strălucită, avea şansa de a fi ales dintre centurioni pentru a i se încredinţa comanda permanentă a uneia dintre

cele mai prestigioase cohorte auxiliare. Asta însemna să pătrundă în rândurile cavalerilor, cel de-al doilea strat al aristocraţiei romane, iar în cazul în care Cato ar fi trăit îndeajuns de mult să aibă urmaşi, aceştia ar fi fost eligibili pentru senat. O perspectivă ameţitoare, e-adevărat, s-a gândit Macro în timp ce-l urmărea pe prietenul lui mai tânăr, fără ca el să bage de seamă. Apoi s-a gândit că prefectul îl va depăşi în grad militar. Ideea l-a făcut să tresară şi pentru un moment a simţit o împunsătură de ranchiună. Apoi a alungat acel sentiment, înfuriindu-se pe sine pentru că îi îngăduise să i se ivească în minte.

— În orice caz, a spus Cato luând o bucăţică de carne pe care a vârât-o în gură, acum nu mai are importanţă. Contează doar să ne asigurăm că vom rezista până la sosirea lui Longinus la Palmira. Dacă va dura mai mult decât credem noi, atunci nu va fi suficientă doar uciderea cailor. Va trebui să facem ceea ce a sugerat Balthus.

Macro a făcut o pauză ca să-şi aducă aminte vorbele prinţului, apoi a ridicat din sprâncene.

— A, te referi la scoaterea civililor din citadelă.

— Da.

— E o măsură nemiloasă, mai ales că vine din partea ta, băiete.

— Păi, ce altceva am putea face? Dacă îi lăsăm să rămână în citadelă şi să moară de foame până la capitulare, atunci Palmira va cădea în mâinile Parţiei. Împăratul nu ar îngădui asta şi se va ajunge la război, caz în care vor muri zeci de mii de oameni. Poate că sacrificarea civililor se va justifica în cele din urmă.

— Poate, i-a răspuns Macro. Însă există un aspect mai important pe care s-ar cuveni să-l analizezi.

— Care?

— Să nu uităm ce ne pregăteşte prinţul Artaxes dacă va cuceri citadela.

— Nu am uitat nicio secundă.

Macro a ridicat din umeri.

— Dacă se va ajunge să alegem între civili şi noi, eu nu am nimic de spus.

Cato nu i-a răspuns. Se gândea tot la ameninţarea că toţi romanii găsiţi în interiorul citadelei vor fi masacraţi. Asta o privea şi pe Iulia, fiica ambasadorului– deşi nu înainte ca ea să

fie aruncată soldaţilor lui Artaxes pentru a o folosi cum cred de cuviinţă. A simţit cum se înfurie la o asemenea perspectivă şi în inimă a simţit din nou un val de afecţiune, ca o durere plăcută. A dus mâna spre cană şi a luat câteva guri de vin. Macro l-a urmărit oarecum amuzat.

— Bei de parcă acum ai fi descoperit vinul.

Cato a lăsat cana pe masă.

— Simţeam nevoia. Am avut o zi grea.

— Şi încă cum, a spus Macro râzând. Întotdeauna minimalizezi lucrurile, nu?

Cato a început să râdă şi, preţ de câteva momente, povara ultimelor zile s-a ridicat de pe umerii lui şi s-a simţit încântat să se afle alături de centurion în lupta ce avea să se poarte. Indiferent de şansele de victorie, chiar dacă exista posibilitatea înfrângerii şi a morţii, Macro reuşise într-un fel sau altul să îl facă pe Cato să simtă că vor rămâne în viaţă în încercarea care urma. S-a ridicat, apoi şi-a încordat umerii cu un geamăt de oboseală.

— Te duci undeva? l-a întrebat centurionul.

Cato a confirmat cu un gest.

— Mai dau un tur de inspecţie al străjerilor, după care mă duc la culcare. Atâta tot.

— Chiar te rog. Ai nevoie de odihnă, băiete. Ca noi toţi, de fapt.

— Mi-ai devenit cumva mamă?

— Nu, doar comandantul tău… Şi-ţi ordon să ai parte de un somn odihnitor.

Tânărul a zâmbit şi a salutat cu un respect exagerat.

— Am înţeles, domnule.

A părăsit grajdurile şi a urcat până pe metereze. În acea noapte era rândul celei de-a Doua Ilire să asigure paza, de aceea, Cato a trecut de la un străjer la altul ca să se asigure că oamenii lui erau treji şi stăteau vigilenţi cu ochii pe duşman. Străjerii erau la fel de osteniţi ca şi restul oamenilor, dar cunoşteau prea bine pedeapsa pentru vina de a dormi în post – moartea prin baterea cu pietre –, aşa că se deplasau permanent, mărşăluind neîncetat de-a lungul porţiunii de zid ce li se atribuise. După ce l-a verificat şi pe ultimul dintre oameni şi s-a declarat mulţumit de faptul că centurionul de serviciu pregătise cum se cuvenea parolele şi schimburile de tură, Cato a urcat în

turnul de semnalizare ca să arunce o ultimă privire asupra oraşului, după care să se îndrepte direct spre pat ca să se bucure de somnul de care avea nevoie cu disperare.

Ajuns în capul treptelor, s-a oprit o clipă ca să-şi tragă răsuflarea, iar apoi a ieşit pe platformă şi a răspuns cu un gest la salutul auxiliarului care se ocupa de focul de semnalizare. Într-un cadru greu de fier, buşteni spintecaţi de palmier stăteau deasupra unui morman de surcele. Dedesubtul cadrului se aflau rămăşiţele focului care fusese aprins în noaptea dinainte pentru a semnaliza către Macro că putea ataca poarta de răsărit a oraşului. S-a îndreptat apoi spre meterezele de unde se vedea agora şi a privit către incinta templului, unde rebelii trudiseră întreaga zi ca să repare daunele provocate berbecului şi cadrului acestuia. În jurul structurii unde duşmanii înlocuiseră frânghiile retezate erau făclii aprinse, iar acum şiruri lungi de oameni se opinteau să tragă de frânghiile unui scripete să ridice buşteanul în poziţia potrivită pentru ca apoi el să fie prins în frânghii de sprijin, fixate de cadrul structurii. Urmărind desfăşurarea acestor activităţi, Cato a avut o senzaţie de gol în stomac atunci când şi-a dat seama că berbecul avea să fie gata înainte de zorii următoarei zile. Atacul curajos întreprins de mercenarii greci îi costase o zi pe duşmani. Doar atât reuşiseră să realizeze, în afară de a distrage atenţia duşmanilor de la asaltul lui Macro asupra porţii de răsărit. Un câştig aproape neînsemnat, a gândit el, însă era soldat de suficientă vreme ca să-şi dea seama că o zi putea reprezenta diferenţa dintre victorie şi înfrângere.

A ridicat privirea şi, încet, a examinat atent zona înconjurătoare. Luminile focurilor aprinse pe străzile de cealaltă parte a oraşului indicau locurile în care duşmanul acţiona cu febrilitate. În acele momente, Cato a înţeles cât de mult era depăşită numeric garnizoana citadelei. Iar dacă parţii ajungeau în oraş înaintea lui Longinus, nu mai exista nicio rază de speranţă. A auzit sunet de paşi, semn că încă o persoană urca în turnul de semnalizare. Însă era prea deprimat ca să se întoarcă şi să vadă cine era.

— Ei, asta-i bună, iată-l pe prefectul Cato, a spus Iulia.

Tânărul s-a uitat în jur, apoi s-a îndreptat de spate ca să o salute cu un aer oficial şi rigid.

— Doamnă Iulia!

— Ce faci aici? l-a întrebat ea fără menajamente.

Bărbatul s-a simţit frustrat că a fost întrerupt din gândurile lui şi i-a răspuns sec:

— Îmi fac datoria. Tu?

— Prefect, mi-am încheiat activitatea pe ziua de azi. De obicei, aici vin ca să stau singură.

— Singură? a exclamat Cato, care nu a reuşit să-şi ascundă surprinderea. Şi de ce vrei să fii singură?

Ea s-a uitat la el cu şiretenie.

— Din acelaşi motiv ca tine, dacă nu greşesc. Să gândesc. De aceea ai venit aici, nu?

Înfuriat că ea îi ghicise gândurile şi obiceiurile atât de lesne, Cato s-a încruntat. Semnele de iritare extremă care i s-au ivit pe chip l-au făcut să arate comic, iar ea a hohotit brusc: un râs pe care Cato l-ar fi apreciat în alte condiţii, dar acum asta nu a făcut decât să-i adâncească şi mai mult expresia de pe faţă. Ea a întins o mână şi l-a atins pe braţ.

— Nici nu ştii ce rău îmi pare. S-ar părea că relaţia noastră a început în mod nefericit. I-a zâmbit. Crede-mă, nu vreau să te jignesc. Nu am avut nicio intenţie să te înfurii.

Tonul îi era sincer, iar lumina dată de micul vas cu jăratic ce licărea alături de rug a făcut ca ochii ei să strălucească. Cu toate că dorea să-şi păstreze dispoziţia glacială, Cato s-a simţit încălzit de prezenţa ei. A încuviinţat cu un gest.

— Da, nu a fost cea mai amabilă prezentare. Îmi cer iertare pentru purtarea mea.

— Câteodată mi-e greu să uit că sunt soldat.

— Înţeleg asta. Ca diplomat, şi tatăl meu suferă la fel. Iar, după ce ai trecut prin atâtea, sunt convinsă că aveai dreptate să te porţi aşa de băţos cu mine.

Cato se simţea ruşinat, iar acum, după ce Iulia dovedise faţă de el o eleganţă la care nu putea răspunde cu aceeaşi măsură, era cu atât mai conştient de greşeala lui. Agitat, şi-a înghiţit nodul din gât şi a plecat capul, iar în acelaşi timp s-a retras jumătate de pas din faţa ei.

— Atunci, doamna mea, aş face mai bine să te las cu gândurile tale. Îmi cer iertare că ţi-am încălcat intimitatea.

— Dar eu am fost aceea care a dat buzna peste tine. Tu ai ajuns primul aici, a ţinut ea să-i reamintească. Nu vrei să

rămânem amândoi în turn? Îţi promit că voi păstra tăcerea şi nu te voi tulbura.

În glasul ei a răzbătut un ton uşor amuzat, iar Cato a simţit că ea îl lua peste picior. A clătinat din cap.

— Trebuie să mă odihnesc, doamna mea. Îţi urez noapte bună.

Nu a apucat să se întoarcă, pentru că Iulia a spus pe nerăsuflate:

— Te rog să rămâi, ca să mai stăm de vorbă. Dacă nu eşti prea obosit ca să-mi acorzi câteva momente.

Tânărul se simţea epuizat, iar gândul că va dormi îl ispitea peste măsură, însă privirea ei rugătoare l-a făcut să uite hotărârea pe care o luase mai devreme. A zâmbit şi i-a răspuns:

— Cu plăcere, doamna mea.

— Poţi să-mi zici Iulia, să ştii.

— Bine. Dar numai dacă-mi spui şi tu Cato.

— Ăsta e numele tău de soldat. Aş putea să ştiu cum ţi se adresează cei apropiaţi?

— În armată suntem cunoscuţi doar cu numele de familie. Aşa e obiceiul împământenit.

— Prea bine, atunci va fi Cato.

Apoi Iulia s-a tras puţin deoparte, către latura turnului de unde se vedea agora. A aruncat o privire peste umăr spre el şi a zâmbit, iar tânărul s-a apropiat şi s-a aşezat alături de ea, simţindu-i apropierea, însă nu a îndrăznit să încerce niciun fel de contact fizic. A perceput abia acum parfumul ei, un amestec de lămâie şi ceva dulceag, şi l-a savurat cât a rămas lângă ea şi a contemplat panorama Palmirei.

— Ce frumos e…, a gândit Iulia cu voce tare. Imaginea oraşului noaptea… Când eram mică, stăteam adesea pe terasa casei noastre din Roma. Locuiam pe dealul Juniculan, de unde se văd forumul şi palatul imperial. Noaptea, făcliile şi vasele cu jăratic sclipeau ca nişte diamante, ba aveau şi culori de ambră, când le priveam din partea cealaltă a oraşului. În nopţile înstelate puteai vedea limpede tot felul de detalii, ca şi cum Roma ar fi fost o jucărie făcută din lapis lazuli. Iar câteodată, din Tibru se ridica o ceaţă uşoară.

Cato a surâs.

— Ţin minte asta. Era ca un văl delicat din mătase. Părea atât de subţire, încât îmi venea să întind mâna ca să-l ating.

Ea s-a uitat la el cu o expresie de surprindere.

— Şi tu? Credeam că sunt singura care a perceput aşa ceaţa. Ai locuit la Roma?

— Am crescut la palat. Tatăl meu a fost un om eliberat prin edict imperial.

Cuvintele i-au scăpat înainte să-şi dea seama şi s-a întrebat dacă ea îl va desconsidera pentru originea lui modestă.

— Fiul unui om liber, iar acum prefect al auxiliarilor, a spus Iulia pe un ton meditativ. Asta este într-adevăr o mare realizare.

— Prefect numit temporar, a mărturisit Cato. Când se va numi un comandant permanent, eu voi reveni la rangul de centurion. Şi începător, pe deasupra.

Ea a apreciat pe dată modestia lui.

— Faptul că ai fost numit comandant înseamnă că o anumită persoană socoteşte că ai posibilităţi mari, Cato.

— M-aş bucura să crezi asta. Altfel, îmi va trebui multă vreme până să capăt suficientă experienţă ca să fiu promovat în cadrul legiunilor.

— Şi ţi-ai dori asta?

— Care soldat ar refuza aşa ceva?

— Iartă-mă, Cato, dar mie nu-mi pari a fi un soldat obişnuit.

El a privit-o intrigat.

— Nu?

— Am convingerea că eşti un ofiţer bun şi ştiu că eşti curajos şi că, după părerea tatei, te pricepi să foloseşti cuvintele.

— Dar?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu ştiu cum să spun. Pari să ai o anumită sensibilitate pe care nu am remarcat-o la alţi militari.

— Să punem asta pe seama faptului că am crescut la palat.

Ea a pufnit în râs, apoi s-a uitat din nou spre oraş, după care între ei s-a lăsat tăcerea, care s-a prelungit, asta până când Cato a întrebat-o:

— Dar tu? Ce s-a întâmplat cu fetiţa care îşi petrecea serile contemplând Roma?

Iulia a zâmbit discret, apoi şi-a prins încheietura unei mâini cu degetele celeilalte şi s-a frecat încet.

— Ca toate fetele de familie bună, imediat ce am împlinit paisprezece ani, am fost dată în căsătorie unui bărbat care avea de trei ori vârsta mea. Trebuia să stabilesc o legătură între două

familii cu genealogii demne de mândrie oricui. Numai că soţul meu avea obiceiul să mă bată.

— Îmi pare rău…

Ea l-a privit cu tristeţe.

— Ştiu la ce te gândeşti. Toţi soţii îşi bat soţiile din când în când.

— Nu am vrut să…

— Poate este adevărat. Însă Junius Porcinus mă bătea aproape în fiecare zi. Pentru orice vină îmi putea găsi. Am îndurat o vreme… am crezut că aşa trebuie să fie căsniciile. Dar după ce timp de doi ani mi-am tot văzut în oglindă faţa umflată de lovituri, i-am cerut tatei permisiunea de a divorţa de Porcinus. Când a aflat ce se petrecea, a fost de acord. Am călătorit apoi cu el oriunde l-a trimis împăratul. Am ajuns să conduc toată casa pentru el, în locul mamei. Ea a murit la naşterea mea. Iulia a rămas tăcută un moment, iar apoi a surâs stângaci. Ce ridicolă sunt! Te plictisesc de moarte cu poveşti de familie, când tu ai nevoie de odihnă.

— Nu, nu mă deranjează deloc, i-a răspuns Cato. Cum să spun, nu mă plictiseşti… Sincer. Eşti foarte… deschisă.

— Lipsită de discreţie, vrei să spui de fapt.

Cato a negat din cap.

— Deschisă! Aşa gândesc cu toată sinceritatea. Doar că nu sunt obişnuit cu aşa ceva. Soldaţii nu prea îşi împărtăşesc sentimentele. Aşa că asta este ca o adiere înviorătoare…

— A, de obicei nu sunt atât de candidă. Însă acum? Iulia a ridicat din umeri. S-ar putea ca viaţa să fie mai scurtă decât am crezut. Nu are niciun rost să mai ţin doar pentru mine lucrurile pe care vreau să le dezvălui. Perspectiva morţii poate fi de-a dreptul eliberatoare.

— Sunt de acord cu asta.

Cato a chicotit amintindu-şi dezlănţuirea sălbatică a luptei, amestecată cu spaima cumplită. În mod paradoxal, în acele momente se simţise mai viu ca niciodată. Un adevăr întristător, a recunoscut în sinea lui. Existase o vreme când cea mai mare plăcere a lui fusese cunoaşterea. De când devenise soldat, descoperise în sine o trăsătură de caracter pe care nu şi-o bănuise. Dar poate că tocmai asta era menirea militariei – autocunoaşterea. În urmă cu patru ani era un tânăr sfios, copleşit de îndoieli în privinţa propriei valori. Totul i se păruse

imposibil. Acum ştia de ce era capabil, de bune, dar şi de rele. Îşi dovedise rezistenţa şi curajul, lucruri pe care altădată le-ar fi socotit imposibile.

Şi-a dat seama că rămăsese tăcut destul de mult şi că Iulia îl urmărea cu coada ochiului.

— Câteodată îmi pare rău că nu m-am născut bărbat, a spus ea încet. Femeilor le sunt interzise foarte multe lucruri. Multe şanse. Dar de când a izbucnit revolta asta, nu mai sunt chiar atât de sigură. Nici nu-mi mai aduc aminte de câte trupuri sfărâmate a trebuit să mă ocup în spital. Milităria este o treabă brutală.

— Cât se poate de adevărat, a aprobat-o Cato. Dar e doar munca noastră… Nu înseamnă că trăim pentru a ucide.

— Dacă ai fi văzut ce s-a petrecut aici în ziua când a izbucnit răzmeriţa… Iulia s-a cutremurat şi a închis ochii un moment. Uciderile se ţineau lanţ. Soldaţii ucideau soldaţi, apoi femei şi copii. A fost măcel. Nu am văzut nicicând ceva atât de barbar.

— Tot ce se poate, a spus Cato şi s-a frecat pe obraz. Din nefericire, în fiecare om există o brută. Nu e nevoie decât de provocarea potrivită, ori de prilejul nimerit şi barbarul din noi iese la iveală.

Ea s-a uitat la el cu atenţie.

— Chiar crezi asta?

— O ştiu.

— Şi crezi că eşti în stare să te porţi ca un barbar?

— Nu ţine de purtare. Şi nu vorbesc în numele meu. Nici al altui om. Şi nici în numele tău. Numai că, în condiţiile potrivite, toţi devenim barbari.

Ea l-a privit lung, după care s-a îndepărtat uşor de metereze.

— Mă bucur că pot să vorbesc cu cineva şi despre alte lucruri decât despre răni. Acum te las să te odihneşti. Îţi mulţumesc pentru amabilitate. Nu vreau să te mai supăr cu prezenţa mea.

Avea un ton ferm, iar Cato nu s-a simţit destul de puternic să insiste. Pe de altă parte, era prea obosit ca să gândească limpede şi risca să-i spună ceva ridicol acelei femei pe care ţinea foarte mult să o cunoască mai bine.

— Putem vorbi în altă seară, a sugerat el.

— Ar fi bine. Mi-ar face plăcere.

Amândoi s-au uitat atent dincolo de agora, spre locul în care rebelii definitivau berbecul şi suportul acestuia.

— Vor cuceri citadela? a întrebat Iulia încet.

— N-aş putea spune, i-a răspuns Cato pe un ton obosit.

— Nu poţi? Ori nu vrei?

— N-aş vrea să te mint în privinţa şanselor noastre, Iulia. Nu ştiu. Depinde de foarte multe lucruri.

Ea s-a întors spre el şi şi-a apăsat o mână pe piept.

— Lasă amănuntele. Spune-mi ce crezi în sufletul tău. Simţi că vom supravieţui unui asalt?

Cato a privit-o drept în ochi şi a dat încet din cap.

— Vom supravieţui. Îţi dau cuvântul meu. Nu voi lăsa să ţi se întâmple ceva.

Ea s-a uitat la el şi a făcut un gest din cap.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate.

Cato i-a zâmbit.

Iulia s-a întors şi a coborât din turn. După plecarea ei, tânărul a simţit răcoarea nopţii şi a avut un frison. Poate că vor mai discuta într-o seară, s-a gândit el. Aşa spera… însă când a aruncat o ultimă privire dincolo de agora, la duşmanii strânşi în jurul berbecului, şi-a dat seama că a doua zi se va declanşa un nou asalt împotriva zidurilor şi că doar o mână de soldaţi romani şi de mercenari greci, cu toţii obosiţi, stăteau pavăză între rebelii însetaţi de sânge ai prinţului Artaxes şi civilii înspăimântaţi care se adăposteau în interiorul citadelei.

CAPITOLUL 22

Apărătorii se aflau la posturile lor pe zidurile citadelei încă de la prima geană de lumină, urmărind cu atenţie zona din apropierea porţii şi aşteptând ca rebelii să declanşeze atacul. De-a lungul parapetelor fuseseră aşezate rezerve de săgeţi, suliţe şi proiectile de praştie, iar deasupra porţii, pe metereze, se strânseseră blocuri mari de piatră. Mirosul de ulei încins plutea apăsător prin aer, în vreme ce fumul se ridica alene spre cer dintr-unul dintre cuptoarele mari, aflate aproape de cazarma mercenarilor greci.

Împreună cu un veteran musculos, pe nume Demetrius, comandantul gărzii regale, şi cu prinţul Balthus, Macro şi Cato au mers pe meterezele de deasupra porţii ca să se uite la soldaţii rebeli ce se aranjau în formaţie în jurul cadrului în care se găsea berbecul.

— Nu le-a luat prea mult ca să repare daunele, a remarcat Balthus.

Demetrius a scos o exclamaţie.

— În scurtul răstimp pe care l-am avut la dispoziţie, am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, prinţe.

— Aşa spui tu. E păcat însă că am câştigat doar o zi, iar întreaga acţiune a costat viaţa a mai bine de treizeci de oameni.

Demetrius a strâns din buze, străduindu-se să împiedice un răspuns necugetat. Apoi a reuşit să murmure.

— E păcat, aşa cum aţi spus, prinţe.

— În fine, ce s-a întâmplat nu poate fi întors, a intervenit Macro. Acum, duşmanii vin la asalt, iar noi va trebui să-i respingem cât colo. E vremea să îi punem laolaltă pe oamenii noştri. S-a întors spre Cato şi l-a strâns de mână, apoi a procedat la fel şi cu ceilalţi. Să le arătăm de ce suntem în stare!

Centurionul s-a îndreptat spre scara care ducea spre curtea din spatele porţii. Aşezaţi în formaţie strânsă, legionarii lui îl aşteptau la mică distanţă de canaturile ghintuite ale porţii. Dacă rebelii reuşeau să spargă poarta, sarcina de a-i ţine la distanţă le revenea celor mai buni soldaţi din citadelă. În spatele lor se aflau mici grupuri de oameni, înzestraţi cu covoraşe şi beţe având la capăt cârlige de fier, pregătiţi să lupte contra

incendiilor provocate de proiectilele incendiare. Sus pe ziduri, prinţul Balthus şi susţinătorii lui erau aşezaţi spre stânga porţii, în vreme ce mercenarii greci stăteau în dreapta. Lui Cato şi celor mai buni dintre soldaţii lui li se încredinţaseră apărarea turnurilor aflate de o parte şi de alta a porţii, dar şi a zidurilor care se întindeau între ele. Auxiliarii erau dispuşi de-a lungul restului de zid al citadelei, sub comanda centurionului Parmenion.

Cato a dat mâna cu Balthus şi Demetrius, după care fiecare dintre ei s-a întors şi s-a alăturat oamenilor săi. Încă obosit, Cato şi-a simţit rigid şi dureros braţul rănit când a încercat să-l mişte, pentru ca apoi să-şi înalţe umerii ca să se destindă. Soldaţii mâncaseră deja, iar când a trecut în revistă formaţia, s-a bucurat să vadă că erau vigilenţi şi hotărâţi. Echipamentul lor, care se prăfuise şi se murdărise în timpul marşului dintre Antiohia şi Palmira, era din nou curat, iar coifurile şi ghinturile scuturilor fuseseră lustruite, astfel că acum străluceau în razele soarelui de dimineaţă.

— Nu vă neliniştiţi, băieţi, a spus Cato zâmbind, când a trecut printre soldaţi. De data asta există un zid gros între voi şi arcaşii ăia laşi. În momentul în care vor avea de înfruntat braţul de fier al romanilor nu vor mai fi atât de semeţi.

Amintindu-şi ploaia de săgeţi pe care trebuiseră să o îndure în timpul ambuscadei din deşert, câţiva dintre soldaţi i-au dat dreptate. Acum ei erau în avantaj, iar rebelii aveau să plătească scump.

— Totul depinde de noi, a continuat Cato cu fermitate, ca poarta să nu cedeze. Păstraţi-vă gândirea limpede, ţineţi scuturile sus şi faceţi-i pe duşmani să moară în chinuri. A Doua Iliră! a strigat Cato şi a împuns aerul cu sabia. A Doua Iliră!

Oamenii lui au ridicat armele şi au repetat strigătul de luptă, numele cohortei răsunând şi căpătând ecou în interiorul citadelei. Scandarea a fost preluată de restul oamenilor din cohortă, care se aflau la posturi pe ziduri. Apoi s-a auzit un alt strigăt, scos de oamenii lui Macro, care au rostit numele legiunii lor şi au bătut un ritm furios cu latul săbiilor izbite în ornamentele scuturilor.

— Au pornit! a strigat un străjer aflat în turnul din stânga, iar uralele s-au stins repede când Cato s-a silit să meargă încet, nu să alerge, spre treptele care duceau către vârful turnului.

Oamenii lui erau strânşi de-a lungul parapetelor de pe care se vedea agora.

— Faceţi loc! s-a răstit el la soldaţi. Grăbiţi-vă, fir-aţi să fiţi!

Oamenii s-au dat în lături, iar Cato a privit în jos către incinta templului, exact când în agora au răsunat cu ecou cornuri stridente şi tobe. În carcasa berbecului se îngrămădiseră sute de oameni, care se aşezaseră înapoia traverselor de lemn care fuseseră fixate pe cadru, trecând pe sub butucul lung al berbecului propriu-zis. În timp ce tobele băteau într-un ritm constant ca să dea cadenţa de înaintare, oamenii au început să se opintească în traverse, iar structura grea a pornit să înainteze hurducându-se pe dalele din piatră ale pavajului, îndreptându-se către citadelă. Soldaţii în armuri care mergeau alături de berbec trăgeau de curele de piele, în vreme ce băieţii alergau de colo-colo cu vase de apă, stropind pielea înainte ca ea să ajungă în bătaia săgeţilor aprinse ce aveau să fie slobozite dinspre zidurile citadelei. Rebelii îşi pregăteau propriile proiectile incendiare, a observat Cato când şi-a îndreptat ochii spre străzile ce dădeau în agora şi a văzut activităţi febrile ale unor soldaţi duşmani. Coloanele de oameni care trăgeau de frânghii s-au revărsat în spaţiul deschis. În urma lor au apărut căruţe, fiecare dintre ele transportând un aruncător de proiectile sau o catapultă, piese uşoare de artilerie, desigur, dar foarte capabile să-şi azvârle încărcăturile în zidurile citadelei. În urma acestora veneau oameni care duceau tăciuni încinşi în vase de jăratic din fier, deasupra cărora aerul vibra înfierbântat.

În cele din urmă au apărut soldaţi care transportau paravane mari şi rezistente. Împreună cu ei se aflau arcaşii care aveau sub braţe mănunchiuri de săgeţi. Paravanele au fost instalate în grabă, în timp ce servanţii pieselor de artilerie şi-au aşezat în poziţie de tragere armele şi s-au apucat să întindă corzile de lansare. În stânga lui Cato s-a auzit un ordin strigat, iar imediat după aceea, arcaşii lui Balthus au început să tragă. Săgeţile întunecate au ţâşnit spre rebeli, unele căzând pe dalele de piatră, iar altele înfigându-se în paravanele ce fuseseră instalate. Rebelii s-au arătat prevăzători şi s-au adăpostit înapoia lor, pregătindu-şi săgeţile şi aprinzându-le pe primele, gata să le sloboade spre parapetele citadelei.

— Atenţie! a strigat Cato. Vin săgeţi aprinse!

Auxiliarii s-au ghemuit în spatele scuturilor ori s-au ascuns în spatele parapetelor din piatră. O clipă mai apoi, o săgeată sclipitoare a vâjâit pe deasupra zidului, lăsând în urma ei o dâră subţire de fum, după care a ajuns la apogeul traiectoriei, începându-şi coborârea spre clădirile în care se adăpostea familia regală. Săgeata s-a rupt când a lovit ţigla de pe acoperiş, iar fragmentele aprinse s-au împrăştiat în toate direcţiile. Au urmat şi alte săgeţi. Mai toate au lovit acoperişul sau zidurile ori au căzut inofensive la pământ, dar câteva s-au înfipt în lemnul cadrelor de uşi sau de ferestre, iar grupurile de oameni însărcinaţi cu stingerea focului s-au repezit imediat într-acolo ca să înăbuşe flăcările cu covoraşele.

— Domnule!

Cato s-a întors şi l-a văzut pe centurionul Aquila apropiindu-se şi păşind cu trupul aplecat. După ce rămăseseră fără cai, Aquila şi oamenii lui luptau ca infanterişti, iar Cato îl numise drept adjunct al său în misiunea de a apăra poarta.

— Ce s-a întâmplat?

— Să dau ordin prăştiaşilor să riposteze? Sau aruncătorilor de proiectile de pe turnuri?

Cato a scuturat din cap.

— Deocamdată nu are rost să-i expunem. Să-i lăsăm pe rebeli să-şi risipească muniţia. Până acum, nu au reuşit să producă victime. O să aşteptăm până când berbecul ajunge în raza noastră de acţiune. Abia atunci îi pot lua la ţintă pe arcaşi.

— Am înţeles, a spus Aquila şi pe faţa lui a apărut o expresie de dezamăgire. Foarte bine.

— Nu-ţi face griji, Aquila. Oamenii tăi vor avea foarte curând prilejul de a-i face bucăţi pe duşmani.

— De-abia aştept, a murmurat el pe un ton sumbru şi a îndrăznit să arunce rapid o privire peste zid. E vremea să le-o plătim pentru pierderea cailor.

— Caii? s-a mirat Cato, apoi a clătinat din cap.

Comandantul cavaleriei lui era un militar care ţinea foarte mult la animalele oamenilor săi. Iar dacă îi învinuia pe rebeli de măcelărirea în masă ce avusese loc în ziua precedentă, cu atât mai bine.

— Centurion Aquila, după ce îi înfrângem, promit că o să te las să alegi ce este mai bun dintre caii duşmanilor.

— Am înţeles. Vă mulţumesc, a spus Aquila şi a zâmbit.

De dedesubt, din agora, s-a auzit un pocnet surd şi un moment după aceea, un ghem de cârpe în flăcări, legate strâns în jurul unui bolovan, a trecut peste parapet. Proiectilul a căzut în partea citadelei care slujea ca spital şi a trecut prin acoperişul din ţiglă, dispărând în interior. Cato a simţit o strângere de inimă şi brusc şi-a făcut griji pentru viaţa Iuliei, dar câtă vreme se desfăşura atacul duşmanilor nu putea face nimic s-o protejeze şi nici măcar nu avea cum să afle dacă era în siguranţă. S-a străduit să alunge din minte orice gând legat de ea, a oftat şi s-a ridicat să vadă cât mai înaintase berbecul asediatorilor.

Rebelii parcurseseră o treime din drumul de-a curmezişul agorei. Prinţul Balthus şi arcaşii lui sloboziseră săgeţi aprinse fără întrerupere, iar acum acestea ajunseseră să alcătuiască un fel de mirişte stranie pe acoperişul de piele al cadrului berbecului. Săgeţile fumegau în pielea umedă, însă înainte de a se putea aprinde, băieţii se repezeau spre berbec şi aruncau apă pe el. Geamătul butucilor pe care erau prinse roţile uriaşe se auzea până pe parapet, dominând chiar scrâşnetul scos de obezile cu şine care măcinau pietrele de pavaj. Tobele continuau să ţină cadenţa pentru oamenii care munceau din greu înăuntru, împingând uriaşa maşină de război.

— Aruncători, la posturile voastre! a ordonat Cato. Încărcaţi proiectile incendiare!

Cei care manevrau balista din turnul aflat în stânga au sărit pe platforma de tragere şi s-au apucat să împingă braţul de aruncare înapoi. Un alt om a ţinut vârful unui proiectil greu şi lung de aproape un metru în flăcările unui vas cu jăratic aflat în partea din spate a platformei. Cârpele îmbibate în ulei, înfăşurate în jurul axului, situat puţin în spatele capului de fier, s-au aprins cu uşurinţă, iar auxiliarul s-a grăbit să ducă proiectilul până la aruncător. L-a aşezat cu grijă în canal, în vreme ce un optio aflat la comanda secţiunii artilerie a ţintit spre carcasa berbecului. Arcaşii rebeli observaseră deja grupul de oameni strânşi în jurul armei şi de aceea au slobozit câteva săgeţi asupra turnului. S-a auzit un pocnet şi o săgeată s-a înfipt vibrând în cadrul aruncătorului. Dinspre cârpele pline de ulei s-a ridicat un firicel de fum.

— Aruncaţi apă pe săgeată! a strigat optio, după care şi-a îndreptat atenţia asupra armei. Imediat ce s-a convins că totul

era bine, s-a îndreptat de spate şi a dus mâna spre pârghia de eliberare a proiectilului.

— Daţi-vă la o parte!

Oamenii s-au tras deoparte şi o clipă mai apoi braţele balistei au basculat înainte şi s-au izbit de opritoarele dotate cu perniţe de amortizare. Proiectilul în flăcări a ţâşnit din armă, având o traiectorie aproape paralelă cu solul, zburând de-a latul agorei. A lovit acoperişul de piele al carcasei berbecului, l-a străpuns şi a dispărut înăuntru. Oamenii din echipă au făcut gesturi de satisfacţie, însă optio s-a întors furios spre ei.

— Ce faceţi acolo? Doar nu sunteţi plătiţi cu ziua. Reîncărcaţi arma, iar tu, stinge odată focul ăla!

Cato urmărise căderea proiectilului şi a dat din cap satisfăcut.

— Dă-i înainte tot aşa, optio! Trage cât poţi de repede, pentru că în scurtă vreme rebelii vor împinge berbecul prea aproape de zid şi nu vei putea slăbi suficient corzile aruncătorului pentru a trage cu folos.

— Am înţeles, a spus omul. Vom face tot ce putem.

În aceeaşi clipă, soldatul care stătea în faţa platformei ca să stingă cu apă săgeata incendiară a scos un strigăt puternic. A scăpat vasul cu apă şi a dus braţele spre săgeata ce îi ieşea din spate, ceva mai jos de omoplaţi.

— Atenţie! a strigat Cato. Opriţi-l!

Dar era prea târziu. Auxiliarul a lovit marginea parapetului cu fesele şi s-a prăvălit pe spate, cu braţele fâlfâind, apoi a dispărut. Din fericire, ţipătul lui a ţinut puţin, însă toţi cei aflaţi pe zid au auzit bufnetul surd când omul a căzut la poalele turnului. Optio a scrâşnit din dinţi, s-a apropiat de faţa aruncătorului de proiectile, a cules săgeata arzândă şi a azvârlit-o spre duşmani, după care a păşit până în spatele armei şi s-a răstit la oamenii lui:

— Următorul care păţeşte la fel va fi pus sub acuzare. Nu uitaţi, ţineţi-vă capetele plecate!

S-a auzit apoi un pocnet venind de departe şi, întorcându-se, Cato a văzut că şi celălalt aruncător luase berbecul la ţintă. În vreme ce rebelii se apropiau de poartă la un anumit unghi, alte câteva proiectile au nimerit carcasa, trecând prin piele şi pătrunzând până la numeroşii oameni prinşi înăuntru ori înfigându-se în stâlpii solizi ai cadrului, arzând acolo până când

vreunul dintre cărăuşii de apă ai rebelilor reuşea să le stingă. În urma carcasei berbecului, dârele de sânge şi trupurile celor morţi ori răniţi grav stăteau drept dovadă a distrugerilor provocate de aruncătorul din citadelă.

Barajul unilateral pornit dinspre turnuri nu putea ţine o veşnicie şi când berbecul a ajuns în locul în care echipele de auxiliari nu mai puteau ţinti cu aruncătorul, unul dintre aruncătoarele de proiectile aflate în căruţele din agora a reuşit să dea o lovitură norocoasă. Vârful greu din fier al proiectilului a nimerit în braţul de aruncare al armei din turnul aflat în stânga porţii. Cu un pocnet puternic, braţul de torsiune a plesnit, iar sub tensiunea uriaşă exercitată de frânghia groasă a coardei, braţul a descris un arc de cerca zdrobind capul celui mai apropiat soldat şi sfărâmând braţul altuia, în vreme ce aşchiile au zburat în toate direcţiile, săgetându-i pe soldaţii aflaţi în apropiere. Alţi trei oameni au fost răniţi, iar unul dintre ei a răcnit agonizant când a ridicat mâna şi şi-a smuls o aşchie lungă de lemn dintr-un ochi.

— Duceţi răniţii de aici! a strigat Cato. Direct la spital! Optio!

— Da, domnule, i-a răspuns acesta, icnind de durere în timp ce-şi scotea o aşchie din antebraţ.

— Trage arma înapoi şi dă ordin să fie reparat braţul de aruncare.

— Reparat? a făcut optio, aruncând o privire spre aruncător. Ciotul plin de aşchii al acestuia ieşea în afară la mică distanţă de înfăşurările de funie de torsiune. Nu mai e bun de nimic.

— Nu mă interesează. Scoate-l din raza vizuală a duşmanilor şi să fie reparat. Vom avea nevoie de el.

Optio a încremenit, apoi a dat din cap în semn că a înţeles.

— Da, domnule. Hai, băieţi! L-aţi auzit pe prefect. Să trecem la treabă.

Cato s-a retras, iar membrii supravieţuitori ai echipei s-au strâns în preajma armei stricate şi au retras-o de lângă parapet. În jurul lui, unii dintre auxiliari au început să-i ajute pe răniţi să coboare treptele şi să ajungă în curtea interioară. Cato şi-a ridicat scutul şi a înaintat din nou spre parapet ca să vadă cât mai înaintase berbecul. Rebelii reuşiseră să îl împingă suficient de aproape de zid ca să îl scoată din linia de tragere a aruncătoarelor de proiectile din citadelă, însă nu ajunsese chiar

atât de aproape încât să devină vulnerabil în faţa bolovanilor sau a obiectelor incendiare ce se aruncau de pe ziduri. În tot acest timp, arcaşii şi aruncătorii de proiectile din agora au continuat să susţină ploaia de proiectile ţintite spre parapete, iar catapultele au insistat să azvârle din când în când gheme mari de cârpe în flăcări, care descriau traiectorii înalte şi arcuite peste zid, şi se prăbuşeau peste clădirile şi oamenii din citadelă.

Cu toate că deocamdată berbecul era ferit de loviturile apărătorilor, rebelii trebuiau să îl ducă foarte curând până în faţa porţii, unde avea să fie expus direct atacului oamenilor aflaţi deasupra lui. Prinţul Artaxes anticipase acel pericol, astfel că a repoziţionat mulţi dintre arcaşi şi numeroase aruncătoare de proiectile, în aşa fel ca să poată proteja berbecul. Cato a coborât în goană scara până la pasarela lată aflată exact deasupra porţii. S-a aplecat în afară şi apoi a strigat către cei din curte.

— Aduceţi uleiul încins! Imediat!

Cato s-a întors spre soldaţii înarmaţi cu furci, aflaţi lângă vasele cu jăratic, la mică distanţă de baloturile legate, alcătuite din iască şi cârpe îmbibate în smoală, apoi a dat ordin să se înteţească flăcările şi oamenii să fie pregătiţi să dea foc legăturilor de vreascuri. În vreme ce unii dintre ei au înfipt furcile în baloturi şi le-au azvârlit către parapete, alţii au folosit foale ca să încingă vasele până când jarul s-a făcut auriu, azvârlind scântei în aer.

— Aprindeţi-le! a răcnit Cato, iar un optio a luat o făclie, a ţinut-o în foc să se aprindă bine, după care a trecut-o peste legăturile de vreascuri şi l-a atins pe fiecare dintre ele, până când flăcările au căpătat viaţă. Fumul a început să se învârtejească în jurul parapetelor şi s-au auzit pocnete însoţite de scântei.

— Aruncaţi-le peste parapet!

La ordinul prefectului, oamenii au ridicat furcile sus, azvârlind dincolo de parapet încărcătura lor cuprinsă de flăcări. Una după alta, baloturile au zburat de acolo în flăcări. Dedesubt, băieţii care stropeau cu apă berbecul s-au uita în sus, s-au îngrozit şi s-au întors ca să se salveze, moment în care legăturile de vreascuri au aterizat pe carcasa maşinii de asediu şi s-au împrăştiat în toate părţile, potopind zona înconjurătoare cu bucăţi de lemn care ardeau.

— Ţineţi-o tot aşa! a ordonat Cato.

Legăturile aprinse de vreascuri au continuat să cadă de pe turnul porţii, lovind carcasa berbecului, însă unele dintre ele au ajuns pe pavajul agorei. Prefectul s-a uitat în jos şi a văzut cum o asemenea legătură a doborât la pământ un mic sacagiu. Acesta, înfăşurat în material arzând, s-a rostogolit pe pământ. Un ţipăt sfâşietor a răsunat în agora, iar băiatul a început să se zvârcolească. Tovarăşii lui, care se retrăseseră în goană după acel bombardament, erau acum siliţi cu lovituri de bici administrate de soldaţi să se îndrepte spre carcasa berbecului. Ei s-au repezit în jurul structurii acoperite cu piele şi au stropit cu apă flăcările, fugind de fiecare dată când vedeau câte o legătură de vreascuri căzând spre ei, însă, ameninţaţi cu biciul, se vedeau imediat după aceea forţaţi să revină. Şi, în tot acest răstimp, oamenii rămaşi invizibili sub acoperişul structurii berbecului îşi încordau puterile ca să împingă în continuare maşina de război spre poartă.

Ultima dintre legăturile de vreascuri aprinse a zburat peste parapet, după care Cato a dat fuga să vadă ce se întâmpla cu uleiul încins. Cărăuşii se chinuiau să urce ultimele trepte ce duceau spre culmea turnului. Erau patru soldaţi care ţineau două bare lungi de lemn ce treceau prin inelele de fier aflate de o parte şi de alta a cazanului fierbinte.

— Grăbiţi-vă! Mişcaţi-vă mai repede!

Când cărăuşii au ajuns pe platformă, turnul a fost zguduit de prima lovitură a berbecului care a izbit în poartă.

— Cato! s-a auzit glasul lui Macro, iar prefectul s-a aplecat peste zid:

— Da, domnule!

— Aruncă odată uleiul ăla peste berbec, aruncă şi nişte bolovani, orice poţi!

— Am înţeles.

Prefectul s-a întors spre auxiliarii din turn şi a inspirat adânc, după care a arătat către mormanul de bucăţi de zidărie care fuseseră depozitate în apropierea parapetelor.

— Aruncaţi pietrele peste zid!

Soldaţii şi-au stivuit furcile într-un colţ al turnului şi au venit alături de Cato, care icnea sub greutatea unui bolovan mare şi mergea împleticit spre zid. Scoţând încă un sunet puternic, a ridicat bolovanul pe coama zidului şi a îndrăznit să arunce o

privire direct în jos, către berbec. Mantia lungă din piele se întindea din dreptul porţii şi, în vreme ce tobele băteau cadenţa, s-a auzit o bubuitură venind de jos, iar lovitura s-a simţit în întregul turn al porţii. Cato a observat că singura daună serioasă provocată de legăturile de vreascuri aprinse era o gaură mică din partea din faţă a carcasei. A reuşit să distingă trupurile câtorva dintre rebelii care împingeau berbecul, iar asta pentru că ele sclipeau de sudoare. A aşteptat un moment, până când alături de el au apărut şi alţi soldaţi de-ai săi, pregătiţi să azvârle peste parapet proiectilele foarte simple, dar eficiente.

— Acum!

Cu scrâşnete de piatră frecată de piatră, romanii au împins bolovanii, care s-au prăbuşit de pe ziduri şi au lovit acoperişul carcasei berbecului. Pietrele au trecut prin el, producând găuri mari în căptuşeala de piele şi în scândurile aflate dedesubt. Rebelii care se găseau exact sub locul impactului au fost striviţi instantaneu.

— Nu vă opriţi! a ordonat Cato, apoi s-a întors către oamenii care manevrau cazanul cu ulei încins. Din pereţii de fier, înnegriţi de fum, se ridicau firicele de abur, iar aerul devenise apăsător de la mirosul greu. Aduceţi uleiul aici!

În timp ce auxiliarii de lângă parapet au continuat să azvârle pietre în ritm constant asupra berbecului, Cato i-a ajutat pe alţii să manevreze cazanul cu ulei către parapet, exact deasupra berbecului. După ce a ajuns la locul potrivit, Cato a chemat şi alţi soldaţi care să se încordeze sub greutatea drugului ce susţinea cazanul şi, treptat, acesta a început să se încline spre duşmani. Un nor gros de aburi s-a înălţat în momentul când lichidul încins a început să curgă, căzând peste acoperişul sfărâmat al berbecului şi prin găuri, peste oamenii de dedesubt. Imediat după aceea, ţipetele înfiorătoare de durere au spintecat aerul, iar oamenii şi-au abandonat poziţiile şi s-au îndepărtat, unii dintre ei ieşind împleticindu-se din partea din spate a berbecului. Oamenii lui Balthus şi-au îndreptat atenţia asupra rebelilor ce încercau să scape cu fuga, doborându-i pe mulţi dintre cei care se îndreptau spre paravanele arcaşilor proprii. Camarazii lor au făcut tot ce le stătea în putinţă să îi silească pe oamenii lui Balthus să rămână cu capetele plecate, astfel că a urmat un schimb înverşunat de săgeţi.

În vreme ce atenţia duşmanilor era atrasă de la apărătorii porţii, Cato a profitat de momentele de derută ca să arunce o privire peste creneluri să evalueze pagubele provocate. A constatat că uleiul încins îşi făcuse treaba. Berbecul luase foc, iar flăcările se întindeau cu repeziciune de-a lungul cadrului din lemn ce fusese distrus. Cărăuşii de apă ai duşmanilor fugeau laolaltă cu războinicii, aşa că nu rămăsese nimeni care să lupte contra incendiului. Pe buzele tânărului prefect a înflorit un zâmbet de satisfacţie, după care a simţit arsura primului val de căldură izbindu-l drept în faţă. Apoi, într-un moment de spaimă, stomacul i s-a făcut ghem amintindu-şi de poarta fortificată a unui sat din zona germanică, pe care o apărase împreună cu Macro în urmă cu câţiva ani. S-a grăbit să o ia de-a curmezişul turnului şi să strige către legionarii aflaţi dedesubt:

— Domnule! Berbecul a luat foc!

Centurionul a zâmbit larg, după care a ridicat privirea spre Cato.

— Foarte bine!

Disperat, tânărul a clătinat din cap, spunând:

— Dar este exact în dreptul porţii.

Zâmbetul a pierit de pe faţa lui Macro.

— Uf, la naiba! Fir-ar să fie! Care e situaţia în zona ta?

— Duşmanii s-au retras, domnule. Deocamdată!

— Bine. Nu ne-a rămas decât o soluţie. Şi Macro şi-a încordat plămânii. Deschideţi canaturile porţii! a strigat el.

Oamenii din centuria principală au înaintat iute ca să ridice drugul de blocare a porţii, preluând bucăţile grele de lanţ cu ajutorul cărora canaturile erau trase spre interior. Cu un uruit sfâşietor din ţâţâni, canaturile masive din lemn ghintuit s-au dat la o parte. Prin deschizătură se vedea fum ridicându-se în vălătuci, iar Macro a aruncat o privire spre flăcările care se înălţau pe cadrul de lemn al carcasei berbecului. Bucăţile mari de piele arseseră deja, lăsând la vedere scheletul structurii, iar butucul uriaş, cu vârf de fier, rămăsese suspendat, cu toate că frânghiile care îl sprijineau luaseră foc.

Romanul şi-a vârât sabia în teacă şi a păşit înainte prin fum, clipind foarte des, deoarece ochii îl usturau deja.

— După mine! a ordonat el.

Incendiul cuprinsese maşina de asediu din toate părţile, astfel că arşiţa l-a izbit pe Macro ca un pumn, direct în faţă. Şi-a

ridicat scutul şi a continuat să înainteze spre unul dintre stâlpii masivi de colţ, după care a făcut un semn din cap către oamenii din prima centurie.

— Faceţi ca mine! Slujiţi-vă de scuturi şi împingeţi! Trebuie să îndepărtăm nenorocirea asta din faţa porţii!

Oamenii lui, crispându-se în faţa arşiţei degajate de flăcări, s-au opintit, lovindu-şi scuturile de carcasa berbecului şi au împins cu toată puterea de care erau în stare. Cu o încetineală dureroasă, arma de asediu s-a îndepărtat de poartă şi, pe măsură ce tot mai mulţi soldaţi s-au alăturat acelui efort, adăugându-şi forţa şi greutatea, roţile uriaşe au scrâşnit şi s-au rotit în direcţie inversă pe pietrele de pavaj.

— Aşa, băieţi! a strigat Macro, şi fumul l-a făcut să tuşească îngrozitor, ca şi cum plămânii i s-ar fi umplut cu cioburi de sticlă. Pe măsură ce flăcările cuprindeau berbecul, căldura a crescut în intensitate şi, brusc, s-a simţit un miros iute când creasta unui coif s-a încins şi a început să ardă. Instinctul i-a spus lui Macro să se retragă, pentru a se îndepărta de vâlvătăile care îi pârjoleau faţa, însă şi-a dat seama că berbecul nu era încă suficient de departe de canaturile porţii pentru a fi sigur că flăcările nu vor ajunge până la ele.

— Continuaţi tot aşa! a spus el printre gâfâieli. Împingeţi, nenorociţilor!

Ceva a căzut la picioarele lui, zăngănind la atingerea cu pavajul şi, coborând ochii, Macro a văzut o săgeată. Apoi alta a sărit de câteva ori pe dale până s-a oprit. A privit cu ochii mijiţi pe după marginea scutului şi a observat că arcaşii duşmani îi lăsaseră în pace pe Balthus şi pe oamenii lui, iar acum îşi îndreptaseră atenţia asupra romanilor care se zbăteau să îndepărteze berbecul de porţile citadelei. Dincolo de arcaşi se strânsese o formaţie mare de soldaţi rebeli, care a pornit în marş rapid pentru a traversa agora. Macro s-a uitat peste umăr şi a văzut că oamenii săi împinseseră structura incendiată la aproape şase metri de canaturile porţii.

— Puţin mai departe, a mormăit el printre dinţii strânşi.

S-a auzit apoi un bufnet surd, iar Macro a simţit şi a auzit cum frânghiile care susţineau capătul berbecului au cedat, iar buşteanul uriaş a izbit pământul. Maşina de asalt a tresărit, apoi a încremenit.

— Asta este! a strigat Macro către soldaţi. Înapoi! Întoarceţi-vă în citadelă!

S-au desprins de berbec şi s-au retras, ţinând scuturile îndreptate spre duşmani, pentru că tot mai multe săgeţi zburau prin flăcările care se înălţaseră spre cer. Imediat ce şi-au dat seama că legionarii băteau în retragere, comandantul duşman a răcnit un ordin pentru oamenii lui, care au declanşat o şarjă spre poartă. În momentul când ploaia de săgeţi s-a mai domolit, Macro s-a întors şi a strigat:

— Fugiţi!

Legionarii au năvălit pe poartă, iar duduitul ghetelor ghintuite s-a auzit pe pavajul de piatră al căii de intrare în citadelă. El a trecut ultimul şi, odată ajuns înăuntru, s-a întors şi a scos sabia, ameninţându-i pe urmăritori.

— Închideţi porţile! a urlat el. Haideţi, mai repede!

Primii dintre soldaţii inamici alergau pe lângă berbecul ce ardea, ţinând cu disperare să ajungă la poartă înainte ca romanii să o poată închide. Ţâţânile de fier au scos din nou gemete când canaturile au fost împinse. Spaţiul dintre ele s-a îngustat, iar Macro a rânjit când şi-a dat seama că rebelii nu aveau cum să ajungă la timp ca să pătrundă.

— Ha-ha! Prea târziu, ticăloşilor!

Canaturile s-au îmbinat cu un bubuit, iar legionarii au lăsat imediat să cadă drugul de blocare. Aproape instantaneu, de cealaltă parte a porţii s-a auzit un strigăt înfundat de mânie, urmat de o lovitură slabă, semn că unul dintre rebeli îşi manifesta frustrarea.

Macro şi-a vârât sabia în teacă şi s-a întors cu spatele la poartă.

— Aţi acţionat bine, băieţi!

Respirând precipitat, oamenii din prima centurie au răspuns la această laudă cu zâmbete agitate. Câţiva dintre ei fuseseră răniţi de săgeţile care îi loviseră în braţe sau picioare, care rămăseseră neprotejate, iar acum se chinuiau să îşi înghită gemetele de durere.

Macro a făcut semn către secţiunea cea mai apropiată a următoarei centurii.

— Hei, voi de colo! Ajutaţi-i pe oamenii ăştia să ajungă la spital!

— Ai păţit ceva, domnule?

Macro a ridicat capul şi l-a văzut pe Cato coborând ultimele trepte şi îndreptându-se către el.

— Nu, sunt teafăr.

Tânărul l-a măsurat cu privirea şi a clătinat din cap.

— Arăţi cam ciufulit. Mai ales creasta coifului, a zis el şi a surâs.

Macro şi-a coborât scutul, apoi şi-a desfăcut baretele de sub bărbie. Ridicând coiful de pe cap, a văzut că frumoasa creastă de culoare roşie se pârlise şi devenise neagră, iar vârfurile s-au destrămat când şi-a trecut degetele peste ea.

— Of, şi când te gândeşti că m-a costat o avere în Antiohia, a mârâit el. Ce frumoasă a fost creasta asta… Ticăloşii ăia vor plăti scump pentru ea.

— Domnule, a spus Cato, şi a arătat spre braţele lui Macro care abia acum a băgat de seamă băşicile şi porţiunile înroşite de piele arsă, după care a simţit intens usturimile şi înţepăturile. Tânărul a făcut semn din cap către oamenii răniţi care erau ajutaţi să ajungă la spital. Du-te să primeşti îngrijire.

— Imediat. Spune-mi, berbecul e suficient de departe de poartă?

— Da, domnule. Nu există primejdia ca incendiul să se extindă. Şi, pe de altă parte, reprezintă un obstacol pe cinste dacă rebelii mai fac vreo încercare de asalt.

— Şi restul?

— S-au retras. Arcaşi, infanterişti şi artilerie. Cato a arătat spre grupurile care stingeau şi ultimele focuri declanşate de săgeţile aprinse şi de alte obiecte incendiare. Pagubele sunt minore şi nu am suferit multe pierderi umane. De data asta i-am înfrânt.

— De data asta, a zis Macro şi a făcut un gest din cap. Însă ei au posibilitatea să mai încerce o dată. Dacă noi suntem învinşi o singură dată, s-a terminat. Un lucru este sigur: imediat ce vor putea, o vor lua de la capăt.

CAPITOLUL 23

— Ah, celălalt ofiţer roman, a zis Iulia clătinând din cap când Macro s-a aşezat pe un taburet de lângă masa ei. Spune-mi, sunteţi amândoi predispuşi la accidente ori se întâmplă pentru că sunteţi mereu în iureşul luptei?

Macro a ridicat din umeri.

— Ţine de grad, domnişoară. Să nu crezi că noi am suferit răni mai multe decât alţi ofiţeri. A tăcut o clipă şi a rămas pe gânduri, apoi a scuturat din cap. Nu, nu e adevărat. Se pare că de când ne cunoaştem, eu şi tânărul meu prieten am participat la foarte multe lupte.

Iulia s-a aplecat asupra braţelor întinse în faţă şi a cercetat arsurile.

— Da? Şi cu cât de mult timp în urmă s-a întâmplat asta?

— Acum patru ani. Eram în Legiunea a Doua de pe Rin, când Cato ni s-a alăturat.

Macro a zâmbit amintindu-şi seara ploioasă de toamnă când convoiul de recruţi noi a pătruns pe poarta fortăreţei.

— Pe-atunci era un băiat slăbănog şi pişăcios. Apoi Macro a ridicat privirea. Domnişoară, iartă-mi vorbele, dar aşa arăta. Merita să-l vezi atunci. Înfofolit într-o mantie, strângând sub un braţ o mică boccea cu lucruri şi având în mâna cealaltă uneltele de scris şi câteva manuscrise înfăşurate. Până atunci, stilusul fusese cel mai primejdios lucru pe care îl ţinuse în mână. Am crezut că va muri înainte de sfârşitul anului, a gândit Macro cu voce tare. Ei bine, Cato ne-a surprins pe toţi. Serios. S-a dovedit a fi unul dintre cei mai buni ofiţeri pe care i-am cunoscut.

— Acum poţi lăsa braţele în jos, i-a zis Iulia şi s-a îndreptat de spate, după care a întins mâna după un vas cu grăsime de pe masă. Arsurile trebuie ferite câteva zile. Vei avea usturimi o vreme, dar sunt convinsă că te vei preface că nu există.

Macro a râs.

— Am impresia că mi-ai ghicit felul de a fi.

— Nu. Nu numai al tău, e un fel de a fi al soldaţilor în general. Mai toţi vă socotiţi la fel de rezistenţi ca spartanii.

— Spartanii? a pufnit Macro cu dispreţ. O adunătură de neisprăviţi, asta erau spartanii. Nu ar rezista niciun sfert de ceas în faţa legiunilor.

— Aşa o fi, a spus Iulia şi a înmuiat mâna în vas, luând un boţ de grăsime în palmă. Nu te mişca!

Macro a strâns din buze în timp ce ea i-a aplicat unsoarea, întinzând-o peste arsurile şi băşicile de pe braţe. Îl durea, aşa cum spusese chiar ea, dar Macro nu dorea nicidecum să arate asta. S-a silit să-i vorbească pe un ton cât mai degajat:

— Ia spune, de câtă vreme eşti felcer?

Iulia a pufnit în râs.

— Nu m-aş socoti felcer. Însă unul dintre sclavii pe care tata i-a avut la Roma era. El m-a învăţat câteva lucruri esenţiale, iar pe restul le-am deprins în ultima lună, practicând meseria, ca să spun aşa.

— Se pare că ştii ce trebuie făcut în fiecare caz, a recunoscut Macro oarecum ranchiunos. Pentru o femeie, este ceva. Nu spun că o femeie ar trebui să facă asemenea lucruri. Mai ales când e vorba despre fiica unui senator.

— E ridicol. Nu văd niciun motiv pentru care fiicei unui senator nu i s-ar îngădui să slujească imperiul după propriile ei forţe. Unii ar spune că era datoria mea să dau o mână de ajutor. În cazul meu, eu chiar vreau.

Macro a surâs timid.

— Domnişoară, întotdeauna capeţi ce doreşti?

Ea a ridicat ochii şi a surprins expresia de pe chipul lui, după care a zâmbit.

— Întotdeauna.

— Cred că tatăl tău te consideră o mare pacoste.

— N-aş zice. Sunt o fiică loială şi nu l-aş face nicicând de ruşine. Dar eu ştiu ce-mi doresc, iar el îmi respectă dorinţa.

— Nu sunt convins că mi-aş lăsa fiica să fie atât de independentă.

— Bine că nu-ţi sunt fiică! S-a lăsat apoi puţin pe spate ca să ajungă la vasul cu unsoare. Celălalt braţ, te rog.

A rămas tăcută un moment şi a început să întindă grăsimea.

— Prietenul tău, Cato, pare un războinic neobişnuit.

— Mie-mi spui, domnişoară? Însă, în ciuda toanelor, e un soldat al naibii de bun. Luptă cu furie şi poate mărşălui fără să se plângă, în timp ce alţii se dau bătuţi. Eu sunt singurul pe care

nu-l întrece la asta. Şi are o minte sclipitoare. Singurul lui păcat e că uneori gândeşte prea mult.

— Da, pare un tip sensibil.

— Sensibil? Macro a repetat cuvântul cu dezgust, de parcă ar fi fost o insultă, ceea ce şi era, după părerea lui.

Dacă ar fi avut cineva îndrăzneala de a-i spune verde în faţă că e sensibil, centurionul i-ar fi tras o bătaie soră cu moartea. Sigur că după aceea i-ar fi părut rău. Tot ce se poate. S-a uitat la Iulia.

— Nu ştiu dacă e sensibil, dar, în afară de cap, are şi inimă, dacă la asta te referi.

— Da, la asta, i-a răspuns Iulia cu tact. Îmi închipui că, dacă sunteţi ofiţeri, în viaţa voastră nu mai rămâne loc pentru familie.

— Aşa este. Mai ales când eşti mereu în misiune, departe de casă. De când îl cunosc pe Cato, am participat la campania din Britania, am luptat în cadrul flotei şi apoi am fost trimis aici.

— Aşadar, nu eşti căsătorit, a conchis Iulia. Dar amicul tău, prefectul? E căsătorit?

Macro a clătinat din cap.

— Şi nu-l aşteaptă nicio femeie în Antiohia, în Roma sau cine ştie unde?

— Nu prea. Nicăieri nu am stat prea mult ori am fost prea prinşi cu milităria ca să ne găsim timp pentru asemenea lucruri, în afara vreunei târfe sau două.

— Aha.

Macro s-a uitat cu şiretenie la ea.

— Aşa că e liber, domnişoară, dacă prezintă interes.

Iulia s-a îmbujorat şi, ca să ascundă, a început să întindă unsoarea ceva mai iute şi mai apăsat, făcându-l pe centurion să se crispeze de durere.

— Gata, am isprăvit. Încearcă să nu rupi băşicile. Unsoarea asta îţi va apăra pielea, dar nu multă vreme. O să-ţi trimit nişte unsoare. Îţi dai cu ea dimineaţa şi seara.

Macro a aplecat bărbia în semn că a înţeles.

— Mulţumesc, domnişoară.

— Atunci, eşti liber, i-a răspuns ea sec. Mai sunt şi alţii care au nevoie de îngrijire.

Bag mâna în foc, a gândit centurionul, ridicându-se ca să plece din încăperea. Uitându-se mai atent la ea şi-a dat seama că era o frumuseţe, însă aerul ei aristocratic nu-l ispitea câtuşi

de puţin. Era prea bine crescută, prea inteligentă şi prea independentă pentru gustul lui. Totuşi, pentru bărbatul potrivit, Iulia era o partidă grozavă.

Duşmanii nu au mai încercat să atace citadela, iar străjerii au patrulat pe ziduri şi au vegheat asupra oraşului. Aşezaţi la marginea agorei şi în mici posturi de observaţie din afara oraşului, de unde se vedea citadela cocoţată pe o ridicătură de pământ, răzvrătiţii au rămas cu ochii pe apărători. În rest, în oraş şi în împrejurimi viaţa părea să-şi urmeze cursul firesc. Câţiva negustori şi vânzători ambulanţi au intrat în Palmira ca să-şi vândă mărfurile, iar o caravană de cămile care îşi lăsase încărcătura în cetate şi-a început călătoria de întoarcere spre malurile îndepărtate ale Eufratului. Singurul semn de luptă pentru putere erau convoaiele ce cărau cadavrele pe câmpia funerară aflată la sud de oraş. Acolo fuseseră ridicate zeci de ruguri pentru a primi trupurile celor căzuţi, care au fost aprinse unul după altul, astfel că din ele se ridica spre cer un fum gros şi unsuros, în vreme ce flăcările mistuiau cadavrele. Apoi, cenuşa se strângea în mici urne din lut ars, care se închideau ermetic, după care erau duse la ciudatele turnuri funerare care se ridicau pe câmpie, unde ele erau aşezate cu tot respectul cuvenit, alături de cele ale strămoşilor lor.

Înăuntrul citadelei nu era loc pentru asemenea ritualuri, astfel încât cadavrele erau arse pe un rug comun din grădina regală, după care cenuşa era strânsă în urne care se ţineau undeva până când se isprăvea asediul, pentru a putea fi înhumate cum se cade.

Macro şi Cato au făcut un tur de verificare a posturilor de apărare, ca să se asigure că există provizii suficiente de săgeţi, muniţie pentru praştii şi alte proiectile în caz de alt atac. Spre sfârşitul inspecţiei, când stăteau în partea superioară a turnului de semnalizare şi contemplau panorama acoperişurilor din oraş, prefectul s-a scărpinat la falcă şi a mormăit:

— Ce crezi că vor face mai departe?

— Depinde. Ar putea sta la fund, încercând să ne vadă murind de foame, ori vor aştepta până la sosirea parţilor, care să aducă oameni pricepuţi în asedii şi chiar maşini de asediu. Sau ar putea construi un berbec mai bun ca să încerce să spargă poarta.

— Dacă ai fi în locul lor, tu ce ai face?

— Eu?

Centurionul a cântărit întrebarea preţ de câteva clipe şi a răspuns:

— Aş presupune că, oricât de neînsemnată ar fi ca număr, coloana romană trimisă în sprijinul lui Vabathus reprezintă un semn de angajare din partea Romei. Şi m-aş aştepta să sosească o forţă şi mai mare. Ar însemna că am la dispoziţie puţin timp ca să reduc citadela la tăcere. S-a întors spre Cato şi a continuat: Aş ataca din nou, de îndată ce aş avea ocazia.

Cato a dat din cap aprobator.

— Aşa aş gândi şi eu. S-a uitat iute peste umăr, dar singurii oameni din turn erau departe, cufundaţi într-o partidă de zaruri. Şi m-aş consola cu faptul că în rândul apărătorilor sunt destule neînţelegeri.

— Cum ar putea Artaxes să ştie aşa ceva?

— Face parte din familie. Ştie cât de dezbinaţi sunt fraţii lui şi cât de puţin crede tatăl lor în fiecare dintre ei. Artaxes sigur ştie că Balthus nu e un mare admirator al Romei şi pesemne că îi displace prezenţa noastră aici. Ar mai fi ceva. Dacă vreunul dintre nobili sau refugiaţi va începe să-şi piardă încrederea că regele se va opune lui Artaxes, ar putea ajunge să creadă că ar avea mai mult de câştigat legându-şi soarta de cea a prinţului, trădându-ne pe noi. Gândul vreunei recompense ar putea fi foarte ispititor pentru unii dispuşi să trădeze. Cato a surâs palid. Nu suntem nici pe departe într-o situaţie prea fericită.

— Dar în nici cea mai rea în care ne-am aflat vreodată.

— Probabil că nu.

Centurionul s-a uitat cu admiraţie spre prietenul său.

— Da, a zis prefectul încruntându-se. Ce s-a întâmplat?

— Mă bucur că tu şi mintea ta şireată sunteţi de partea mea. Cum i-am şi spus femeii aceleia: Eşti un om care gândeşte, un soldat cu minte.

— Care femeie?

— Cea de la spital. Mi-a îngrijit rănile. Fiica ambasadorului, Iulia Sempronius.

Cato a simţit o furnicătură în trup.

— Aţi vorbit despre mine?

— Cam aşa ceva. M-a întrebat câte ceva.

— Despre mine?

— Da. Şi ce dacă? Nu i-am spus decât ce i-ai fi spus tu însuţi.

Prefectul nu era foarte convins. Credea că îl cunoaşte pe centurion îndeajuns de bine, astfel că se temea că acesta comisese vreo indiscreţie, minoră sau ba, care fusese obţinută de Iulia prin cine ştie ce manevră.

— Ce a vrut să afle?

— Ce părere am despre tine. Dacă eşti căsătorit sau dacă ai vreo femeie.

— Şi ce i-ai spus?

— Că acum n-ai pe nimeni şi că eşti liber.

Agitat, Cato şi-a înghiţit cu greu nodul din gât.

— Aşa i-ai zis?

— Sigur! Centurionul l-a lovit amical peste umăr. E o fată încântătoare. Cam prea semeaţă ca să-mi fie pe plac. Ţie ţi se potriveşte mai bine.

Prefectul a închis ochii şi s-a frecat pe frunte.

— Te rog, spune-mi că nu i-ai sugerat că ar fi de dorit ca ea să… să se lege sufleteşte de mine.

— A, foarte frumos spus! a răspuns Macro. Foarte romantic! În orice caz, chiar mă crezi idiot? I-am sugerat doar că eşti liber, că nu ai nicio obligaţie şi că ai fi o partidă bună. Nu suntem la o petrecere pentru copii. Există posibilitatea să nu putem rezista prea mult împotriva lui Artaxes. Dacă aşa stau lucrurile, ce are de pierdut? Şi, fiindcă veni vorba, noi ce avem de pierdut? Cred că te place. Dacă te interesează, fă primul pas, cât mai e vreme.

— Şi dacă vom supravieţui? Ce se va întâmpla?

Cato îşi închipuia stânjeneala provocată de o relaţie născută sub ameninţarea nimicirii, din care participanţii ies nevătămaţi, ajungând în aceeaşi lume veche, încărcată de o paşnică rutină. Asta, dacă se putea presupune că Iulia nu-l respinge din capul locului. Macro a căscat.

— Ai putea face din ea o femeie cinstită.

S-au privit o clipă, după care Macro a izbucnit în râs.

— Glumeam şi eu!

— Frumoasă glumă! a murmurat prefectul acru.

Cu toate acestea, până şi simpla aluzie la o căsătorie cu Iulia i-a intrat în cap, făcându-l să-şi simtă inima uşoară. Apoi s-a blestemat pentru astfel de speculaţii ridicole. Ce putea găsi o aristocrată la fiul unui libert? Era de neconceput, totuşi…

Prefectul s-a îndepărtat de parapet şi a luat o atitudine serioasă.

— Domnule, cred că am isprăvit. Trebuie să fac un inventar al armelor deţinute de cohorta mea.

— Un inventar al echipamentului?

Macro a încercat să nu zâmbească în faţa clarei încercări a prietenului său de a aplana discuţia. De aceea, a mimat un ton oficial:

— Prea bine, atunci, prefect Cato. Fă-ţi datoria.

S-au salutat formal, iar apoi, când Cato s-a întors şi a pornit cu un aer rigid, Macro a clătinat din cap şi a mormăit:

— A intrat pe sub pielea omului…

La scurtă vreme după-amiază, un sol trimis de regele Vabathus a sosit la locul de încartiruire improvizat, pe care centurionul îl împărţea cu Cato. Acesta din urmă îşi încheiase inspecţia şi s-a alăturat fără chef lui Macro în interiorul răcoros al citadelei, ferit de arşiţa şi de lumina orbitoare a soarelui la amiază.

— Maiestatea Sa vă pofteşte la un mic ospăţ pe care îl dă astă-seară în cinstea dumneavoastră, a explicat slujitorul regal. La apusul soarelui. Ţinută obligatorie.

— Ţinută oficială? a exclamat Macro, pe faţa căruia s-a aşternut o negură. A făcut un gest către tunica roasă şi prăfuită şi către cizmele murdare. Asta e tot ce avem la noi. Când am pornit din Antiohia se ştia că plecăm la război, nu la vreun ospăţ.

Servitorul a plecat capul şi i-a răspuns:

— Şambelanul Maiestăţii Sale a sugerat să luaţi haine de schimb de la ambasadorul roman. Excelenţa sa Lucius Sempronius a spus deja că ar fi încântat să vă pună la dispoziţie tunici, togi şi sandale.

— Foarte frumos! a bombănit Macro. Vom veni. Acum poţi pleca.

Slujitorul a făcut o plecăciune adâncă şi a ieşit cu spatele din încăpere, închizând discret uşa. Centurionul s-a întins la loc pe saltea, şi-a împreunat braţele pe după cap şi a rămas cu ochii în grinzile tavanului.

— Uită-te la noi, înconjuraţi de duşmani însetaţi de sânge, şi noi ne vom duce la un ospăţ galant. Cel puţin vom avea parte de altceva decât de carne de cal.

— Sper, i-a răspuns Cato. Dar nu prea cred că moralul oamenilor se va ridica, dacă ar şti că regele şi apropiaţii lui benchetuiesc, în vreme ce ei primesc raţii tăiate.

Când soarele a coborât spre orizont şi a scăldat oraşul într-o lumină roşiatică, Macro şi Cato au intrat în apartamentele regale. În partea din spate a citadelei, cuibărită între clădirea principală şi zid, era o neînsemnată grădină acoperită, cu o colonadă ce se întindea de-a lungul laturilor deschise. Aflate ici şi colo, pergolele făceau umbră, iar arborii şi tufişurile creşteau în vase mari şi straturi înălţate de flori. Când au intrat, au văzut un sclav udând plantele, iar prefectului i-a fost peste poate să nu-şi pună întrebări de priorităţile stabilite de rege. În latura îndepărtată, care dădea spre zidul oraşului şi oaza luxuriantă de dincolo, fuseseră aranjate câteva canapele în jurul unor mese joase. Deasupra canapelelor se fixase o copertină, iar briza slabă, care venea dinspre deşert, o unduia strălucind slab. Sosiseră mai toţi invitaţii. Cato i-a recunoscut pe unii nobili, aşezaţi printre Thermon, Balthus, Amethus, Sempronius şi fiica lui.

Prefectul a simţit că inima îi bate ceva mai tare văzând-o pe Iulia, dar când ea s-a uitat spre el, Cato s-a uitat la alţi oaspeţi. L-a văzut pe Balthus apropiindu-se de Iulia şi, cu o înclinare din cap politicoasă, începând să stea de vorbă cu ea.

Sempronius a zâmbit când i-a remarcat pe cei doi ofiţeri şi s-a apropiat de ei ca să-i salute.

— Centurion Macro, văd că tunica de la mine îţi e cam strâmtă la umeri.

Macro şi-a mişcat braţele fără mari sforţări.

— Este îndeajuns de comodă, domnule. Mă descurc eu. Şi mulţumiri pentru că ne-ai scos din belea.

— Cu plăcere. Apoi Sempronius s-a întors către Cato. Pe de altă parte, se pare că tu ai aceeaşi măsură ca mine. Veşmintele arată mai bine pe tine.

Cato a făcut un gest de sfială, iar Sempronius i-a zâmbit.

— Să nu vă învăţaţi prea mult cu ele. După aceea o să le vreau înapoi. În fine, acum să vă arăt unde vi s-au rezervat

locurile. I-a cuprins pe amândoi pe după gât şi i-a îndrumat spre sofaua unde trebuia să stea. Când va veni, regele va lua loc în capul mesei din mijloc. Thermon şi prinţii vor sta în stânga lui, iar vouă vi s-a rezervat locul de onoare de-a dreapta lui. Eu şi fiica mea vom sta de cealaltă parte. De regulă, localnicii nu sunt de acord ca femeile să petreacă alături de bărbaţi, dar au făcut o excepţie în cazul Iuliei.

— Foarte frumos din partea lor, a spus Macro.

— Aşa zic şi eu, dar îmi închipui că asta se datorează faptului că Balthus a pus ochii pe ea.

— Chiar aşa? a exclamat centurionul şi s-a uitat la prefect, ridicând o sprânceană. E oarecum de înţeles. Iulia e o tânără atrăgătoare. Orice bărbat cu capul pe umeri ar fi mândru s-o ia de soţie.

Cato s-a holbat furios la amicul lui, în vreme ce Sempronius s-a încruntat şi a spus cu mare tristeţe:

— Tare aş vrea ca şi fostul ei soţ să fi gândit la fel. În orice caz, prinţul pare s-o placă destul de mult, ceea ce este folositor.

— Folositor? a întrebat Cato, uimit de ciudata folosire a cuvântului.

— Desigur. Acum aş fi recunoscător pentru orice influenţă pe care o pot avea faţă de Balthus sau faţă de oricare dintre aceşti oameni. De aceea, astă-seară vă rog să gândiţi ca nişte diplomaţi, nu ca nişte…

— Soldaţi? a încercat Macro.

Sempronius a aprobat cu un gest.

— Dacă nu vă e cu supărare. De dragul Imperiului.

— În acest caz, a spus Macro, luând o expresie gânditoare, cred că aş putea evita o atitudine care ar putea isca un scandal, deşi nu pot spune acelaşi lucru şi în numele prietenului meu, prefectul. El este acela pe care ar trebui să staţi cu ochii.

— Serios? a zis Sempronius şi s-a uitat la Cato cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Nu-l băgaţi în seamă, a zis acesta încet. Nu trebuie să luaţi în serios vorbele lui!

Thermon a bătut cu toiagul în pământ, iar discuţia s-a oprit brusc chiar atunci când tinerii nobili palmirani s-au întors către intrarea ce dădea în grădina acoperită şi au lăsat capetele în jos. Sempronius le-a făcut semn camarazilor săi să facă la fel. După o clipă de împietrire, regele Vabathus a intrat cu paşi mari pe

uşă. A trecut printre grupurile de invitaţi şi s-a lăsat pe canapeaua regală. Thermon a aşteptat să se aşeze stăpânul lui, după care a bătut din nou cu toiagul.

— Vă puteţi aşeza.

Oaspeţii s-au grăbit să-şi ocupe locurile, iar murmurul a crescut treptat, ajungând la un volum ceva mai mare. Stând întinşi pe canapele, în dreapta regelui, centurionul şi prefectul au rămas tăcuţi, aşteptând ca regele să li se adreseze. Vabathus s-a uitat la ei o clipă, apoi şi-a dres glasul.

— Vă datorăm recunoştinţa noastră, romani, pentru cum aţi apărat porţile citadelei azi de dimineaţă.

Macro şi-a plecat capul.

— Vă mulţumim, sire, dar nu ne-am făcut decât datoria.

Regele a făcut semn spre braţele lui Macro.

— Eşti rănit?

Macro a dat din cap în semn că nu.

— Sunt doar câteva arsuri. Se vor vindeca în câteva zile.

— Am înţeles.

Regele şi-a mutat ochii de la comandant şi i s-a adresat lui Cato.

— Şi tu?

— Eu, Maiestate?

— Eşti rănit?

— Nu, Maiestatea Voastră. Azi, nu.

— Aha.

Regele a făcut un semn din cap, apoi s-a întors cu o expresie impenetrabilă şi s-a uitat lung peste zid, spre oază. Strălucirea aurie a soarelui abia tivea orizontul, iar umbrele lungi se întindeau peste nisip şi peste mănunchiurile de frunze din palmieri. Macro a mai aşteptat puţin, în eventualitatea că regele ar mai fi voit să facă vreo remarcă, iar apoi s-a întors spre Cato şi a dat semnificativ din cap, însă prefectul se uita deja în altă parte. Iulia stătea întinsă alături de tatăl ei, iar el s-a simţit încântat că deocamdată era departe de prinţul Balthus.

— Spune-mi, prefect, a spus Sempronius, vorbind destul de tare în greceşte astfel ca şi ceilalţi să poată auzi ce zice. Cât de aprig au luptat rebelii astăzi?

Prefectul nu şi-a putut reţine un zâmbet în timp ce a analizat întrebarea cu tâlc şi a avut grijă ca răspunsul să fie pe măsură.

— Mai toţi soldaţii lor sunt ceva mai mult decât o adunătură, o mulţime căreia i s-a dat arme. Nu avem motive să ne temem de ei. Pe deasupra, sunt convins că vom face faţă soldaţilor din armata prinţului Artaxes, dacă au curajul de a porni o nouă luptă. Dar nu cred că ne vor tulbura zilele următoarele.

Sempronius a dat înţelept din cap.

— Şi până atunci îmi închipui că generalul Longinus se va apropia de oraş cu legiunile sale.

— Aşa cred şi eu, domnule.

— Foarte bine. Înseamnă că suntem salvaţi.

Sempronius s-a întors spre şambelan, care stătea la mică distanţă în faţa mesei stăpânului în seara aceea, când trebuia să se ocupe îndeaproape de servirea fiecărui fel de mâncare şi să-l anunţe cum se cuvine. Cei doi bărbaţi şi-au făcut câteva semne din cap, iar Thermon a bătut cu toiagul în podea şi s-a adresat cu glas tare spre o uşiţă laterală ce dădea în grădină. Imediat a apărut un şir parcă nesfârşit de sclavi cărând tipsii mari cu bucate. Regele a fost servit primul, cu o mare varietate de feluri, din care a început să aleagă specialităţi cu carne. Apoi oaspeţilor li s-a adus parcă ceva mai puţine bucate. Macro s-a proptit în coate şi s-a uitat la ce avea de ales.

— Cârnaţi şi friptură din carne de cal, cotlete de cal în miere… S-a străduit să surâdă şi a ridicat tonul. Cele mai bune raţii de care am avut parte în ultimele luni!

A făcut o pauză, deoarece a văzut un mic vas cu ceva ce semăna cu un fruct fibros, alb, cu o formă ciudată. S-a întors spre Sempronius:

— Scuzaţi-mă, domnule. Ştiţi cumva ce sunt acestea?

— Acelea?

Ambasadorul a aruncat o privire spre vas şi a zâmbit vag:

— Sigur că ştiu. E o delicatesă din partea locului, centurion. Chiar că ar trebui s-o încerci. Şi nu uita să te foloseşti doar de mâna dreaptă când mănânci, a adăugat el când Macro s-a aplecat spre vas.

— Delicatesă zici? a spus Macro zâmbind. Eu apreciez nespus asemenea lucruri. A întins mâna şi a luat un aşa-zis fruct din vas. După ce a examinat ceea ce avea între degete, pe faţa lui a apărut o expresie de groază. Arată ca un ochi.

— Aşa este. Mai exact, un ochi de oaie.

— Ochi de oaie? Vai, zeilor! Ce fel de delicateţe este asta?

— Una ce trebuie încercată, a stăruit Sempronius. Şi tu la fel, prefect, dacă nu vrei să îi jigneşti de moarte pe gazde.

— Cum aşa? a exclamat Cato, părând îngrozit.

A văzut însă expresia stăruitoare de pe faţa ambasadorului. Cu toate acestea, prefectul a clătinat din cap:

— Nu pot.

În ciuda rezervelor exprimate o clipă mai devreme, Macro s-a arătat amuzat de şovăiala prietenului său. S-a aplecat din nou spre vas şi a ales alt ochi.

— Uite. Arată bine şi pare suculent.

L-a împins către Cato, care s-a străduit să nu se tragă înapoi prea vădit. Apoi prefectul şi-a dat seama că ceilalţi oaspeţi se uitau la el aşteptând să accepte oferta. Preţ de câteva clipe, Macro l-a urmărit cu un aer amuzat, apoi i-a făcut cu ochiul.

— Până la fund! a spus el şi, cu o mişcare iute, Macro a vârât în gură ochiul pe care îl ţinea în mână şi a făcut o mişcare grăbită ce sugera mestecarea, după care a înghiţit totul şi şi-a lins buzele. Delicios! a exclamat el.

Cato a simţit că i se face greaţă, dar nu a avut îndrăzneala să refuze, de teamă că îi va jigni pe cei prezenţi. Agitat, şi-a înghiţit nodul din gât şi, luptând imediat împotriva stomacului care îi dădea senzaţia de a vomita, a ridicat ochiul şi l-a vârât cu forţa în gură. Ţesutul musculos din jurul globului ocular era vâscos şi avea un uşor gust de oţet. A încercat textura cu dinţii şi ochiul s-a dovedit tare şi greu de mestecat, aşa cum îşi închipuise. Mobilizându-şi tot curajul, a împins ochiul spre gâtlej şi l-a înghiţit.

Oaspeţii au ovaţionat şi i-au surâs, unii ţinând ochii în aer pentru ca el să-i poată vedea, ca şi cum ar fi ţinut un toast, după care i-au mâncat. Cato a înşfăcat cupa de vin ce i se umpluse şi a luat o înghiţitură mare, plimbând lichidul printre dinţi şi gingii, ca să alunge orice urmă a gustului de dinainte.

— Bravo, te-ai descurcat.

Prefectul s-a întors şi a văzut-o pe Iulia făcându-i semne cu capul. A reuşit un zâmbet chinuit în chip de răspuns şi a vorbit în latină:

— Nu e chiar atât de rău după ce ai încercat o dată.

— Dacă zici tu… Acum încearcă nişte aperitive. Te vor ajuta să uiţi prin ce a trebuit să treci.

Pe măsură ce invitaţii s-au pus pe mâncat, dar vorbind în continuare cu însufleţire, Cato şi-a luat puţin ochii de la Iulia, uitându-se către cei doi prinţi care stăteau împreună, dar nu-şi vorbeau, nedorind nici măcar să se privească în ochi. Era o greşeală că-i aşezaseră unul lângă celălalt, a socotit Cato. Era cât se poate de clar că şambelanul sperase să vadă o demonstraţie de solidaritate în faţa invitaţilor. Însă cu toţii vedeau cât se poate de limpede că fraţii se dispreţuiau.

Centurionul s-a luat după privirea prietenului său şi i-a intuit perfect gândurile.

— Ne-am lămurit în privinţa unităţii, a spus el încet. Mă tem că foarte curând va trebui să luptăm pe două fronturi.

— Să sperăm că nu.

Prefectul s-a întors într-o parte şi s-a servit repede cu câteva bucăţi de carne de cal într-un sos gros şi condimentat, înainte ca Macro să-i ofere încă un ochi.

Regele şi-a schimbat poziţia ca să fie cu faţa la oaspeţii romani.

— Ambasadorule, eşti un norocos.

— De ce, Maiestatea Voastră?

— Ai o fată frumoasă. Şi credincioasă, nu mă îndoiesc.

— Aşa îmi place să cred.

Apoi Sempronius a zâmbit şi a bătut-o pe Iulia uşor pe braţ.

— Întocmai, a continuat regele. Câteodată regret că nu am avut fiice în locul celor doi fii ai mei care se bat între ei ca nişte fiare într-o groapă. Întotdeauna au fost aşa. Iar când nu s-au înfruntat, m-au sfidat pe mine. În ce-l priveşte pe Amethus, chiar dacă nu are minte, are o inimă bună.

Prefectul a rămas uimit auzindu-l pe bătrân vorbind atât de deschis chiar în faţa fiilor lui. În spatele lui Vabathus, Cato l-a observat pe Balthus privind fix, drept înainte, în vreme ce mânca fără niciun chef. Auzind vorbele regelui, Amethus s-a întors să se uite la tatăl lui. Treptat, expresia lui absentă s-a transformat într-o încruntare furioasă.

Vabathus a grăit trist:

— Asta mi-a fost povară mie şi poporului meu. Cine va moşteni tronul când eu nu voi mai fi? Cel mai iscusit şi mai iubit dintre cei trei s-a dovedit a fi un trădător, cel mai vârstnic se răzgândeşte mai des decât îşi schimbă vântul direcţia, iar Balthus caută doar plăcerile, nepăsându-i de nimic altceva. Ce

şanse de supravieţuire are regatul meu dacă îl aleg pe unul dintre ei ca urmaş?

Prinţul Balthus şi-a lăsat joc cupa, cu un pocnet puternic.

— De ajuns! Mă nedreptăţeşti, tată! Eu am încercat mereu să-ţi fac pe plac.

Cu toate că oaspeţii au început să se agite, iar conversaţia s-a stins, istovirea care se citea pe chipul regelui nu a dispărut, ca şi cum monahul nu ar fi auzit vorbele lui Balthus sau le-ar fi auzit de prea multe ori.

— Eu zic că, dacă ne găseşti păcate, a continuat Balthus, tu eşti de vină că nu ai hotărât în chestiunea succesiunii. Chiar dacă nu sunt primul născut, reprezint alegerea firească drept moştenitor. Dacă m-ai fi confirmat pe mine ca urmaş încă de la început, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dar nu, tu ai ţinut să amâni hotărârea. An după an şi iată urmarea. De ce crezi că Artaxes ne ameninţă cu rebelii lui? Prea mult timp i-ai fluturat prin faţa ochilor făgăduiala că va urca pe tron. L-ai ispitit până când nu a mai avut răbdare. Dacă m-ai fi ales pe mine, Artaxes şi-ar fi ştiut locul cuvenit şi nu s-ar afla acolo cu o armată, iar noi nu am mai fi fost prinşi în capcana asta…

Balthus a închis ochii şi a strâns pumnii, încercând să-şi domolească furia.

Vabathus a oftat.

— Gata, fiule?

Neprimind răspuns, regele a făcut un gest către Sempronius.

— Vezi? Ce speranţă să mai aibă Palmira? a întrebat el.

— Întotdeauna există speranţă, Maiestatea Voastră, i-a răspuns Sempronius împăciuitor. Nutresc convingerea că acela care îţi va urma la tron va putea să se bizuiască pe prietenia şi pe sprijinul Romei care nu-şi lasă niciodată aliaţii.

Prinţul Balthus a râs auzind aceste cuvinte şi s-a întors cu faţa spre ambasador.

— Ciudat! Aliatul de astăzi devine mâine provincie imperială. Dacă acest neghiob urmează la tron, atunci am putea să predăm Palmira perceptorilor de taxe romani şi legiunilor romane chiar de acum.

Amethus s-a ridicat de pe canapea şi s-a uitat de sus la tatăl lui.

— N-am minte… Aşa aţi spus. Că nu am minte. Că nu gândesc cu capul meu. S-ar putea să am intel… S-a oprit şi, de concentrare, s-a încruntat. Intel…

— Intelect? i-a sugerat Balthus. Inteligenţă?

Amethus a confirmat înclinând din cap.

— Da. Acela este cuvântul?

— Care dintre ele?

— Amândouă. Oricare. În fine, problema este că sunt bun la suflet. Ştiu să deosebesc răul de bine şi aş fi un rege bun. Aşa spune Krathos. Aşadar, m-am săturat să mi se spună că sunt prost.

Amethus s-a răsucit şi a traversat grădina acoperită, dispărând pe uşa oficială, uimindu-i pe ceilalţi oaspeţi cu dimensiunile rupturii dintre el, tatăl său şi prinţul Balthus. Vabathus a dat întristat din cap.

— Vedeţi ce trebuie să îndur? Înţelegeţi de ce sunt nehotărât? Îmi vine să plâng pentru poporul meu.

Cato şi Macro rămăseseră fără grai din cauza ieşirii de mai devreme. Stânjeniţi, toţi cei aşezaţi la mesele de banchet au rămas tăcuţi. Într-un târziu, Sempronius şi-a dres glasul şi a vorbit pe tonul cel mai împăciuitor cu putinţă.

— Maiestatea Voastră, am avut parte de o zi lungă şi grea. Toată lumea este la capătul puterilor.

— Da, a spus regele şi a zâmbit. Lumea e prea obosită ca să-şi mai îmblânzească limba.

— Atunci, poate ar fi mai bine să ne retragem. Sunt convins că centurionul Macro şi prefectul Cato sunt foarte recunoscători pentru onoarea ce li s-a făcut şi nu ar avea nimic împotrivă ca acest banchet să se încheie mai devreme, pentru ca atmosfera să se mai destindă.

— Ai dreptate, a recunoscut regele. Aşa ar fi cel mai bine.

Oaspeţii au început să se ridice de pe canapele ca să-şi ia rămas-bun de la rege. Balthus i-a însoţit. Macro s-a uitat roată în jur, apoi a tras un coş de pâine spre el şi s-a apucat să îl încarce cu mâncarea împrăştiată pe alte platouri.

— Hei, Cato, dă-mi o mână de ajutor!

Tânărul s-a încruntat.

— Nu cred că am găsit momentul şi locul potrivit pentru un jaf.

— Dacă nu acum, atunci, când? Faci cum vrei.

Centurionul a mai golit câteva tipsii, apoi a luat coşul de toarte şi s-a întors spre rege.

— Vă mulţumim încă o dată, Maiestatea Voastră.

Vabathus a răspuns la remarcă doar ridicând degetele unei mâini şi a continuat să mestece alene. Romanii au fost aproape ultimii care au plecat, iar când au ajuns la intrarea în grădina acoperită, prefectul s-a uitat în spate şi a văzut silueta solitară a regelui stând la masa de banchet, având-l drept companion doar pe şambelan. Se înnoptase, iar cerul ca de catifea era presărat cu stele. Încă jos la orizont, luna aproape plină se înălţa peste deşert, scăldându-l într-o lumină slabă şi eterică, de culoare albăstruie.

Cato a ajuns alături de alţi oaspeţi.

— Chiar dacă rezistăm până la sosirea lui Longinus, ce se va alege de Palmira?

Sempronius a clătinat din cap.

— Nu ştiu. Dacă Vabathus nu-şi alege un urmaş cu care să ne înţelegem, Roma va trebui să intervină.

— Să intervină?

Sempronius a aruncat o privire în jur pe furiş şi a coborât glasul:

— Anexăm regatul şi îl transformăm în provincie. Ce altceva am putea face?

În timp ce înaintau pe coridor pentru a ieşi din apartamentele regale, Cato s-a trezit mergând alături de Iulia. Parfumul ei i-a ajuns la nări din nou şi, în timp ce prin trup i-a trecut un val de dor, a simţit că şi inima îi bate mai tare în piept. Voia mai mult decât orice pe lume să o invite în turnul de semnalizare ca să contemple panorama oraşului şi peisajul din jur. De data asta nu se va mai arăta surprins de prezenţa ei, iar lucrurile vor merge mult mai bine. Simţise un sentiment oarecum pereche la ea şi acum era disperat să afle dacă e adevărat.

Au ajuns la capătul coridorului şi la arcada care dă spre clădiri şi spre poartă. Apartamentul ambasadorului era într-o direcţie, iar locul de încartiruire a lui Macro şi Cato, în direcţia opusă.

Sempronius s-a oprit şi, pe rând, i-a strâns de braţ pe cei doi ofiţeri.

— Aţi făcut o treabă grozavă azi-dimineaţă. Când mă voi întoarce la Roma, fiţi siguri că îl voi informa pe împărat.

— Mulţumim, domnule, i-a răspuns centurionul.

Cato a dat din cap.

— Atunci, noapte bună. Hai, draga mea.

Ambasadorul şi fiica lui au dat să se îndepărteze.

— Iulia, a spus prefectul pe neaşteptate.

Cei doi s-au oprit.

— Da.

— Mă întrebam dacă… dacă ai fi dispusă să-mi faci onoarea de a te plimba cu mine.

Apoi prefectul s-a crispat când şi-a dat seama cu câtă stângăcie se exprimase.

— Să mă plimb cu tine? a întrebat Iulia şi a ridicat din sprâncene. Pe unde?

— Unde am fost şi aseară, aşa mă gândeam.

Sempronius s-a întors spre ea şi, mângâind-o pe obraz, i-a zâmbit.

— Vezi? Ţi-am spus eu că eşti de interes pentru prefect. Du-te, copila mea. Plimbaţi-vă, staţi de vorbă, dar nimic altceva, atenţie! Cato, sunt încredinţat că eşti om de onoare.

— Desigur, domnule.

Sempronius s-a uitat atent la el preţ de câteva clipe, apoi pe faţa lui a apărut o îngrijorare, după care a surâs.

— Atunci, noapte bună tuturor.

În lumina lunii, s-a îndreptat spre apartamentul lui. Stingherit, centurionul s-a foit de pe un picior pe celălalt.

— La revedere. Pe curând, Cato! Pe curând, domnişoară! Adică pe mâine. Macro s-a întors, a făcut câţiva paşi, apoi s-a oprit: Vrei să-ţi păstrez mâncare?

— Nu, mulţumesc. Nu e nevoie.

— Bine. Să fii cuminte!

Centurionul salută, apoi dispăru în întuneric. Cato şi Iulia au ascultat cum se stinge zgomotul paşilor lui, apoi s-au răsucit unul spre celălalt cu expresii sfioase pe chipuri. Julia a schiţat un surâs.

— Acum, după ce părinţii au plecat…

Au râs amândoi, apoi Cato a luat-o la braţ şi a tras-o cu blândeţe.

— Hai să mergem.

Îngrijorarea de mai devreme dispăruse, iar în locul ei a veni bucuria curată de a fi cu ea, chiar şi acolo, în citadela asediată, simţind căldura şi moliciunea braţului ei prins pe după al lui, dar şi aerul răcoros al nopţii. Au mers în tăcere o vreme, după care Iulia a spart gheaţa.

— Îmi pare foarte rău de el.

— Poftim?

— Vorbeam de regele Vabathus. Arată atât de abătut, cu inima frântă.

— Da, a răspuns prefectul nu foarte convingător. Comentariul ei îl smulsese brusc din mica lui reverie, iar acum zilele grele ce aveau să vină îl apăsau cumplit. Nu-i este deloc uşor, dar, de dragul tuturor, trebuie să fie puternic. Dacă se lasă copleşit de situaţia din citadelă înseamnă că a câştigat Artaxes, iar noi… Nici n-a apucat să-şi ducă gândul până la capăt pentru că în minte i-a apărut imaginea Iuliei zăcând printre romanii măcelăriţi. Mai bine să nu ne gândim la asta. E prematur şi sunt multe lucruri pe care aş dori să le spun.

— De pildă?

Cato a râs.

— Nu mai ştiu. Nimic… Totul. Nu are importanţă.

— Vai de mine! a răspuns Iulia şi s-a încruntat. Nu sună prea clar. Dar sunt convinsă că ne vom descurca. L-a strâns uşor de braţ, pentru că ajunseseră la baza turnului de semnalizare şi a păşit în intrarea întunecată ce dădea spre scară.

— Atenţie! a prevenit-o Cato. Înăuntru e beznă.

Iulia a luat-o înaintea lui cu paşi uşori.

— Ce laş eşti! Nu ai de ce…

A scos un ţipăt ascuţit şi a dat să cadă în faţă.

— Iulia!

Cato s-a aplecat şi i-a căutat mâna. După ce i-a descoperit-o, a strâns degetele în jurul încheieturii mâinii ei şi a ridicat-o în picioare, scoţând-o din intrarea întunecoasă. Părea foarte zdruncinată şi Cato a văzut că pe pieptul stolei era o pată de culoare întunecată.

— E cineva acolo, a spus ea cu glas tremurat. M-am împiedicat de ceva.

— Rămâi aici. Mă uit eu.

Cato s-a ghemuit şi a trecut de intrare, pipăind pardoseala din piatră. Degetele lui au atins ceva din stofă şi a continuat să

pipăie până când a dat de un picior încălţat cu o gheată uşoară. Prinzând glezna, a tras cadavrul la lumina lunii şi s-a ridicat. Roba exterioară a bărbatului era trasă peste cap.

— Cine e? a întrebat Iulia. E mort?

— Putem afla într-un singur fel, a mormăit Cato şi s-a lăsat în jos, după care a tras faldul de material ca să scoată faţa la iveală. În lumina scăzută au apărut părul ondulat şi trăsăturile atrăgătoare ale unui nobil. A continuat să tragă roba şi au văzut amândoi tăietura zimţată care trecea de-a latul gâtlejului. Hainele din partea superioară a corpului erau scăldate în sânge şi sclipeau în lumina lunii.

Iulia a dus o mână la gură.

— A, nu se poate… E prinţul Amethus.

CAPITOLUL 24

Cadavrul stătea întins pe o masă scundă din camera gărzilor, aflată în apropierea porţii. Prefectul alergase să-l găsească pe Macro, apoi îl căraseră împreună până aici. Iulia a sosit câteva momente mai apoi, însoţită de tatăl ei.

— Înseamnă că este adevărat. Ambasadorul a aprobat dând din cap, după ce a tras deoparte roba şi a descoperit trăsăturile bărbatului, mânjite de sânge. Prinţul Amethus.

Iulia s-a uitat la faţa mortului, apoi şi-a mutat privirea.

— Sărmanul!

Sempronius a tras roba înapoi, cât să acopere tăietura urâtă de la beregata lui Amethus, lăsând totuşi faţa la vedere.

— Asta complică oarecum situaţia.

— Serios? a întrebat Macro, încrucişându-şi braţele la piept. Credeam că ar simplifica lucrurile. Un fiu e duşmanul tatălui, iar altul a murit, ceea ce lasă cale liberă spre tron pentru prinţul Balthus. Ceea ce îl face să fie principalul suspect, nu crezi?

— Cam cred.

Cato a derulat în minte cele petrecute la sfârşitul banchetului şi a clătinat din cap.

— Nu. Balthus a plecat printre ultimii. Chiar înaintea noastră, şi a fost însoţit de câţiva nobili. Nu avea cum să facă el asta. Nu ar fi avut timp.

— Tot ce se poate, a recunoscut Macro. Însă este evident. Îşi stabilea un alibi, în vreme ce altcineva a comis omorul la porunca lui. Balthus este vinovat. El a avut un motiv cât se poate de evident. Ţii minte ce ne-a spus pe drum, Cato? Era întru totul de acord să preia tronul şi să scape de fratele lui, cu acordul nostru. Se pare că nu era dispus să mai aştepte.

Cato a făcut un gest din cap şi a rămas pe gânduri.

— Acolo conduc toate aparenţele.

— Aparenţe? a întrebat Macro şi s-a încruntat. După părerea ta, cine altcineva putea face aşa ceva?

— N-am idee.

— Aţi trimis pe cineva să-l anunţe pe rege? a întrebat Sempronius.

— Nu, i-a răspuns Cato. Ne-am gândit că ar fi mai bine să te anunţăm întâi pe tine, domnule. Ca să fii pregătit.

— Pregătit? a făcut Sempronius, ridicând din sprâncene. Pentru ce? Doar nu-ţi închipui că am vreo legătură cu această faptă?

— Domnule, am presupus că nu ai niciun amestec. Dar e întotdeauna preferabil să ai timp de a gândi foarte bine o situaţie, înainte de a trebui să o pui în aplicare.

— De acord. În orice caz, ar fi cazul să-l înştiinţăm pe rege. Prefect, te rog să-l găseşti pe Thermon. Spune-i ce s-a întâmplat şi roagă-l să-i dea de veste neîntârziat regelui. După aceea aş dori să plasaţi unul dintre cei mai buni oameni ai voştri în apropiere de locul în care stă prinţul Balthus. Nu trebuie să sară nicidecum în ochi. Aş vrea să fie supravegheat în toate activităţile care ar putea naşte bănuieli, ai înţeles?

— Da, domnule.

— Atunci, du-te.

— Iulia! Şi Sempronius şi-a desfăcut faldurile togii, pe care a azvârlit-o într-o parte. Ajută-mă să curăţ cadavrul. Nu cred că regele ar trebui să-l vadă în halul în care e acum.

— Da, tată.

Apoi Iulia s-a întors şi l-a privit pe prefect drept în ochi, după care el s-a întors să iasă. Ea a clătinat din cap, regretând şansa pierdută, iar Cato, înţelegând, a imitat-o. Apoi a plecat în grabă din camera gărzilor.

Thermon era încă îmbrăcat când a ajuns la uşa apartamentului său ca răspuns la bătăile insistente ale lui Cato.

— Da, prefect. Ce s-a întâmplat?

Cato a făcut un semn către garda care îl escortase de la intrarea în apartamentul regal.

— Vreau să discutăm între patru ochi.

Thermon a trimis omul din gardă să-şi vadă de treabă, iar după ce au rămas singuri şi-a înclinat capul într-o parte.

— Da, despre ce este vorba?

— Prinţul Amethus a murit. A fost ucis.

— Ucis? a exclamat Thermon împreunându-şi mâinile. Ce s-a întâmplat?

— Cineva i-a tăiat beregata. Eu am găsit cadavrul.

Apoi prefectul a făcut o pauză, dorind să clarifice orice amănunt pentru a evita orice suspiciune.

— De fapt, l-am găsit împreună cu fiica ambasadorului. La baza turnului de semnalizare. L-a urmărit cineva după ce a plecat de la banchet, l-a doborât, după care l-a dus acolo şi l-a ucis.

— De unde ştii?

— Amethus nu avea niciun motiv să fie acolo, iar sângele stătea baltă în jurul lui. Nu am observat urme de târâre pe pământ.

Cu un gest, Thermon a dat de înţeles că a acceptat explicaţia.

— L-a anunţat cineva pe rege?

— Nu. Tocmai de aceea mă aflu aici. Sempronius socoteşte că ar fi de preferat ca vestea să vină de la tine.

— Probabil că are dreptate. O voi face de îndată. Unde e cadavrul?

— În camera gărzii, din apropiere de poartă.

— Şi acum cine se află alături de mort?

— Centurionul Macro, ambasadorul şi fiica lui.

— Atunci, găseşte-i pe comandantul Gărzii Regale şi pe prinţul Balthus. Spune-le să vină aici.

Ultimul sosit a fost prinţul Balthus. Îmbrăcat cu o cămaşă de noapte simplă, era însoţit de sclavul lui, Carpex. Cato nu-i spusese motivul convocării, ci doar că şambelanul îl invitase să vină până acolo.

Balthus a apărut în camera gărzilor cu o expresie de iritare pe faţă.

— Poate îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă?

Câteva persoane stăteau în jurul mesei şi, când s-au întors spre el, prinţul Balthus a văzut cadavrul, dar şi pe tatăl lui, aplecat deasupra feţei fiului său mort. Balthus a traversat grăbit încăperea, apoi a rărit paşii când şi-a recunoscut fratele.

— Amethus? Mort?

Thermon a confirmat cu un gest.

— Da, prinţe.

Balthus s-a uitat o clipă spre cadavru.

— Când s-a întâmplat?

— La scurt timp după încheierea banchetului. Cato tuşi. Probabil că ucigaşul l-a aşteptat afară, ori ar putea fi unul dintre invitaţii care au ieşit la scurtă vreme după el.

— Am înţeles.

Balthus şi-a întors privirea spre tatăl lui.

Vabathus stătea pe un scăunel alături de cadavru, privindu-l fix. Ochii împietriţi se holbau la el fără viaţă. Bătrânul rege a ridicat mâna şi l-a mângâiat cu blândeţe pe frunte pe fiu, ridicându-i părul. Una dintre bucle a alunecat la loc imediat ce mâna tatălui a trecut peste ea. Regele Vabathus a surâs cu calm.

— Întotdeauna a avut părul răzvrătit, încă de mic… Fiul meu. Băieţelul meu…

S-a aplecat şi a sărutat fruntea fiului său, apoi şi-a lipit obrazul de capul lui şi pe faţa ridată şi măcinată de trecerea timpului au apărut primele lacrimi.

Cei prezenţi au păstrat tăcerea. Au rămas nemişcaţi şi l-au privit pe Vabathus jelindu-şi fiul. Într-un târziu, Balthus a îngenuncheat în faţa tatălui său şi, şovăitor, a întins mâna peste masă şi a lăsat-o pe umărul lui.

— Îmi pare foarte rău, tată.

Vabathus a continuat să verse lacrimi şi pieptul i-a tresăltat în accese de plâns, uitând aproape cu totul de cei din preajmă. În faţa cadavrului fiului său, augustul rege devenise un om de rând şi părinte. Prefectul a vrut să îl consoleze şi să îl ajute cumva, dar şi-a dat seama că în acele momente, în cazul acelei suferinţe personale, existau graniţe create de rang ce nu puteau fi încălcate. A simţit mâna cuiva strecurându-se între degetele lui şi Iulia a ridicat ochii spre el, iar Cato a priceput că şi ea îi împărtăşea simţămintele şi senzaţia de neputinţă.

Într-un târziu, Thermon şi-a dres glasul şi a spus încet:

— Maiestatea Voastră… Te pot ajuta cu ceva?

Cum răspunsul nu a venit, Thermon s-a aplecat mai aproape de rege şi i s-a adresat din nou.

— Doreşti să te lăsăm singur câteva momente?

Vabathus a clipit ca să-şi limpezească ochii şi s-a ridicat. Prinţul Balthus s-a îndreptat de spate, ridicându-se apoi în picioare. Încruntându-se, regele s-a uitat în jur, spre ceilalţi, ca şi cum aceştia i-ar fi fost necunoscuţi, după care şi-a aţintit ochii spre Thermon.

— Cine a făcut una ca asta?

— Nu ştim, Maiestatea Voastră. Abia am descoperit cadavrul.

— Cine l-a găsit?

Cato şi-a înghiţit nodul din gât.

— Eu.

— Şi eu, a adăugat Iulia imediat. În turnul de semnalizare, Maiestatea Voastră.

Vabathus şi-a mutat privirea de la unul la celălalt.

— Când l-aţi găsit trăia?

Cato a clătinat din cap solemn.

— Murise deja. Nu l-am fi putut salva.

Vabathus a coborât ochii spre cadavru, apoi s-a uitat la Thermon.

— Vreau să-l găsiţi pe ucigaş. Nu-mi pasă cum procedaţi. Nu mă interesează câţi suspecţi va trebui să torturaţi. Să descoperiţi ucigaşul.

— Am înţeles, Maiestatea Voastră. Mă voi ocupa.

— Aşa să faci. Cineva trebuie să plătească pentru asta, a strigat Vabathus. Făptaşii vor muri. Dacă nu îl găseşti pe ucigaş, te voi osândi pe tine la moarte.

— Pe mine, Maiestate? a exclamat uimit şambelanul, apoi s-a tras înapoi în faţa vehemenţei cu care îi vorbise stăpânul.

Sempronius a clătinat din cap.

— Nu e drept, Maiestatea Voastră. Omul este nevinovat. Nu se cuvine să îl ameninţi aşa.

— N-ai decât să te împotriveşti cât pofteşti, romanule, i-a răspuns semeţ Vabathus. Este regatul meu. Aici voinţa mea este lege. Thermon va face întocmai cum i se porunceşte sau va plăti cu viaţa. Tot astfel cum a plătit şi fiul meu. Când a coborât din nou privirea, glasul lui Vabathus a început să şovăie. Nici nu mi-am luat rămas-bun de la el. Ne-am despărţit certaţi şi nu va şti niciodată că l-am iubit. Cum poate un părinte să îndure aşa ceva? L-am pierdut. L-am pierdut pe veci.

Vabathus şi-a lăsat capul în piept, care i-a tresăltat din nou de plâns.

Balthus a inspirat adânc şi a zis:

— Dar mă ai pe mine, tată. Şi sunt aici, alături de tine.

Vabathus a ridicat ochii spre el.

— Tu? Tu eşti un nevrednic. Nu mi-a rămas decât un fiu incapabil să domnească responsabil peste regatul meu.

Balthus a îngheţat şi a strâns din buze, apoi pe faţa lui a apărut o expresie de ură amară.

— Ba sunt responsabil, tată. A trebuit să lupt ca să ajung aici, lângă tine. Nu am dovedit că sunt demn de respect şi că merit puţină afecţiune?

Vabathus l-a privit fix, apoi a dat din cap cu amărăciune.

— Tu vrei tronul după moartea mea. Amethus trebuia să fie rege, iar acum… A făcut un semn către cadavru şi s-a crispat când a văzut carnea sfârtecată de la beregata fiului său. Acum el nu mai este. Îmi închipui că eşti încântat. Balthus, abia aştepţi să-mi iei coroana. Citesc în ochii tăi.

— Tată, tu ai pierdut un fiu, iar eu, un frate. Nu-mi dai voie să-ţi împărtăşesc suferinţa?

Temător, prinţul Balthus a întins braţele spre rege:

— Tată!

O clipă, Vabathus s-a uitat la Balthus cu durere. Apoi a mijit ochii şi a respins îmbrăţişarea, după care s-a tras înapoi.

— Viperă, cum îndrăzneşti? Cred că tu ai uneltit uciderea lui. Tu şi prietenii tăi romani!

— Prieteni romani? a exclamat Balthus şi a făcut un gest din cap. Tată, mă învinovăţeşti pe mine de acest omor? Mi-am ucis fratele de acelaşi sânge? Cum să fac aşa ceva?

— Te cunosc eu! Ştiu ce ambiţios eşti. Nu doreşti decât tronul.

Regele şi-a îndreptat privirea spre ambasador şi spre ceilalţi romani din încăpere, iar Cato a băgat de seamă teama din ochii lui când a continuat:

— Duşmani. Sunt înconjurat numai de duşmani.

Sempronius s-a împotrivit clătinând din cap.

— Maiestatea Voastră, te asigur că îţi suntem aliaţi credincioşi. Nu avem niciun amestec în moartea fiului tău.

Fără să se mişte, Vabathus l-a ţintuit cu privirea, iar Sempronius a făcut un gest către Macro şi Cato.

— Prezenţa acestor doi ofiţeri şi a oamenilor lor nu reprezintă o dovadă de bună-credinţă faţă de regatul tău? Nu-ţi suntem vrăjmaşi. Îţi jur pe viaţa fiicei mele, pe care o iubesc mai presus de orice.

Regele Vabathus a rămas neclintit o clipă, apoi umerii i s-au pleoştit când a privit din nou cadavrul.

— Plecaţi! Cu toţii! Lăsaţi-mă singur.

Sempronius a dat să spună ceva, dar Thermon i-a surprins privirea şi a clătinat din cap cu tărie, făcând un semn către uşă.

Ambasadorul a şovăit un moment, şi-a aruncat ochii spre rege, după care s-a retras încet şi a deschis uşa fără zgomot, invitându-i pe cei doi ofiţeri şi pe fiica lui să iasă. Thermon a aşteptat puţin, apoi i-a şoptit lui Balthus.

— Prinţe!

Balthus s-a întors imediat spre el şi s-a aşezat între şambelan şi rege.

— Doar ai auzit ce a spus tata. Afară!

— Bine, dar…

Thermon a încercat să-l ocolească pe Balthus, dar el i-a tăiat calea.

— Ieşi!

Monarhul parcă s-a trezit la viaţă şi a ridicat ochii. A inspirat adânc şi a strigat:

— Ieşiţi! Amândoi! Pieriţi din faţa ochilor mei!

Balthus s-a răsucit, a deschis gura cu gând să protesteze, dar tatăl lui a arătat cu degetul spre uşă:

— Afară!

Thermon a ieşit grăbit, iar Balthus l-a urmat o clipă mai târziu, aruncând o ultimă privire spre tatăl lui, după care a închis uşa. Ceilalţi aşteptau afară, în curtea mare, în apropierea porţii principale. A urmat o tăcere stingheritoare, după care Balthus a spus plin de dispreţ:

— Ştiu ce gândiţi. Credeţi că eu am pus ca Amethus să fie ucis.

— Şi nu e adevărat? l-a întrebat prefectul.

— Are vreo însemnătate ce spun eu? Voi ştiţi deja ce trebuie să credeţi.

Cato a scuturat din cap.

— Încă nu. Vrem să auzim din gura ta. L-ai ucis tu?

— Nu, a răspuns Balthus fără şovăială. Gata. Sunteţi mulţumiţi?

Macro a pufnit în derâdere.

— Prietene, asta nu dovedeşte nimic. Dacă nu a fost omorât de tine sau de cineva din suita ta, atunci, de cine?

— De ce nu l-ar fi ucis un roman? a întrebat Balthus surâzând vag. Poate chiar tu.

Centurionul şi-a dat cu palma-n piept.

— Eu?

— Dacă regele nu ar avea urmaşi, Romei i-ar fi mai uşor să anexeze Palmira după moartea tatei. Şi acesta ar putea fi un motiv. Sigur, înseamnă că trebuie să vă îngrijiţi să fiu şi eu ucis.

— Iar tu nu ai nimic de câştigat din moartea fratelui, presupun, a ripostat Macro. Decât că era singurul tău rival la tron.

— De ajuns, centurion Macro! a intervenit Sempronius tăios. Ţine-ţi gura! Discuţia asta nu slujeşte la nimic.

S-a întors spre Balthus şi, cu oarecare greutate, şi-a mai îndulcit tonul:

— Prinţe, să zicem, deocamdată, că nici unii, nici alţii nu avem vreun amestec în moartea fratelui tău. Nu trebuie să ne lăsăm dezbinaţi din această cauză. Mai ales când oştile vrăjmaşe ne asediază. Crezi că ai motive întemeiate să ne bănuieşti de o asemenea faptă, la fel cum noi avem motive să te suspectăm pe tine. Şi, pentru moment, se pare că regele ne învinovăţeşte pe toţi. Trebuie să lăsăm chestiunea până se termină asediul.

— Să lăsăm chestiunea?! a exclamat Balthus. S-a întors către Thermon. Ce părere ai, bătrâne? Ai fost sfetnicul tatei de nici nu mai ţin minte de când. Crezi că el va face uitată moartea fiului său?

Thermon a tăcut un moment, apoi a răspuns:

— Maiestatea Sa va suferi câteva zile. După aceea, după funeraliile prinţului, regele nu-şi va afla odihna până nu va afla cine este ucigaşul şi îşi va răzbuna fiul.

— Foarte bine, a spus Sempronius. Înseamnă că avem câteva zile de păsuire. Să nu ne mai bănuim unii pe alţii. După înmormântare vom conlucra cu regele ca să descoperim ucigaşul. De acord?

Balthus a încuviinţat.

— Acum, dacă nu vă e cu supărare, aş vrea să mă întorc în camera mea ca să pot jeli.

— Sigur.

Balthus i-a salutat scurt pe Cato şi pe Macro, după care s-a întors spre Iulia.

— Doamna mea, sunt încredinţat că după ce vor trece toate acestea vom putea să ne cunoaştem mai bine.

Iulia a zâmbit forţat.

— Sper, prinţe Balthus.

El i-a luat mâna şi a plecat capul ca să i-o sărute, zăbovind puţin când i-a atins pielea cu buzele. Iulia a rămas neclintită până când i-a eliberat mâna, apoi s-a retras un pas.

— Atunci, tuturor noapte bună! a spus Balthus încet, după care s-a răsucit pe călcâie şi a plecat spre odaia lui.

Ceilalţi l-au urmărit câteva momente, apoi Cato a luat-o încet de mână pe Iulia şi a întrebat-o:

— Ai păţit ceva?

Ea tremura.

— Omul ăsta îmi dă fiori.

— Te-ai descurcat bine, fata mea, a spus Sempronius cu mândrie reţinută. Nu ţi-a putut înţelege sentimentele.

— Chiar dacă le-ar fi înţeles, nu mi-aş face griji.

Centurionul şi-a umflat obrajii şi s-a scărpinat la ceafă.

— Credeţi că el e făptaşul? Şi-a ucis fratele?

Sempronius a stat pe gânduri înainte de a răspunde:

— Fără nicio îndoială. Balthus trebuie să fie ucigaşul.

Cato a aprobat printr-un gest.

— Atunci, suntem în primejdie. În mare primejdie. Avem un duşman la porţi, un ucigaş în citadelă şi un aliat care ne bănuieşte că i-am fi ucis fiul. În ce joc ne-am băgat…

Macro a chicotit cu amărăciune.

— De când te preocupă jocurile de noroc, flăcăule?

Cato a rămas tăcut o clipă, apoi a ridicat din umeri şi i-a răspuns:

— De când te cunosc, domnule.

CAPITOLUL 25

— Ce crezi că pun la cale? a întrebat Macro uitându-se concentrat şi încercând să-şi dea seama ce activitate se desfăşura în curţile negustorilor din partea cealaltă a agorei. Prefectul stătea alături de el, pe turnul porţii, ferindu-şi ochii de strălucirea soarelui şi privind în aceeaşi direcţie. La o sută de paşi depărtare, rebelii forfoteau, iar de dincolo de zidul curţii negustorilor se auzeau zgomote de ferăstrău şi lovituri de ciocan.

— Încă un berbec, probabil, a sugerat Cato. Au avut destul timp să strângă ce le trebuie.

Trecuseră opt zile de la cea mai recentă tentativa de a sparge porţile şi de la moartea lui Amethus. În tot acest timp, regele suferise după pierderea fiului. Făcuse asta mai mult decât era înţelept, întrucât cadavrul începuse să intre în putrefacţie în arşiţă, cu toate că fusese mutat într-una dintre cele mai răcoroase camere de depozitare din subsolul citadelei. Vabathus le îngăduise în cele din urmă preoţilor de la Templul lui Bel să ungă cu ulei şi să îmbrace cadavrul pentru funeralii, apoi se pregătise un rug în curtea din faţa apartamentelor regale. Pentru că nu aveau lemne, slujitorii palatului fuseseră nevoiţi să strice nişte mobilier şi uşi pentru a înălţa un rug demn de un prinţ. La apusul soarelui, Amethus urma să fie aşezat pe rugul căruia avea să i se dea foc pentru ca flăcările să-i purifice trupul şi să-i trimită spiritul în cerul nopţii.

Zvonul privind moartea prinţului se răspândise în rândul soldaţilor şi civililor flămânzi din citadelă, iar diferitele tabere formate se priveau cu suspiciune şi precauţie una pe alta. Prefectul o simţise direct, la două zile după crimă, când se dusese să-l vadă pe Archelaus. Îl găsise pe mercenarul grec stând pe o saltea improvizată, întinsă în colonada care dă spre curte. Avea umărul bandajat şi ochii înfundaţi în orbite, dar s-a uitat cu destulă vioiciune la ofiţerul roman. Cato i-a zâmbit şi a ridicat un clondir de vin pe care îl adusese.

— O doctorie!

Archelaus a surâs vag.

— Exact ce-mi trebuia!

Prefectul s-a lăsat pe pământ lângă tetrarh şi s-a rezemat de zid cu un oftat ostenit, întinzându-i clondirul cu vin.

— Cum merg treburile? a întrebat Archelaus. Nu am mai auzit nimic dinspre ziduri.

— Da. Rebelii au fost destul de liniştiţi. Dar îşi pot permite să fie aşa. Suntem pe terminate cu rezervele de apă şi hrană, iar ei aşteaptă să le vină în ajutor armata partă. Singura noastră şansă este ca Longinus să ajungă aici înaintea parţilor.

— E posibil? a întrebat Archelaus, scoţând dopul şi luând o gură bună de vin.

— Nu ştiu, a recunoscut Cato. În fine, cum e umărul rănit?

— Mă doare rău, romanule. Nu mă pot folosi deloc de braţ. Nu cred că o să mai intru în luptă o vreme.

— Mare păcat! Avem nevoie de toţi oamenii în stare să ţină sabia sau suliţa în mână. Nu uita, după cum merg lucrurile, oamenii din citadelă vor folosi curând armele unii împotriva altora, dar şi împotriva rebelilor.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare, după care Archelaus a mai luat o gură de vin şi a continuat:

— S-a zvonit că prinţul a fost ucis de fratele lui.

Cato şi-a schimbat poziţia ca să îl poată privi în faţă pe grec.

— Aşa s-a auzit? Aşa se vorbeşte pe aici? Şi ridică din umeri. S-ar putea ca Balthus să o fi făcut. Avea multe de câştigat, dacă scăpa de un rival la tron. Dar era cu alte persoane când s-a petrecut omorul.

— Atunci, autorul ar putea fi sclavul acela al lui, Carpex.

Prefectul s-a gândit şi a dat din cap.

— Ar merita să am o mică discuţie cu Carpex. Ca să văd dacă ştie ceva.

— Poate ar fi bine să ştii că alţii cred că un roman l-ar fi ucis pe prinţ. Vestea asta e răspândită de Krathos, unul dintre sfetnicii regelui. Spune că acum, după ce Amethus a murit, îl veţi ucide şi pe Balthus, iar apoi pe rege, ca să faceţi din Palmira provincie romană.

Cato a râs auzind acestea, apoi s-a oprit, pentru că l-a văzut pe Archelaus urmărindu-l cu o expresie împietrită.

— Sper că nu dai crezare acestei poveşti.

Archelaus a strâns din buze.

— Eu îţi spun doar ce am auzit. Nu înseamnă mare lucru pentru mine sau pentru majoritatea mercenarilor din garda

regală. Atâta vreme cât suntem plătiţi. Din păcate, dacă zvonul o fi adevărat, înseamnă că nu mai avem slujbe. De aceea, prefect, te sfătuiesc să fii precaut când te afli prin preajma regelui sau a prinţului. Gărzile lor urmăresc orice mişcare ce ar putea sugera trădarea. Întâi vor lovi şi abia după aceea vor pune întrebări.

— Asta ne mai lipsea, a mormăit Cato. Oameni care tresar la vederea oricărei umbre.

— Bine, totuşi un om l-a ucis pe prinţ. Şi a avut motiv să o facă.

Cato a făcut un gest din cap.

— Lucrurile încep să iasă din matcă. În orice caz, trebuie să plec. Păstrează vinul.

Ridicându-se, şi-a îndreptat spatele, după care i-a zis lui Archelaus:

— Ai grijă de tine.

— Şi tu, romanule. Şi fereşte-te de lovituri pe la spate.

— Aşa voi face.

Apoi Cato s-a întors şi, după o ezitare de un moment, s-a îndreptat spre încăperea de la capătul colonadei. Când a intrat, a găsit-o pe Iulia spălând nişte cârpe folosite drept bandaje într-un lighean de bronz, sub fereastră.

— Nu te odihneşti niciodată? a întrebat-o el.

Iulia s-a oprit şi s-a uitat peste umăr, cu un surâs ce îi trăda oboseala.

— Nu. Dar tu?

Cato a traversat încăperea, timp în care Iulia şi-a şters mâinile de tunica lungă. Stând sub o rază de soare care pătrundea pe fereastră, arăta strălucitoare, cum Cato nu o văzuse niciodată până atunci, şi când s-a apropiat de ea a simţit că inima îşi iuţeşte bătăile. Apoi s-a petrecut ceva cu totul neaşteptat. Fără să stea pe gânduri, Cato a prins-o de mâini, s-a apropiat şi a sărutat-o pe buze. A simţit-o cum îngheaţă, dar numai o clipă, după care ea a reacţionat, apăsându-şi buzele delicat în ale lui şi eliberându-şi mâinile, pentru ca apoi să-şi prindă braţele subţiri pe după spatele lui şi să-l strângă. Cato a simţit un soi de ameţeală şi sângele a început să fiarbă de patimă. Şi-a petrecut braţele pe după talia ei, ţinând-o strâns lângă el.

Brusc, ea şi-a retras buzele din sărut.

— Au! Sper că nu te superi.

— Da. Ce s-a întâmplat?

Iulia a făcut semn către mânerul sabiei.

— Mă împungea. Aşa cred.

Cato a roşit.

— Iartă-mă. Nu am vrut să… M-am lăsat purtat de val.

— Fără îndoială! a spus Iulia şi l-a sărutat delicat încă o dată. În sfârşit! Chiar mă întrebam când o să mă săruţi. Speram că o vei face.

Prefectul i-a cuprins obrajii între palme şi a privit-o drept în ochi.

— Să înţeleg că simţi la fel ca mine?

— Sigur că da, prostuţule. Apoi ea i-a sărutat mâna. Sinceră să fiu, Cato, majoritatea bărbaţilor nu reuşesc să-şi ţină mâinile acasă. Începusem să-mi pierd speranţa. Totuşi, îmi dau seama că nu eşti ca mai toţi bărbaţii. Tocmai asta îmi place la tine.

— Ne cunoaştem doar de câteva zile. Sunt chiar atât de uşor de citit? a întrebat Cato, zâmbind întristat.

— Doar în felul care contează pentru mine.

A întins braţele spre umerii lui şi l-a tras spre ea, după care l-a sărutat din nou, de această dată mai deplin şi mai lung, până când s-a auzit cineva care se preface că tuşeşte şi o ciocănitură în uşă. Iulia s-a desprins din îmbrăţişare şi a aruncat o privire spre felcer.

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Am mai găsit nişte bandaje, doamna mea. Trebuie spălate.

— Bine. Adu-le aici.

— Ar fi cazul să plec la oamenii mei, a spus Cato Ne mai vedem, da?

— Sigur. Iulia a părut surprinsă. Nu scapi de mine chiar atât de uşor!

Cato a zâmbit amintindu-şi de întâlnirea aceea, dar şi de altele, mai apropiate, care avuseseră loc de atunci încoace.

— De ce te hlizeşti? l-a întrebat Macro.

— Poftim? a întrebat prefectul cu un aer vinovat şi, alungând amintirea siluetei zvelte a Iuliei când stătuseră în lumina nopţii noaptea dinainte, uitându-se la norii argintii care defilau în dreptul stelelor. Iartă-mă, eram cu mintea în altă parte.

Macro s-a uitat lung la el, apoi a făcut un gest din cap.

— Exact ce-mi trebuia! Un căţeluş în călduri adjunct la comandă! Trezeşte-te, Cato. Concentrează-te asupra misiunii, nu

te mai gândi la ea. Şi aşa avem destule pe cap. Uită-te într-acolo.

Prefectul a privit în direcţia indicată de Macro şi a văzut un cadru solid din lemn ridicându-se dinapoia zidului ce mărginea curţile negustorilor. Apoi a recunoscut ce se vedea.

— O catapultă.

— Exact. Şi vor mai fi multe la fel. Rebelii s-au apucat să-şi construiască o platformă de artilerie înapoia zidului. Foarte şiret au procedat. Nu avem cum să-i atacăm, iar poarta şi alte clădiri din citadelă se află în raza de acţiune a acelor maşini de asediu. Macro s-a scărpinat în bărbia acoperită de o barbă nerasă de câteva zile. Ar fi cazul să vorbim cu Balthus să-şi aducă arcaşii aici. Şi pune-i pe servitorii balistei să facă tot ce pot ca să-i împrăştie pe rebelii de acolo. La treabă!

Când apărătorii citadelei au început să declanşeze un baraj continuu de proiectile asupra inamicului, rebelii reuşiseră să instaleze opt catapulte, din care, peste zidul din curtea negustorilor, se vedea doar o mică parte. Răzvrătiţii şi-au continuat pregătirile nestingheriţi şi când, pe înserat, deasupra poziţiilor ocupate de ei au început să se ridice primele firicele de fum.

— Grozav! a bombănit Macro. Iar ne vor lovi cu proiectile incendiare.

Cato i-a răspuns printr-un gest şi s-a grăbit să ajungă spre latura îndepărtată a porţii fortificate ca să strige la centurionul Metellus, care primise misiunea de a se ocupa de stingătorii de incendii.

— Vom avea parte de incendiare. Pregăteşte-ţi oamenii.

— Am înţeles.

Metellus a salutat şi s-a întors pentru a da ordin de adunare a echipelor amestecate, în care se aflau soldaţi răniţi şi civili. Aceştia s-au ridicat bătrâneşte din locurile în care găsiseră umbră şi s-au grăbit să-şi ocupe poziţiile lângă butoaiele cu apă răsfirate de-a lungul zidului. Unii erau înarmaţi cu găleţi, alţii cu şomoioage, ca să înăbuşe flăcările. În jur, refugiaţii civili şi-au înşfăcat lucrurile şi au strâns copiii, după care s-au îndreptat spre cel mai apropiat adăpost, îngrămădindu-se în dreptul uşilor şi al intrărilor în clădirea principală. În ciuda primejdiei prin care treceau supuşii lui, regele Vabathus le interzicea să pătrundă în apartamentele regale. După uciderea fiului, îşi

dublase numărul de paznici şi rareori mai ieşea din apartamentul lui, atât de mult se temea să nu fie asasinat. Cum toate celelalte clădiri fuseseră oferite nobililor şi oficialităţilor romane, iar grajdurile slujeau drept cazărmi pentru soldaţi, civilii se văzuseră siliţi să stea sub cerul liber. Stând la umbră ziua şi tremurând ghemuiţi noaptea, supravieţuiau asediului cu raţiile zgârcite de apă, carne de cal şi grâne, porţii pe care le primeau zilnic de la gărzi.

Cato s-a uitat peste gardul curţii regale şi a văzut că mica procesiune funerară tocmai ieşea din apartamentul personal al regelui. În urma preoţilor care îşi smulgeau hainele de pe ei şi îşi strigau suferinţa, au apărut alţi oameni ducând năsălia pe care stătea cadavrul lui Amethus, înfăşurat în pânză parfumată. Îmbrăcat cu o robă neagră şi simplă, regele mergea solemn în urma mortului.

— N-au nimerit cel mai potrivit moment, a mormăit Cato.

Dacă în ultima vreme nu s-ar fi instalat o atmosferă de neîncredere şi ură, în acele momente Balthus ar fi mers în urma tatălui său. Aruncând priviri spre turnul aflat în dreapta, prefectul l-a văzut îndrumându-şi arcaşii, părând să nu fi observat ceremonia care începuse. Or, asta era din cauză că nu se simţea în stare să asiste la funeraliile fratelui a cărui moarte o provocase, a gândit Cato. Apoi a alungat un asemenea gând. Balthus nu i-a părut genul omului chinuit de remuşcări. S-a întors cu spatele şi a revenit alături de Macro, care strângea curelele de sub bărbie ale coifului, ca să fie sigur că-i va rămâne pe cap. După ce l-a văzut pe Cato, a zâmbit cu un aer obosit.

— Spiritele se vor încinge pe aici.

În aceeaşi clipă, un pocnet surd le-a atras atenţia celor doi către poziţiile rebelilor. Prefectul a văzut că braţul uneia dintre catapulte era apăsat pe bara de tragere. Un proiectil în flăcări descria un arc pe cerul senin, lăsând în urma lui o dâră de fum unsuros. Apărătorii de pe zid au auzit zgomotul făcut de fâlfâitul flăcărilor când proiectilul a zburat pe deasupra lor, iar apoi s-a prăbuşit brusc în centrul citadelei. Înainte de a ateriza, au răsunat şi alte pocnete dinspre poziţia rebelilor, iar alte câteva proiectile incendiare au brăzdat cerul şi au dat naştere unor incendii când au căzut pe acoperişuri şi pe pietrele de pavaj, ori au ricoşat din ziduri, stârnind vâlvătăi încinse. Bombardamentul a reînceput curând, ritmul constant în care echipele manevrau

armele a făcut ca proiectilele aprinse să cadă ca o ploaie ce părea nesfârşită.

Macro şi Cato s-au dus spre partea din spate a turnului porţii şi s-au uitat de sus spre citadelă, pentru a măsura efectul barajului incendiar. Izbucniseră deja câteva incendii, iar echipele de pompieri se strânseseră în jurul flăcărilor, lovindu-le disperaţi cu cârpe şi stropindu-le cu apă. Însă imediat ce un incendiu era ţinut sub control, apoi stins, pica un alt proiectil care dădea naştere unui incendiu în altă parte. Având o forţă de torsiune mai mare decât celelalte, una dintre catapulte reuşea să azvârle proiectilele mai adânc în interiorul citadelei şi, în vreme ce se uitau, cei doi ofiţeri au văzut cum unul a căzut peste zidul curţii regale şi a aterizat exact pe rugul funerar. De surprindere şi spaimă, preoţii care erau pe punctul de a ridica năsălia pe vârful rugului au fost cât pe ce să scape povara. Au mai avut timp să-şi revină şi să aşeze în grabă cadavrul, după care flăcările proiectilului incendiar au cuprins tot rugul. După aceea, s-au furişat la locul lor, înapoia regelui.

— Asta a scutit pe cineva de muncă, a spus Macro. Bine că măcar focul ăla nu trebuie stins!

— A picat cât se poate de bine. Oricum, Metellus şi oamenii lui vor fi copleşiţi de muncă.

Macro s-a uitat spre interiorul citadelei, cântărind din ochi situaţia.

— Nu va reuşi să facă faţă. Te rog să te duci acolo imediat. Îţi organizezi gruparea în echipe de stingere a incendiilor care să se apuce grabnic de treabă. Nu trebuie să lăsăm focul să se întindă, altfel, rebelii ne vor scoate de aici arzând.

— Dar ce facem dacă atacă? E nevoie de oamenii mei pe zid.

— Mă voi strădui să fac faţă cu cohorta mea, plus Balthus şi băieţii lui, a decis Macro. Acum, du-te!

Cato a fugit de-a lungul turnului plasat în stânga porţii şi a fluturat mâna către centurionul Parmenion.

— Spune-le să-şi lase scuturile şi lăncile şi să coboare de pe zid. Trebuie să stingem incendiile. Transmite ordinul tuturor centurionilor!

— Am înţeles.

Cato le-a strigat auxiliarilor din preajmă să-l urmeze şi au pornit să coboare în grabă treptele. Imediat ce au ajuns în zona

pavată din spatele porţilor, i-a condus către cel mai apropiat butoi cu apă, unde erau şi un morman de cârpe mari şi găleţi.

— Luaţi găleţile! Puneţi apă în ele şi încolonarea!

După ce au fost gata, prefectul le-a ordonat să acţioneze în secţiuni, unul la fiecare proiectil incendiar, imediat ce acesta cădea. Trebuiau să se întoarcă la butoi în momentul în care focul era stins şi să aştepte următoarea lovitură. Nici nu trebuia să aştepte prea mult, a gândit Cato. Rebelii acţionau armele cu îndârjire furioasă, astfel că tot timpul izbucneau incendii. Hotărârea centurionului de a trimite oamenii lui Cato să acţioneze alături de pompieri avea în vedere ca apărătorii să poată stăpâni incendiile şi să le stingă înainte ca ele să se poată extinde.

După-amiaza s-a scurs, făcând loc înserării, dar bombardamentul şi focurile au continuat. Doar câteva incendii erau cu adevărat primejdioase, mai ales când proiectilele căzuseră în locuri în care nu puteau ajunge cei care luptau contra flăcărilor.

Apoi, pe măsură ce crepusculul a cuprins oraşul, catapulta cu forţa cea mai mare de torsiune şi-a schimbat ţinta, iar încărcăturile ei au început să cadă în curtea folosită drept spital. Cato a observat situaţia, iar după aceea, dându-şi seama unde cădeau proiectilele, a simţit în adâncul inimii o teamă pentru Iulia. S-a gândit să dea o fugă până acolo ca să se asigure că nu păţise nimic, însă a înţeles că nu-şi putea lăsa oamenii ori postul, nici măcar pentru câteva clipe. În timp ce proiectilele incendiare continuau să cadă deasupra spitalului, a văzut o strălucire tremurătoare, de culoare oranj, venind din direcţia aceea, iar apoi a băgat de seamă prima limbă de foc urcând spre cerul întunecat. Şi-a dat seama că nu fuseseră repartizate echipe de pompieri chiar atât de adânc în inima citadelei, astfel că incendiul avea să se extindă repede, dacă nu era ţinut sub control. I-a făcut semn optio-ului lui Metellus şi i-a dat ordin chiar când omul alerga spre el.

— Preiei comanda! Eu plec îndată spre spital, cu două secţiuni din grup.

A făcut semn către flăcările care deja se ridicau spre cer, în direcţia spitalului:

— Continuaţi-vă activitatea!

— Am înţeles.

Cato s-a repezit spre mormanul de covoraşe şi a înşfăcat unul. Umed şi mirosind a mucegai, era perfect pentru a potoli flăcările, a socotit el şi a surâs amar. Apoi s-a întors către cel mai apropiat grup din cohorta lui.

— Secţiunea aceea şi următoarea! După mine!

Au alergat de-a lungul clădirii principale a citadelei, până au ajuns la un colţ şi s-au întors spre curtea care slujea drept spital. Prefectul a aruncat iute o privire peste umăr.

— Mai repede! a strigat. Nu avem timp de pierdut!

Bocănind cu ghetele, soldaţii au traversat porţiunea pavată şi au trecut prin arcada ce dădea spre curtea interioară, iluminată acum de flăcările înteţite. Când s-a apropiat, Cato a văzut că o latură era devorată de vâlvătăi – latura în care Iulia îşi trata pacienţii. A simţit o gheară de gheaţă strângându-i-se în jurul inimii, apoi şi-a alungat orice temeri când a înţeles că trebuia să le dea ordine precise oamenilor săi. Felcerul şi ajutoarele lui se străduiau cu disperare să îndepărteze răniţii din încăperile cele mai apropiate de focarul incendiului care se extindea cu o repeziciune ameţitoare.

— Ajutaţi-i! a strigat prefectul. Scoateţi întâi răniţii! Duceţi-i afară din curte.

Echipele însărcinate cu stingerea incendiilor şi-au lăsat deoparte covoraşele şi găleţile cu apă şi au venit în goană ca să ridice pacienţii care încă zăceau pe saltele de-a lungul laturii periclitate a curţii. Cato l-a văzut pe Archelaus care, folosindu-se de braţul teafăr, sprijinea un camarad.

— Te descurci?

Archelaus a confirmat cu un gest.

— Unde e doamna Iulia?

— A rămas acolo.

Archelaus a făcut semn cu capul spre incendiu. Fumul ieşea în vălătuci pe uşă.

— Mai sunt oameni în camera aceea, a adăugat el.

Cato s-a repezit înainte şi a ocolit câţiva oameni care ieşeau dintre flăcări şi din fumul înecăcios. Când a ajuns la uşa pe care i-o arătase Archelaus, a inspirat adânc şi s-a grăbit să intre. În spaţiul închis, căldura era copleşitoare, iar limbile lungi ale flăcărilor se înălţau spre grinzile din tavan şi bucăţi de lemn, aprinse sau sfârâind, cădeau prin fum. S-a ghemuit cât a putut, ca să rămână într-o zonă în care fumul era mai puţin dens şi a

privit în jur. Aproape toate saltelele erau goale, mai puţin două din colţul îndepărtat. Iulia se târa pe palme şi în genunchi şi se chinuia să tragă târâş un bărbat. El s-a repezit spre ea.

— Stai, lasă-mă pe mine să-l scot.

Cu ochii lăcrimând din cauza fumului şi tuşind, gata să se înece, ea a privit în jur.

— Cato! Slavă zeilor! Ia-l tu de aici. Eu mă duc după celălalt.

— La naiba! a şuierat prefectul, apoi l-a prins pe om pe după umeri şi s-a apucat să-l tragă spre uşă.

Rănitul avea aţele de o parte şi de alta a unui picior, şi a început să urle de durere când l-a târât peste pragul uşii, ajungând cu el în colonadă. Apoi a văzut câţiva soldaţi de-ai săi alergând spre el.

— Duceţi-l de aici.

S-a azvârlit din nou înăuntru. Dogoarea era şi mai tare, de aceea s-a crispat când a simţit căldura pe pielea expusă ca pe o lovitură usturătoare. Prin fumul gros, s-a lăsat pe palme şi a mers în patru labe spre colţul îndepărtat. A văzut-o pe Iulia stând întinsă alături de un om, acoperindu-şi faţa cu braţele încrucişate şi gâfâind. Cato a prins-o de cot.

— Ieşi de aici! Imediat!

Iulia s-a uitat la el cu ochii mijiţi şi lăcrimând.

— Nu ies fără el. Nu-l las aici.

Cato a trecut peste ea şi l-a apucat de tunică pe bărbat. Braţele îi stăteau căzute în lături, lipsite de vlagă, iar gura îi rămăsese deschisă. A dat drumul tunicii şi s-a întors spre Iulia.

— Gata, a murit. Hai să ieşim.

Ea s-a opus o clipă, apoi a cedat şi l-a prins de mână când a început să tuşească înecată cu fum. El s-a îndreptat spre uşă şi a tras-o după el. Brusc, s-a auzit un pocnet, iar porţiuni arse din tavan s-au prăvălit ca o cascadă în jur.

— Ieşi! a strigat spre Iulia. Fugi!

S-au repezit spre uşă, căldura şi fumul silindu-l pe prefect să închidă ochii. Apoi mâna întinsă în faţă s-a izbit dureros de un perete. A pipăit de-a lungul lui până a găsit cadrul uşii şi a tras-o pe Iulia din încăpere în momentul în care tavanul a început să cedeze în urma lor, scoţând un geamăt, după care lemnul, ţigla şi tencuiala s-au prăvălit la podea. Valul de aer înfierbântat a ţâşnit pe uşă şi i-a pârlit picioarele prefectului, care a împins-o pe Iulia în faţa lui, în colonadă. Au alergat câţiva paşi, ajungând

în curte, unde s-au prăbuşit la pământ, având accese de tuse şi chinuindu-se să-şi limpezească ochii care îi usturau.

Imediat ce şi-a recăpătat suflul, s-a aplecat, spre ea.

— Iulia… Ai păţit ceva? Ea încă tuşea, astfel că nu i-a putut vorbi, dar a făcut semn din cap că nu are nimic.

— De ce naiba te-ai întors înăuntru? a întrebat-o el furios. Voiai să mori?

S-a uitat o clipă la ea, apoi mânia i s-a stins şi i-a dat deoparte părul căzut peste faţă, scoţând la iveală fruntea ei mânjită de funingine. A sărutat-o şi a cuprins-o în braţe.

— Să nu mai faci asta niciodată. Niciodată! Ai înţeles?

Ea a clipit şi s-a uitat la el, apoi a zâmbit, după care s-a înecat din nou şi a apucat-o încă un acces de tuse.

— Iulia! a spus el îngrijorat, simţindu-i trupul delicat tremurându-i în braţe.

Într-un târziu, tusea i-a trecut, iar ea a respirat adânc de câteva ori şi şi-a încolăcit braţele pe după gâtul lui, ţinându-l aproape.

— De ce ai venit după mine? a întrebat ea cu glas răguşit, vorbindu-i la ureche.

— De ce? a făcut el şi a sărutat-o pe gât. Pentru că te iubesc.

Cuvintele îi veniseră spontan pe buze, înainte de a se gândi, iar acum se simţea oarecum speriat pentru că spusese prea mult. Însă pe de altă parte avea senzaţia de eliberare. Era adevărul. O iubea şi atunci şi-a dat seama că se bucură că i-a spus. Ea şi-a retras capul de pe gâtul lui şi l-a privit cu atenţie în ochi.

— Cato… Cato al meu! Iubirea mea…

S-au sărutat iute, apoi el s-a ridicat şi a tras-o în picioare. I-a zis unui soldat de-al său să se apropie.

— Condu-o pe fiica ambasadorului la locuinţa ei. Apoi găseşte pe cineva care să-i trateze arsurile.

— Am înţeles.

Sergentul era un bărbat mătăhălos, aşa că a luat-o în braţe atât de repede, încât Iulia nici nu a apucat să mai protesteze. În timp ce o ducea, mergând cu paşi mari, spre intrarea în curte, ea s-a uitat peste umărul lui la prefect şi a rostit fără să se audă cuvintele pe care Cato voia să le mai audă o dată. După plecarea ei, şi-a făcut privirea roată ca să cântărească situaţia. Latura care slujise la cazarea bolnavilor şi răniţilor devenise un infern,

iar lumina roşiatică şi oranj a flăcărilor lumina bună parte din citadelă şi din zidurile sale. Răniţii fuseseră scoşi de acolo şi duşi afară din curte de ordonanţele medicale şi de oamenii lui Cato. El a rămas pe loc o clipă, întrebându-se ce primejdie va fi dacă se va înteţi focul. Însă după ce a examinat un moment ce era în jur, a constatat că arcada va acţiona ca o barieră naturală în calea focului într-o parte, iar citadela în sine va fi un obstacol în partea cealaltă.

Încă stătea locului când un auxiliar dintr-o altă centurie a venit în fugă până în curte. Imediat ce l-a văzut pe Cato, a traversat repede spaţiul deschis ca să dea raportul.

— Domnule! Trebuie să veniţi pe dată!

Prefectul s-a îndreptat de spate şi a mârâit:

— Ia poziţia de drepţi când te adresezi comandantului!

— Am înţeles.

Auxiliarul şi-a lipit călcâiele şi a privit drept în faţă, dincolo de umerii lui Cato.

— Permiteţi să raportez, centurionul Parmenion vă transmite salutări şi spune că are nevoie de toţi oamenii acolo unde se află.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Au fost lovite hambarele cu provizia de grâne. Au venit câteva proiectile aprinse odată. Şi tot ce e acolo s-a aprins.

CAPITOLUL 26

A doua zi dimineaţă, aerul era apăsător din cauza mirosului iute de obiecte arse. Macro a împuns cu vârful bocancului unul dintre multele coşuri încă fumegând, în care se aflau cereale. Din el au căzut cenuşă şi bucăţi fragile de material carbonizat. Mai toate boabele de grâu se făcuseră un cocoloş solid şi negru. A ridicat ochii şi a trecut în revistă rămăşiţele hambarelor cu provizii de vizavi de grajduri. Cu toate că rebelii rămăseseră fără muniţie pe la jumătatea nopţii, apărătorii se luptaseră cu zeci de incendii în toate celelalte ceasuri de întuneric, până în zori. Acum, un incendiu încă mistuia un colţ din locuinţa regală unde o lovitură norocoasă pătrunsese pe o fereastră înaltă şi aprinsese tapiseriile atârnate pe pereţi.

Regele se văzuse silit să fugă cât oamenii luptau cu focul şi se retrăsese în sala de audienţe, rămânând înconjurat de oameni aleşi pe sprânceană dintre mercenarii greci din garda regală.

În lumina palidă a zorilor, un strat de fum atârna deasupra citadelei ca un linţoliu. Norii vălătuciţi ce se înălţau din tăciunii rămaşi se adăugau atmosferei sumbre şi chiar şi acolo unde incendiile mistuiseră totul mai ieşeau nenumărate firicele de fum.

— Cât au salvat din provizia de grâne? a întrebat Macro încet.

Cato şi-a verificat tăbliţele cerate.

— Treizeci de coşuri. Mai tot ce a rămas din carnea de cal. I-am pus să scotocească prin hambarele de grâu ca să vadă ce se mai poate recupera, dar nu va fi mult.

— Asta văd şi eu, a spus Macro, făcând un gest spre ruinele fumegânde de la picioarele lui. Apoi a respirat apăsat. Câte zile ne ajung proviziile astea?

— La nivelul actual de distribuire… două zile.

— Două, a spus Macro cu amărăciune. Iar oamenii primesc deja jumătate de raţie!

— Am putea reduce raţiile la jumătate din nou. Încă o zi ca asta şi vor fi prea neputincioşi să mai reziste la încă un atac. Cato a ridicat privirea de la tăbliţă şi a adăugat: Din păcate, mai am veşti proaste.

— Serios? Ca şi cum m-ar mai mira ceva, a spus centurionul oftând. Spune.

— A fost nevoie de foarte multă apă pentru stingerea incendiilor. În rezervor, nivelul de apă este de numai cincisprezece centimetri. Se pare că va trebui să răbdăm şi de sete, nu numai de foame. Sigur, dacă mai avem parte de o noapte ca asta, suntem terminaţi.

— Fir-ar să fie! a mormăit Macro. Dar vreo veste bună n-ai?

— Ba da. Cato a lovit uşor cu stilusul în tăbliţa cerată. Pierderile au fost destul de mici. Opt morţi, cinci dintre ei civili. Douăzeci de răniţi, trei de căderea de moloz, iar restul cu arsuri.

Prefectul a închis tăbliţa, s-a uitat la ruinele hambarelor şi ale magaziilor, apoi a continuat:

— Nu înţeleg de ce nu au mai făcut un efort să spargă poarta sau să escaladeze parapetele. Nu se poate să nu-şi fi dat seama că am luat oameni de pe ziduri ca să se ocupe de stingerea incendiilor.

— E destul de evident. De ce să piardă oameni, când ştiu că ne pot arde de vii ori înfometa până când ne vom preda?

— Logic. Cato a căscat şi şi-a îndreptat umerii. Ce ordine mai ai de dat?

Macro s-a frecat la ochii obosiţi, iar după un moment a răspuns:

— Oamenii care au stat pe ziduri pot face prima strajă a zilei, restul pot rămâne jos. Merită să se odihnească. Şi chiar au nevoie.

— Nu meritǎm cu toţii?

— O să ne odihnim şi noi, dar mai târziu. Întâi avem alte griji, a spus Macro, întorcându-se spre prietenul său. Trebuie să hotărâm ce facem cu hrana şi cu apa care ne lipsesc. Te rog să îi transmiţi lui Thermon să convoace un sfat. Regele, sfetnicii, ambasadorul, Balthus şi noi doi.

— Am înţeles. La ce oră?

Macro a rămas o clipă pe gânduri.

— Cât mai curând. La trei ar fi cel mai bine. În sala de audienţe a regelui.

— Da, domnule.

Prefectul tocmai se întorcea să plece, când Macro l-a atins pe braţ.

— Fata aia a ta, Iulia, a păţit ceva?

— S-a ales cu câteva arsuri. Doar atât. Mi-a dat un mesaj, s-a grăbit Cato să explice. N-am avut timp să o văd cu ochii mei.

Comandantul a zâmbit.

— Nu trebuie să te justifici în faţa mea. Mă bucur că e încă printre noi. Dacă scăpăm din capcana asta, ai planuri de viitor?

Cato a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. E prea devreme să vorbim despre aşa ceva. Cum să zic, mi-ar plăcea să-mi fac planuri, dar ea e fiică de senator, iar eu sunt un soldat de rând.

— Ba nu eşti, l-a contrazis centurionul. Nu eşti un soldat de rând. Habar nu am cât de sus vei ajunge într-o bună zi, Cato, dar oricine îşi dă seama de calităţile tale. Inclusiv ambasadorul. Eu cred că ar fi mândru să te primească în familia lui. Dacă nu, înseamnă că e un neghiob, iar Sempronius nu mi se pare câtuşi de puţin prost.

— Aşa e, i-a răspuns prefectul, oarecum neliniştit. Nu cred că va rămâne multă vreme neştiutor în privinţa relaţiei mele cu Iulia. În caz că nu şi-a dat seama deja.

— Relaţii? a întrebat Macro şi s-a uitat curios la Cato. Despre ce fel de relaţii vorbeşti?

— Cum adică? a întrebat prefectul cu un aer defensiv.

— Adică nu aţi făcut-o încă?

Cato s-a crispat auzind aceste vorbe, iar centurionul a chicotit.

— În fine, dacă vrei să mă exprim mai elegant, nu aţi pus bazele intimităţii fizice?

Acum era rândul lui Cato să râdă.

— De unde ai scos vorbele astea?

— Dintr-o carte. O grămadă de prostii romantice, dar pe vremea aceea nu prea găseam ceva bun de citit. Şi totuşi, răspunde-mi. Aţi trecut la fapte?

Prefectul a dat din cap, iar comandantul a scăpat un oftat.

— Foarte frumos te-ai descurcat, Cato! Tocmai când credeam că Sempronius e pe cale să te accepte. Dacă ea are curaj şi el descoperă înainte de a avea şansa de a face din ea o femeie cinstită, o să iasă ceva scântei. Doar ştii ce aere îşi dau aristocraţii.

— Ce voiai să fac? O iubesc şi există posibilitatea să murim înainte de a descoperi că a rămas însărcinată. Ce avem de câştigat dacă ne renegăm sentimentele?

— Profită de ocazie, nu? a chicotit Macro cu un aer amar. Dacă e să fiu sincer, în locul tău, aş fi făcut la fel.

— Ce prostii spui! i-a retezat-o Cato. Ai fi trecut la fapte mai repede decât Cicero, când e vorba de fundul unui triumvir.

— În privinţa asta nu te înşeli defel. Macro a râs. Acum du-te! Îngrijeşte-te de convocarea sfatului.

— Am înţeles.

Prefectul a salutat, a zâmbit cu gura până la urechi şi a plecat în grabă.

Centurionul l-a urmărit cum se strecura printre grupurile de auxiliari care căutau prin coşurile de cereale cel mai puţin devastate de incendiu. În ciuda îndrăznelii neobişnuite de care dăduse dovadă Cato, el se bucura pentru tânăr şi spera din toată inima să aibă un viitor alături de Iulia.

Apoi a mormăit în barbă: „În orice caz, zeii mi-s martori că băiatul merită o femeie bună lângă el.”

Regele Vabathus stătea nemişcat pe tronul lui vremelnic, înconjurat de patru membri ai gărzii personale. În faţa lui, scaunele fuseseră aşezate într-un semicerc şi, imediat ce prinţul Balthus s-a alăturat în sfârşit celor veniţi la sfat, regele i-a făcut semn lui Thermon.

Şambelanul şi-a dres glasul.

— Centurion Macro, regele doreşte să ştie de ce ai stăruit atât să convoci acest sfat şi încă de îndată.

Macro s-a ridicat în picioare, înclinând capul lui mic către rege.

— Prea bine.

În timp ce a vorbit, şi-a făcut ochii roată prin încăpere, ca să se asigure că lumea e atentă la ceea ce are de spus. Mai toţi cei prezenţi arătau la fel de obosiţi ca el şi participaseră la stingerea incendiilor sau, ca Balthus, la apărarea zidurilor. Macro şi-a dres glasul şi a început.

— Domnilor, ne confruntăm cu hotărâri dureroase. Şi ele trebuie luate şi urmate neîntârziat.

— De ce? l-a întrerupt Krathos. Ce s-a întâmplat?

— Voi ajunge şi la asta, i-a răspuns el oarecum iritat. Dacă îmi veţi face plăcerea de a mă asculta…

Încruntându-se, Krathos s-a aşezat înapoi în jilţ, şi-a încrucişat braţele la piept şi a făcut un semn de aprobare.

— Mulţumesc. Cum unii dintre voi ştiu deja, proiectilele incendiare lansate noaptea trecută de duşman au distrus proviziile de grâne. Am salvat cât s-a putut, dar având în vedere rezerva limitată de apă, adjunctul meu, prefectul Cato, a calculat că, la nivelul actual al raţiilor, vom termina proviziile în mai puţin de două zile. Chiar mai puţin, dacă rebelii ne mai atacă şi în seara asta cu proiectile incendiare. Toată apa rămasă va fi necesară la stingerea incendiilor. Chiar şi aşa, ea se va isprăvi înainte de a lichida focurile. Desigur, putem reduce şi mai mult porţiile de apă şi grâne, dar asta ne va oferi, în cel mai fericit caz, o păsuire de câteva zile, iar oamenii noştri se vor afla într-o stare de slăbiciune avansată, dacă trebuie să apere şi citadela.

A făcut o pauză, lăsându-i pe cei prezenţi să cugete la cuvintele lui, apoi Thermon a întrebat:

— Şi ce posibilităţi avem, centurion?

— Foarte clare, a răspuns şi a început să le numere pe degete. Unu: negociem capitularea. Doi: reducem raţiile şi rezistăm cât putem, iar apoi ne predăm, ori ieşim la luptă.

— Nu ne putem preda, a spus Balthus. Artaxes şi susţinătorii lui l-ar ucide pe rege, pe mine şi pe mai toţi cei de aici. Trebuie să continuăm lupta.

— Staţi puţin, a spus Krathos, ridicând o mână în aer. Romanul a zis că putem negocia capitularea. Am putea încerca să obţinem condiţii bune. Prinţul Artaxes ştie că va pierde foarte mulţi oameni dacă va dori să cucerească citadela. Dacă e să ne predăm şi îi lăsăm lui regatul să dispună de el cum doreşte, cu siguranţă că va fi dispus să ne lase în viaţă. Măcar pe unii dintre noi.

— Pe tine, de pildă? a spus Balthus, care nu a făcut niciun efort să-şi ascundă dispreţul. Cred că ştii ce soartă îmi rezervă scumpul meu frate. Mulţumesc, dar nu mă voi preda.

— Atunci, ce facem? l-a înfruntat Krathos. Stăm aici şi murim de foame?

— Nu, a răspuns Balthus, scuturând din cap şi întorcându-se către centurion.

— Există şi a treia soluţie, romanule.

— O ştiu şi pe aceasta. Voiam doar să văd cum le vor primi oamenii pe primele două.

— A treia soluţie? a spus regele încet. Care anume? Spune, romanule.

— Maiestatea Voastră, am putea alunga civilii din citadelă, folosind astfel raţiile suplimentare pentru a rezista până la sosirea generalului Longinus. Dar dacă proviziile se termină înainte, trebuie să apelăm la primele două soluţii.

S-a lăsat tăcere o clipă, cât timp cei prezenţi au înţeles propunerile, iar apoi Krathos s-a împotrivit:

— Dar e aproape sigur că civilii vor fi masacraţi.

— E posibil, a recunoscut comandantul. Dar vor muri oricum, dacă rămân în citadelă. Îi va doborî foamea, dacă nu cumva vrăjmaşii nu cuceresc locul, caz în care vor fi măcelăriţi laolaltă cu noi ceilalţi. Aşadar, mor aici, împreună cu noi, ori riscă şi pot fi primiţi în oraş. Sacrificarea lor ne-ar putea aduce nouă alte câteva zile.

Krathos şi-a strâns buzele pungă.

— Am înţeles. Poate că aşa este cel mai bine.

— Îţi e uşor să vorbeşti, i-a spus Balthus cu răceală, după care în ochi i-a apărut o sclipire. Sigur, ar fi nevoie să scăpăm de toţi civilii, astfel încât hrana să se distribuie între soldaţii rămaşi. Nu e drept aşa, centurion?

Macro a confirmat cu un gest din cap.

— Atunci, va trebui să ne dispensăm de toate persoanele care nu sunt necesare aici, cum ar fi sclavii regelui, ambasadorul roman, suita lui şi nobilii ca tine, Krathos.

— Ca mine? a exclamat Krathos, ducându-şi mâna la inimă. E scandalos! Sunt unul dintre cei mai credincioşi supuşi ai regelui. Locul meu e alături de el.

— Aha. Şi la ce-i foloseşte? Ştii să tragi cu arcul? Poţi mânui o lance sau o sabie la fel ca un soldat? Spune.

— Nu aşa se discută, a izbucnit Krathos. Maiestatea Sa are trebuinţă de sfetnici buni. Când totul se va isprăvi, regatul va avea nevoie de oameni pricepuţi pentru a ajuta la reîntronarea legii şi ordinii şi la renaşterea negoţului şi a afacerilor.

Balthus a scuturat din cap.

— Acum regele are nevoie de luptători, nu de neguţători graşi ca tine.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel? a strigat Krathos, ridicându-se indignat.

— De ajuns! a spus regele şi a lovit cu pumnul în braţul tronului, iar glasul lui a avut ecou în încăperea cu pereţi înalţi.

Ceilalţi au tăcut pe dată. Vabathus a respirat rar, ca să se liniştească şi a continuat netulburat:

— Nici nu începe vorbă că nu vom alunga nobilii din citadelă. Şi pe niciunul dintre romani. Dacă am face aşa, întreaga furie a Romei s-ar revărsa asupra noastră imediat ce s-ar afla cum am procedat. Nu avem altă cale decât să acceptăm a treia soluţie propusă de centurion. Este singura mea şansă de a-mi păstra tronul. Trebuie să sacrificăm oameni.

Îndurerat, Thermon s-a întors către rege.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Vabathus.

— Maiestatea Voastră, ştim cu toţii care va fi sfârşitul dacă dăm civilii pe mâna rebelilor, dar mulţi dintre ei fac parte din familiile soldaţilor noştri. Cum vor reacţiona ei când li se va spune?

Şi Thermon a făcut semn către cei patru oameni care îl păzeau pe rege. Toată lumea a întors ochii spre gărzi care, credincioşi slujbei şi instruirii, nu au avut nicio reacţie.

Balthus a pus capăt tăcerii apăsătoare.

— Va trebui să avem grijă. Soldaţii care au familiile aici trebuie consemnaţi în cazarmă cât timp civilii sunt încolonaţi şi escortaţi în afara citadelei.

— Dar dacă nu vor să plece de bunăvoie? a întrebat Cato. Dacă vor refuza să fie alungaţi?

— Vom folosi forţa, i-a răspuns Balthus. La vremuri de disperare trebuie să trecem la acţiuni disperate, romanule.

— Ştiu, a zis Cato, apoi a gândit cu repeziciune. Trebuie să negociem cu Artaxes condiţiile despre trecerea lor în siguranţă. Măcar atât le datorăm acestor oameni.

— Ai sentimente frumoase, romanule, dar de ce crezi că s-ar târgui Artaxes? Nu are nimic de câştigat de la noi.

— Îi putem oferi ceva şi îi va fi greu să reziste ispitei.

Ceilalţi bărbaţi din încăpere s-au uitat fix la el, foarte încrezători, iar Cato şi-a înghiţit nodul din gât şi a explicat planul pe care îl pusese la cale.

La amiază, porţile citadelei s-au deschis, iar prefectul a ieşit în agora. Nu avea arme la el şi nici cei doi oameni care îl însoţeau. Un auxiliar avea cu el o bucină, din care a scos ceva

sunete în timp ce înaintau cu toţii; celălalt ducea un anunţ mare şi roşu ce putea fi văzut uşor din liniile duşmane. Micul grup a înaintat treizeci de paşi, apoi s-a oprit într-un loc în care era perfect vizibil atât pentru apărători, cât şi pentru rebelii care se uitau curioşi de pe zidul curţii negustorilor. Agitat, Cato şi-a înghiţit cu greu nodul din gât şi s-a întrebat dacă e înţelept cum procedează. Încă mai avea timp să se răsucească pe călcâie şi să o rupă la goană ca să găsească adăpost înapoia zidurilor. A auzit însă un bufnet înfundat, iar canaturile porţii s-au închis, lăsându-i pe prefect şi pe oamenii lor fără altă şansă decât de a continua ce începuseră. Au mai înaintat treizeci de paşi şi s-au oprit, iar sunetele stridente ale bucinei au răsunat cu ecou din zidurile citadelei. Omul care ducea stindardul l-a răsucit uşor în aer ca să poată fi văzut clar. Au mai făcut apoi câţiva paşi, oprindu-se la mică distanţă de zidul curţii negustorilor. Deasupra acestuia a apărut o siluetă, unul dintre ofiţerii lui Artaxes, s-a gândit Cato, judecând după fineţea armurii din zale şi după celelalte ornamente.

— Nu te mai apropia, romanule! a strigat omul în greacă. Ce vrei?

— Să vorbesc cu prinţul Artaxes.

— De ce?

Cato a zâmbit, văzând francheţea omului.

— Nu stau de vorbă cu o slugă a lui. Doar cu prinţul.

Ofiţerul rebel s-a strâmbat o clipă, apoi a arătat cu degetul spre prefect.

— Romanule, rămâi pe loc. Dacă te clinteşti, arcaşii mei te vor doborî ca pe ultimul câine!

— Foarte bine.

Ofiţerul rebel a dispărut, Cato şi camarazii lui au rămas, privind fix la soldaţii duşmani aliniaţi de-a lungul zidului şi discutând agitaţi, în vreme ce ei încercau să ghicească ce dorea emisarul roman de la prinţ. Soldatul care ţinea stindardul a continuat să-l fluture într-o parte şi alta.

— Nu mai e nevoie, i-a spus prefectul. Le-am atras atenţia asupra noastră.

— Am înţeles.

Auxiliarii au rămas în poziţie de loc repaus în spatele comandantului, îndurând soarele orbitor şi fierbinte. Timpul trecea cu greutate, iar prefectul şi-a desfăcut eşarfa de la gât,

ştergându-şi sudoarea care îi curgea pe faţă pe sub coif. La un moment dat, stând sub soarele torid, s-a simţit tentat să îşi desfacă baretele de sub bărbie şi să-şi scoată coiful măcar un moment, ca să scape de povara arzătoare. Apoi a rezistat ispitei. Asta nu ar fi făcut decât să arate o dovadă de slăbiciune în faţa duşmanilor. Una măruntă şi perfect îndreptăţită, a gândit el, dar nu dorea să lase impresia că ar fi fost incomodat de ceva. Era mult mai bine să le arate cât de rezistenţi pot fi soldaţii romani. Cu un aer degajat, şi-a legat la loc eşarfa la gât şi a rămas în poziţie de repaus, uitându-se drept spre zidul din faţă, fără să-şi mute privirea şi, în general, străduindu-se să creeze impresia de om imperturbabil.

În arşiţa devoratoare, după un timp ce i s-a părut lung cât un veac, prefectul a simţit o mişcare într-o parte şi s-a întors, moment în care a văzut un mic grup de bărbaţi dând colţul, pe după zidul curţii negustorilor. În frunte era un bărbat tânăr şi zvelt, purtând o robă elegantă, de culoare galbenă, ale cărei falduri luceau în timp ce el se deplasa către romani. Avea centură pentru sabie, de care atârna o teacă împodobită cu pietre scumpe. Centura sclipea când prindea câte o rază de soare pe decoraţiunile lustruite din aur şi pe giuvaierurile încastrate. Avea barba frumos aranjată, iar datorită uleiului parfumat folosit la pieptănat, părul îi lucea în razele puternice ale soarelui. În spatele lui păşea o gardă de corp formată din şase lăncieri, foarte musculoşi pe sub armurile din zale.

Cato s-a întors către ei şi a ridicat o mână în semn de salut.

— Am onoarea de a mă adresa prinţului Artaxes?

— Întocmai, i-a răspuns prinţul tăios. Ce doreşti?

Prefectul învăţase pe de rost declaraţia pe care dorea să o facă, de aceea a vorbit cu atenţie, ca să fie sigur că nu face nicio greşeală.

— Regele doreşte să te informeze că aceasta este o luptă între tine şi el. Între susţinătorii tăi şi ai lui. Oamenii obişnuiţi din regat sunt doar martori nevinovaţi şi ar trebui trataţi cu blândeţe. Drept urmare, Maiestatea Sa m-a trimis să vă solicit oferirea de liberă trecere civililor care în prezent se adăpostesc în interiorul citadelei. Ei s-au înşelat, socotind că nu aveau motiv să se teamă că vor suferi de mânia voastră, şi vor doar să revină la casele şi treburile lor, ca să fie supuşi sub orice rege,

indiferent pe care l-ar alege zeul vostru să domnească peste Palmira.

Artaxes a făcut un semn din cap şi a aruncat o privire spre gărzile de corp.

— Staţi acolo!

Apoi a păşit cu precauţie până aproape de Cato, ajungând la o distanţă care ar fi permis înjunghierea cu un pumnal, a coborât glasul, astfel încât doar ei doi puteau auzi ce spun.

— Riscând să devin ireverenţios, soldaţii mei şi aliaţii mei parţi sunt aceia care vor hotărî soarta Palmirei. Romanule, amândoi ştim asta prea bine, de aceea să nu mai amestecăm zeii într-o treabă a pământenilor, de acord?

— Cum doreşti, prinţe, a spus Cato. Însă generalul Longinus ar putea ajunge la Palmira înaintea prietenilor tăi parţi, caz în care ţi-ar fi de folos ţie şi susţinătorilor tăi să îi lăsaţi pe civili să părăsească citadela. Un act de milostenie ar putea fi răsplătit prin altul.

Artaxes a clătinat ironic din cap.

— Romanule, armata partă e la mai puţin de optzeci de kilometri de oraş. Undă vă e generalul? Dacă este adevărat ce mi-a ajuns la urechi, armata voastră mărşăluieşte cu iuţeala melcului. Imposibil să ajungă la Palmira înaintea parţilor. Nu mai aveţi vreme. De ce ar trebui să mă arăt milos faţă de duşmanii mei?

— Pentru că nu-ţi sunt duşmani. Dacă ai dreptate, în câteva zile, îţi vor deveni supuşi. Arată-te milos faţă de ei şi ei te vor respecta.

— Iar dacă voi fi nemilos, ceilalţi supuşi ai mei se vor teme de mine, a spus Artaxes zâmbind. Spune-mi tu, romanule, la ce anume ar trebui să ţină cel mai mult un rege, la respectul sau la teama supuşilor lui?

— Nu pot răspunde în numele unui rege, dar aş spune că respectul contează cel mai mult.

— Atunci, cu siguranţă că eşti un neghiob. Ne aflăm acum faţă în faţă pentru că tatăl meu nu a fost temut de nimeni. Şi acum, la sfârşit, nici de respect nu se bucură. Când şi-a pierdut respectul, nu s-a putut bizui pe teamă ca să se salveze. Eu îi voi face pe oameni să se teamă cumplit de mine, astfel încât îmi vor îndeplini dorinţele fără să se mai gândească vreo clipă să mi se opună. Iar uciderea civililor care tremură acum înapoia zidurilor

citadelei va deveni o dovadă folositoare privind intenţiile mele. În momentul în care îi scoateţi pe poartă se pot socoti morţi.

— Dar cine a spus că îi vom scoate cu forţa?

Artaxes a mimat uimirea.

— Nu tocmai de asta te afli aici, ca să cerşeşti îndurare pentru vieţile lor? Romanule, nu sunt chiar prost. Nu-i puteţi hrăni; de aceea vrea tatăl meu să scape de ei. Înseamnă că nu mai aveţi provizii şi că eu sunt pe cale de a obţine victoria.

S-a uitat fix spre prefect preţ de o clipă.

— Nu e aşa, romanule?

Cato nu a răspuns pe dată. Aşa cum se temuse, Artaxes simţise stratagema din prima clipă. Cato nu putea nega faţă de prinţ că nu mai aveau provizii, pentru că acesta nu îi va da crezare. În acele momente nu mai exista decât o propunere care să fie luată în seamă de prinţ. A dat aprobator din cap către prinţ.

— Ai dreptate, prinţe. Totuşi, doresc să-ţi fac o propunere. Dacă îi laşi pe civili să părăsească citadela şi nu le faci niciun rău, în patru zile, două cohorte romane vor ieşi din citadelă şi ţi se vor preda. Poţi face orice vrei cu ei.

Artaxes s-a uitat fix la el înainte de a-i răspunde.

— Nu ai auzit de soarta făgăduită oricărui roman pe care îl voi prinde viu?

— Am auzit.

— Atunci, de ce îmi faci o propunere atât de nesăbuită?

— Cum ai spus, nu mai putem rezista multă vreme. Oricum suntem morţi. Măcar ar da un sens pieirii noastre.

— Asta înţeleg. Dar, dacă veţi muri oricum, de ce ar trebui să fiu de acord cu propunerea ta?

— Cunoşti prea bine calităţile soldaţilor Romei. Dacă va trebui să ne distrugi în bătălie, câţi dintre oamenii tăi crezi că vom lua cu noi în moarte?

Era o înşelătorie, întrucât, în momentele acelea soldaţii romani ar fi fost prea vlăguiţi ca să opună prea multă rezistenţă, însă Cato dorea cu orice preţ ca Artaxes să creadă asta, de aceea a rămas drept şi cu o expresie neclintită întipărită pe faţă, şi a aşteptat răspunsul conducătorului rebelilor.

— Sunteţi pregătiţi să vă daţi viaţa pentru oamenii din Palmira?

— Da.

— De ce?

Cato şi-a sumeţit mânecile când a răspuns.

— Imperiului îi trebuie câteva luni ca să înfiinţeze şi să instruiască o cohortă. Pentru a ajunge la reputaţia de care se bucură, armatei romane i-au trebuit o sută de ani. Nu dorim ca lumea să îşi aducă aminte de noi pentru că am azvârlit oameni nevinovaţi în colţii unor fiare ca voi.

O clipă, Artaxes a făcut ochii mari de mirare şi a dus mâna spre mânerul sabiei. Apoi s-a silit să zâmbească şi a îndepărtat mâna de teacă.

— De ce ar trebui să cred că vă veţi preda fără luptă?

— Din acelaşi motiv pentru care noi vom crede că voi veţi fi cruţat civilii. Încrederea. Dacă îmi dai cuvântul că ei nu vor păţi nimic, îţi promit şi eu că ne vom preda, asta dacă nu vom fi eliberaţi în cinci zile. Dacă vreunul dintre noi nu-şi respectă cuvântul, pedeapsa va fi aceeaşi: dezonoarea în faţa tuturor oamenilor din întreaga regiune.

Artaxes a analizat un moment propunerea, iar Cato s-a rugat zeilor ca dorinţa prinţului de a abate nenorocirea asupra oamenilor Romei să cântărească mai greu decât logica raţională. Artaxes a închis ochii, apoi şi-a mângâiat barba bine îngrijită. În cele din urmă, a clătinat din cap.

— Nu. Nu voi încheia nicio înţelegere cu tine. Dacă va fi să vă distrugem cohortele, o vom face în luptă, dovedind lumii că soldaţii Palmirei sunt cel puţin egalii legionarilor şi auxiliarilor voştri. Iar în ce îi priveşte pe civili, va trebui să-i alungaţi din citadelă şi veţi vedea ce li se întâmplă.

Răutatea glacială din tonul lui îi era limpede lui Cato, care a simţit fiorul rece al spaimei pe ceafă. Se vedea cât de colo că Artaxes are toate calităţile unui tiran. Dorinţa de a inspira teamă era ceva firesc pentru el, la fel ca un şarpe care atacă prada.

— Este ultimul tău cuvânt?

— Da… Ba nu. Artaxes a zâmbit din nou. Încă ceva. Spune-le tatălui meu şi fraţilor mei, presupunând că mai sunt în viaţă, că după cucerirea citadelei voi pune să fie jupuiţi de vii şi trupurile să le fie azvârlite în deşert ca hrană pentru şacali. Buzele lui întunecate s-au răsfrânt într-un rânjet, apoi a ridicat o mână şi a arătat cu degetul spre Cato. Iar tu, romanule, te poţi alătura lor. Atunci vom vedea cât mai poţi afişa aerul de superioritate.

Prefectul şi-a înghiţit nodul din gât. A încercat să-şi păstreze stăpânirea de sine când s-a întors către cei care îl însoţiseră.

— Înapoi la citadelă. În marş rapid!

Cât timp au traversat agora, prefectul a simţit privirea rece a lui Artaxes parcă sfredelindu-l în spate, astfel că nu a rezistat tentaţiei de a arunca o privire peste umăr. Artaxes l-a văzut şi a zâmbit cu satisfacţie, după care s-a întors, pornind spre colţul îndepărtat al curţii negustorilor, urmat de gărzile de corp. Înainte de a ajunge acolo, un om a venit în goană pe după zid, s-a repezit spre Artaxes şi s-a lăsat într-un genunchi în momentul în care a început să-i vorbească. Cato era prea departe pentru a auzi ceva, însă şi-a continuat retragerea spre poartă cu pas mai rar, urmărind însă ce se întâmpla în urma lui. L-a văzut pe Artaxes făcând mâna pumn şi întorcându-se către Cato, având faţa schimonosită într-o expresie de furie extremă.

Artaxes s-a întors şi a fugit spre adăpostul oferit de ziduri, iar vocea lui a răsunat în agora. Deasupra lui, de-a lungul zidului, oamenii lui îşi încordau deja corzile arcurilor.

Cato a strigat către cei doi soldaţi:

— Fugiţi!

Cei trei au început să alerge spre citadelă. Cato l-a auzit pe Macro dând ordine cu voce tunătoare către oamenii de la poartă, iar o clipă mai târziu, ţâţânile au gemut şi canaturile s-au dat în lături. O săgeată a zbârnâit pe deasupra capului, apoi alta a căzut la pământ într-o parte. Prefectul a aplecat capul şi, împovărat de armură, a alergat cât a putut de repede. A văzut spaţiul dintre canaturi lărgindu-se treptat, timp în care săgeţile au continuat să zboare pe lângă el. Apoi s-a auzit un ţipăt ascuţit din dreapta. S-a uitat şi a văzut că soldatul care ducea stindardul fusese lovit de o săgeată în partea din spate a pulpei, puţin deasupra genunchiului.

— Fir-ar să fie! a strigat auxiliarul, după care a mai făcut câţiva paşi împleticindu-se şi s-a oprit.

Cato s-a răstit la celălalt soldat:

— Ajută-mă!

L-a prins pe rănit de braţ şi i-a trecut-o pe după umăr, iar celălalt auxiliar a aruncat bucina şi a urmat exemplul lui Cato.

— Să mergem! a mârâit Cato printre dinţii încleştaţi. Înainte!

S-au urnit din loc, când purtându-l pe sus, când târându-l pe rănitul care gemea de durerea provocată de faptul că trebuia să

se folosească de piciorul săgetat. Erau aproape deja de poartă, dar rebelii slobozeau tot mai multe săgeţi spre ei. Cato a simţit o lovitură ca de baros într-un omoplat în momentul în care au reuşit să ajungă sub turnul porţii şi să pătrundă prin spaţiul liber. Apoi s-au lăsat toţi la pământ, iar legionarii, aflaţi de o parte şi de alta, s-au opintit în canaturi şi le-au închis, după care au pus drugul de blocare a uşii.

Respirând sacadat, Cato i-a făcut semn rănitului şi a ordonat:

— Duceţi-l la doctor.

În timp ce doi legionari l-au ridicat pe om şi l-au dus spre curtea grădinii regale, care acum slujea drept spital, prefectul s-a ridicat şi s-a pipăit la omoplat, chircindu-se de durerea înţepătoare. Nu fusese străpuns de săgeată; cămaşa de zale îşi făcuse datoria. Dacă lovitura de săgeată nu-i fisurase vreo coastă însemna că avea să se aleagă doar cu o vânătaie. Pe treptele scării turnului a apărut şi Macro.

— Înţeleg că nu l-a interesat propunerea noastră?

— Aşa se pare.

Macro şi-a aplecat capul într-o parte.

— N-aş putea spune că-mi pare rău că vom muri luptând. E mai bine aşa decât să fim măcelăriţi cu sânge rece. Cu toate astea, a mai zis el, şi s-a întors către membrii unei familii care stăteau ghemuiţi la umbra apartamentelor regale, îmi este milă de amărâţii ăia. Acum nu mai au nicio şansă.

CAPITOLUL 27

— S-a luat hotărârea, a spus Balthus cu glas ferm. Trebuie să-i sacrificăm pe civili şi încă neîntârziat, ca să nu mai consume din provizii.

S-au auzit murmure de confirmare din partea celor câţiva ofiţeri şi a notabilităţilor ce se strânseseră în acea seară în sala de audienţe, însă Cato a refuzat să cedeze şi a luat din nou cuvântul.

— Vă asigur, s-a întâmplat ceva neaşteptat. După ce am terminat discuţia, de Artaxes s-a apropiat un mesager. Din atitudinea lui, trebuie să fi primit veşti proaste.

— De unde ştii? a întrebat Balthus. Ai auzit ce i-a zis?

— Nu, a recunoscut Cato. Dar expresia de pe faţa lui a trădat acest lucru.

— Aşa susţii tu. Însă putea fi vorba de orice.

— Nu cred. Ce veste proastă putea aştepta? Parţii sunt pe drum, ca să i se alăture. Noi am terminat proviziile, iar Artaxes nu are altceva de făcut decât să aştepte, iar citadela va cădea în ghearele lui. Cato a făcut o pauză semnificativă, după care a continuat. Singura veste proastă pe care o putea primi ar fi că Longinus şi armata lui se apropie de oraş.

Macro şi-a dres glasul şi prefectul a aruncat o privire în jur, în timp ce prietenul lui a clătinat din cap.

— Cato, a început centurionul cu blândeţe. Probabil să ai dreptate. E posibil. Dar se poate şi să te fi înşelat.

— Nu mă înşel. Sunt convins.

— Ştii doar ce ai văzut. Sau ceea ce ţi s-a părut că ai văzut dintr-o privire întoarsă către Artaxes. Dar asta nu e de ajuns. Nu putem risca în ideea că vine Longinus. Trebuie să punem planul în aplicare. Civilii trebuie sacrificaţi.

— Dar dacă am dreptate? a spus Cato şi s-a uitat spre ceilalţi. Vom avea mâinile mânjite de sângele a sute de oameni.

A urmat o pauză, după care Thermon s-a ridicat în picioare.

— Ăsta e preţul ce trebuie acceptat, romanule. Ce se întâmplă dacă îi lăsăm să rămână? Apa şi hrana care ne-au mai rămas se termină peste cel mult o zi sau două. Nu am reuşi

decât o scurtă amânare a morţii lor. Iar asta cu preţul vieţii tuturor celorlalţi din citadelă.

— Dar dacă Longinus e aproape de oraş, am putea fi salvaţi cu toţii.

— Dar dacă nu e? Dacă va sosi la o zi după ce, de foame, ne vom preda? Atunci totul se va dovedi zadarnic. Trebuie să facem acest sacrificiu şi să sperăm că astfel vom realiza ceva. Ar fi mult mai bine dacă ar muri oameni pentru salvarea regatului decât să mai aşteptăm câteva zile şi să murim în van. Îţi dai seama de asta, da?

Încercând să-şi ţină în frâu furia şi frustrarea, Cato a strâns buzele, care s-au transformat într-o linie subţire pe faţa lui, iar Macro l-a tras cu calm înapoi spre scaunul său.

— Are dreptate, băiete. Nu putem risca. Tu eşti acela care gândeşte profund de obicei. Dacă m-aş fi dus eu să discut cu Artaxes şi mă întorceam cu cine ştie ce poveste, ce-ai fi crezut? Ce-ai fi făcut?

Cato s-a uitat la prietenul său.

— M-aş fi încrezut în aprecierea ta, asta aş fi făcut.

Înainte ca Macro să-i poată răspunde, Thermon a pus capăt discuţiei, vorbind pe un ton sumbru:

— După cum văd eu lucrurile, nu avem motive întemeiate să ne schimbăm planul. Până îl anunţ pe rege, vrea cineva să spună ceva în sprijinul părerii prefectului Cato?... Nu? Înseamnă că hotărârea este luată. Vă doresc o seară bună. Odihniţi-vă. S-ar putea ca ziua de mâine să ne pună la grele încercări.

Strângerea civililor a început înainte de crăpatul zorilor. Soldaţii care aveau familiile în citadelă au fost duşi într-un depozit şi puşi sub pază, fără să li se dea nicio explicaţie. Li s-a dat pâine şi vin din bucătăria regelui, iar după ce au fost închişi bine, legionarii s-au apucat să-i ridice pe civili de pe paturile improvizate în curţi. Era o sarcină cumplită, dar Macro alesese pentru treaba asta doar voluntari. Erau soldaţi profesionişti trecuţi prin multe, iar printre ei se numărau mai mulţi veterani decât în cohorta lui Cato, oameni despre care se ştia că vor executa ordinul fără pic de milă. Auxiliarii lui Cato împreună cu mercenarii şi oamenii lui Balthus fuseseră trimişi la post pe ziduri, având ordine stricte să nu-şi părăsească poziţiile decât atunci când aveau să fie schimbaţi.

Cu făcliile pâlpâitoare în mână, legionarii au strâns bărbaţii, femeile şi copiii şi i-au condus spre zona deschisă din spatele porţilor. Două centurii au creat un cordon care, alcătuit din scuturile late şi lăncile plecate, a blocat orice încercare de evadare. Civililor nu li s-a oferit timp să-şi ia lucrurile personale sau mâncarea şi apa pe care le aveau asupra lor când fuseseră ridicaţi. Curând s-au auzit strigătele lor de furie şi deznădejde.

Femeile îşi ţineau copiii strâns la piept, în vreme ce bărbaţii îi înfruntau pe romani şi, ţipând, îşi arătau mânia, îi ameninţau cu pumnii, dar rămâneau la depărtare de vârfurile ascuţite ale lăncilor. După ce au fost scotocite toate locurile în care se puteau ascunde civili, Macro a pornit în fruntea uneia dintre centurii pentru a căuta pretutindeni în citadelă oameni care încercaseră să se facă nevăzuţi, astfel că la mulţimea în aşteptare înapoia porţii s-au mai adăugat indivizi sau familii întregi…

După ce verificase zona apropiată de hambarele cu grâne arse, Macro era gata să pornească spre ruinele din curtea care slujise ca spital, când a auzit un plâns subţire. S-a oprit o clipă şi s-a întors, trăgând cu urechea, cercetând din ochi resturile carbonizate din jurul lui. Nu a văzut nicio mişcare şi se lăsase liniştea. A slăbit atenţia, pentru că unul dintre legionari a venit tropăind şi a salutat.

— Raportez că am cercetat această zonă. Optio doreşte să ştie dacă mai aveţi să-i daţi vreun ordin.

În aceeaşi clipă, Macro a auzit din nou sunetul, ca mieunatul subţire al unei pisici flămânde. A dus un deget la buze.

— Tăcere.

Ambii au rămas nemişcaţi, cu urechile ciulite şi au privit în jur cercetător. S-a auzit încă un ţipăt, ceva mai tare de data asta, iar comandantul şi-a dat seama că nu era de pisică.

— A venit din partea aia, a spus legionarul şi Archelaus a arătat către un morman înnegrit, alcătuit din coşuri de grâne, aşezate aproape de zid. Sunt sigur.

Macro i-a făcut semn soldatului să-l urmeze şi s-au apucat să-şi facă drum prin ruine. Pe măsură ce s-au apropiat, plânsul a devenit continuu, iar Macro a auzit şi glasul cuiva care vorbea încet, pe un ton îngrijorat. A ocolit mormanul de coşuri carbonizate şi a văzut că între el şi zid exista un spaţiu gol. O parte a acelui spaţiu era acoperit de o robă de culoare închisă,

după care Macro a văzut mişcare şi murmurul a crescut în intensitate.

— Acolo! a spus legionarul şi a dat să-şi scoată sabia.

— Opreşte-te, i-a ordonat centurionul. Nu e nevoie.

A trecut pe lângă legionar şi a călcat pe rămăşiţele arse ale coşurilor, care zăceau împrăştiate în jurul movilei. Când Archelaus a ajuns la robă, Macro s-a aplecat, a prins-o de un colţ şi a tras-o cu o mişcare rapidă. S-a auzit un geamăt, iar o fată, nu mai mare de treisprezece sau paisprezece ani, şi-a ridicat privirea de la un copilaş ce plângea şi pe care îl ţinea strâns la piept. A rămas cu gura deschisă, ca şi cum ar fi vrut să ţipe, însă doar şi-a înghiţit nodul din gât şi a clătinat din cap.

— Vă rog! Nu ne luaţi de aici, vă rog.

A vorbit în greceşte, iar Macro a remarcat că stola ei albastră şi mantia erau cusute dintr-un material de calitate. Părul negru îi era bine pieptănat şi la gât purta un pandantiv din aur. Copilul fusese înfăşat în grabă cu un şal, iar faţa lui mititică şi cu aspect bolnăvicios era schimonosită de plâns, iar mânuţele strânse pumn tremurau în aerul răcoros.

— Îi e foame, a explicat ea. Moare de foame. Şi eu la fel. Vă rog să ne ajutaţi.

Macro a luat fata în braţe şi a ridicat-o în picioare.

— Mai este cineva ascuns aici?

— Nu, nu cred. Cu mâna rămasă liberă, l-a strâns pe bărbat de braţ. Vă rog să ne lăsaţi aici.

— Îmi pare rău, tânără doamnă. Aşa am primit ordin.

— Ştiu, dar tu pari un om bun. S-a uitat scurt şi la legionar. Amândoi sunteţi buni. Cruţaţi-ne. Lăsaţi-ne să rămânem.

Macro a clătinat din cap.

— Nu-ţi vom face niciun rău. Acum, vino cu noi.

— Dacă nu vreţi să faceţi niciun rău, unde i-aţi strâns pe toţi?

Bărbatul s-a uitat la ea şi i-a răspuns sec:

— La poarta principală.

— La poartă? De ce?

Lui Macro i s-a făcut milă de fată şi s-a gândit să nu o mintă.

— Regele a poruncit ca toţi civilii să părăsească citadela.

Ea s-a uitat lung la el şi a priceput înţelesul adevărat al vorbelor lui.

— Nu… Dar asta este o crimă. Curată crimă.

— Aşa am primit ordin, tânără doamnă. Vino cu noi, a zis el şi a luat-o ferm de mână. Nu ne face necazuri, bine?

Ea a încercat să se smulgă, însă nu se putea opune strânsorii puternice a lui Macro. Şi-a muşcat buzele şi a încercat o altă stratagemă, iar cuvintele s-au rostogolit nebuneşte de pe buzele ei subţiri.

— Pot să-ţi gătesc. Să îţi îngrijesc de arme… Să te încălzesc noaptea. Dar cruţă-ne pe mine şi pe frăţiorul meu. Jur că nu-ţi va părea rău.

Macro a simţit un junghi de vinovăţie în faţa acelei propuneri şi l-a cuprins o stare de rău dându-şi seama de ce sunt în stare oamenii ajunşi în pragul deznădejdii. Legionarul ascultase acest schimb de cuvinte şi a aruncat o privire spre Macro.

— Ce ziceţi, domnule? Pot să o am eu înainte de a pleca din citadelă?

— Poftim? a exclamat Macro, încruntându-se şi răsucindu-se spre om.

— E o bucăţică bună. Mare păcat să se risipească. Şi aşa va muri curând.

— Ţine-ţi gura, a mârâit centurionul la el. Dispari din faţa mea şi du-te să cauţi în următoarea curte.

— Am înţeles.

Legionarul a luat poziţia de drepţi, a salutat, iar apoi s-a răsucit şi a plecat în fugă. Macro s-a uitat urât după om, ştiind prea bine că îşi închipuia că superiorul lui hotărâse să păstreze fata pentru sine. Un alt ofiţer ar fi profitat de situaţie, şi-a dat el seama, însă ordinul primit îl îngreţoşase peste măsură şi nu avea de ales. Civilii trebuiau să moară pentru a-i îngădui regelui şi susţinătorilor lui să mai trăiască în citadelă câteva zile. Era greu, dar acţiunea se justifica, şi-a spus el. A privit fata şi copilul şi, brusc, nu a mai fost la fel de convins.

— Cum te cheamă?

— Jesmiah, i-a răspuns ea imediat, percepând o schimbare a dispoziţiei lui. Iar pe fratele meu îl cheamă Ayshel.

— Şi unde ţi-e familia, Jesmiah?

— Nu ştiu. Ne-am pierdut unii de alţii când toată lumea încerca să ajungă în citadelă. Eu şi Ayshel am fost printre ultimii care au intrat înainte de închiderea porţilor.

— Cum ai reuşit să supravieţuieşti de atunci încoace?

— Am primit raţii, ca toată lumea. I-am dat lui Ayshel mai tot ce primeam, dar tot îi era foame.

Macro s-a uitat la ea şi a observat cât de trasă la faţă era. A bănuit că pe sub faldurile stolei era doar piele şi os.

— Poate îţi vei regăsi familia în oraş.

Ea s-a uitat speriată la el.

— Doar n-o să mă arunci afară din citadelă. Mă vor ucide. Îl vor omorî şi pe micuţul Ayshel.

Macro şi-a împietrit inima.

— Hai, tânără doamnă, să mergem.

A condus-o de mână, scoţând-o dintre ruinele hambarelor de grâne şi ducând-o spre poartă. Jesmiah a început să plângă, implorându-l să o lase în citadelă. Din deznădejde, i-a promis lui Macro tot soiul de plăceri carnale pe care mintea ei tânără le putea imagina, însă el a continuat să păşească spre poartă îndemnat de o hotărâre de fier. Auzind zgomotele ce veneau dinspre mulţimea strânsă lângă turn, Jesmiah a tăcut. Când au dat colţul şi fata a văzut civilii îngrămădiţi înapoia unui zid de legionari înarmaţi până în dinţi, picioarele au lăsat-o şi s-a prăbuşit la pământ, strângându-şi fratele la piept.

— Nu vreau să merg! Nu vreau! Nu vreau să mor! Nu mai fac niciun pas!

— Ba o să mergi, a spus Macro cu fermitate. Ridică-te. Imediat!

— Nu… Te implor.

— În picioare! a spus Macro şi a tras-o sus, ţinând-o nemişcată.

Fata şi-a aruncat ochii spre fratele ei mai mic, apoi spre bărbat.

— Dacă eu trebuie să mor, măcar ia-l pe fratele meu şi ai grijă să trăiască.

— Nu pot.

— Te rog!

— Nu. Cum să mă ocup eu de un sugar? E fratele tău. Trebuie să rămână cu tine. Să mergem.

Macro a ridicat-o de la pământ, luând-o în braţe şi a păşit hotărât spre poartă. Jesmiah a amuţit, a închis ochii şi a început să mormăie ceva ce semăna a rugăciune. Bărbatul a aruncat o privire spre ea, după care a rămas cu ochii fixaţi drept înainte. Şi-a croit drum cu umărul prin şirul de legionari şi a aşezat-o cu

picioarele pe pământ fără menajamente, după care s-a îndepărtat de ea şi a arătat spre mulţime.

— Gata. Acum du-te şi alătură-te poporului tău.

Ea s-a uitat încă o dată spre el cu ochi plini de dispreţ, apoi, apărând capul fratelui cu umărul, a mers încet printre oamenii care se văicăreau şi plângeau, până când a ajuns chiar în faţa porţii închise. Ca să fie prima alungată din citadelă. Prima care să fie măcelărită de rebeli. S-a întors şi a privit acuzator către Macro. El s-a uitat cum unul dintre legionarii de la poartă s-a apropiat de ea, a întins mâna şi i-a smuls pandantivul de aur de la gât, după care l-a pus bine în punga lui şi a revenit la locul lui. Preţ de un moment, Macro s-a gândit să-l pedepsească pe soldat, dar ce rost avea? Dacă nu i l-ar fi luat legionarul, pandantivul i-ar fi fost furat de pe cadavru de cine ştie ce rebel. Acelaşi rebel care, probabil, ar fi putut să-l ia de la legionar peste câteva zile. Centurionul a dat din cap cu amărăciune şi s-a tras deoparte în momentul în care ultima dintre echipele de căutare îşi purta victimele printre şirurile de soldaţi.

După ce şi ultimul dintre fugari a fost adus în mulţime, Macro a respirat adânc.

— Deschideţi poarta!

Oamenii ce aveau misiunea de a păzi poarta au scos drugul de blocare şi au tras de lanţuri. Canaturile s-au deschis cu un uruit, iar lumina roşiatică a zorilor a pătruns ca o maree în citadelă. Oamenii din mulţime s-au întors spre lumină şi, vreme de o clipă, strigătele lor s-au stins, semn că fiecare dintre ei se gândea la soarta ce-l aştepta.

— Să-i scoatem afară! a răcnit Macro.

— Pregătiţi lăncile!

Soldaţii lui au coborât vârfurile lăncilor, iar cei mai apropiaţi dintre civili s-au crispat de spaimă. Strigătele de frică şi panică s-au înălţat din nou spre cer, astfel că centurionul a trebuit să ducă mâinile pâlnie la gură şi să urle cât a putut de tare pentru a transmite ordinele.

— Cu pas rar… înaintaţi!

Şirul de soldaţi romani s-a revărsat înainte, apropiindu-se de oamenii din mulţime. La început, nimeni nu s-a clintit, dar apoi presiunea din partea celor aflaţi cel mai aproape de vârfurile de lance i-au silit în mod inevitabil pe ceilalţi să pornească spre poartă şi oamenii au început să se răspândească de-a latul

agorei. Macro a păşit dincolo de treptele postului de control al porţii şi a urcat pe parapet. Cato se uita dincolo de piaţă, către zona în care se afla platforma de artilerie a rebelilor.

— Nu este cel mai plăcut moment pentru noi, a spus Macro încet, când s-a apropiat de prietenul său.

Cato s-a uitat spre el cu un aer absent, apoi a înţeles vorbele lui.

— Nu prea este. Dar nu aveam ce face.

— Asta e o slabă consolare pentru toţi amărâţii ăia şi pentru cei dintre noi care au trebuit să îndeplinească ordinul.

Între timp, Cato îşi îndreptase atenţia spre poziţiile duşmane, iar Macro a oftat de neputinţă.

— Ce gând te roade?

— Atmosfera e foarte liniştită acolo, i-a răspuns el. Nu am văzut aproape nicio mişcare.

Centurionul şi-a dus mâna streaşină la ochi şi s-a uitat spre curtea negustorilor, apoi spre zona templului. Două siluete – băieţi, a bănuit el – îşi adunau nişte lucruri din faţa templului.

— Am înţeles ce vrei să spui.

— Bine, dar ce pun la cale?

Macro a făcut un gest din umeri.

— Să fiu al naibii dacă îmi dau seama. Dar trebuie să fie acolo. Aşa cred eu. Vom afla destul de curând, după ce vor vedea mulţimea aia.

A făcut semn către civilii care se răspândeau de-a latul agorei. Mai toţi au înaintat puţin, apoi s-au oprit, privind temători spre clădiri şi spre intrândurile străzilor care dădeau în piaţă. Câţiva dintre ei, ceva mai îndrăzneţi decât restul, au ţâşnit către cel mai apropiat loc ce părea adăpostit, sperând să scape înainte ca rebelii să reacţioneze. Macro şi-a plimbat privirea dincolo de marginea mulţimii, până a văzut silueta unei fete îmbrăcate în albastru, care ţinea un copilaş în braţe. Jesmiah a păşit netemătoare către cea mai apropiată gură de stradă şi a dispărut din câmpul lui vizual. Bărbatul a simţit că inima îi devine grea când şi-a dat seama că îi trădase pe fată şi pe frăţiorul ei.

Parapetul a vibrat sub ghetele soldaţilor când au închis canaturile porţii. Cu toate astea, nu se vedea nici urmă de duşman, iar Cato, de agitaţie, a bătut darabana cu degetele în teaca sabiei.

— Ce naiba mai aşteaptă? a bolborosit el.

În agora, civilii şi-au dat seama de tăcerea ce domnea acolo şi au început să se mişte cu repeziciune dinspre zona deschisă spre străzile care ieşeau din piaţă. Curând, zona pavată s-a golit, devenind tăcută, iar dinspre oraş nu au răsunat ţipete de panică sau de ajutor.

— S-a întâmplat ceva, a spus Cato. Trebuie să aflăm ce anume.

— Ar putea fi o capcană.

— Se poate. Dar trebuie să aflăm.

— Bine, a cedat Macro. S-a întors şi a trecut de cealaltă parte a postului de control de la poartă, strigând către legionarii de dedesubt. Centurion Braccus!

— Da, domnule.

— Trimite afară două secţii. Să verifice zona templului şi curtea negustorilor. Cere-le oamenilor tăi să revină cu un raport cât de curând posibil.

— Am înţeles.

Braccus s-a răsucit către cel mai apropiat dintre oamenii lui şi i-a transmis ordinul. Câteva momente mai târziu, unul dintre canaturi s-a tras în lături cât să le permită legionarilor să iasă în şir indian. De pe parapet, Macro şi Cato i-au urmărit răspândindu-se, un grup pornind oblic prin agora, către templu, iar celălalt, direct spre poziţia pe care rebelii o fortificaseră pentru a proteja bateria de artilerie. Au dat colţul şi au dispărut din vedere. La scurt timp, cei doi i-au văzut pe câţiva dintre soldaţi deplasându-se de-a lungul zidului. Apoi comandanţii de secţii s-au întors în goană spre citadelă.

Macro şi-a dus o mână la gură şi a strigat spre ei.

— Ce aţi descoperit?

— Nimic, domnule. Au plecat. Au lăsat totul vraişte. Catapultele sunt tot acolo. Tot astfel şi un berbec neterminat. Rebelii au dispărut.

Macro s-a întors spre Cato.

— Ce se petrece? De ce au renunţat la asediu? Şi, la urma urmelor, unde au plecat?

— Nu-mi place. Ar putea fi totuşi o capcană.

Macro a surâs strâmb.

— Hai să privim partea bună a lucrurilor. Nu se vede nici urmă de vreun cal troian.

Tânărul i-a aruncat o privire iritată prietenului său.

— Bine. Îmi pare rău. Nu e momentul pentru aşa ceva.

— Adevărat.

Macro şi-a desfăcut baretele coifului şi l-a scos de pe cap. Părul scăldat în sudoare îi era lipit de ţeastă, iar el şi-a trecut degetele peste buclele negre. Apoi a lovit cu pumnul în parapetul de piatră din faţa lui.

— Ce naiba au uneltit? Dacă nu sunt acolo, cred că au părăsit oraşul în timpul nopţii. Dar de ce ar fi făcut aşa ceva?

Apoi Cato şi-a adus aminte de tratativele pe care le avusese cu prinţul Artaxes şi de omul care se repezise spre el ca să-i aducă un mesaj. Cu ochii sclipind de emoţie, s-a întors spre Macro.

— Longinus! Pesemne că patrulele lor au văzut armata lui apropiindu-se. Rebelii au fugit.

— Longinus?

— Da. Despre asta trebuie să fie vorba! Cato l-a lovit amical pe Macro peste umăr. Suntem salvaţi!

— Las-o mai moale, l-a prevenit centurionul. Dacă e vorba de Longinus, atunci unde este? Pe de altă parte, ar fi trebuit să mărşăluiască repede ca vântul ca să ajungă atât de curând la Palmira.

Prefectul celei de-a Doua Ilire a alergat spre cel mai apropiat turn şi a urcat treptele câte două odată. Ajuns în vârf, cu inima bătându-i sălbatic, a dat fuga spre cel mai apropiat parapet şi a examinat orizontul dincolo de oraş. La început, nu a distins nimic. Apoi, departe spre răsărit, a observat o dungă subţire de praf dincolo de un deal scund. Acolo se afla probabil Artaxes, gonind către aliaţii lui parţi.

Cato şi-a plimbat ochii spre miazănoapte, apoi spre apus şi a văzut o altă pată pe cer. Şi-a azvârlit braţele spre ea.

— Acolo! Macro, uită-te într-acolo!

De jos, prietenul lui i-a urmat sfatul şi, după ce şi-a mijit ochii câteva clipe, a scos un chiot şi a ridicat pumnul spre cer.

— Suntem salvaţi! S-a răsucit spre ceilalţi oameni de pe metereze. E Longinus! Generalul Longinus!

Strigătul a fost preluat de toţi cei de pe ziduri şi de cei aflaţi jos, lângă poartă, astfel că citadela răsuna de uralele apărătorilor. Toată oboseala şi foamea din ultimele zile a fost uitată, iar soldaţii au început să ovaţioneze şi să râdă, lovindu-se

prieteneşte unii pe alţii peste spate. Cato a coborât în fugă din turn şi l-a prins de braţ pe Macro.

— Am reuşit! Am rezistat! Apoi a încercat să ia o atitudine ceva mai oficială. Felicitări, domnule!

Centurionul a făcut un semn prin care respingea laudele.

— A fost cât pe ce. Dacă mai treceau câteva zile…

— Acum nu mai contează, l-a întrerupt Cato. Suntem salvaţi!

— Salvaţi! a exclamat Macro dând din cap. S-a uitat peste agora, spre strada pe care pătrunsese Jesmiah pentru a-şi înfrunta soarta. Da, suntem salvaţi. Cu toţii.

CAPITOLUL 28

— Aţi reuşit să faceţi ceva ieşit din comun, a spus generalul Longinus. În concordanţă cu cele mai bune tradiţii ale armatei noastre. Vă asigur că voi vorbi despre faptele voastre când voi întocmi raportul către Roma.

— Vă mulţumim, i-a răspuns Macro.

Se aflau în sala de audienţe a regelui, situată în citadelă. Regele Vabathus şi sfetnicii lui reveniseră cu mercenarii greci în spaţiul de primire mult mai comod din palatul regal de la celălalt capăt al oraşului. În primul rând, Maiestatea Sa îi adresase cele mai calde mulţumiri generalului Longinus, apoi deschisese porţile pentru armata lui, pe de o parte din dorinţa de a întări prietenia sa cu Roma, dar mai mult pentru a se răzbuna pe acei locuitori ai oraşului care îl sprijiniseră pe Artaxes sau cel puţin nu făcuseră niciun gest pentru a i se opune. Longinus îi mulţumise pentru propunere, dar refuzase, pentru că nu-şi îngăduia ca armata lui să se compromită din cauza beţiilor şi a jafurilor. Imediat după încheierea întâlnirii cu regele, Longinus stabilise o discuţie cu cei doi ofiţeri care comandaseră coloana de sprijin. Împreună cu Sempronius şi personalul apropiat lui, el le adresase felicitări, astfel că acum venise vremea să se apuce din nou de treabă.

— Raportul vostru arată că prinţul Artaxes a părăsit oraşul ieri-seară. Vom avea un avantaj de sub treizeci de kilometri. Vreau să pornesc după el imediat ce coloana mea este aprovizionată cu apă şi hrană. Am ales riscul de a lăsa majoritatea convoiului cu bagaje tocmai la Chalcis, ca să pot ajunge la Palmira cât mai repede. Dacă îi voi ajunge din urmă pe rebeli, îi vom distruge cu totul. Sigur suntem mai puternici decât armata de strânsură a prinţului Artaxes.

Cato nu se îndoia. Longinus venise cu două legiuni, a Zecea şi a Treia, precum şi cu câteva cohorte de ajutoare. A Şasea fusese lăsată să apere provincia. Doar un lucru îl îngrijora pe prefect în privinţa alcătuirii armatei lui Longinus, de aceea şi-a dres glasul.

— Domnule…

— Da, prefect.

— Prinţul Artaxes a spus că o armată parţă este la două sau trei zile de marş de Palmira. Asta a fost ieri. Dacă spunea adevărul, atunci riscăm să îl ajungem din urmă după ce-şi va uni forţele cu parţii.

Longinus a confirmat cu un gest.

— Cu atât mai bine. Iscoadele mele mi-au spus că parţii nu ar putea pregăti o armată mare în următoarele luni. Îi vom zdrobi pe rebeli şi, în acelaşi timp, le vom da parţilor o lecţie. După ce vor fi înfrânţi, nu vor mai îndrăzni să se amestece în treburile Palmirei ani buni.

— Sunt convins că aveţi dreptate. Dacă îi înfrângem.

— Dacă? a întrebat Longinus şi a zâmbit. Ai îndoieli că îi vom zdrobi?

— Nu, domnule. Sigur că nu, cu condiţia să luăm măsurile necesare de prevedere.

— Prevedere? La ce te referi, prefect? Cato a făcut o scurtă pauză ca să analizeze cea mai bună modalitate de a-şi prezenta părerile. Nerăbdător, generalul Longinus şi-a schimbat poziţia pe scaun. Ei? Spune!

— Aveţi aici două legiuni, dar mai mult decât orice e nevoie de cavalerie. Dacă armata se confruntă cu parţii, este esenţial să aveţi forţe egale în ce priveşte călăreţii.

— Aha, a răspuns Longinus, însoţindu-şi răspunsul cu o mişcare din cap. Pesemne că mă socoteşti necugetat pentru că nu cunosc legendarul arcaş călare din armata parţă. Prefect, permite-mi să-ţi dau asigurări. Legiunile Romei sunt pe potriva oricăror călăreţi sau arcaşi care au existat vreodată. Faptul că amicii noştri parţi au socotit cu cale să combine cele două roluri nu atârnă prea mult.

— Nu aţi vorbi astfel, dacă aţi fi fost alături de noi în deşert când am luptat împotriva unei forţe reduse de arcaşi călări. De n-ar fi fost prinţul Balthus şi oamenii lui…

— Atunci, e foarte bine că prinţul şi ai lui se alătură forţelor noastre. Chiar acum, oamenii lui îşi caută caii de care au nevoie.

— Balthus va veni cu noi? a intervenit Macro. De ce?

— Tatăl lui a oferit serviciile fiului său şi mă bucur să adaug câte ceva la forţele mele. Aceşti oameni ar putea fi de folos ca iscoade, ca să-i scutească pe ai noştri de o asemenea treabă. Cred că vom avea suficienţi oameni călare ca să contracarăm orice ameninţare din partea arcaşilor călări. Te-ai liniştit?

— Sincer să fiu, nu, domnule, a spus Cato.

Generalul Longinus s-a încruntat.

— De ce, mă rog?

— În cea mai mare parte, deşertul este teren pentru cavalerie. Acolo nu-ţi poţi apăra flancurile. Nu poţi împiedica duşmanul să te ocolească pentru a te ataca din spate. Eu nu m-aş angaja într-o bătălie, decât dacă mi-aş putea alege condiţiile, un loc în care terenul permite unei forţe mari de infanterie să înfrunte inamicul cu flancurile asigurate, ori aş folosi terenul accidentat pentru a încetini deplasarea cailor. Dacă surprind coloana în deşert deschis, parţii pot lovi din orice direcţie, îşi lansează săgeţile şi se retrag înainte ca forţa noastră de cavalerie să se apropie de ei.

— Asta nu ar fi decât o hărţuială, prefect. Nu ne-ar împiedica să avansăm contra forţei lor principale.

— Bine, dar forţa lor principală este cavaleria, domnule. Asta este problema. La început, totul ar părea o serie de atacuri de hărţuială. Ne vor ademeni ca să pătrundem mai adânc în deşert, rărind mereu rândurile oamenilor noştri şi făcându-i să trăiască sub ameninţarea unor ploi de săgeţi slobozite pe neaşteptate.

— Atunci, cum să fac, prefect? a întrebat generalul, în glasul căruia apăruse sugestia că e exasperat. Să renunţ la înaintare, lăsându-i pe Artaxes şi pe rebelii lui să scape?

— Cu tot respectul, da, domnule. Exact aşa aş proceda.

— De ce?

— Avem Palmira. Nu există ceva care să aibă valoare strategică între acest loc şi Eufrat. Dacă parţii vor război, atunci să ne atace aici, în condiţiile impuse de noi. Într-un război de uzură, atacând zidurile oraşului, ar suferi pierderi mari. Iar în ceea ce-l priveşte pe prinţul Artaxes, el nu poate spera decât să trăiască surghiunit în Parţia. Rebelii vor trebui să stea acolo, alături de el, ori să revină în Palmira pentru a încerca să obţină iertarea regelui. Artaxes nu mai e o forţă. Îl putem ignora.

— Eu nu-l voi ignora. Nu vreau să cedez iniţiativa duşmanului. Îl voi găsi şi-l voi înfrânge. Nu le permit să sfideze Roma.

— Sunt convins că aşa a gândit şi generalul Crassus.

Longinus a respins ideea cu un gest.

— Crassus a fost un nepriceput. S-a aventurat prea adânc în teritoriul inamic. Eu plec după o bandă de rebeli. Desigur, dacă

acolo există o forţă a parţilor, va trebui să luptăm cu aliaţii lor parţi, ori să renunţăm la idee. Dacă se va întâmpla asta, îl vom prinde în cleşte pe prinţul Artaxes, dovedind astfel inutilitatea oricărei alianţe cu Parţia. Acum suntem în avantaj. Generalul Longinus a zâmbit încurajator. Înţeleg prin ce aţi trecut tu şi centurionul Macro în ultimele zile, astfel că voi şi oamenii voştri vă puteţi odihni ca să vă recăpătaţi forţele. Dacă nu sunteţi pregătiţi să vă alăturaţi campaniei, ar fi mai bine să rămâneţi aici.

Cato a clătinat din cap.

— Nu avem nevoie de odihnă. Suntem gata de luptă.

— Foarte bine. Voi avea nevoie de fiecare om ca să pornesc în urmărirea rebelilor şi ca să-i zdrobesc. Aşadar, prefect, dacă nu mai altceva de spus…

Longinus a tăcut o clipă şi l-a ţintuit pe Cato cu o privire severă, parcă sugerându-i să nu mai aibă îndrăzneala de a-i sta în cale. Sempronius a făcut un pas înainte.

— Generale, îmi îngădui să spun ceva?

Longinus şi-a aruncat ochii spre ambasador.

— Da. Ce este?

— Aceşti ofiţeri şi-au dovedit curajul şi priceperea în repetate rânduri, nu numai în apărarea citadelei, ci luptând ca să traverseze deşertul, dar în primul rând pentru a pătrunde în citadelă. Nu mă îndoiesc de bărbăţia lor şi nici de capacitatea lor de a înţelege duşmanul şi tactica lui. Ai face bine să le urmezi sfatul.

— Chiar aşa?

Longinus s-a întors către mica lui suită de ofiţeri, în primul rând tineri tribuni ajunşi la prima lor funcţie militară. Aceşti au zâmbit cu aer de cunoscători. Cato a simţit că îi fierbe sângele în vine. Ce ştiau ei despre lupta în deşert? De unde să ştie ei aşa ceva, când abia îşi părăsiseră casele elegante din Roma? Singurele acţiuni la care participaseră de la sosirea în răsărit fuseseră în lupanarele Antiohiei şi în alte bordeluri din oraşele siriene unde existau garnizoane ale legiunilor romane. Brusc, a simţit întreaga povară a oboselii şi a înţeles că nu putea face nimic pentru a-l convinge pe Longinus să-şi schimbe planurile. A aruncat o căutătură spre Macro şi, resemnat, şi-a lăsat capul în piept. Longinus a băgat de seamă gestul şi a continuat după ce şi-a prins mâinile la spate.

— Gata. Discuţia s-a încheiat, domnilor. Vreau ca oamenii noştri să pornească în marş imediat ce se completează proviziile. Îngrijiţi-vă să se dea ordinele corespunzătoare. Sempronius, dacă nu te superi, aş dori să stau de vorbă singur cu cei doi ofiţeri.

Sempronius s-a uitat fix la general, apoi a dat din cap.

— Cum doreşti. Prefect, mă găseşti în apartamentul meu. Te rog să fii amabil să treci pe la mine înainte de a părăsi oraşul.

— Am înţeles.

Ofiţerii de stat major au salutat şi au ieşit din încăpere unul după altul, împreună cu ambasadorul. Longinus a aşteptat până când ultimul ieşit a închis uşa, după care s-a întors spre Cato.

— Ce te-a apucat să-mi pui la îndoială autoritatea aşa?

— Datoria mea e să-mi exprim părerea ca profesionist.

— La naiba cu părerea ta de profesionist! Eşti un subordonat oarecare, un prefect temporar. De ce crezi că v-am trimis pe tine şi pe Macro până aici? Pentru că eraţi cei mai buni oameni pentru această misiune? Trezeşte-te, Cato. V-am ales pentru că puteaţi fi sacrificaţi. Pentru că voiam să vă scot din calea mea. Pentru totdeauna. Voi doi nu sunteţi decât iscoadele preferate ale lui Narcissus. Nu sunteţi nicidecum soldaţi. E un miracol că aţi ajuns aici. Aţi avut noroc chior. Poate că tocmai de aceea este bine că vă alăturaţi armatei mele. S-ar putea ca norocul vostru să se prindă şi de noi.

Longinus a făcut o pauză şi, pentru prima oară, prefectul a văzut că generalul are unele îndoieli în legătură cu hotărârea de a porni în urmărirea lui Artaxes.

— Aţi încheiat cu noi, domnule? a întrebat Macro, cu un aer morocănos.

Longinus l-a privit ţintă o clipă apoi a încuviinţat din cap.

— Pregătiţi-vă oamenii de marş. Vă veţi aşeza în spatele coloanei, acolo unde vă este locul. Iar acum pieriţi din ochii mei!

Sempronius s-a rezemat de speteaza scaunului şi a mişcat din cap.

— Cato, nu am ce face. Sunt doar ambasador. Am fost trimis aici să închei o înţelegere cu regele Vabathus şi nimic mai mult. Longinus are o autoritate mult mai mare decât mine. Dacă e hotărât să continue campania începută, aşa va face.

— Dar e o prostie, i-a răspuns Cato. Pleacă în urmărirea lui Artaxes cu provizii de apă şi hrană doar pentru câteva zile. Dacă nu izbuteşte să dea piept, va fi silit să se retragă. Iar dacă ia hotărârea de retragere prea târziu, cine ştie câţi oameni va pierde pe drumul de întoarcere…

— Sigur ştie asta, a zis Sempronius. Nu e chiar neghiob. Îl cunosc destul de bine ca om. E ambiţios.

— Ambiţios? a întrebat centurionul, râzând cu amărăciune. Vai, este mai ambiţios decât îţi închipui!

Sempronius l-a privit fix.

— Ce insinuezi?

— Nimic, a spus Macro şi a făcut cu un semn de lehamite. Oboseala îşi spune cuvântul. Nu insinuez nimic. E mai degrabă un vânător de glorie, ca mulţi de felul lui.

— Am înţeles, i-a răspuns Sempronius stăpânit.

S-a întors apoi spre fiica lui, care se aşezase alături de Macro:

— Draga mea, nu vrei să ne aduci un urcior cu vin?

— Vin? a întrebat Iulia, surprinsă. Acum?

— Desigur. Oamenii aceştia urmează să plece la război. Merită să bea ceva. Găseşte vin din cel bun. Cred că administratorul mai are câteva urcioare.

Iulia s-a încruntat.

— De ce nu trimiţi pe altcineva după vin, tată?

— Prefer să te duci tu, draga mea, şi chiar acum.

Câteva secunde, Iulia nu s-a mişcat, iar tatăl ei s-a uitat la ea stăruitor. Cu un oftat de nemulţumire, s-a ridicat de pe canapea şi s-a dus spre uşă, pe care a trântit-o când a ieşit.

— Chiar trebuia? a întrebat prefectul.

— E fiica mea. Fac asta pentru a o proteja. Ceea ce înseamnă că, spre binele ei, există anumite lucruri pe care nu trebuie să le cunoască. Cum ar fi situaţia cu Longinus. Niciunui dintre voi nu e cinstit cu mine. Ce se întâmplă?

Cato a zâmbit.

— Domnule, cum ai spus, sunt lucruri pe care e primejdios să le cunoşti.

— Asta e o prostie, a spus Macro, într-o izbucnire de frustrare. M-am săturat de toate, Cato. Sunt soldat, nu iscoadă.

— Macro, l-a prevenit prefectul, nu face asta!

Centurionul a clătinat din cap.

— O să spun ce gândesc, ce naiba! Dacă ticălosul de Longinus ne va duce la dezastru, e bine să ştie cineva şi motivul. Cineva care se poate întoarce la Roma ca să spună adevărul.

— Despre ce adevăr este vorba? a întrebat Sempronius.

— Longinus a prins gust pentru purpuriu, a spus Macro. Atât de ambiţios este.

— Adevărat? l-a întrebat Sempronius pe Cato.

Acesta s-a uitat mânios la Macro, a tras aer în piept şi s-a resemnat să explice situaţia.

— Aşa socotim noi. Nu avem suficiente dovezi. Se pricepe să-şi ascundă adevăratele intenţii. Cred că despre asta este vorba. Vrea o victorie. Ca să-şi creeze o reputaţie bună şi să dovedească Romei şi împăratului că e un bun slujitor. Tot de aceea ne-a trimis pe mine şi pe Macro înaintea coloanei principale. A fost convins că nu vom reuşi. Se pare că eram sortiţi pieirii. Asta însemna că scăpa de cineva care îl poate acuza.

Sempronius s-a uitat la amândoi şi abia după aceea a vorbit.

— Dacă este aşa înseamnă că face eforturi mari ca să scape de voi.

— Are motive întemeiate ca să ne vadă morţi.

— Nu sunteţi ofiţeri obişnuiţi, aşa e?

Prefectul nu a răspuns, însă i-a aruncat o privire de avertisment centurionului, care a ridicat din umeri şi a privit pe fereastră.

Sempronius a lăsat ca tăcerea stânjenitoare să mai dureze o vreme, apoi şi-a dres glasul.

— Vreau să ştiţi că sunt un slujitor credincios al împăratului Claudius. Puteţi avea încredere în mine. Dar mai e ceva. Sunt conştient că între voi există ceva mai mult decât o prietenie trecătoare, iar fiica mea mi-a spus totul, Cato. Totul, înţelegeţi? Iată, să presupun că înseamnă că doreşti s-o iei de soţie?

Cato a depus un efort mintal considerabil ca să facă faţă direcţiei neaşteptate în care se îndrepta discuţia. Sentimentele lui puternice faţă de Iulia intrau în conflict cu necesitatea de a păstra secret adevăratul scop pentru care el şi Macro fuseseră trimişi în partea de răsărit a Imperiului. Sempronius a intuit dilema în care se zbătea, de aceea a continuat:

— La fel ca Longinus, nu sunt prost, Cato. Simt mâna lui Narcissus în tot ce se întâmplă. Ca părinte al Iuliei, înainte de a

consimţi la căsătoria ei cu tine, trebuie să ştiu că va trăi în siguranţă. Că nu va fi în primejdie dacă îşi leagă destinul de al tău. Sunt conştient de riscurile vieţii de soldat. De asemenea, cunosc riscurile care îi pândesc pe cei care lucrează pentru Narcissus. Nu-ţi cer decât să fii sincer cu mine. Eşti agent imperial?

Prefectul s-a simţit prins în capcană. Nu avea să-i fie uşor să scape. Iar un răspuns ocolit nu îl putea scuti de demascarea adevărului. Pe de altă parte, era evident că Sempronius bănuise aproape tot ce i-ar fi putut destăinui prefectul. Ştia deja că ei doi lucrează pentru secretarul împăratului.

— Am fost trimişi în răsărit de Narcissus ca să îl urmărim pe Longinus, a recunoscut Cato abătut. De când Narcissus îi forţase să accepte slujba, Cato şi Macro se treziseră în situaţii primejdioase, ca acelea trăite în rândurile Legiunii a Doua. Cato dorea mai mult ca niciodată să revină la cariera militară, scutită de uneltiri secrete şi lupte cu iz politic, domeniul secretarului imperial. A respirat adânc şi a continuat: Narcissus bănuieşte că generalul se pregăteşte să folosească legiunile răsăritene ca să reclame tronul. Eu şi Macro am reuşit să-i dejucăm planurile, iar acum încearcă să ascundă urmele. Dacă ni se întâmplă ceva, să-i comunici lui Narcissus că a avut dreptate, dar am avut prea puţine dovezi ca să susţinem acest fapt. Domnule, nu suntem agenţi imperiali. Eu şi Macro suntem soldaţi. Numai că am fost prinşi în acest joc cu Narcissus.

Sempronius a zâmbit întristat.

— Nu aţi fi primii cărora li se întâmplă. Aşa procedează Narcissus. Pe unii îi recrutează făţiş. Pe alţii îi mituieşte. Alţii lucrează cu el sub ameninţare. Oamenii ca voi sunt aspiraţi treptat în lumea uneltirilor şi a conspiraţiilor. Eu vă sfătuiesc să vă îndepărtaţi cât mai mult de el, dacă veţi supravieţui acestei campanii. Indiferent de recompensele pe care vi le-ar oferi, întoarceţi-vă la cariera militară şi nu mai faceţi altceva.

— Ar fi foarte bine, a mormăit Macro.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, a răspuns prefectul. S-a aplecat în faţă, încrucişându-şi braţele pe tăblia mesei.

— Şi Iulia?

— Iulia?

— Am permisiunea ta să mă căsătoresc cu ea?

Sempronius s-a uitat o clipă la tânărul ofiţer.

— Nu. Deocamdată, nu.

Răspunsul l-a izbit pe Cato drept în inimă, cu forţa unui baros, dar a alungat valul de amărăciune şi disperare care ameninţa să-l cuprindă cu totul.

— De ce?

— După cum singur ai recunoscut, zilele următoarele vei avea de înfruntat mari primejdii. Cu toate acestea, dacă supravieţuieşti şi revii la Palmira nevătămat, dacă îţi închei activitatea în estul Imperiului, atunci îţi voi da consimţământul. Dar numai atunci.

Cato a simţit o undă de uşurare, temperată de conştientizarea greutăţilor pe care le va avea de înfruntat şi a dat din cap cu un aer sumbru.

— Voi supravieţui.

Uşa s-a deschis şi Iulia a intrat în încăpere aducând o mică amforă cu dop şi patru cupe de argint.

— Este ultima amforă cu vin falernian? a întrebat Sempronius, recunoscând vasul.

— Doar ai zis să aduc vin bun, tată.

— Da. Adevărat. Bine, atunci să închinăm.

Sempronius a luat amfora şi i-a scos dopul. Aroma fructată şi delicată a vinului a plutit în aer. A turnat cu atenţie în fiecare cupă, apoi a pus dopul la loc.

De departe s-a auzit un sunet de bucină.

— Sună adunarea, le-a explicat centurionul lui Sempronius şi Iuliei. S-a întors spre Cato. Să bem repede. Va trebui să plecăm.

— Aşteptaţi puţin, a spus Sempronius. A aruncat o privire spre Iulia şi a ridicat cupa.

— Vă rămânem recunoscători pentru ce aţi făcut în Palmira. Nu cred că există doi ofiţeri mai destoinici în toată armata romană. Roma are nevoie de voi. Propun să închinăm în cinstea voastră. Să vă întoarceţi teferi!

Macro a râs.

— Să bem pentru întoarcerea cu bine!

A ridicat cupa şi a golit-o dintr-o înghiţitură, apoi a pus-o pe masă cu un pocnet scurt. Şi-a lins buzele şi a zis:

— Bună picătura de vin!

Sempronius, care apucase să-l soarbă pe al lui, s-a crispat puţin când a văzut cupa goală.

— Dacă aveam timp, vă mai ofeream o cupă.

— Mulţumim. Eşti foarte amabil.

Macro a luat amfora de pe masă şi a pus-o sub braţ.

— Atunci, îl luăm pe ăsta pentru drum. Să mergem, Cato!

Iulia a întins mâna peste masă şi l-a prins de degete. S-a uitat rugător în ochii lui.

— Să te întorci!

Cato i-a simţit apăsarea caldă a degetelor şi i-a mângâiat cu degetul mare pielea delicată din dosul palmei.

— Mă voi întoarce. Jur pe tot ce e sfânt.

CAPITOLUL 29

Armata a pornit pe drumul comercial pe care Artaxes se retrăsese cu o noapte în urmă. Generalul trimisese două cohorte de cavalerie şi legionari drept cercetaşi, pentru a declanşa lupte de hărţuială cu ariergarda duşmană, în încercarea de a-i încetini deplasarea. Restul armatei se târa într-un nor de praf care le umplea oamenilor plămânii, făcându-i să-şi ţină întredeschişi ochii care lăcrimau. Unii încercau să-şi pună eşarfe peste gură, ca să mai oprească praful, cu toate că era chinuitor şi îi făcea să resimtă şi mai acut arşiţa.

Firește, cel mai rău loc din coloana de marş era acela din spate, unde Macro şi oamenii lui mergeau în spatele Legiunii a Zecea, după care veneau Cato şi a Doua Iliră. În flancuri călăreau prinţul Balthus şi micul său contingent de arcaşi călări, acum înzestraţi cu puţinii cai lăsaţi în urmă de rebeli. Cato şi Macro păşeau alături de soldaţii lor, când Balthus s-a apropiat de ei şi a descălecat, ducându-şi animalul de căpăstru în momentul în care a ajuns lângă ei.

— Iată-ne din nou împreună, prieteni, le-a spus el binedispus. De data asta situaţia s-a răsturnat şi fratele meu e pe fugă. Ha-ha, când o să-l prindem, mă rog lui Bel ca săgeata sau sabia mea să-i ia viaţa.

Macro a clătinat din cap.

— Cred că a fost foarte amuzant să creşteţi mari în familia voastră…

— Familie? a repetat Balthus şi a rămas pe gânduri. Palatul regal nu este un cămin, centurionule. Iar oamenii care trăiesc acolo nu alcătuiesc nicidecum o familie. Încă din copilărie ştii că fraţii îţi sunt rivali. Rivali de moarte. Imediat ce regele alege succesorul, fraţii lui devin în cel mai bun caz persoane supărătoare şi, în cel mai rău caz, concurenţi nemiloşi. Aşa a fost mereu. Ştiai că tatăl meu a fost cel mai vârstnic dintre cinci fraţi? Câţi crezi că mai sunt astăzi în viaţă?

Macro a făcut un gest din umeri.

— De unde să ştiu eu?

— Unul.

— Unul? s-a mirat Cato. Şi unde este?

— Nu ţi-ai dat seama? Şi Balthus a părut amuzat. Este Thermon. Fratele cel mai mic al tatei. Iar el trăieşte doar pentru că tatăl meu a dat poruncă să fie castrat, astfel încât în cadrul familiei să nu existe rivali pentru mine şi fraţii mei.

Macro s-a încruntat.

— În numele zeilor, regatul ăsta e foarte ciudat.

— Aşa ţi se pare? a ridicat Balthus din sprâncene. Dar la Roma lucrurile stau altfel? Ce s-a întâmplat cu fostul vostru împărat? Mă refer la Gaius Caligula. Nu a fost măcelărit de oamenii din propria gardă de corp? Centurionule, nu sunt chiar un provincial neştiutor. Am citit multe cărţi. Multe istorii. În primul rând pe a voastră. Şi aveţi cu adevărat un trecut unic prin violenţă.

— Ce vrei să insinuezi?

— Înainte de Cezar Augustus, câţi dintre oamenii voştri au murit luptând unul cu altul? Generalii voştri şi marii oameni de stat s-au sfârtecat unii pe alţii ca nişte fiare aruncate într-o groapă. Şi au pornit cu mari armate împotriva rivalilor. E de mirare că aţi mai rămas destui ca să conduceţi imperiul.

Macro s-a oprit brusc şi s-a întors spre prinţ.

— Ai venit până aici doar ca să mă ataci pe mine şi să vorbeşti de rău imperiul?

— Nu, nici gând, a răspuns Balthus zâmbind. Nu am ţinut să te jignesc. Am vrut doar să spun că mă bucur că am prilejul de a lupta din nou alături de tine. Mai ales după atmosfera chinuitoare din citadelă.

— A existat un motiv pentru asta. Nu pot să spun că mi-a priit să fiu acuzat de crimă.

— Nici mie.

— Da, dar cine beneficiază de dispariţia lui Amethus? Asta este întrebarea.

Cato a aruncat o privire spre prietenul lui.

— Ai citit din Cicero?

— Mă plictiseam. Ce altceva puteam face când tu erai mereu lângă aristocrata aia?

— O cheamă Iulia, a spus Cato.

— Am înţeles asta.

— În orice caz, prinţe, aş spune că tu ai avut de câştigat mai mult decât are Roma prin moartea lui. E logic.

— Logic? Faci asta să sune ca o acuzaţie.

— Dacă ţii neapărat.

— Ascultă-mă. Nu eu l-am ucis pe fratele meu.

— Aşa susţii tu.

Încordarea dintre cei doi începuse să-l scoată din sărite pe Cato, care a privit roată spre suita prinţului, redusă acum la ceva mai mult de patruzeci de oameni.

— Unde este sclavul ăla al tău, Carpex?

Balthus s-a încruntat.

— Nu ştiu. A dispărut azi-dimineaţă, când căutam cai pentru oamenii mei.

— A dispărut? Ce s-a întâmplat?

— Nu am idee. L-am trimis la palatul tatălui meu să-mi aducă un arc de rezervă şi săgeţi, care erau în camera mea. Nu s-a mai întors. A trebuit să iau un arc de la unul dintre oamenii mei, apoi am plecat. Din câte ştiu, cred că a rămas la Palmira. Nu am habar unde s-a dus. Ciudat lucru.

— Da, a spus Cato.

În cursul asediului, Carpex nu se îndepărtase mai niciodată de stăpânul lui.

— Dacă a hotărât să fugă, va plăti scump asta când voi da de el.

— Dar de ce să fugă? a întrebat Macro. O duce la fel de bine ca orice sclav şi chiar mai bine decât mulţi alţi liberţi.

Cato a surâs.

— Mă îndoiesc că a văzut lucrurile aşa când a trebuit să trecem prin canalizare. Poate de aceea a fugit. S-a săturat să stea în scârnă.

— Ei, în cazul ăsta, a făcut cel mai înţelept lucru, a spus Macro. Am senzaţia că noi ne vom afunda curând în cea mai adâncă scârnă.

Pe la jumătatea după-amiezii armata traversase dealurile nu prea înalte dinspre răsărit, iar Palmira cu oaza ei au rămas în urmă. Generalul Longinus nu le-a permis oamenilor lui să ia decât foarte scurte pauze de odihnă, pentru că voia să ajungă din urmă forţele lui Artaxes. Pe măsură ce soarele a coborât spre orizont, armata a trecut printr-o zonă denivelată, unde făgaşele unor râuri secate se întindeau de o parte şi de alta pe distanţă de câteva mile. Apoi, drumul comercial a ajuns pe o câmpie întinsă şi plată, care, în arşiţa tremurătoare, se întindea

dezolantă şi lipsită de viaţă în faţa romanilor. La kilometri depărtare în faţă, praful stârnit de ariergarda rebelilor era foarte vizibil şi oamenii rămaşi în urmă se zăreau ca nişte puncte. Mici grupuri de soldaţi călări traversau acel tărâm pustiit, dar majoritatea păstrau o distanţă precaută faţă de duşmani, iar câteodată declanşau o şarjă de scurtă durată, după care se retrăgeau şi îşi ocupau vechile poziţii.

Când soarele a apus, aerul s-a răcorit, devenind suportabil, iar oamenii armatei abia aşteptau să se oprească pentru a stabili tabăra pentru noapte. Dar nu a venit niciun ordin de oprire, astfel că soldaţii romani au continuat să mărşăluiască osteniţi, ca un fluviu uriaş ce se scurge încet de-a curmezişul deşertului. Luna aflată în primul pătrar şi stelele asigurau suficientă lumină pentru orientare, iar umbrele se aşterneau peste nisipul întunecat. Aproape de miezul nopţii, din câte a putut aprecia Cato, coloana s-a oprit, iar ofiţerii de stat major au venit călare de-a lungul liniilor, anunţându-i pe toţi comandanţii de unităţi să meargă la generalul Longinus.

— Doar nu i-o fi trecut prin minte să declanşeze un atac de noapte, a mormăit Cato, în timp ce el şi Macro mergeau grăbiţi către partea din faţă a coloanei.

Oamenilor din cele două legiuni şi din cohortele auxiliare li se îngăduise să îşi lase jos sacii de spate şi să se disperseze. Acum stăteau în fund sau lungiţi pe nisip, răspândiţi de o parte şi de alta a drumului. Susurul scăzut al conversaţiilor era prezent pretutindeni, iar Cato a detectat tonul nemulţumit din glasurilor oamenilor.

— Cine ştie? i-a răspuns Macro, gâfâind de efortul depus. Se pare că generalul n-o să ne lase o clipă de odihnă până nu-i ajungem din urmă pe rebeli.

— Sper să nu plănuiască aşa ceva, altminteri oamenii vor fi ca şi nişte morţi pe picioare când va începe lupta.

Centurionul a bombănit.

— Vor fi morţi de-a binelea.

Un grup mare cai şi oameni aflaţi într-o latură a capului coloanei evidenţia locul în care se afla generalul, astfel că Macro şi Cato şi-au făcut drum prin numeroasele ordonanţe, cercetaşi şi prin zidul de gărzi de corp ale generalului.

Cel dintâi a distins silueta lui Longinus stând în faţa ofiţerilor strânşi acolo şi şi-a dres glasul.

— Centurion Macro şi prefect Cato, am sosit.

— În sfârşit. Atunci, putem începe. Generalul a făcut o pauză de câteva momente, până când s-a făcut linişte şi ofiţerii şi-au îndreptat atenţia spre el. A respirat adânc, apoi a spus: cercetaşii au raportat că Artaxes şi-a instalat tabăra puţin dincolo de dealul cel micuţ care se vede la trei kilometri în faţa noastră. Au reuşit să vadă lumina focurilor de tabără licărind deasupra crestei. Iscoadele noastre s-au retras, aşadar nu cred că ştie cât de aproape de el am ajuns. Intenţia mea este de a ne apropia pe culme, să alcătuim un şir, cu legiunile la centru, auxiliarii în flancuri, apoi să traversăm dealul şi să-i atacăm tabăra. Având elementul surpriză de partea noastră, i-am putea face bucăţi înainte ca ei să-şi poată organiza apărarea. Cavaleria şi cercetaşii călări pot desfăşura o urmărire în zori pentru a-i doborî pe cei care au scăpat cu fuga. A făcut o nouă pauză. Peste câteva ore vom fi înfrânt duşmanul, zdrobindu-i pe rebeli şi ocupând tabăra. După ce parţii vor afla că Palmira este în mâinile noastre şi că Artaxes a fost înfrânt, nu vor avea de ales şi se vor retrage.

Macro s-a aplecat spre Cato.

— Aşadar, un atac de noapte. S-ar părea că ai dreptate şi că omul e un neghiob.

Tânărul nu era chiar atât de sigur că aşa stăteau lucrurile.

— Ar putea da roade. Dacă îi lovim înainte de a apuca să se aşeze în formaţie. Şi dacă îi copleşim numeric.

— Cu toate astea, nu-mi place ideea, a murmurat Macro. Niciunui soldat nu-i place situaţia asta. Sunt prea multe lucruri care o pot lua razna.

— Adevărat, i-a răspuns Cato cu înfocare. Nu cred că Longinus a înţeles cu ce fel de inamic se confruntă.

— Şşşt! a şuierat unul dintre centurionii care stăteau în apropierea lor. N-aţi vrea să tăceţi? Nu aud niciun cuvânt din ce spune generalul.

Macro a făcut un pas spre om, dar prietenul lui l-a prins de braţ.

— Lasă asta acum.

Preţ de un moment, Macro s-a uitat atent la Cato, apoi a făcut un gest de nemulţumire din cap.

— Bine, cum spui.

Generalul îşi încheiase cuvântarea tradiţională din ajunul bătăliei în faţa ofiţerilor, iar acum îi trimitea înapoi la unităţile lor. În vreme ce grupul de ofiţeri se destrăma, Macro a clătinat din cap.

— Nu merita efortul. Ce rost a avut să ne târâie până în fruntea coloanei şi să ne ţină o lecţie de nimic?

— Pentru posteritate, i-a răspuns Cato. Longinus îşi închipuie că va intra în istorie şi vrea ca toţi să ţinem minte acest moment.

— Eu o să ţin minte doar cât m-a obosit plimbarea asta până aici, asta e sigur.

Conduse de ofiţerii de stat major, fiecare unitate a fost îndrumată pe poziţii. În ciuda luminii scăzute a lunii şi a stelelor, coloana a şerpuit încet înainte, pe măsură ce fiecare cohortă s-a desprins din capul coloanei şi s-a deplasat de-a curmezişul deşertului, la un unghi drept, croindu-şi drum cu precauţie pe solul presărat de pietre. Legiunea a Treia s-a organizat în dreapta drumului, a Zecea, spre stânga. Cohorta lui Macro era în flancul legiunii, iar a Doua Iliră a ocupat o poziţie dincolo de ea. O altă cohortă, a Şasea Macedoneană, venea la mică distanţă în urmă, ca forţă de rezervă. În spatele lui Cato, prinţul Balthus şi-a organizat arcaşii călări. Cele două cohorte de cavalerie şi cercetaşii călări din cadrul legiunilor au rămas în spate, aşteptând dimineaţa pentru a-şi juca rolul pregătit de general.

În cele din urmă, armata s-a aşezat în poziţie de luptă. O mie cinci sute de infanterişti şi aproape o mie de cavalerişti stăteau în tăcere, aşteptând ordinul de a înainta. Nu avea să se audă ţipătul strident al bucinelor, deoarece acest lucru i-ar fi alertat pe duşmani. De acea, ofiţerii de stat major ai generalului se răspândiseră la mică distanţă în faţa şirului, iar fiecare ţinea un steguleţ de semnalizare din acelea folosite de soldaţi pentru marcarea limitelor taberelor de marş.

În faţa armatei, o mică forţă de cercetaşi de cavalerie marca linia de înaintare. Doar o mână de călăreţi duşmani şi câţiva romani stăteau între armată şi Artaxes dimpreună cu rebelii lui aflaţi dincolo de culme.

Cato a avut impresia că armata a rămas în aşteptare o veşnicie. Îl dureau cumplit picioarele după îndelungatul marş de

peste zi, iar mintea îi era atât de amorţită de epuizare, încât se temea că va adormi din picioare. S-a silit să se mişte într-o parte şi-n alta prin faţa formaţiei, schimbând cuvinte în şoaptă cu comandanţii fiecărei centurii şi cu soldaţii care i se păreau gata să pice la pământ. S-a întors la locul lui alături de stindard şi s-a răsucit către Parmenion.

— Spune-mi, ai mai luat vreodată parte la un atac de noapte?

— Da, domnule, am participat la acţiuni de noapte.

— Dar ai mai văzut o întreagă armată pornind un atac la adăpostul nopţii?

— Asta nu, domnule.

Cato a rămas tăcut un moment.

— Nici eu.

— Totul va merge bine.

— Serios? a spus Cato, rânjind. Facem un rămăşag în privinţa asta?

— Desigur, domnule, i-a răspuns Parmenion imediat, rostind în joacă bine cunoscuta replică. Şi unde să trimit banii dacă veţi câştiga?

Au râs amândoi încet, apoi tânărul prefect s-a oprit brusc.

— Capetele sus!

La cincizeci de paşi în faţa lor, ofiţerul de stat major ridicase fanionul şi începuse să-l fluture încet dintr-o parte în alta, la fel ca toţi ceilalţi ofiţeri aşezaţi de-a lungul şirului. Cato s-a întors spre Parmenion.

— Transmite ordinul. Pregătiţi-vă de înaintare.

— Am înţeles.

Parmenion a salutat şi s-a deplasat rapid de-a lungul frontului alcătuit de a Doua Iliră, transmiţând încet ordinul. Întregul şir al armatei s-a clintit când oamenii şi-au mai verificat o dată echipamentele şi au ridicat scuturile. Ofiţerul de stat major a coborât fanionul şi a început să alerge spre centrul şirului. Ofiţerii lui Cato aşteptau semnalul şi imediat după aceea au dat comanda de înaintare, iar a Doua Iliră a pornit în marş pe terenul deschis. Cato a iuţit pasul până când a ajuns la mică distanţă în faţă şi a putut să se uite de-a lungul armatei desfăşurate, către flancul drept. Imaginea era impresionantă, chiar şi în lumina sărăcăcioasă dată de lună şi de stele şi a simţit că devine ceva mai încrezător. Dacă reuşeau atacul prin surprindere, atunci victoria ar fi fost sigur a lor. Nu se auzeau

ordine strigate, nici ţiuiturile stridente ale bucinelor, nici bubuiturile produse de lovirea săbiilor de reliefurile metalice ale scuturilor, nimic din vacarmul obişnuit făcut de o armată romană care se pregăteşte să intre în luptă. Doar scrâşnetul nisipului sub miile de ghete ghintuite care traversau deşertul şi clinchetele sau zăngăniturile întâmplătoare ale pieselor de echipament atârnate pe soldaţi. Efectul total era copleşitor de ciudat, a gândit Cato.

Rândurile dese de soldaţi au traversat câmpia deşertică şi, în cele din urmă, au început să urce ridicătura din faţa taberei duşmane. Cato a văzut o masă întunecată pe solul din faţa lui, iar când s-a apropiat de ea a distins cadavrul unui soldat palmiran, unul dintre străjerii duşmani, şi-a dat el seama. La mică distanţă înainte a văzut creasta ridicăturii luminată vag de focurile de tabără aprinse şi îndoiala în legătură cu planul lui Longinus, care îl apăsase până atunci, i-a cuprins mintea şi a simţit un fior care i s-a întins pe toată şira spinării. Era mai multă lumină decât puteau face focurile unei forţe de mărimea pe care o comanda Artaxes. Cato a grăbit pasul şi a auzit duduitul bocancilor, semn că Parmenion se apropia de el.

— Nu-mi place situaţia asta, a spus centurionul încet.

— Nici mie.

Terenul a început să devină neted, iar când a ajuns pe culme, înaintând câţiva paşi, apoi oprindu-se, Cato a văzut focurile de tabără răspândite de-a latul deşertului. Parmenion a venit alături de el şi a reuşit să spună în şoaptă:

— În numele zeilor. Ce înseamnă asta?

— Este armata lui Artaxes şi a aliaţilor lui parţi, i-a răspuns Cato, vorbind rar. Au ajuns la el înaintea noastră. Se pare că iscoadele l-au minţit pe general.

— Şi acum ce naiba facem?

— Continuăm atacul, a spus Cato şi a pornit din nou înainte. Trebuie. E singura şansă ce ne-a rămas. Trebuie să-i luăm prin surprindere, înainte să apuce să reacţioneze.

Soldaţii romani din restul şirului ajunseseră pe culme şi înaintaseră suficient ca să vadă tabăra duşmană întinzându-se sub ochii lor, la aproape un kilometru în faţă. Generalul avusese dreptate, a recunoscut Cato. Lucru cu totul improbabil, reuşise să îi prindă pe duşmani pe nepregătite.

Îl judecase greşit pe Longinus.

Un corn a scos câteva note care au răsunat de-a lungul culmii. Altele au repetat semnalul. Parmenion s-a oprit şi l-a privit ţintă pe Cato.

— Ce face? Ce are de gând neghiobul ăla?

Descumpănit, prefectul a scuturat din cap. De-a lungul şirului, soldaţii romani au respectat semnalul de oprire. A simţit că i se face rău.

— Generalul şi-a pierdut cumpătul, a gândit Parmenion cu voce tare. Asta s-a întâmplat când a văzut mulţimea de soldaţi de jos. A rămas mut un moment, apoi a continuat: zeii să ne ajute de aici înainte.

— Roagă-te să fie aşa, a mormăit Cato. Pentru că am pierdut avantajul. Ia te uită.

Din vale s-au auzit imediat primele strigăte stridente de alarmă. Un moment mai târziu, bubuiturile unei tobe au răsunat până pe pantă şi, în lumina focurilor de tabără, Cato a văzut mii şi mii de oameni ridicându-se din somn şi repezindu-se să-şi ia armele şi să încalece.

CAPITOLUL 30

Soldaţii armatei romane au rămas locului, privind cum inamicul începe să se organizeze. Artaxes şi rebelii lui, majoritatea infanterişti, au alcătuit un şir subţire în faţa taberei. Însă ei reprezentau un pericol ce putea fi ignorat cu uşurinţă. Mult mai îngrijorătoare erau grupurile de arcaşi călări parţi, dar şi catafracţii[4] care începuseră deja să înainteze spre terenul în pantă pe care aşteptau soldaţii romani.

— Ce face? a întrebat centurionul Parmenion, izbindu-se cu pumnul peste coapsă şi uitându-se spre dreapta, mai precis, spre centrul şirului, unde se aşezaseră generalul Longinus şi ofiţerii de stat major. De ce nu dă ordinul de atac? Dacă mai aşteaptă, va fi prea târziu.

Cato şi-a dres glasul şi a păşit către subordonatul său.

— Centurion Parmenion.

— Da.

— Ţi-aş rămâne îndatorat, dacă ai păstra tăcerea. Gândeşte-te la oameni. În ceea ce îi priveşte, asta face parte din plan. Ai înţeles? Arată-te mai rezervat. Doar eşti veteran, omule. Poartă-te ca atare.

— Am înţeles.

Cato l-a urmărit câteva clipe, până s-a convins că înţelesese, apoi a făcu un semn din cap.

— Parmenion, continuă!

— Am înţeles.

Spre răsărit, la orizont apăruse o dungă subţire de lumină, care anunţa sosirea zorilor şi, moment după moment, Cato a reuşit să distingă anumite amănunte în peisajul înconjurător. Dar ordinul de înaintare nu se transmitea. Apoi, într-un târziu, un ofiţer de stat major, unul dintre tribunii tineri călare, a venit de-a lungul şirului şi s-a oprit să dea ordine fiecărui comandant.

---

[4] Cavalerie de elită folosită de armatele persane sau din Orient, alcătuită din călăreţi în armură de zale din cap până în picioare, înarmaţi cu lănci, capabilă să străpungă orice forţă de infanterie. De menţionat că şi calul era protejat de armură, rămânând expuse doar picioarele acestuia (n. tr.).

Cato a înaintat ca să-l întâmpine pe ofiţer, care a ajuns în faţa soldaţilor din a Doua Iliră. Tribunul l-a salutat.

— Felicitări din partea generalului, a spus el pe nerăsuflate. A zis să aşteptăm duşmanul să ne atace aici, pe un teren înalt. Va da ordin de atac în momentul în care le vom dispersa rândurile. Până atunci, va trebui să protejăm flancul. Dacă se face vreo încercare de a pătrunde în spatele liniei noastre, tu şi prinţul palmiran aveţi misiunea de a-i reţine pe duşmani.

— Am înţeles, a spus Cato, aplecându-şi capul. Ne vom face datoria.

— Bine, domnule.

Au schimbat saluturi, iar tribunul şi-a rotit calul şi a pornit în galop spre general.

Tânărul s-a întors către Parmenion.

— Ai auzit ce-a spus?

— Da.

— Atunci, ştim la ce să ne aşteptăm. Trebuie să apărăm flancul, a hotărât Cato. Adună oamenii şi formaţi un şir departe de creastă, la capătul cohortei lui Macro. Trimite pe cineva până la Balthus. Soldaţii lui trebuie să se alinieze în spatele nostru şi să fie pregătiţi să lanseze săgeţi înspre parţii care atacă partea din stânga a şirului.

— Am înţeles.

— Atunci, executarea. Nu suntem plătiţi cu ziua.

După ce a Doua Iliră şi-a ocupat noua formaţie, poziţia de comandă a lui Cato se afla la foarte mică depărtare de cea a lui Macro, astfel că a putut să ajungă la prietenul său pentru a schimba câteva cuvinte.

Când Cato s-a apropiat, Macro, cu o expresie care îi trăda starea de oboseală, a dat din cap.

— Longinus a reuşit să ruineze totul în mod minunat, a zis el. A făcut apoi semn către noua creastă care îi împodobea coiful. I-am plătit unui hoţoman din cohorta a doua cinci denari pentru asta. Acum, când o să devenim ţinte perfecte pentru arcaşii parţi, asta înseamnă o risipă de bani.

— Aşa s-ar părea, l-a aprobat tânărul. Iar generalul pare să-şi fi vârât în cap că duşmanii vor lansa o şarjă de cavalerie spre noi.

— O să afle adevărul destul de curând.

— Şi după aceea? a întrebat Cato, coborând glasul, astfel încât să poată fi auzit doar de prietenul lui. Ce crezi că va face în continuare?

— Ce poate face? Ar trebui să mobilizăm toată cavaleria ca să îi ţintuim pe duşmani pe loc, în vreme ce legiunile ar trebui să se apropie de ei. Eu cred că Longinus va ordona retragerea în momentul când oamenii noştri vor începe să se prăbuşească.

— De acord. Va fi greu să ne retragem fără pierderi serioase.

Macro a suspinat.

— Mda, el a vrut bătălia asta. Şi are parte de ea. Necazul este că puţini vor supravieţui ca să povestească tot ce s-a întâmplat aici.

— Adevărat, a spus Cato şi s-a uitat spre cer. Se luminează de zi. Trebuie să mă întorc la oamenii mei. Mult noroc, domnule.

— Noroc şi ţie, Cato.

Şi-au strâns mâinile, iar Cato s-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre stindardul celei de-a Doua Ilire.

În lumina crescândă a zorilor, parţii au declanşat atacul. Însă nu au recurs la şarje nebuneşti de felul celor cu care legiunile mai avuseseră prilejul să se confrunte pe alte câmpuri de bătălie. De dat asta, grupuri reduse de arcaşi călări şi-au îndemnat caii în susul pantei şi au pornit să sloboadă săgeţi spre şirurile dese de soldaţi romani. Forţa arcurilor era atât de mare, încât unii arcaşi trăgeau drept spre ţinte, în vreme ce alţii ţinteau sus, astfel că săgeţile descriau un arc de cerc spre cer, apoi cădeau cu viteză spre sol. Venind din direcţii diferite, proiectilele i-au derutat imediat pe infanteriştii strânşi în rânduri compacte. După ce au fost loviţi primii oameni, centurionii s-au grăbit să le ordone celor două rânduri din faţă să ridice un zid din scuturi şi celor din spate să înalţe scuturile deasupra capetelor. Deşi oferea o soluţie în faţa modului de atac ales de duşmani, acest procedeu era istovitor şi nu putea fi aplicat multă vreme de soldaţii din rândurile din spate. Imediat ce şi-au dat seama că săgeţile lor nu mai aveau un efect prea mare asupra frontului roman, parţii au început să-şi îndrepte atacurile spre flancuri.

— Uite-i că vin! a strigat un auxiliar din apropierea culmii.

— Jos! a ordonat Cato. Rămâneţi înapoia scuturilor!

Oamenii s-au lăsat într-un genunchi şi au coborât capetele până când abia dacă au putut vedea pe deasupra marginii scuturilor. Cato s-a întors către Balthus şi oamenii lui şi a dus mâna pâlnie la gură.

— Pregătiţi-vă de tragere!

Balthus a confirmat ordinul şi a răcnit spre oamenii lui, care, în timp ce duduitul de copite al cailor a crescut în volum, şi-au încordat arcurile şi au pregătit săgeţile. Apoi Cato i-a văzut, probabil cincizeci de duşmani apărând peste coama culmii, la mică distanţă de flancul roman. Când au văzut cum arăta flancul organizat de Cato, călăreţii aflaţi în primele rânduri au tras de frâie încercând să-şi întoarcă armăsarii, însă cei ce veneau din spate şi-au continuat înaintarea, străduindu-se să îşi croiască loc printre camarazii din faţă, ceea ce a creat confuzie şi pierdere de viteză. Balthus a profitat de şansa de a lovi în plin grupul foarte strâns şi imobil, devenit o ţintă ideală, şi le-a dat oamenilor lui ordin să tragă. Săgeţile au descris traiectorii arcuite peste şirurile de soldaţi romani şi au căzut, ca un văl subţire, peste parţi. Efectul a fost impresionant, a remarcat Cato. Spre deosebire de soldaţii romani, arcaşii călări nu aveau nici scuturi, nici armuri, iar săgeţile au pătruns prin robe, carne, muşchi şi oase. Câţiva oameni au căzut din şa, iar caii răniţi s-au cabrat, scoţând nechezături sfâşietoare de durere. Un al doilea val de săgeţi a sporit deruta şi numărul de victime, pentru că alţi şi alţi oameni şi cai s-au prăbuşit în norii învârtejiţi de praf. Apoi, pe măsură ce alte săgeţi loveau rândurile lor, parţii şi-au întors caii şi au pornit în galop dincolo de culmea dealului cât de repede au putut.

Imediat după aceea, oamenii din cohorta lui Cato şi din centuria cea mai apropiată a legiunii lui Macro au scos un cor de chiote. Parmenion s-a ridicat în picioare, dorind să-i reducă la tăcere, dar prefectul i-a surprins privirea şi l-a făcut să renunţe.

— Lasă-i să se bucure câteva momente. Vor avea nevoie de mult curaj pentru ce va urma.

— Prea bine, domnule.

Cato s-a ridicat şi a privit terenul în faţa celei de-a Doua Ilire. Probabil că Balthus şi oamenii lui doborâseră aproape douăzeci de duşmani. Câţiva zăceau fără suflare, întinşi pe pantă. Alţii se mişcau cu greu, strigând după ajutor. Unul dintre ei, având o săgeată înfiptă în umăr, se retrăgea bălăbănindu-se dincolo de

creasta dealului. Cato l-a auzit pe prinţ dând un ordin, apoi unul dintre oamenii lui şi-a atârnat arcul de umăr şi a dat pinteni calului, care a pornit la galop. Călăreţul a ocolit şirul de soldaţi şi s-a îndreptat către cel care fugea. Având în mâna dreaptă sabia curbată, a cărei lamă sclipea, el s-a aplecat într-o parte în şa şi a îndemnat calul, care a început să câştige teren faţă de fugar. Acesta a aruncat o privire în spate, s-a întors şi a rupt-o la goană. Când a ajuns alături de part, călăreţul a lovit cu sabia şi o jerbă sângerie a ţâşnit în aer, iar cadavrul partului s-a prăbuşit la pământ. Chiotele au îngheţat în gâtlejurile oamenilor preţ de o clipă, după care Parmenion a ridicat pumnul spre cer şi a scos un răget de triumf.

— Căsăpeşte-i pe ticăloşi! Ucide-i pe toţi!

Omul lui Balthus a făcut întocmai, mergând călare printre parţii căzuţi şi ucigându-i unul după altul, până nu a mai mişcat nimeni, mai puţin caii răniţi, care se zvârcoleau pe pământ ori zăceau pe o parte, cu nările fremătând de durere şi groază, în vreme ce piepturile li se umflau şi scădeau ca nişte foaie. Călăreţul a şters lama sabiei de roba unuia dintre parţi, apoi şi-a mânat calul în aşa fel încât să ocolească flancul, revenind la camarazii lui în uralele reînviate ale auxiliarilor.

Când soarele s-a ridicat dincolo de creasta dealului scund, ofiţerul de stat major a apărut din nou în apropierea şirului de soldaţi.

— Generalul a ordonat retragerea, a explicat tribunul cu glas precipitat. Legiunea a Treia va forma avangarda urmată de corpul principal al cohortelor auxiliare. Apoi Legiunea a Zecea, a Doua Iliră şi contingentul palmiran vor alcătui ariergarda.

Cato a surâs cu amărăciune spre ofiţer.

— Da, domnule, a zis tribunul, uitându-se la Cato cu o expresie de nedumerire.

— Nu-i nimic. Nu e ceva care să mă surprindă, a zis tânărul şi a arătat cu degetul de-a lungul şirului. Transmite-i generalului un mesaj din partea mea. Spune-i că prefectul Cato simte că se va petrece încă un miracol. Ai reţinut?

— Da. Dar nu înţeleg.

— Tu doar transmite-i mesajul.

— Am înţeles. Şi tribunul a salutat scurt. Noroc, domnule.

Cato a făcut un semn din cap.

— Astăzi vom avea nevoie de *mult* noroc.

În vreme ce soarele se ridica încet pe cerul senin, promiţând o nouă zi de arşiţă cumplită, armata romană a început să se retragă de pe creasta dealului. Câte o cohortă o dată, începând din centrul armatei, soldaţii s-au încolonat şi au pornit pe drumul ce ducea spre Palmira. În tot acest timp, parţii au declanşat o ploaie neîntreruptă de săgeţi, terminându-şi proviziile, după care au gonit călare înapoi spre şirul de cămile pentru a-şi umple tolbele din coşurile mari, atârnate pe spinările animalelor de povară. De-a lungul crestei, scuturile romanilor purtau urmele loviturilor de săgeată, iar în unele se vedeau săgeţi înfipte. Altele zăceau pe pământ ori erau înfipte şi stăteau la un anumit unghi, dar erau atât de dese, încât terenul arăta ca o mirişte incendiată, presărată de tulpini ce nu arseseră complet. Deja fuseseră ucişi sau răniţi sute de oameni. Mai toţi răniţii puteau merge, iar aceştia se retrăgeau, alăturându-se unităţilor aflate deja pe drum. Cei răniţi grav şi care nu puteau merge pe jos, erau aşezaţi pe spinarea puţinilor catâri folosiţi pentru transportul proviziilor. Pe măsură ce fiecare unitate ieşea din linie şi cohortele strângeau rândurile, frontul roman se micşora. La mijlocul dimineţii, ultimele elemente din Legiunea a Zecea au început să se deplaseze în josul pantei, lăsând cohortele lui Macro şi Cato să asigure apărarea capătului de coloană.

— O să alcătuim o cutie, a decis Macro. Ţineţi scuturile spre exterior în marş. Vom merge mai încet, dar aşa vom pierde mai puţini oameni. Răniţii să treacă în centru. Vom transporta cât de mulţi vom putea, dar va trebui să ne ocupăm de cazurile fără speranţă. Nu vreau să-mi las oamenii pe mâna duşmanilor.

Cato a murmurat că era de acord.

— Şi pentru mine ce ordine ai? a întrebat Balthus.

— Voi avea nevoie de oamenii tăi drept coloană mobilă. Să faceţi tot ce puteţi ca să întrerupeţi atacurile lor, dar să rămâneţi la distanţă, altfel o să vă facă bucăţi.

Balthus a încuviinţat. Cei doi bărbaţi s-au privit un moment, cântărind şansele de supravieţuire. În ciuda suspiciunilor pe care le avusese până atunci privind motivele prinţului palmiran, Macro şi-a dat seama că prinţul se simţea în elementul lui pe câmpul de bătălie, astfel că romanul a simţit un respect amestecat cu ranchiună faţă de el şi i-a spus:

— Cine ajunge ultimul la Palmira dă de băut. Să pornim.

Armata se retrăgea în ritm lent, chinuită de soarele arzător: o coloană lungă de oameni în armuri călcând prin praf, ghemuiţi şi crispaţi înapoia scuturilor, aşteptând următorul val de săgeţi care să sosească şuierând prin aerul tremurător. Parţii, cu miile, se ţineau de flancurile armatei lui Longinus, călărind de-a lungul ei şi slobozindu-şi săgeţile parcă nepăsători, după care se îndepărtau ca să-şi umple din nou tolbele. Singurele elemente care îi mai deranjau erau şarjele rare lansate de cavaleriştii din rândul auxiliarilor, ce reuşeau să îi îndepărteze pe parţi, dar nu prea mult, apoi reveneau pe poziţiile lor, iar după scurtă vreme, arcaşii călări se întorceau şi îşi reluau ploaia de săgeţi. Prinţul Balthus şi oamenii lui aveau o rezervă redusă de săgeţi, astfel că le foloseau cu zgârcenie şi doar când vreun part se aventura prea aproape de ariergardă.

Având cele mai bune armuri, oamenii lui Macro au alcătuit coada coloanei şi scuturile late ale legionarilor rezistau la ploaia de proiectile, în timp ce cohorta mărşăluia încet prin deşertul arzător. Când şi când, câte o săgeată îşi găsea loc prin sau peste scuturi, lovind câte un om dinăuntrul cutiei alungite. Impactul săgeţii o făcea pe victimă să se împleticească şi să scoată un ţipăt exploziv de durere. Câteodată, săgeata provoca o rană în carne, trecând prin ea fără să atingă osul sau vreun organ vital şi atunci coada ei putea fi extrasă, iar rana era bandajată în grabă de una dintre ordonanţele medicale care aveau tot timpul de lucru. Cei răniţi grav erau aruncaţi fără menajamente pe umărul unui camarad şi transportaţi spre mijlocul coloanei, unde felcerul cântărea cazul cu repeziciune. Dacă existau şanse mari de vindecare, omul era pus într-una dintre căruţele mici, trase de catâri, sau pe spinarea unui animal, iar zdruncinăturile simţite la fiecare pas făceau durerile să fie şi mai mari. În tot acest timp, soarele ardea tot mai puternic. Unii soldaţi, mai puţin prevăzători, îşi goliseră deja burdufurile cu apă, iar buzele le erau uscate şi setea începea să le ardă gâtlejurile. În cazul celor cu şanse slabe de vindecare sau irecuperabili, felcerul scotea pe furiş din trusa lui un cuţit ascuţit pe care îl folosea cu iscusinţă ca să deschidă o arteră, astfel că omul sângera de moarte fără ca măcar să-şi dea seama ce se întâmpla cu el. Cadavrele acestora erau abandonate împreună cu cele ale

soldaţilor care muriseră pe loc. Curând retragerea romană a început să fie marcată de o dâră sumbră de trupuri şi echipamente presărate în urma coloanei.

După vreo oră de marş, oamenii lui Cato au trecut prin dreptul liniilor lungi de pachete ce fuseseră lăsate acolo în noaptea precedentă, când armata alcătuise linia de atac. Erau lucruri de mică valoare sau chiar inutile, dar oamenii celor două cohorte s-au răspândit în jurul pachetelor împrăştiate. Unităţile care trecuseră pe acolo înaintea lor luaseră bidoanele de rezervă şi hrana, astfel că pe loc rămăseseră doar piese de îmbrăcăminte, truse de farfurii şi obiecte personale, toate răspândite pe nisip. Printre acele lucruri lepădate se vedea şi câte un cadavru al vreunui soldat căzut din coloana ce se afla deja departe.

— Lăsaţi totul acolo! a răcnit Cato la unul dintre oamenii care se aplecase pentru a scotoci într-o boccea din mătase. La ce vă trebuie lucrurile alea acum? Optio! Ia numele omului! Următorul soldat care pune mâna pe ceva să fie pedepsit cu bătaia.

— Domnule! a strigat Parmenion, alergând spre prefect şi arătând cu degetul în faţă. Uitaţi-vă acolo!

Între a Doua Iliră şi unitatea dinaintea lor exista un interval de mai bine de o sută de paşi. A Şasea Macedoneană era o cohortă de infanterie cu un număr mai redus de soldaţi şi fusese anexată Legiunii a Zecea. Când s-a uitat în direcţia arătată, Cato a văzut o forţă puternică a parţilor apropiindu-se de cohortă şi trăgând cu arcurile de la mică distanţă. Însă această manevră era doar o înşelătorie, ascunzând adevărata ameninţare. În spatele arcaşilor a apărut o masă solidă de catafracţi, lăncieri în armuri, călare pe cai masivi, fiecare dintre ei protejat de o mantie din zale. Aceştia au oprit caii şi au aşteptat până când camarazii lor şi-au concentrat tirul săgeţilor asupra unui punct din şirul de auxiliari. În mod inevitabil, câţiva dintre ei au fost doborâţi, iar ceilalţi au cedat, astfel că în rândul lor s-a căscat un spaţiu liber. Imediat după aceea, arcaşii călări s-au tras deoparte, iar catafracţii şi-au năpustit caii între şirurile de soldaţi romani.

— Vai, nu se poate… a îngăimat Parmenion care, cu faţa pământie, a urmărit cum a Şasea Macedoneană s-a topit. Soldaţii s-au împrăştiat în toate direcţiile, unii, în goana lor

nebună, aruncându-şi scuturile şi chiar lăncile. Duşmanii, catafracţi şi arcaşi călări, galopau printre ei, doborându-i pe infanterişti cu împunsături de lance şi cu săgeţi, dacă mai foloseau arcurile. Supravieţuitorii, atâţia cât rămăseseră, au fugit către a Doua Iliră, iar câţiva dintre oamenii lui Cato au început să se tragă într-o parte, ca să-i lase să treacă. În momentul în care aceştia au ajuns în siguranţa cutiei organizate de ariergardă, Cato şi-a umplut plămânii cu aer şi a urlat:

— Strângeţi rândurile! Vreţi să aveţi aceeaşi soartă ca ei? Strângeţi!

Parţii şi-au oprit caii când i-au văzut pe auxiliari coborând lăncile şi scoţând la iveală un şir de vârfuri ucigătoare către călăreţi. Cel mai apropiat dintre catafracţi a fost azvârlit în faţă în momentul în care calul lui a fost izbit în crupă de o săgeată, cât pe ce să cadă din şa. Alte săgeţi au şuierat prin aer, pentru că Balthus şi oamenii lui au apărut călare şi au tras în părţi. Prinşi între lăncile cohortei ce avansa şi barajul de săgeţi, parţii au cedat imediat şi au galopat în direcţie opusă. În urma lor a rămas un adevărat covor alcătuit din cadavre şi echipamente care le aparţinuseră oamenilor din a Şasea Macedoneană. Rămăseseră în viaţă doar purtătorul de stindard şi o mână de oameni strânşi în jurul lui. Când cohorta lui Cato a ajuns în dreptul lor, aceştia s-au încadrat în centuria din frunte, respirând greu, stropiţi de sânge şi cu ochii dilataţi de groază şi de turbarea stârnită de luptă.

Imediat ce a văzut că duşmanii s-au îndepărtat în galop, Balthus s-a întors şi a privit spre Cato, fluturând o mână. Acesta i-a răspuns şi, cu un zâmbet sclipitor, prinţul palmiran şi-a readus oamenii pe poziţia stabilită din flancul ariergărzii.

Cato s-a întors către oamenii lui şi, în timp ce ei au continuat să mărşăluiască peste resturile celei de-a Şasea Macedoneană, a strigat:

— Uitaţi-vă bine, băieţi! Asta este soarta celor care cedează teren în faţa ticăloşilor de parţi!

Marşul a continuat întreaga după-amiază, iar parţii şi-au întrerupt atacurile şi s-au retras spre caravana de cămile, urmaţi de coloana alcătuită de oamenii lui Artaxes doar când soarele a coborât spre orizont. Legiunea a Treia, care nu mai era acum silită să menţină rândurile strânse, a alcătuit un

perimetru larg, în vreme ce restul armatei s-a strecurat în locul ales să devină tabără de noapte. Soldaţii lui Macro şi ai lui Cato au trecut ultimii printre posturile de pază, apoi legionarii şi auxiliarii au rupt rândurile, după care, epuizaţi, s-au prăbuşit grămadă imediat după ce ofiţerul de stat major i-a condus la locurile lor de dormit. Însă cei doi nu au avut norocul de a-şi găsi liniştea.

— Generalul vrea să discute neîntârziat cu toţi comandanţii de unităţi, în cortul lui, l-a anunţat tribunul pe Macro.

— În cortul lui?

— Da, domnule. În timpul retragerii, generalul a pus câţiva oameni să-i salveze convoiul cu bagaje personale.

— Foarte înţelept din partea lui, i-a răspuns centurionul pe un ton neutru. Doar n-o să avem un general care să se descurce fără confortul de rigoare, nu?

— Hm, nu, domnule. Dacă aşa spuneţi…

— Prea bine, acum poţi pleca.

În timp ce tribunul dispărea în întuneric, Macro s-a întors către Cato.

— Mă bucur să aflu că sclipitorul nostru comandant a reuşit să-şi recupereze lucrurile personale din ghearele înfrângerii. Mă întreb, asta a făcut parte din planul lui?

Au pornit printre şirurile de oameni care dormeau, unde dispoziţia sumbră a oamenilor rămaşi încă treji era evidentă, dacă judecai după tonul vocilor. Când şi când, ţipătul sau geamătul vreunui rănit răsuna pe deasupra zonei în care soldaţii epuizaţi stăteau lungiţi. În ciuda greutăţilor înfruntate în cursul zilei, instrucţia riguroasă a armatei romane făcuse ca drumurile din tabără să fie bine marcate şi astfel, în centru, cei doi au găsit cortul generalului. La intrare ardea un mic vas pentru jăratic, iar în licărirea roşiatică a acestuia stătea de santinelă o gardă de corp a lui Longinus. Înăuntru era mai multă lumină şi imediat ce li s-a făcut semn să intre, Macro şi Cato au observat că în cort se aflau şi ceilalţi comandanţi de cohorte, dar şi legaţii celor două legiuni, care stăteau pe taburete în jurul generalului.

Longinus se afla la pupitrul său de campanie şi îl asculta pe legatul Amatius.

— Domnule, mai avem cel puţin o zi de marş până la Palmira. Mai toţi soldaţii au rămas fără apă, nu au mâncat nimic în cursul zilei şi sunt la capătul puterilor. Eu am pierdut patru sute dintre

oameni, iar alţi trei sute sunt răniţi. Acelaşi lucru se poate spune despre cohortele de auxiliari anexate legiunii. Iar aici nu este cuprinsă a Şasea Macedoneană.

— Am înţeles, a răspuns Longinus, ridicând privirea şi adresându-se ultimilor sosiţi. Care este starea cohortelor voastre, domnilor?

Macro a scos tăbliţa cerată din agăţătoare şi a deschis-o dintr-o mişcare.

— Cincizeci şi doi de morţi, treizeci şi unu de răniţi, numai în cohorta mea. Treizeci de morţi şi douăzeci şi şapte de răniţi din a Doua Iliră.

Longinus a notat imediat cifrele.

— V-aţi descurcat foarte bine în ariergardă, Macro.

Centurionul a făcut un semn din umeri şi a recunoscut:

— Până acum, am reuşit.

— Adevărat. Întrebarea este, cât de departe putem merge, domnilor? Am pierdut probabil o cincime din forţele noastre. Există posibilitatea să pierdem şi mai mulţi oameni mâine, mai ales dacă duşmanul ne va lovi la fel de hotărât precum a făcut-o astăzi.

— Trebuie să mergem atât cât suntem în stare, i-a răspuns Amatius. Mai mult de atât nu se poate.

— Există o soluţie, l-a contrazis Longinus. Am putea salva măcar cavaleria şi să o trimitem la Palmira chiar în noaptea asta. Infanteria va trebui să se descurce cum poate.

Macro s-a aplecat spre Cato şi i-a şoptit:

— Iar eu mă întreb care ofiţer, împreună cu cortul său, va însoţi cavaleria?

— Dar care ar fi celelalte soluţii? l-a întrebat Amatius pe Longinus.

Longinus s-a foit şi s-a aşezat mai comod în jilţ, apoi a privit în jur, către feţele comandanţilor strânşi acolo.

— Domnilor, duşmanul ne-a luat prin surprindere. Parţii şi-au unit forţele cu cele ale lui Artaxes mai devreme decât am anticipat. A trebuit să ne retragem. Nu am avut de ales într-o astfel de situaţie. Am fost induşi în eroare. Nu e ceva de care să ne fie ruşine. Au fost mult mai mulţi parţi decât am fost informat. Am făcut o încercare temerară, iar cei de la Roma vor aprecia acest lucru la momentul potrivit.

— Ba nu, domnule, l-a întrerupt Amatius. Cei de la Roma îşi vor da seama că am greşit şi încă destul de grav.

Longinus s-a uitat ţintă la el, apoi pe faţă i-a apărut un zâmbet vag.

— S-ar părea că legatul Amatius nu este de acord cu felul în care am prezentat eu evenimentele.

— Aşa este, domnule. Trebuia să atacăm.

— Să atacăm? O forţă atât de mare?

— Era singura noastră şansă de a-i înfrânge, a spus el, apoi a făcut un gest din umeri. Acum însă trebuie să ne socotim norocoşi dacă scăpăm cu viaţă de aici. Chiar şi aşa, asta ne va costa sute de oameni, fără a mai vorbi de faptul că va da o lovitură serioasă prestigiului nostru în toată regiunea. Parţia va ajunge să fie considerată cea mai mare putere din răsărit.

— De ajuns! a strigat Longinus, lovind cu palma în tăblia pupitrului. Ai întins coarda prea mult, Amatius. Când vom ajunge în Siria, voi strânge o nouă armată. Data viitoare voi folosi toate cele trei legiuni şi mă voi întoarce ca să-i distrug pe parţi.

— Chiar aşa? Şi crezi că vei găsi printre cei de acum vreunul care să te urmeze?

S-a lăsat o tăcere profundă cât cei doi bărbaţi s-au confruntat din priviri. Apoi, Longinus şi-a desfăcut palmele în semn de resemnare.

— Acesta este un subiect pe care îl vom discuta cu altă ocazie. Ne aflăm în această situaţie, domnilor, şi trebuie să mergem mai departe. Am nevoie de soluţii ca să scăpăm de aici. Nu de plângeri.

Amatius s-a lăsat înapoi în jilţ cu un oftat, iar generalul şi-a plimbat privirea prin jurul cortului.

— Ei, bine? Mai vrea cineva să ne dea vreun sfat?

Cato şi-a muşcat buzele, apoi, dregându-şi glasul, s-a ridicat. Macro s-a uitat spre prietenul său, apoi şi-a lăsat capul între palme şi, simţindu-se neajutorat, a rămas cu ochii îndreptaţi spre pământul dintre ghete, în timp ce a mormăit mai mult pentru sine:

— Vai, zei, o luăm de la capăt.

— Prefect Cato, ce ai de spus?

Toţi cei prezenţi au întors capetele spre el, de aceea tânărul a trebuit să facă un efort ca să-şi păstreze calmul şi să-şi ţină

sub control gândurile care i se derulau prin minte în timp ce studia relieful drumului pe care trebuiau să-l parcurgă şi încerca să-şi dea seama ce se mai putea realiza în orele rămase din acea noapte.

— Există o cale de a răsturna situaţia. Asta presupune riscuri mari, dar ele nu sunt nicidecum mai mari decât cele pe care le presupune retragerea, aşa cum o facem în prezent. Marea problemă este să îi reducem pe călăreţii lor la neputinţă. Avem nevoie de un teren potrivit, plus de câteva lucruri pe care le putem găsi între rezervele noaste.

Dându-şi seama că era înconjurat de ofiţeri mai vârstnici şi oricum mai experimentaţi decât el, Cato a amuţit brusc. Exista posibilitatea ca acei oameni să ia în râs planul lui, însă ştia cu certitudine că era cea mai bună şansă de a salva întreaga armată. Nereuşita putea fi plătită cu viaţa, dar nu doar de către el, ci şi de alţii. Oameni care oricum ar fi murit pe drum. S-a înfruntat din ochi cu generalul care, în cele din urmă, i-a făcut un semn din cap.

— Bine, prefect, spune-ne ce plan ai născocit.

— Nu mai e mult până la prima geană de lumină, a spus încet centurionul Parmenion.

Şi-a întins picioarele şi a aruncat o ultimă privire asupra poziţiei lor. Terenul denivelat, cu făgaşe adânci, era la fel în toate părţile. Spre nord, albiile uscate deveneau mai puţin adânci, după care se făceau una cu suprafaţa netedă a deşertului. La mai bine de un kilometru mai departe de acel loc, terenul devenea din nou accidentat, formând o zonă asemănătoare, cu canale abrupte şi porţiuni de stânci. În spatele lui Cato, oamenii din a Doua Iliră şi din alte două cohorte de auxiliari stăteau ascunşi pe fundul unei albii secate care şerpuia spre nord, traversând peisajul. De cealaltă parte a terenului deschis stăteau ascunşi Macro şi oamenii din cohorta lui, Balthus şi arcaşii săi şi încă o cohortă de auxiliari. Restul armatei, care semăna cu o masă întunecată ce se târa prin nisipuri, se retrăgea de-a lungul drumului comercial, mărşăluind cu îndârjire spre Palmira. Cato a urmărit coloana vreme de câteva momente şi a simţit un val de nesiguranţă. Era vital ca Longinus să nu-i facă pe soldaţi să mărşăluiască prea repede, astfel încât să treacă de punctul unde se gâtuia, înainte ca parţii

să îi ajungă din urmă şi să-i forţeze să intre în bătălie. A privit peste umăr către deşertul din urma armatei. Cercetaşii parţi sigur descoperiseră deja tabăra abandonată şi apoi luaseră urma armatei lui Longinus. Probabil că goniseră până la comandantul lor pentru a-l anunţa că romanii încercau să scape cu fuga. Dacă, aşa cum spera Cato, era un om la fel de însetat de glorie ca Longinus, conducătorul parţilor se grăbise să ridice tabăra ca să pornească în urmărirea romanilor care se retrăgeau. Iar în acele momente, trupele din avangarda lui se aflau probabil în apropiere, înaintând cu grijă în căutarea legiunilor epuizate.

— Rămâneţi cu capetele aplecate, i-a răspuns Cato. Nu aş vrea să ne dăm de gol.

Parmenion a făcut semn că a înţeles şi s-a lăsat în jos până când ochii i-au rămas la acelaşi nivel cu buza făgaşului. Ambii ofiţeri îşi scoseseră coifurile cu crestele din păr de cal, care erau uşor de recunoscut şi i-ar fi trădat. Avuseseră parte de o noapte friguroasă, iar zorile l-au găsit pe Cato strângându-şi genunchii la piept, cu dinţii clănţănind şi tremurând când şi când din cauza contractării muşchilor. Parmenion s-a uitat la el cu înţelegere. Veteranul era alcătuit ceva mai generos, iar anii numeroşi de serviciu militar petrecut în zone cu climă mult mai friguroasă îl ajutaseră să se obişnuiască şi să se adapteze mai uşor la astfel de neplăceri. A vârât mâna în desagă şi a scos o bucată de carne uscată de berbec, din care a smuls puţină.

— Luaţi o bucată din asta.

Cato s-a trezit din gândurile care îl frământau şi a aruncat o privire la bucata de carne cu aspect întunecat şi fibros, apoi a clătinat din cap. Avea în stomac un gol de îngrijorare când se gândea la detaliile planului său, astfel că simţea mai degrabă greaţă decât foame.

— Ar fi o idee bună, a insistat Parmenion. Asta vă va ajuta să uitaţi de frig. Pe de altă parte, o să aveţi nevoie de ceva în burtă când va începe lupta.

Cato a ezitat un moment, apoi şi-a dat seama că era un prilej de a părea calm şi degajat înaintea bătăliei. Aşa că a acceptat bucata de carne.

— Mulţumesc.

Carnea uscată era tare ca lemnul, iar după ce a morfolit-o şi a mestecat-o o vreme s-a înmuiat, dar avea un gust la fel de

plăcut ca pielea din care erau făcuţi bocancii. Cu toate astea, în timp ce-şi punea fălcile la încercare, a gândit că aroma de afumătură era destul de plăcută pentru cineva cu burta goală, şi, aşa cum spusese Parmenion, efortul intens depus pentru a mesteca bucata de carne de berbec l-a făcut să uite de frig.

— E bună, a mormăit el.

Parmenion l-a aprobat cu o mişcare din cap.

— Am pregătit-o după o reţetă primită de la un neguţător din Alexandria pe care l-am cunoscut cândva. Secretul aromei este marinarea cărnii în garum înainte de a o atârna la uscat.

— Garum[5]? Cato nu se dădea în vânt după sosul făcut din măruntaie marinate de peşte, deşi Macro avea obiceiul să îl folosească la orice mâncare, mai ales când reuşea să facă rost de vreun urcior cu vin. Mda, dă rezultate destul de bune. E gustoasă.

Parmenion a zâmbit, arătându-se încântat că îi oferise superiorului său o consolare cât aşteptau apariţia duşmanilor. Au continuat să mănânce în tăcere, urmărind primele raze ale zorilor crescând la orizont.

— Dacă scăpăm întregi de aici, a spus Parmenion, împingând o bucată de carne mestecată spre obraz, ca să poată vorbi, ce credeţi că va păţi generalul?

Cato a stat puţin pe gânduri, după care a răspuns cu amărăciune:

— Nimic. Dacă planul acesta al meu va merge aşa cum sper, atunci poţi fi sigur că va revendica toate meritele şi va fi aclamat la Roma drept omul care i-a învins pe parţi. Greşeala făcută ieri va fi uitată aproape imediat. Îmi imaginez că se va găsi vreun lingău din Senat care să se ridice pentru a recomanda ca Longinus să beneficieze de o ovaţie.

— Nu de un triumf…?

Cato s-a întors surprins către Parmenion, după care şi-a adus aminte că acesta nu era roman prin naştere şi probabil că nici nu călcase vreodată la Roma, astfel că nu cunoştea prea bine celebrările rituale pe care oraşul le oferea generalilor victorioşi. Când se acorda un triumf sau o ovaţie mai puţin importantă, Calea Sacră, strada veche care trecea prin inima oraşului, era înţesată de cetăţeni, liberţi şi chiar sclavi, care scandau cât îi

[5] Sos de peşte marinat, amestecat cu diverse plante aromatice, folosit în bucătăria romană.

ţineau puterile, în timp ce eroii lor treceau în pas de paradă, purtând ţinuta militară completă în fruntea soldaţilor care duceau ridicate în aer prăzile de război luate de la cei învinşi.

— În prezent, triumfurile sunt rezervate doar membrilor familiei imperiale. Nu se cuvine ca un senator precum Longinus să beneficieze de aşa ceva. Asta ar putea să-l ameţească şi să-l încurajeze să fie ceva mai ambiţios decât ar fi preferabil pentru Imperiu. De aceea, va trebui să se mulţumească cu o ovaţie, iar pentru noi recompensa va fi că el va primi comanda altor unităţi, cât mai departe posibil de Siria.

Parmenion a râs.

— Băieţii sigur se vor bucura să-l vadă plecat cât mai curând. N-aş putea spune că am rămas prea impresionat de mulţi generali sau legaţi sub comanda cărora am luptat. Mai toţi s-au folosit de aceste grade ca să-şi facă loc în cursa pentru onoruri. Dacă vreţi părerea mea, o adunătură de amatori.

— Unii dintre ei îşi cunosc rolul, a spus Cato cu o expresie gânditoare. Eu şi Macro am avut un comandant bun în Britania. Vespasian. Ai auzit de el?

— Vespasian? Nu, n-aş putea spune că am auzit de el.

— Ei, poate se va întâmpla şi asta, dacă mă pricep cât de cât la oameni…

Parmenion a înţepenit brusc şi a privit cu atenţie peste buza văii.

— Îi văd venind.

Cato a înghiţit bolul de carne mestecată şi a strâns restul de afumătură pe care a vârât-o în taşca proprie şi s-a uitat spre răsărit. Acum sub comanda altui ofiţer de-al Legatului Amatius, ariergarda armatei tocmai pătrundea pe terenul deschis dintre labirintul descris de albia uscată a torentului şi vălmăşagul de stânci. La ceva mai mult de o milă în urma romanilor, chiar la marginea aburului ridicat de ghetele romanilor, care acum se aşternea uşor, a văzut pâlcuri de călăreţi care înaintau. Pe măsură ce lumina a sporit, Cato a putut vedea tot mai mulţi, împrăştiaţi prin deşert, înaintând pentru a-i supune pe legionari şi auxiliari la încă o zi de tortură. În urma lor mărşăluia o coloană lungă de soldaţi: prinţul Artaxes şi rebelii lui. Cato şi-a concentrat atenţia asupra lor. Capcana urma să fie declanşată în momentul în care Artaxes avea să pătrundă în zona stabilită.

Cato şi-a plecat capul.

— Bun, te rog să transmiţi ordinul. Duşman vizibil. Niciun om să nu se clintească. Nu vrem cu niciun chip ca vreun soldat curios să ridice capul ca să arunce o privire, pentru că se poate întâmpla ca vreo rază de soare, reflectată de echipamentul lui să fie zărită de duşmani.

— Au priceput destul de bine asta.

— Oricum ar fi, mai spune-le o dată.

— Am înţeles.

Parmenion a salutat, apoi s-a strecurat încet pe versantul albiei, având grijă să nu disloce prea mult nisip sau praf care să-i poată da de gol prezenţa la fel de lesne ca o rază de lumină reflectată.

Cato l-a urmărit alergând de-a lungul albiei, către şirurile tăcute de soldaţi care stăteau ghemuiţi la aproape o sută de paşi depărtare. Prefectul ştia că oamenii erau obosiţi. Asta era cea de-a doua noapte nedormită şi mărşăluiseră întreaga zi sub ameninţarea săgeţilor. Şi totuşi, dacă lucrurile mergeau conform planului, aveau curând prilejul să se răzbune pe duşmani şi Cato ştia că în acel moment oamenii vor descoperi o rezervă înspăimântătoare de putere în ei înşişi, care îi va ajuta să lupte cu tărie şi curaj. Mai văzuse deseori asemenea lucruri, i se întâmplase şi lui şi rămăsese mereu surprins cât de multe putea îndura un om în caz de nevoie. Iar acum tocmai trecea printr-o astfel de situaţie.

Probabil că, în ciuda prafului dens ridicat în urma lor, şi oamenii din ariergardă văzuseră duşmanul, pentru că au început să iuţească paşii. Cato s-a încruntat. Primiseră ordin strict să nu grăbească ritmul de marş. Însă, şi-a dat el seama, era în natura umană ca oamenii să păşească mai repede când duşmani precum parţii aveau curând să le sufle în ceafă. Pe de altă parte, asta avea să li se pară ceva firesc duşmanilor, sporind astfel şansele de reuşită ale stratagemei puse la punct.

Crescând brusc ritmul paşilor, parţii din grupurile cele mai apropiate şi-au îndemnat caii înainte şi s-au strâns în jurul ariergărzii, lansând în aer săgeţi care, de la distanţă, arătau ca nişte cioburi minuscule, deşi siluetele victimelor care se prăbuşeau la pământ erau cât se poate de reale. Cato şi-a îndreptat atenţia asupra părţii din faţă a coloanei romane. Deocamdată se îndrepta spre apus, iar Cato a trăit un moment de spaimă că Longinus s-ar putea răzgândi din nou, abandonând

planul şi îndreptându-se direct spre Palmira, lăsându-i pe Cato, Macro şi pe alţii să înfrunte singuri soarta. Apoi, o clipă mai târziu, prefectul a respirat uşurat când a văzut coloana oprindu-se şi începând să se desfăşoare de-a curmezişul liniei de marş. Spre deosebire de ziua precedentă, flancurile lor erau acoperite de terenul denivelat aflat de fiecare parte, iar parţii îi puteau ataca doar din faţă. Ariergarda avea să preia toată furia atacurilor de început ale duşmanului şi urma să sufere pierderi grele. Cato şi-a întărit inima gândindu-se la trista lor soartă. Sacrificiile făcute de ei le vor oferi timpul necesar camarazilor pentru a pregăti capcana, iar dacă planul dădea roade însemna că nu suferiseră în zadar.

Imediat ce şirul a fost complet, unităţile romane rămase pe drum au ieşit de pe el şi s-au grăbit să treacă prin spaţiul gol rămas. Masele dense de călăreţi atacau flancurile şi partea din spate a coloanei, fiind atrase continuu, tot mai adânc în porţiunea de teren deschis aflată între albiile secate şi stâncile de o parte şi de alta. În cele din urmă, caravana de cămile care transporta săgeţile de rezervă pentru coloana rebelilor lui Artaxes a trecut de poziţia ocupată de Cato şi el s-a întors către Parmenion mişcându-şi braţul şi descriind un cerc în plan orizontal spre duşmani, semnalul asupra căruia conveniseră mai devreme. Parmenion s-a răsucit către prima centurie din a Doua Iliră şi le-a ordonat soldaţilor să se ridice în picioare. Auxiliarii erau pregătiţi de acţiune şi au înşfăcat lăncile, suliţele uşoare ce li se distribuiseră pentru această luptă, dar şi scuturile şi s-au ridicat, gata să intervină. Ceva mai departe de-a lungul şirului erau oameni care cărau coşuri încărcate cu ţepuşe cu patru braţe, scoase de la sobele armatei. Iuţeala era vitală în cazul acestei acţiuni, deoarece Cato îşi dăduse seama că aveau să ridice destul de mult praf, iar duşmanii vor descoperi primejdia chiar înainte ca ei să iasă din albiile secate, situate de o parte şi de alta.

A coborât cu grijă spre fundul albiei, şi-a pus coiful şi a prins bine baretele acestuia, în timp ce Parmenion a condus cohorta înainte. Cato a luat iute scutul şi a ajuns alături de stindardul unităţii, după care auxiliarii l-au urmat.

— A Doua Iliră! Cu iuţeală maximă… avansaţi!

Au alergat de-a lungul albiei secate, urmându-i cursul spre terenul deschis, aflat la aproape o milă depărtare, suficient

pentru ca inamicului să-i fi scăpat prezenţa lor, mai ales că urmăreau grosul armatei lui Longinus. Undeva, de cealaltă parte a terenului deschis, Macro îşi conducea, probabil, forţele lui, urmând să le întâlnească pe cele ale lui Cato. Viteza era o componentă esenţială a planului, dar sincronizarea era la fel de importantă, iar Cato avea încredere că prietenul lui pornise să înainteze cam în acelaşi moment cu el.

Tânărul a continuat să alerge, silindu-şi picioarele obosite să se mişte ritmic, în vreme ce inima îi bătea cu putere, iar respiraţia îi era gâfâită. S-a străduit să păstreze un ritm constant, despre care ştia că îl putea menţine suficient de mult, până când avea să-şi ducă cohorta pe poziţia stabilită. Duduitul şi scrâşnetul scos de ghetele auxiliarilor se auzeau neobişnuit de puternic în spaţiul închis. Însă măcar razele soarelui ce răsărea nu apăruseră peste marginea albiei ca să adauge arşiţa şi lumina lor orbitoare la suferinţele soldaţilor.

Terenul a început să urce treptat, iar marginile albiei s-au îndepărtat treptat pe măsură ce se apropiau de terenul deschis. Cato a aruncat o căutătură spre stânga lui. Prin praful stârnit, la jumătate de mile distanţă, se vedea vag partea din spate a coloanei rebelilor. Dincolo de asta, caii parţilor erau masaţi într-un spaţiu plat situat între cele două porţiuni de teren accidentat. Parţii îşi păstrau poziţia, dezlănţuind un torent de săgeţi asupra liniei de luptă a lui Longinus. Primele rânduri de legionari trebuiau să suporte atacul până când Cato şi Macro îşi ocupau poziţiile. După aceea, Longinus va da ordin de înaintare, iar parţii îşi vor întoarce caii, cu gând să se retragă la o distanţă sigură, de unde să-şi continue tirurile cu arcul. Abia atunci aveau să descopere noua primejdie, înţelegând că fuseseră atraşi într-o cursă. Anticipându-le uimirea, Cato a surâs. Surpriza nu avea să ţină mult, desigur. Parţii vor vedea şirul subţire şi îşi vor da seama că pot trece prin ea fără multă greutate. Numai că nu aveau cum să bănuiască alt element al planului gândit de Cato.

— Uite-l pe Balthus! a strigat Parmenion, iar Cato s-a întors ca să privească în faţă. Micul grup de arcaşi călări apăruse din albia secată şi galopa către Cato, pregătit să îşi ocupe poziţia înapoia liniei de infanterişti. În spatele lor venea Macro, uşor de recunoscut datorită crestei de culoare stacojie de pe coif. Coloana de legionari, cu scuturile lor alungite şi curbate, îl

urma, răspândindu-se pe terenul deschis. Duşmanii erau atât de concentraţi să distrugă armata din faţa lor, încât nu au reacţionat decât atunci când cele două braţe ale capcanei s-au strâns în spatele lor. În acea clipă Cato a văzut rebeli întorcând capetele să privească înapoi, apoi făcând semne din braţe către camarazii lor, pentru a le atrage atenţia asupra situaţiei.

— Nu avem prea mult timp până să ne lovească, i-a spus Cato lui Parmenion printre gâfâieli. Alcătuiţi şirul.

Cu un gest din cap, Parmenion a confirmat primirea ordinului, a inspirat adânc şi a urlat:

— Staţi! La stânga!

Oamenii din a Doua Iliră s-au dispus într-o formaţie lungă, de câte doi soldaţi pe rând, păstrând distanţa de un pas între ele. Efortul de a se aşeza astfel, la care se adăuga acela de a alerga până acolo, i-a făcut pe oameni să gâfâie. Celelalte cohorte de auxiliari s-au aşezat în stânga lor, acoperind terenul până la albia torentului. Spre dreapta, Cato l-a auzit pe Macro strigând ordine către oamenii lui, cerându-le să completeze şirul. Cato a simţit entuziasmul din acele momente, în care reuşiseră să închidă capcana fără nicio greşeală sau şovăială. Mai trebuia pus la punct un ultim amănunt.

— Bilele cu ghimpi! a strigat Cato în lungul şirului, iar ceilalţi ofiţeri au retransmis ordinul.

Soldaţii care duceau coşuri s-au pus în mişcare, avansând treizeci de paşi, după care, cu repeziciune, s-au apucat să împrăştie o centură de ghimpi de-a latul spaţiului rămas între cele două şiruri. Ţepuşele de fier fuseseră concepute în aşa fel încât, oricum ar fi fost aruncate pe sol, întotdeauna se rezemau pe trei picioare ascuţite, cel de-al patrulea rămânând în sus, gata să străpungă prin piciorul unui soldat sau prin copita unui cal, în cazul în care atacatorii nu şi-ar fi dat seama de existenţa lor.

— Ei, bine, nu le-a luat mult până să se deştepte, i-a spus Parmenion lui Cato, care a văzut că parţii îşi întorseseră caii şi se deplasau într-un galop uşor către romani.

Şi-a dus mâna pâlnie la gură şi a strigat:

— Împrăştiaţi mai repede ţepuşele alea, pentru că ticăloşii au pornit deja spre noi!

Oamenii cu coşuri au ridicat iute privirile, după care au început să se grăbească, aruncându-le ca nişte ţărani care ar fi

semănat. Imediat ce şi-au golit coşurile, le-au abandonat şi s-au întors în fugă spre liniile romane, preluându-şi armele.

— Prăştiaşi! a strigat Cato. Pregătiţi-vă!

Cei care fuseseră înarmaţi cu praştii şi-au lăsat în jos lăncile şi scuturile şi au făcut un pas în faţa şirului, după care şi-au luat corzile de piele şi punguţele de după umeri, apoi au vârât mâinile în sacii de spate, de unde au scos proiectile pentru armele lor.

În timp ce oamenii lui Cato îşi grăbiseră pregătirile pentru a răspunde atacului duşman, parţii s-au apropiat de ei. Acum erau atât de aproape, încât tânărul i-a văzut pe unii dintre ei, aflaţi în primele rânduri, potrivind săgeţile în corzile arcurilor.

— Trageţi de voie!

Primele sunete au răsunat ca un vâjâit puternic în momentul când auxiliarii au învârtit corzile deasupra capului, au ţintit şi au eliberat proiectilele. Bucăţile grele din plumb au pornit din praştii, descriind traiectorii joase către călăreţii care se apropiau. O clipă mai apoi, unul dintre caii parţilor a fost izbit drept în cap şi s-a prăbuşit în faţă, azvârlindu-şi călăreţul în praf. Şi alte proiectile şi-au nimerit ţinta, iar câţiva duşmani au fost doborâţi din şei ori au fost aruncaţi la pământ de caii betegi. Cu toate astea, tot mai mulţi călăreţi se apropiau şi, deşi în acest fel deveneau ţinte mai uşor de lovit de către prăştiaşi, Cato era conştient că balanţa avea să se încline curând în favoarea parţilor.

— Prăştiaşi! Retragerea!

După ce şi ultima încărcătură a unei praştii a zburat vâjâind spre masa de călăreţi duşmani, auxiliarii şi-au petrecut corzile peste umeri şi s-au grăbit să se alăture camarazilor din şirul principal.

— Pregătiţi-vă să vă apăraţi de săgeţi! Adăpostiţi-vă!

De-a lungul şirului, ordinul a fost repetat, iar soldaţii romani au îngenuncheat înapoia scuturilor proptite bine în pământ, pe care le-au înclinat puţin pe spate, ca să se folosească cât mai mult de adăpostul pe care îl ofereau. În depărtare, dincolo de zgomotul produs de copitele cailor parţi, Cato a auzit sunetul strident al bucinelor, semn că şirul romanilor declanşase o şarjă.

— Nu mai e mult, băieţi! a strigat Cato. Trebuie să rezistăm până când Longinus îi va ataca din spate.

— Ticălosul ăsta de general a mirosit mereu togile altora! a strigat cineva din şir, iar ceilalţi soldaţi au izbucnit în hohote puternice de râs, după care s-a auzit răcnetul lui Parmenion:

— Cine a spus asta? Care subordonat a îndrăznit? Tu! Calpurnius! Tu ai fost acela! După bătălie o să-ţi ofer ceva de băut!

Oamenii au ovaţionat, iar Cato a surâs în faţa încercării lui Parmenion de a ridica moralul soldaţilor. Era exact ceea ce ar fi spus şi Macro, însă Cato era prea conştient de orice gest şi faptă ca să facă aşa ceva.

— Săgeţi! a strigat cineva, iar oamenii au rămas cu uralele în gâtlej, pentru că au trebuit să se ghemuiască la adăpostul scuturilor. Întunecate, săgeţile au sosit şuierând, apoi s-au lovit de scuturi sau au zburat spre deşert, unde s-au înfipt în nisip. Cato şi-a ţinut capul plecat şi s-a străduit să-şi îngusteze şi mai mult silueta şi aşa firavă, ca să rămână adăpostit de scut. Răsucindu-şi capul într-o parte şi în alta, a văzut că deocamdată niciunul dintre oamenii lui nu fusese rănit. Spaţierea dintre linii şi înclinarea scuturilor îşi îndeplineau bine rolurile – ori suficient de bine pentru ca parţii să devină iritaţi de neputinţă, mai ales în acele momente când corpul principal al armatei romane strângea cleştele, venind din spate. A apărut o pauză în ploaia de săgeţi, iar Cato a riscat şi a aruncat o privire pe după marginea scutului, văzând astfel că parţii îşi îndemnau caii înainte, pentru a se putea apropia şi mai mult, ca să poată trage cu mai multă precizie în romani, după care să se retragă în cavalcadă şi să străpungă linia de încercuire.

Cato a urmărit cu încordare cum duşmanii galopau apropiindu-se, având expresii sălbatice pe feţe şi exultând de încântare, pentru că se aşteptau să aibă parte de un atac lipsit de orice probleme în faţa unor ţinte sigure. În acea clipă, însă, călăreţii din primele rânduri au ajuns la centura de ţepuşe. Cato şi-a dat seama că exista posibilitatea ca o parte dintre parţi să aibă norocul de a trece de barajul de ţepuşe fără să le aducă vreun beteşug cailor. Însă mulţi dintre ei, probabil mai toţi, nu aveau să fie chiar atât de norocoşi, iar cei din spatele lor se vor teme să traverseze zona. Aceştia aveau să devină ţinte perfecte pentru arcaşii lui Balthus.

Cavalcada copitelor a fost străpunsă brusc de nechezăturile ascuţite ale cailor răniţi şi de strigătele uimite ale călăreţilor.

Cato a văzut chiar în faţa lui cum se prăbuşesc mulţi cai. Un călăreţ a reuşit să treacă de barieră şi, auzind haosul din spatele lui, a tras de frâu şi s-a întors să vadă ce se petrecea. Tânărul a făcut semn către el cu degetul şi i-a spus auxiliarului lângă care stătea ghemuit.

— Omul ăla, doboară-l!

Auxiliarul a dat din cap, apoi a prins în mână o suliţă uşoară. S-a ridicat, şi-a tras în spate braţul de aruncare, l-a luat la ţintă pe part şi a aruncat suliţa cu un geamăt puternic. Arma a căpătat traiectoria corectă, iar ţinta nu era în mişcare, astfel încât vârful ei l-a străpuns pe arcaşul călare drept în spate, trecându-i prin inimă. Izbitura l-a făcut pe om să se arcuiască pe spate şi să-şi azvârle braţele în lateral, după care a căzut din şa, murind chiar înainte de a atinge pământul.

— Frumoasă aruncare! a spus Cato, rânjind către auxiliar. Lasă-te în jos!

De-a lungul şirului, o serie de călăreţi reuşiseră să treacă de barajul de ţepuşe, însă aceştia erau izolaţi şi luaţi prin surprindere, astfel că au fost răpuşi imediat de către auxiliarii care se foloseau de suliţe sau praştii. De cealaltă parte a zonei cu ţepuşe, parţii se strânseseră într-un grup masiv şi se chinuiau să găsească un spaţiu suficient de larg pentru a-şi încorda arcurile şi a alege vreo ţintă. Cato s-a întors şi a strigat peste umăr.

— Balthus! Acum!

Prinţul şi oamenii lui abia aşteptau acel moment, pentru că şi-au îndemnat caii să pornească în timp ce şi-au fixat şi primele săgeţi în corzile arcurilor. Imediat ce au ajuns la o distanţă convenabilă de tragere împotriva parţilor, au oprit caii şi au slobozit săgeţile cât de repede au putut. Aproape toţi cei care primiseră ordinul au tras în acelaşi timp, astfel că au fost loviţi deopotrivă oameni şi cai, iar deruta duşmanilor a crescut, şi doar câţiva dintre ei au mai reuşit să îndrepte arcurile înspre liniile romane.

— Praştii şi suliţe! a strigat cu putere Cato, care s-a străduit să-şi ridice glasul peste vacarmul din partea cealaltă a barierei de ţepuşe. Praştiile şi suliţele! a strigat el iar.

Cu un urlet gutural, auxiliarii s-au ridicat, iar aerul dintre cele două şiruri de romani a vibrat de vâjâitul şi plesnetul praştiilor şi al proiectilelor ce zburau din ele, dar şi de zborul

suliţelor întunecate. Alţi duşmani şi cai s-au prăbuşit la pământ, astfel că un şir de trupuri, unele zvârcolindu-se, altele inerte, se aduna de-a lungul marginii zonei în care fuseseră aruncate ţepuşe. Dincolo de ele, Cato a reuşit să vadă că parţii şovăiau, iar cei mai puţin curajoşi băteau deja în retragere. S-a răsucit spre oamenii lui.

— Se împrăştie! Se risipesc! Continuaţi să trageţi!

Tânărul s-a aplecat, a apucat o piatră nu foarte mare şi a azvârlit-o spre duşmani. Câţiva dintre soldaţii din subordinea lui, după ce rămăseseră fără suliţe, i-au urmat exemplul, chiar dacă efectul asupra duşmanilor era neînsemnat. Barajul disperat de săgeţi, proiectile de praştie, suliţe şi pietre s-a dovedit a fi prea puternic pentru rezistenţa parţilor, pentru că, brusc, aceştia s-au retras de-a lungul şirului de romani, luptând cu disperare să-şi întoarcă bidiviii pentru a scăpa din acel loc. Ridicat de copitele a nenumăraţi cai, un nor de praf plutea prin aer, vălătucindu-se de-a lungul întregului front, în vreme ce parţii fugari dispăreau în negura creată, apoi duduitul copitelor s-a stins treptat. Însă Cato ştia că acei călăreţi nu aveau nicio scăpare. În spatele lor se găsea zidul masiv alcătuit din soldaţii legiunilor lui Longinus. În spatele liniei romanilor se afla cavaleria, aşteptând momentul în care duşmanii aveau să fie complet dispersaţi, iar ei puteau să dezlănţuie urmărirea. Tânărul prefect a lăsat la pământ bolovanul pe care îl strângea între degete şi a făcut un semn cu braţul pe deasupra capului ca să le atragă atenţia soldaţilor lui.

— Încetaţi tragerea! Înapoi în şir!

Prăştiaşii şi-au prins din nou corzile în jurul gâturilor, apoi şi-au luat scuturile şi lăncile. După câteva momente, soldaţii au revenit pe poziţii, iar şirul a fost pregătit să răspundă oricărei noi ameninţări. Zgomotul de copite a continuat să se stingă, iar ţipetele şi gemetele duşmanilor răniţi răsunau dinspre negura ce se risipea încet, încet. Cato a făcut un pas înapoi faţă de şir şi s-a uitat iute într-o parte şi în cealaltă. Câţiva soldaţi romani zăceau laţi la pământ între numeroase săgeţi înfipte în pământ la diferite unghiuri, iar alţii, răniţi uşor, erau ajutaţi să ajungă în spate, unde ordonanţele medicale se ocupau de ei.

Prin praf s-a propagat un alt sunet, de astă dată zăngănitul a mii de săbii lovite de laturile scuturilor de romanii care se îndreptau spre parţi. Apoi, zgomotul s-a contopit cu vacarmul

general al bătăliei. Ciocnirea armelor, strigătele de luptă ale soldaţilor, crescendoul şi pe urmă uralele tot mai stinse înălţate de unităţi întregi şi ţipătul bucinelor, pocnetul cimbalelor parte şi bubuitul profund al tobelor uriaşe, se amestecau, dând naştere unui vacarm înfricoşător.

Dinspre dreapta lui, Cato a auzit vocea lui Macro:

— Capul sus! Infanterişti duşmani în faţă!

Tânărul şi-a încordat privirea, dar nu a putut descifra nimic limpede prin praful până la cer. Pesemne că o pală întâmplătoare de vânt îl ajutase pe centurion să vadă.

— A Doua Iliră! Strângeţi rândurile! Aşezaţi-vă în linie de bătaie pornind de la mine!

Şirul lung s-a contractat imediat, pentru că oamenii s-au strâns împreună, iar secţiunile s-au tras în spate şi într-o parte, alcătuind centurii pe câte patru rânduri adâncime. Apoi, soldaţii s-au întors şi s-au aliniat spre Cato şi stindardul cohortei. Uitându-se în dreapta, prefectul a văzut că Macro proceda la fel cu legionarii lui, iar între cele două unităţi s-a format un spaţiu liber. După ce ambele cohorte s-au liniştit şi au rămas nemişcate, tânărul a auzit zgomotul slab făcut de duşmanii care se apropiau şi a înţeles că erau Artaxes şi rebelii lui, care făceau o încercare de a ieşi din încercuire. Sunetul venea din dreapta lui Cato, ceea ce însemna că inamicii încolonaţi se îndreptaseră spre legionarii lui Macro. Apoi i-a văzut ieşind din praf, făcându-şi drum printre cadavrele parţilor, care alcătuiau aproape un covor pe suprafaţa deşertului. Artaxes plasase câţiva dintre soldaţi în capul coloanei, iar armurile lor sclipeau în razele slabe de soare. Aceştia s-au oprit când au văzut centura presărată cu ţepuşe, iar un ofiţer a strigat imediat ordine către oamenii aflaţi mai aproape. Ei s-au aplecat şi s-au apucat să cureţe drumul. Era o treabă de câteva momente să creeze un spaţiu suficient de lat pentru trecerea coloanei, după care cei patru sute de oameni ai lui Macro trebuiau să facă faţă câtorva mii de duşmani.

Cato s-a uitat la praful care plutea prin faţa soldaţilor lui şi a luat instantaneu o hotărâre.

— Parmenion!

— Da, domnule.

— Transmite ordin către celelalte cohorte de auxiliari să nu cedeze linia.

În timp ce Parmenion a chemat o ordonanţă, Cato s-a întors către cea mai apropiată secţiune de auxiliari.

— Hei, tu! Vino cu mine!

A alergat spre covorul de ţepuşe şi a început să le ridice, aruncându-le într-o parte.

— Fă drum! Grăbeşte-te!

Soldaţii i-au urmat exemplul şi, culegând ţepuşele, au creat un spaţiu liber, lat de zece paşi. Cato a luat o tolbă de săgeţi pierdută de un part şi a înfipt săgeţile pe două linii, marcând drumul sigur.

— A Doua Iliră! Încolonaţi-vă şi veniţi după mine!

În timp ce cohorta mărşăluia prin spaţiul liber, peste cadavrele de pe partea cealaltă, tânărul s-a uitat spre poziţia ocupată de Macro şi a văzut duşmanii trecând prin spaţiul pe care îl creaseră la o sută de paşi depărtare. Cu bubuit de scuturi şi scrâşnet de săbii izbindu-se, cele două forţe au început confruntarea. Cato a alergat prin canal şi a ocupat o poziţie în fruntea oamenilor lui, numărând paşii. Pretutindeni zăceau oameni, mai toţi răniţi şi încă mişcând, iar cei din tabăra duşmană s-au uitat cu spaimă la romanii care mărşăluiau printre ei. Existau şi cai răniţi, fără călăreţi, şi scurmând pământul cu copitele. După ce a măsurat o distanţă suficientă pentru îndepărtarea ţepuşelor, Cato a dat ordin de oprire a cohortei.

— La dreapta!

L-a chemat la el pe cel mai apropiat optio.

— Transmite mai departe. Când o să dau ordin de atac, vreau să aud cel mai înfricoşător şi puternic strigăt de luptă de care sunteţi în stare. Trebuie să le dăm o lecţie duşmanilor, dar şi legionarilor lui Macro, una pe care să nu o uite nicicând.

În vreme ce mesajul a fost transmis de-a lungul şirului, Cato şi purtătorul de stindard au ocupat poziţii în fruntea celei de-a treia centurii, în centrul formaţiei. A aşteptat până când s-a stins şi a treia repetare a ordinului dat de el. În faţă, spre dreapta, a auzit zgomote ale luptei grele pe care o purtau legionarii lui Macro şi rebelii. Cato şi-a scos sabia, a respirat adânc, şi a strigat:

— A Doua Iliră!… Înaintaţi!

Şirul a pornit înainte, croindu-şi drum cu greu printre parţii răniţi şi morţi. Cato era conştient că trebuiau să intre în luptă ca o masă compactă, de aceea a răcnit la ofiţeri să îndrepte

rândurile chiar din mers. Apoi a detectat prin praf siluete de oameni, iar la câţiva paşi mai departe, a văzut flancul rebelilor. Soldaţii regulaţi se aflau în fruntea coloanei, iar restul acesteia era alcătuit din recruţi neexperimentaţi, înarmaţi sărăcăcios, care au căscat ochii îngroziţi când i-au văzut pe auxiliari apărând din ceaţa prăfoasă.

Nu era timp pentru o desfăşurare ca la carte a forţei sale, de aceea Cato a strigat ordinul de atac.

Răcnetul lui a fost acoperit aproape cu totul de strigătele soldaţilor săi, care s-au aruncat asupra flancului coloanei de rebeli. Aceştia nu au avut timp să se pregătească pentru a primi acea lovitură. Unii s-au întors imediat ca să răspundă la acea nouă ameninţare, încordându-şi picioarele, având scuturile şi săbiile pregătite. Alţii s-au răsucit pe călcâie şi au rupt-o la goană, căutându-şi salvarea, iar în fugă şi-au azvârlit armele la pământ. Cei mai mulţi au îngheţat locului, rămânând cu ochii aţintiţi asupra auxiliarilor care se năpusteau spre ei scoţând strigăte asurzitoare de luptă. O clipă mai apoi, a Doua Iliră s-a năpustit spre flancul rebelilor. Cato şi-a întrerupt brusc urletul sălbatic, fără cuvinte, în momentul în care, scrâşnind din dinţi, şi-a ridicat scutul şi s-a încordat pentru a se arunca asupra mulţimii de rebeli din faţa lui. L-a izbit pe duşmanul cel mai apropiat cu întreaga greutate a corpului acoperit de armură şi i-a auzit geamătul puternic, semn că îl făcuse să-şi piardă suflul. Cato s-a oprit o clipă ca să-şi recapete echilibrul, după care a păşit înainte, împungând cu sabia în dreapta, în pieptul unui rebel care se pregătea să-l despice cu falcata pe un auxiliar aflat alături de el. Duşmanul s-a prăbuşit secerat, scăpând în acelaşi timp sabia din mână. Cato şi-a smuls sabia din trupul lui şi a rotit-o ca să-l lovească pe rebelul pe care îl izbise cu scutul. Lama a lunecat din marginea scutului rotund şi a lovit cu putere în capul omului, spintecându-i tichia vătuită. Cu paşi împleticiţi, s-a îndepărtat de Cato şi a vărsat peste tunica proprie, apoi s-a prăbuşit la pământ.

— A Doua Iliră! A Doua Iliră! au strigat auxiliarii şi s-au repezit spre duşmani, într-un atac frenetic şi feroce, izbind cu scuturile şi lovind cu săbiile.

Cato a împins cu scutul în faţă, a înaintat un pas, a presat încă o dată şi a auzit un sunet înfundat. De data asta a tras scutul în lateral şi a împuns cu sabia. În acea clipă, Cato a văzut

expresia de groază şi ochii căscaţi, după care vârful sabiei a străpuns orbita omului şi apoi, când şi-a retras arma din rană, a simţit o ploaie de sânge pe faţă.

— Înainte, A Doua Iliră! a răcnit Cato. Înaintaţi!

Încăierarea era din ce în ce mai puternică şi tot mai mulţi rebeli se retrăgeau, voind să se salveze cu fuga. Ghemuit şi echilibrat pe picioare, Cato a aruncat imediat o privire în jur. Oamenii lui îşi croiau deja drum prin luptă, străpungând coloana duşmană şi atacând micile grupuri de rebeli care încă mai rezistau pe poziţie. Spre dreapta lui, în apropiere de capul coloanei, tânărul a văzut un stindard cu un şarpe, ridicat în mijlocul unui cerc de oameni purtând armuri din zale şi robe purpurii. Aceea era garda personală a lui Artaxes, a socotit Cato. A îndreptat vârful însângerat al sabiei spre stindard şi a strigat cât de tare a putut:

— A Doua Iliră! Atacaţi stindardul duşmanului!

A surprins privirea unui optio şi a făcut semn spre cercul de gărzi de corp. Cu o înclinare a capului, omul s-a întors şi a strigat ordinul care s-a transmis cu iuţeală de-a lungul şirurilor de luptători. Imediat după aceea, s-a observat o mişcare clară către stindard, când auxiliarii au pornit spre Artaxes şi oamenii din garda lui. Cato a văzut un om aflat la mică distanţă de stindard îndemnându-şi soldaţii să continue lupta. În timp ce-şi făcea loc să ajungă la el, Cato a recunoscut trăsăturile acelui bărbat şi a rostit pentru sine.

— Artaxes…

Auxiliarii s-au apropiat de prinţ şi de oamenii din gardă, iar Cato s-a uitat dincolo de ei, spre legionarii din cohorta lui Macro, care făcuseră un drum de trecere prin bilele cu ghimpi şi se îndreptau luptând spre capul coloanei. Prefectul şi-a dat seama că rebelii erau înfrânţi. Artaxes avea de ales între a fugi şi a lupta până la capăt. Probabil că prinţul palmiran şi-a dat seama de situaţie în aceeaşi secundă, pentru că a respirat adânc şi a strigat un ordin către oamenii lui, care au strâns rândurile, suprapunându-şi scuturile şi ridicând suliţele deasupra capetelor, pregătiţi să îi respingă pe romanii care s-ar fi apropiat, ajungând în raza de acţiune a vârfurilor ascuţite. Cato a aruncat o privire peste umăr şi a văzut că restul oamenilor din cohortă desăvârşeau distrugerea coloanei de rebeli. Deşertul era presărat cu cadavre şi bălţi de sânge, iar auxiliarii trebuiau

să fie foarte atenţi pe unde călcau în timp ce îi doborau fără milă pe răzvrătiţii care erau încă suficient de nebuni sau de curajoşi ca să continue lupta.

Cato era însoţit de aproape o sută de oameni în acţiunea de încercuire a lui Artaxes şi a gărzii lui de corp. Auxiliarii şi-au măsurat duşmanii şi a urmat o pauză încordată în cursul căreia s-au auzit respiraţiile gâfâite ale soldaţilor din ambele tabere, care se confruntau din priviri, aşteptând ca momentele de vrajă să se risipească. Cato s-a îndreptat de spate şi a înălţat sabia pentru a atrage atenţia oamenilor lui.

— A Doua Iliră! Rămâneţi pe loc!

Oamenii s-au uitat la el, iar pe feţele unora au apărut expresii de mirare, dar s-au oprit imediat şi au aşteptat următorul ordin al comandantului lor.

— Prinţe Artaxes! Eşti înfrânt. Parţii s-au împrăştiat. Rebeliunea ta s-a încheiat. Cato a făcut o scurtă pauză, pentru a da mai multă greutate cuvintelor, după care a continuat: nu are niciun rost să mai opuneţi rezistenţă. Salvează viaţa oamenilor tăi şi predă-te.

Vreme de câteva clipe nimeni nu a reacţionat în vreun fel. Muşcându-şi buzele, Artaxes a rămas cu privirea aţintită spre Cato. Apoi unul dintre oamenii lui s-a uitat spre el şi a dat să-şi coboare suliţa.

— Nu! a strigat Artaxes. Nu ne predăm. Ucideţi-i!

Apoi a smuls suliţa din mâna celui mai apropiat om şi a aruncat-o spre prefect. De furie, a greşit ţinta, dar forţa aruncării a fost mare, astfel că auxiliarul aflat alături de Cato nu a mai apucat să reacţioneze, iar suliţa i-a străpuns stomacul şi i-a ieşit prin spate, împroşcând sânge şi bucăţi de carne în toate părţile. Braţele omului au tresărit în spasme, iar scutul şi sabia i-au căzut la pământ. Apoi, soldatul s-a prăbuşit pe spate, a dat de câteva ori din picioare şi a murit în timp ce din gâtlej i s-a revărsat o spumă sângerie.

— Ucideţi-i pe ticăloşi! a strigat unul dintre oamenii lui Cato, iar în vocea lui a răsunat o undă stridentă de furie. Omorâţi-i!

Cu un urlet de mânie, auxiliarii au pornit atacul, iar în acele momente Cato nu ar mai fi putut să-i oprească. Lovite de scuturile auxiliarilor, lăncile au scos zgomote puternice. Rebelii care erau mai puternici au reuşit să străpungă scuturile romanilor cu vârfurile ascuţite ale suliţelor şi unul dintre ele a

reuşit să treacă prin pielea şi carnea braţului unui auxiliar. Apoi, legionarii s-au ciocnit de gărzile de corp ale prinţului, folosindu-se de scuturile lor mari şi de forţa lor numerică, reuşind să-i împingă pe duşmani înapoi. Suliţele au continuat să lovească peste marginile scuturilor purtate de auxiliari, izbind uneori coifuri şi ricoşând din zalele armurilor. În tot acest timp, romanii s-au străduit să ţină scuturile ridicate şi capetele plecate, împingând cu forţă inamicii. În lupta de aproape, ei aveau avantaj, pentru că erau înarmaţi cu săbii scurte, iar ori de câte ori apărea câte o breşă între scuturile duşmanilor, reuşeau să lovească spre orice porţiune a corpului, de regulă picioare sau braţe. Unii romani au izbit cu putere în mânerele suliţelor care se iţeau pe deasupra capetelor lor, reuşind să sfârtece lemnul sau chiar să smulgă armele din mâinile rebelilor.

Gemetele luptătorilor din cele două tabere, strigătele răstite de triumf şi sunetele şi exclamaţiile de durere ale răniţilor se auzeau atât de aproape, încât Cato a trăit cu impresia că inspira răsuflarea muribunzilor. A simţit o undă rece şi trecătoare de spaimă superstiţioasă în faţa acelui gând. Şi-a croit drum printre oamenii lui, îndreptându-se către stindardul duşman şi către Artaxes. Încă îl vedea pe prinţ strigând sfidător şi scoţându-şi arma şi îndemnându-şi oamenii să lupte. Însă, unul după altul, aceştia au fost doborâţi şi striviţi sub ghetele ghintuite ale auxiliarilor. Înainte de a ajunge la Artaxes, soldatul din faţa lui Cato şi-a făcut loc cu forţa printr-un spaţiu liber din grupul de rebeli supravieţuitori. Prinţul se afla în faţa lui şi, înainte ca el să poată reacţiona, soldatul roman s-a repezit, azvârlindu-l pe purtătorul de stindard cât colo cu ajutorul scutului. Stindardul s-a prăbuşit la pământ, iar auxiliarul a lovit cu sabia spre Artaxes, silindu-l să se retragă, iar apoi să se întindă pe pământ, de unde nu mai avea cum să se tragă înapoi. Artaxes a ridicat sabia ca să pareze o lovitură ce îi ţintea capul, iar în ultima clipă, auxiliarul şi-a schimbat ţinta şi lama a străpuns braţul prinţului deasupra încheieturii mâinii, sfărâmând oasele şi retezând tendoane. Artaxes a scos un răcnet şi a scăpat sabia din degetele care nu-l mai ascultau.

Auxiliarul a făcut un pas în faţă, gata să dea lovitura de graţie.

— Nu! a strigat Cato, repezindu-se printre luptători către auxiliar. A reuşit să-l lovească pe soldat cu scutul în coaste,

îndepărtându-l de Artaxes, astfel că lama sabiei a lovit doar nisipul. Lasă-l!

Apoi s-a întors şi a strigat în greceşte:

— Predaţi-vă! Prinţul a fost doborât!

Ultimii dintre membrii gărzii de corp s-au rotit spre Cato şi, după o ezitare de un moment, unul dintre ei a lăsat sabia să-i cadă la pământ. Ceilalţi i-au urmat imediat exemplul, însă înainte de asta, unul i-a căzut victimă armei unui auxiliar care încă nu-şi revenise din frenezia luptei.

— A Doua Iliră! a strigat Cato. Staţi pe loc! Nu mai luptaţi!

Oamenii lui s-au retras câţiva paşi şi au coborât săbiile. Abia după acea şi-au lăsat şi gărzile de corp scuturile la pământ şi au rămas aşteptând să fie făcuţi prizonieri, având pe feţe întipărite expresii de spaimă şi disperare. Cato a renunţat la postura defensivă, luându-şi libertatea de a lăsa scutul să se rezeme de pământ. La picioarele lui, Artaxes îşi ţinea braţul rănit grav la piept şi îl strângea cu cealaltă mână, gemând de durere printre dinţii încleştaţi. Respirând adânc, Cato şi-a umflat pieptul, apoi a simţit pe deplin oboseala insuportabilă, după care a perceput parcă pentru prima oară dureri în tot trupul din cauza eforturilor pe care le făcuse în luptă. Acum însă totul se sfârşise. Atacul asupra coloanei de rebeli, bătălia cu parţii, rebeliunea… Toate. S-a uitat în jos către Artaxes şi a dat din cap gândindu-se la toate astea. Apoi ochii i-au fost atraşi de stindardul pe care era un şarpe de un roşu strălucitor şi abia atunci s-a trezit din gânduri şi s-a aplecat să-l ridice. Căutându-l din ochi pe auxiliarul care îl doborâse pe Artaxes, i-a făcut semn şi i-a întins stindardul.

— E al tău… îl meriţi, soldat.

Omul a surâs vag şi a luat stindardul.

— Am înţeles, domnule! Vă mulţumesc.

— Cato! Cato! Unde eşti, băiete?

S-a întors spre direcţia din care venea sunetul glasului lui Macro şi a văzut că legionarii alungaseră partea din faţă a coloanei, iar acum se apropiau de soldaţii vlăguiţi şi însângeraţi ai celei de-a Doua Ilire, adunaţi în jurul steagului duşman. Cadavrele rebelilor şi ale romanilor zăceau întinse sau ghemuite în apropiere, iar într-o parte, câţiva prizonieri stăteau laolaltă şi priveau scena cu expresii jalnice pe feţe.

— În numele zeilor, a mormăit Macro, când şi-a făcut loc printre morţi ca să ajungă la Cato. Ce baie de sânge… Cato, ai păţit ceva?

Tânărul a văzut expresia de îngrijorare de pe chipul prietenului său şi i-a trebuit un moment ca să-şi dea seama că probabil era doar stropit de sânge.

— Sunt teafăr, domnule. N-am nimic.

— Mă bucur, a spus Macro şi l-a bătut pe braţ. Ăsta e omul nostru, Artaxes?

— Întocmai. Vreau să chem pe cineva să-i vadă braţul rănit.

— Dacă-ţi închipui că merită efortul… a zis Macro, ridicând din umeri. Eu, unul, nu văd rostul. Nu cred că va supravieţui întâlnirii cu tatăl lui iubitor.

— Nici eu nu cred, a recunoscut Cato. Dar asta e treaba lor. Dacă îl predăm în viaţă, vom avea parte de o părere favorabilă din partea regelui Vabathus. Iar cum ameninţarea parţilor nu mai există…

Cato s-a întors şi a măsurat din ochi câmpul de luptă. Acum, după ce luptele încetaseră, iar praful începuse să se aşeze, putea vedea mai limpede dimensiunile înfrângerii pe care o suferise duşmanul. Armata partă fusese zdrobită complet, iar în acele momente era fugărită şi doborâtă de oamenii generalului Longinus. Mai toţi parţii alergau spre albiile secate pe terenul accidentat, încercând să se îndepărteze cât mai repede de soldaţii romani victorioşi.

Văzându-şi prietenul verificând câmpul de bătălie, Macro a chicotit.

— Am impresia că planul tău a dat roadele dorite.

Cato s-a răsucit spre el şi, după ce a şovăit îndelung, a râs.

— Aşa s-ar părea.

În jurul lor, legionarii din cohorta lui Macro s-au îngrămădit în jurul prefectului şi al oamenilor lui, ca să privească opera auxiliarilor cu o admiraţie neîngrădită. Apoi, din rândul soldaţilor, s-a auzit un glas puternic:

— Urale pentru a Doua Iliră, băieţi!

Legionarii au scos imediat un urlet gutural de aprobare, iar după un moment de surprindere, pe chipurile auxiliarilor au apărut zâmbete de încântare şi rânjete de triumf, apoi s-au amestecat cu legionarii. S-a auzit un duruit de copite, iar Cato şi Macro au privit în jur, constatând că de ei se apropiau Balthus şi

oamenii lui. Prinţul surâdea cu generozitate şi a făcut ochii mari de încântare când a văzut stindardul. Silindu-şi bidiviul să se oprească, a coborât din şa şi a păşit peste cadavre ca să ajungă lângă ofiţerii romani.

— Prieteni, am obţinut o victorie măreaţă. Parţia a fost umilită. Îngenuncheată, vă asigur! L-aţi văzut cumva pe fratele meu? I-aţi găsit trupul?

Macro s-a dat deoparte şi a arătat către Artaxes.

— Uite-l! E viu, dar probabil că nu se simte prea bine.

Zâmbetul s-a şters de pe faţa lui Balthus, care s-a ridicat şi s-a uitat contrariat la fratele lui, zăcând pe pământ şi ţinându-se de mâna lui rănită.

— Tu… Aşadar, eşti viu.

Artaxes a deschis ochii şi a rânjit când l-a văzut.

— Cât se poate de viu, frate, iar când mă va vedea regele o să-mi exprim căinţa. O să plâng şi o să mărturisesc tuturor că ambiţia m-a dus în ispită. Şi ştii ceva? El mă va ierta.

Macro a hohotit.

— Nu prea cred asta, dragul meu! Mai ales după tot ce ai făcut.

— Serios? a făcut Artaxes, zâmbind, după care s-a crispat, pentru că a fost imediat cuprins de un val de durere. Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare rece, după care a continuat: nu-l cunoşti pe tata. Ca mulţi părinţi, are o slăbiciune. Ceva îl împinge să îl ierte mereu pe fiul preferat, indiferent ce ar fi făcut el.

A urmat un moment de tăcere, cât timp restul celor prezenţi au analizat cuvintele lui. Apoi Balthus a dat din cap şi a spus încet:

— Are dreptate. Nu va fi uşor…

S-a întors apoi către unul dintre oamenii lui şi a rostit un ordin cu glas apăsat. Până când Macro şi Cato au apucat să-şi dea seama ce se petrecea, câţiva oameni de-ai lui Balthus au întins arcurile, apoi săgeţile au şuierat prin aer, străpungându-l pe Artaxes, aşa cum zăcea la pământ. Prinţul a scos un icnet şi s-a uitat spre fratele lui cu o expresie de uimire. Apoi ochii i-au devenit sticloşi şi a căzut lat, cu privirea îndreptată spre cer, având gura căscată şi moale.

Balthus s-a uitat la el o clipă, apoi şi-a întors capul într-o parte.

— Acum nu mai este cazul.

CAPITOLUL 32

În ziua de după bătălie, preoţii legiunilor au oficiat riturile funerare pentru soldaţii care fuseseră ucişi. Flăcările rugurilor s-au înălţat spre cerul nopţii, iar spre dimineaţă, rămăşiţele lor arse presărau deşertul în momentul când armata a început să mărşăluiască spre Palmira. Din milă, suferinţele răniţilor duşmani au fost curmate prin tăierea beregatelor, în vreme ce răniţii romani, transportaţi de pe câmpul de luptă şi trataţi cât se putea de bine, au fost puşi în căruţe, pe spinarea catârilor şi cailor ori pe brancarde improvizate, purtate de camarazii lor. Pe de altă parte, grupuri de soldaţi au scotocit câmpul de bătălie în căutarea de arme refolosibile care zăceau împrăştiate pe pământ.

Duşmanii morţi au fost lăsaţi aşa cum zăceau, în mormane de-a lungul şi de-a latul nisipurilor. Câteva sute de morţi se aflau peste tot în acel peisaj, acolo unde fuseseră seceraţi de cavaleria romană. Armata partă fusese distrusă aproape în totalitate. Supravieţuitorii se împrăştiaseră care încotro şi, lipsiţi de conducători, îşi abandonaseră armele şi armurile. Acestora nu le mai rămăsese altă şansă decât aceea a retragerii prin deşert, către Eufrat şi către tărâmurile parte de dincolo de fluviu. Fără apă, prea puţini erau în stare să ajungă acasă, dar până şi aceştia urmau să aibă amintiri foarte triste de povestit. Aveau să treacă mulţi ani până când Parţia va îndrăzni să înfrunte din nou Roma.

Două zile mai apoi, când armata s-a apucat să-şi ridice o tabără de marş în apropierea zidurilor Palmirei, generalul Longinus a pornit în fruntea unei procesiuni de ofiţeri alături de prinţul Balthus, ducând cu ei soldaţi şi prizonieri pe poarta oraşului şi de-a lungul căii largi ce mergea spre palatul regal. Imediat ce regele primise mesajul lui Longinus, care îl anunţa în legătură cu deznodământul bătăliei, Vabathus instituise o sărbătoare publică pentru a celebra încheierea rebeliunii şi înfrângerea Parţiei. Cu toate acestea, romanii care au păşit cu stindardele în frunte pe drumul pavat au văzut prea puţine semne de bucurie. Macro şi Cato mărşăluiau cu câţiva paşi în faţa stindardelor, alături de alţi ofiţeri, şi au înţeles imediat din

expresia rigidă de pe chipul generalului că Longinus nu era nici pe departe încântat de acea primire într-o atmosferă de tăcere deplină.

— Ce se petrece aici? a întrebat Macro cu glas scăzut. Ar trebui să se arate fericiţi că rebeliunea s-a terminat.

Cato a aruncat o privire în jur. De-a lungul drumului se găseau puţini cetăţeni ai oraşului, dar şi ei îi urmăreau într-o tăcere rezervată pe soldaţii care treceau prin dreptul lor.

— Nu le poţi găsi vreo vină acestor oameni. Luna trecută au asistat la mai multe lupte decât era nevoie. Se vor arăta recunoscători după ce vor avea siguranţa că pacea a revenit în oraşul lor.

Preţ de un moment, Macro a analizat explicaţia dată de prietenul său, apoi a ridicat din umeri.

— Tot ce se poate, dar eu aş vrea ca aceşti oameni să-şi arate *acum* recunoştinţa faţă de noi. Doar n-am mărşăluit de-a lungul şi de-a latul deşertului şi nici nu am rezistat unui asediu, pentru ca apoi să mai port o ultimă bătălie, doar ca ei să mă facă să mă simt ca ultimul om din lume.

— Poţi să te simţi cum vrei, dar eu sunt recunoscător că am revenit la Palmira.

Macro a aruncat o privire spre el şi a rânjit.

— Sunt convins de asta. Bineînţeles că asta nu are nicio legătură cu fiica lui Sempronius, adevărat?

Cato s-a simţit cuprins de un val de iritare, dar a reuşit să arboreze un surâs.

— Bineînţeles că are legătură cu Iulia.

A simţit cum inima i se înfierbântă doar pronunţându-i numele.

— Tatăl ei mi-a dat cuvântul că mă voi putea căsători cu ea când mă întorc.

— *Dacă* te întorci, aşa a zis.

— Dacă sau când, ce importanţă mai are?

Macro a zâmbit întristat.

— Are o mare importanţă, dacă nu te aştepţi ca un om să trăiască suficient de mult ca să te silească să-ţi respecţi cuvântul.

Cato l-a privit printre gene pe Macro.

— Ce vrei să insinuezi?

— Ei, ce naiba, amice? Doar nu eşti chiar atât de prost. Sempronius e aristocrat. Tu eşti fiul unui libert. Nu reprezinţi nicidecum cea mai bună partidă pentru preţioasa lui fiică. Ţi-a făcut pe plac, atâta tot.

Cato a stat puţin pe gânduri, apoi a scuturat din cap.

— Ba nu. Nu e logic. Dacă Sempronius nu avea de gând să-mi îngăduie căsătoria cu Iulia, atunci de ce mi-a promis că ar exista această posibilitate dacă mă voi întoarce teafăr? Cred că nu ai înţeles tu bine, Macro. Te-ai înşelat.

— Cum zici tu. Sper doar că m-am înşelat, băiete. Serios.

Au continuat să mărşăluiască în tăcere pe strada largă şi aproape pustie care traversa oraşul, ducând spre palat. Când s-au apropiat de intrare, sub o arcadă impresionantă care încadra drumul pavat, o mică mulţime, alcătuită din femei zdrenţăroase şi copii, stând de o parte şi de alta, a început să ovaţioneze cam fără tragere de inimă. Imediat ce generalul Longinus a ajuns exact în dreptul mulţimii, femeile şi copiii au aruncat petale albe în calea lui.

— Frumoasă idee, a remarcat Macro cu glas reţinut. Dar nu miroase nici pe departe a sinceritate. Adunătura asta trebuie să fie drojdia străzilor, persoane plătite ca să ne întâmpine în mod festiv.

— Păi nu voiai tu o primire ca pentru eroi? l-a pus Cato la punct. Uite, de asta ai parte. Măcar generalul se bucură din plin.

Macro a aruncat o ocheadă în faţă şi a observat că Longinus îşi înclina capul cu gravitate, ba într-o parte, ba în alta, şi îşi ţinea mâna înălţată într-un gest ce voia să spună că accepta laudele.

Centurionul a pufnit:

— Judecând după felul în care se poartă, ai crede că i s-au acordat deja ovaţii şi ar mărşălui pe Calea Sacră din Roma, înconjurat de o mulţime uriaşă şi având ca escortă personală doar vestale neprihănite.

— Poate că vede în treaba de astăzi o repetiţie generală pentru ceea ce se va întâmpla la Roma, a adăugat Cato, cu un surâs strâmb.

— Chiar crezi că Longinus merită un premiu pentru ceea ce a făcut? Parţii erau cât pe ce să ne şteargă de pe faţa pământului.

— Macro, doar ştii cum stau lucrurile. Nu are importanţă câţi oameni pierzi şi nici câte greşeli faci într-o campanie. Atâta vreme cât obţii rezultatul potrivit, totul e bine. Iar orice victorie împotriva parţilor va fi bine văzută la Roma. Aşadar, acolo va avea loc o mare sărbătorire. Fie şi numai pentru a-i face fericiţi pe plebei.

— Grozav…

Cato s-a uitat împrejur, spre ceilalţi ofiţeri, apoi şi-a coborât glasul şi mai mult.

— Şi situaţia de acum are avantajul de a-l separa o vreme de legiunile lui. Având în vedere ambiţiile lui, nu e deloc rău.

Macro a dat aprobator din cap. Cu toate că zădărniciseră planurile lui Longinus de a alcătui o armată capabilă să-l răstoarne pe împărat, el şi Cato nu reuşiseră să descopere suficiente dovezi care să probeze intenţiile trădătoare ale generalului. Narcissus nu avea să se declare satisfăcut de eforturile făcute de ei, a gândit Macro, simţind în acelaşi timp un gol în stomac. Secretarul împăratului era recunoscut pentru lipsa lui de răbdare faţă de cei care nu reuşeau să îi ofere ceea ce le ceruse. Macro şi Cato fuseseră trimişi în provinciile răsăritene ca să îl dea de gol pe Longinus drept trădător. Indiferent ce realizaseră cei doi, generalul nu se expusese suficient de mult ca să se justifice îndepărtarea lui din funcţie şi distrugerea lui pentru totdeauna. Pe vremea lui Caligula lucrurile stătuseră cu totul altfel, pentru că atunci orice roman putea fi executat doar dintr-un capriciu. Succesorul lui Caligula hotărâse ca asemenea excese care încălcau legile să nu mai fie încurajate. Macro a surâs în sinea lui în timp ce s-a gândit că probabil Narcissus tânjea după simplitatea fostului regim politic.

În aceeaşi clipă a observat un chip cunoscut la marginea mulţimii şi a tăcut o clipă, după care a ieşit din rând. Cu o expresie nedumerită, Cato s-a întors şi l-a urmat pe prietenul său.

— Ce s-a întâmplat?

— Mergi mai departe. Te prind eu din urmă.

— De ce? Spune-mi, despre ce este vorba?

— Trebuie să stau de vorbă cu cineva. Du-te mai departe, a spus Macro cu fermitate în glas.

Cato a ridicat din umeri, apoi s-a alăturat coloanei. Aruncând o privire peste umăr, l-a văzut pe Macro păşind încet spre mica mulţime de oameni în zdrenţe care stăteau aliniaţi de-a lungul străzii şi oprindu-se în faţa unei fete.

După aceea, procesiunea a trecut pe sub arcadă, pătrunzând în curtea încăpătoare a palatului regal. O gardă de onoare, alcătuită din mercenarii greci care supravieţuiseră, stătea aliniată până la intrarea în palat, unde Thermon aştepta în faţa celor două coloane care sprijineau porticul. Generalul Longinus a mers călare până la poalele scărilor, unde şi-a oprit calul, după care a alunecat cu eleganţă din şa, coborând pe pământ. A făcut un gest către ofiţerii săi şi către Balthus să-l urmeze şi a urcat treptele ce duceau spre intrare. Comandantul gărzilor regale a transmis brusc un ordin, iar mercenarii s-au întors spre clădire şi au prezentat suliţele. În momentul când Longinus s-a apropiat de el, Thermon a făcut o plecăciune adâncă.

— Stăpâne Cassius Longinus, avem deosebita plăcere de a vă primi din nou în oraşul nostru. Ştirea despre victoria dumneavoastră a provocat o mare bucurie şi sărbători în Palmira.

— Am băgat de seamă acest lucru, a spus Longinus pe un ton usturător, făcând un semn din cap către strada care traversa oraşul. S-ar părea că populaţia oraşului încă doarme adânc.

Thermon a tăcut o clipă, când a înţeles sensul remarcii făcute de roman, după care a zâmbit spre Balthus.

— Prinţe, regele se arată încântat de succesul tău şi de-abia aşteaptă să-şi îmbrăţişeze fiul victorios.

— Sunt sigur de asta, i-a răspuns Balthus.

— Ar fi preferabil să trecem peste asemenea formalităţi, a spus Longinus, întrerupând schimbul de cuvinte. Trebuie să stau de vorbă cu regele, pentru ca după aceea să mă întorc la armata mea şi să mă îngrijesc de nevoile oamenilor mei.

— Desigur. V-aş fi recunoscător dacă aţi fi amabil să mă urmaţi.

Thermon a făcut o nouă plecăciune şi s-a retras cu spatele pe uşă, după care s-a întors şi a condus grupul pe un coridor lung, ai cărui pereţi erau bogat ornamentaţi cu picturi sclipitoare ce înfăţişau faptele măreţe ale foştilor regi ai Palmirei. La capătul coridorului erau două uşi placate cu alamă, care au fost date în lături de gărzile palatului, dincolo de care se afla sala de

audienţe a regelui. Vabathus stătea pe tron, înălţat deasupra capetelor celor din jurul lui pe un piedestal rotund pe care se putea ajunge urcând câteva trepte. Un grup de nobili din Palmira şi cei mai bogaţi oameni din oraş stăteau dinaintea lui, purtând cele mai bune straie. Aceştia s-au dispersat în faţa lui Longinus şi a suitei lui şi s-au retras de o parte şi de alta a tronului. În sală erau mai multe gărzi care au ocupat poziţii astfel încât să creeze o cale mărginită de suliţe şi scuturi ce ducea spre piedestal şi regele Vabathus.

Aflat în spatele generalului, Cato şi-a plimbat iute ochii prin încăpere. L-a văzut pe Sempronius stând în apropierea regelui, apoi s-a uitat spre mulţime şi a văzut-o pe Iulia, ceva mai retrasă faţă de restul celor prezenţi, lângă unul dintre stâlpii poleiţi. A înclinat capul în direcţia ei şi a zâmbit fugar. Ea a ridicat discret o mână în semn de salut, iar faţa i s-a luminat de uşurare şi bucurie că îl revede.

Thermon l-a condus pe Longinus până la poalele scării, apoi s-a tras respectuos deoparte şi a anunţat în mod oficial:

— Maiestatea Voastră, vi-l prezint pe Cassius Longinus, guvernator al provinciei romane Siria, pe ofiţerii săi şi pe prinţul Balthus.

Regele a făcut un semn din cap către oaspeţi şi, după o scurtă pauză, s-a îndreptat de spate pe tron şi a spus:

— Generale Longinus, fii bine venit în palatul nostru. Îmi este greu să găsesc cuvintele potrivite pentru a-mi exprima recunoştinţa faţă de tine şi minunaţii tăi soldaţi. Ne-aţi eliberat de sub dominaţia Parţiei şi a acelor trădători din rândul poporului meu care erau gata să facă din oraşul nostru sclavul regatului part. În voce i-a apărut un uşor tremur, după care Vabathus a continuat: am înţeles că Artaxes a murit pe câmpul de bătălie, ucis de prinţul Balthus. Aşa se cuvenea, probabil. Dar, deşi jelesc pierderea unui fiu al meu, chiar dacă e chiar acela care m-a trădat, recunosc acum că sunt dator pe veci faţă de Roma.

Cato l-a văzut pe Balthus tresărind la auzul acestor cuvinte. Prinţul s-a încruntat şi a strâns din buze, în vreme ce tatăl lui a continuat:

— Recunoştinţa mea este atât de mare, încât astăzi am semnat un tratat cu ambasadorul împăratului Claudius. De astăzi înainte Palmirei şi tărâmurilor sale li se va acorda titlul de

regat client al Imperiului Roman. Regele a făcut o pauză şi s-a uitat direct la singurul lui fiu în viaţă. Vreme de un moment, în ochi i-a apărut o expresie de milă, apoi alta, de resemnare. Înţeleg pe deplin că acest tratat nu va fi pe placul unora dintre supuşii mei. Însă trebuie să alegem între a fi aliat al Romei sau o cucerire a Parţiei.

— Nu! a exclamat prinţul Balthus, clătinând din cap, apoi arătând cu degetul spre tatăl lui. Tată, ştii prea bine ce înseamnă stat clientelar. După dispariţia ta, Palmira va deveni provincie romană. Ne vom pierde independenţa. Ne vom pierde regele şi vom ajunge sub călcâiul Romei.

— Da, a spus Vabathus cu tărie. Dar acesta este preţul pe care trebuie să-l plătesc şi trebuie să accept situaţia.

— Eu nu accept aşa ceva, i-a răspuns Balthus, înfierbântat. Datoria regelui este de a-şi păstra regatul. Orice altă alegere reprezintă o trădare faţă de poporul Palmirei.

— Tu îmi vorbeşti de trădare? a spus Vabathus cu răceală în glas. Îndrăzneşti să aduci vorba de trădare? Tu, care ţi-ai trădat propriul sânge şi ai ordonat moartea fratelui tău, Amethus?

Balthus a scuturat din cap.

— Nu am făcut aşa ceva. Nu ai nicio dovadă.

— Chiar aşa? a spus Vabathus care s-a întors într-o parte şi a dat un ordin: aduceţi-l aici, ca să-l vadă toţi.

S-a auzit un icnet şi un geamăt de durere, apoi zgomot de paşi făcuţi târâş de cineva aflat în spatele podiumului după care au apărut doi oameni din garda regelui ducând un morman de zdrenţe în care era îmbrăcat un om plin de răni şi umflături. Cei doi au târât povara până în faţa tronului, apoi au lăsat-o să cadă la podea.

— Ce înseamnă asta? a exclamat generalul Longinus care, dezgustat, a făcut un pas înapoi. Acest… acest om?

Regele nu l-a băgat în seamă pe roman, îndreptându-şi în schimb atenţia asupra fiului său.

— Balthus, sunt convins că-l recunoşti pe cel mai credincios dintre sclavii tăi.

Prinţul Balthus s-a uitat lung la omul ghemuit pe podea, bătut şi însângerat şi totuşi agăţându-se de viaţă, în timp ce coşul pieptului îi palpita într-un ritm nefiresc. Treptat, înţelegând adevărul, pe faţa lui Balthus a apărut o expresie de groază.

— Carpex, a mormăit el. Carpex, ce mi-ai făcut?

Sclavul a părut să-şi dea brusc seama unde se afla şi s-a chircit şi mai mult auzind glasul prinţului, ca şi cum ar fi primit o lovitură puternică.

— Stăpâne, a spus sclavul, cu o voce care nu depăşea nivelul unei şoapte hârâite. Vai, stăpâne, îţi cer iertare. Eu…

— Tăcere, câine! a strigat Vabathus. Cum de îndrăzneşti să deschizi gura în prezenţa regelui tău? S-a uitat tăios la Carpex, iar omul s-a făcut mic şi pe faţă i-a apărut o expresie de groază.

Regele a făcut un semn din cap şi a rânjit satisfăcut când s-a întors către fiul lui şi a continuat:

— Balthus, acest gunoi de om ne-a dat toate răspunsurile de care aveam nevoie, asta imediat după ce s-a trecut la tortură. Sclavul a confirmat ceea ce deja bănuiam, anume că tu ai dat ordinul ca Amethus să fie ucis. Şi Carpex a fost acela care a dus porunca la îndeplinire.

— Minciuni! a spus Balthus, spumegând de furie. Minciuni, îţi spun. A făcut un pas înainte şi l-a lovit cu piciorul pe Carpex. Sclavul ăsta te-a înşelat, tată. Nu am avut nimic de a face cu asta. Jur pe atotputernicul Bel.

— Tăcere! a strigat Vabathus, străpungându-l cu privirea pe fiul lui. Te înjoseşti într-atât de mult, încât eşti dispus să minţi sub jurământ în faţa zeului acestui oraş? Nu ai deloc simţul onoarei? S-a ridicat şi a îndreptat un deget spre prinţ. Nu-mi eşti fiu. Te reneg. Eşti un criminal de rând şi un trădător şi pentru asemenea fapte există o singură pedeapsă. Gărzi, prindeţi-l!

Când mercenarii s-au apropiat de el, Balthus a scrâşnit din dinţi şi s-a uitat în jur ca un animal încolţit. A dus mâna spre mânerul sabiei şi a scos cu iuţeală lama pe care a îndreptat-o spre cel mai apropiat om din garda regală.

— Dacă mai faci un pas spre mine, îţi scot maţele.

— Lasă jos sabia! i-a poruncit Vabathus. Nu ai scăpare.

Un moment, Balthus s-a uitat sfidător la tatăl său, apoi a respirat adânc şi a lăsat capul în piept. Starea de încordare a scăzut o clipă, iar gărzile s-au oprit puţin înainte de a-şi continua înaintarea. În acel moment, prinţul a făcut un salt către Carpex, iar lama sabiei lui a sclipit prin aer. Îngrozit, sclavul a scos un ţipăt, iar arma l-a lovit peste mâna ciolănoasă ridicată spre faţă pentru a se apăra. Lama bine ascuţită i-a retezat braţul

şi şi-a continuat mişcarea prin gâtul sclavului, înfigându-se în şira spinării, reducându-i strigătul la tăcere. Sângele a ţâşnit pe podea, iar cei prezenţi în sala de audienţe s-au tras înapoi când Carpex a căzut pe spate, cu capul aproape desprins de trunchi. Balthus s-a uitat cu dispreţ la trupul care s-a cutremurat o dată, apoi a rămas nemişcat. După aceea, şi-a aruncat sabia şi nu a făcut niciun efort pentru a se opune gărzilor care l-au prins şi i-au răsucit mâinile la spate.

— Scoateţi-l de aici, a poruncit Thermon, apoi s-a întors către alţi oameni şi a arătat spre cadavrul sclavului: Şi luaţi şi asta.

Balthus a fost târât din sală sub ochii ofiţerilor romani şi ai nobililor din Palmira. După ieşirea lui, cu umerii pleoştiţi ca ai unui bătrân gârbovit, Vabathus a coborât de pe podium.

— Thermon, mă voi întoarce în apartamentul meu. Să te îngrijeşti să nu mă tulbure nimeni.

Şambelanul s-a uitat cu jenă spre Longinus şi ofiţerii romani.

— Bine, Maiestate, dar sărbătorirea… banchetul din această seară?

— Sărbătorire? Vabathus a clătinat din cap. Ce am eu de sărbătorit? A rămas nemişcat un moment, apoi a urmat. Totuşi ai dreptate. Sărbătorirea trebuie să aibă loc. Ea nu trebuie să fie afectată de absenţa unui om care suferă. Îngrijeşte-te de asta, Thermon.

S-a întors şi s-a îndreptat spre o uşă mică de ieşire din sala de audienţe. Nobilii şi-au plecat capetele la trecerea lui, dar Vabathus nu i-a luat în seamă, privind în pământ cât a mers printre ei, apoi a dispărut şi i-a lăsat în tăcere.

În curtea palatului se lăsau umbre prelungi în momentul în care Macro a rămas în poziţie de drepţi în faţa generalului Longinus şi a ambasadorului roman. Cei doi senatori stăteau la o măsuţă şi beau apă aromatizată cu lămâie. Aflat în spatele lor, un sclav le făcea vânt folosindu-se de un evantai mare, confecţionat din frunze de palmier.

Longinus şi-a lăsat jos ceaşca şi şi-a dres glasul.

— Da, centurion Macro, ce doreşti să ne comunici?

— Domnule, nu este drept. Mă refer la ce se petrece cu Balthus. Omul ăsta mi-a salvat viaţa, dar şi pe a celorlalţi din coloana de sprijin. A luptat alături de noi când eram în citadelă, iar apoi în bătălia cu parţii. E un om curajos, a încheiat

centurionul, însoţindu-şi vorbele cu un gest din cap. Ar fi o greşeală să-l lăsăm să fie ucis ca un câine. Nu e drept.

Generalul Longinus şi-a ţuguiat buzele o clipă, ca şi cum ar fi rămas pe gânduri.

— Înţeleg. Şi sunt de acord. Îi datorăm multe şi trebuie să-i fim recunoscători. În alte condiţii, nici nu s-ar pune problema să-l lăsăm să moară astfel.

Auzind vorbele generalului, Macro a simţit o undă de fatalism cuibărindu-se greu în sufletul lui.

— Ce vreţi să sugeraţi, domnule? Ce ar fi fost în alte condiţii?

Sempronius s-a aplecat în faţă.

— Îmi dai voie să-i explic prietenului nostru cum stau lucrurile?

Longinus a făcut un semn de nepăsare.

— Chiar te rog.

Ambasadorul s-a uitat la Macro şi a surâs cu tristeţe.

— Nu am nicio îndoială că tot ce ai spus despre prinţ este adevărat.

— Atunci, de ce trebuie să moară? a intervenit Macro.

— Din necesităţi politice. Roma trebuie să facă din Palmira un regat client. Vrem să încheiem acest tratat şi Vabathus are nevoie de el. În această înţelegere nouă, Balthus nu-şi găseşte locul. Nu poate deveni domnitorul Palmirei. Prinţul ştia asta şi va unelti împotriva tatălui său la fel cum a făcut şi Artaxes, e lucru sigur, aşa cum vara urmează primăverii. Altfel, de ce a pus ca fratele lui să fie ucis? Îşi croia drum spre tron. Sempronius a aşteptat un moment, dorind ca vorbele lui să fie înţelese. Îmi pare rău, centurion. Nu putem face nimic în această privinţă. Ştim că prinţul Balthus a luptat bine de partea ta. Este probabil un bărbat curajos. Însă, în acelaşi timp, este nemilos şi plin de ambiţii, iar dacă ar rămâne în viaţă, în Palmira nu ar mai exista pace. De aceea, va fi executat mâine-dimineaţă.

Macro a simţit crescând în sufletul lui un val de amărăciune şi i-a trebuit multă stăpânire de sine ca să-şi înfrâneze furia. S-a uitat dispreţuitor la cei doi politicieni.

— Spuneţi că e vorba de o necesitate politică. Frumos eufemism, domnule. Din punctul meu de vedere, arată mai curând a crimă.

Longinus şi-a aşezat cana pe masă cu un gest nervos.

— Ascultă, centurion! Nu-ţi admit impertinenţa aceasta. Chiar mă gândeam să…

— Macro are dreptate, a intervenit Sempronius. Să lăsăm deoparte cuvintele mieroase. Ceea ce rămâne este crimă, pur şi simplu. Nu putem ascunde acest lucru. Însă asta nu schimbă situaţia cu nimic, centurion. Spre binele tuturor, Balthus trebuie îndepărtat. Ambasadorul a surâs, parcă scuzându-se. Trebuie să moară. Nu există alternativă. Înţelegi asta?

— Da.

— Prea bine. Ar mai fi ceva, a spus Sempronius şi a vârât mâna în geanta care stătea aşezată alături de taburetul lui şi a extras din ea un document împăturit care purta sigiliul imperial.

— Curierul imperial a adus asta ieri, împreună cu alte mesaje. Vă este adresat ţie şi lui Cato.

Macro a luat scrisoarea şi a aruncat o privire la cuvintele scrise sub sigiliu.

— Din partea lui Narcissus, secretar imperial. Sigur sunt veşti proaste.

Sempronius a chicotit, iar după un moment, Macro i-a ţinut hangul.

— Ei, aş face bine să o citesc şi să-l găsesc pe Cato.

— Da. Sempronius a dat aprobator din cap şi a zâmbit unui gând doar de el ştiut. Îmi închipui că îl poţi găsi pe acest tânăr remarcabil în grădinile regelui.

— Cato! Unde eşti?

Macro a înaintat cu paşi mari prin curţile grădinii, privind pe după tufişurile şi copacii ţinuţi în vase aranjate în jurul colonadelor şi peristilurilor împodobite. La câţiva paşi în spatele lui se grăbea Jesmiah, încă purtând resturile zdrenţuite ale stolei şi mantiei. În jurul lor, aerul răcoros ale înserării aducea cu sine parfum de iasomie şi alte flori. Se făceau ultimele pregătiri pentru banchetul din acea seară şi mulţi dintre curtenii şi slujitorii regelui stăteau jos, bucurându-se de vreme atât cât puteau, ori treceau prin grădini cu vreo treabă sau alta. S-au oprit cu toţii din discuţii şi s-au uitat supăraţi spre ofiţerul roman care striga din răsputeri.

— Cato, unde naiba eşti?

De pe o bancă de piatră s-a ridicat o siluetă care a făcut semn cu mâna ca să-i atragă atenţia lui Macro, care nu vedea prea bine din cauza luminii scăzute.

— Aici.

— Aha! În sfârşit, a spus Macro şi a păşit spre prietenul lui, scoţând în acelaşi timp scrisoarea primită de la Narcissus de sub tunică.

— Avem veşti de la Roma. Veşti grozave.

Când s-a apropiat de bancă şi a văzut că mai era cineva acolo, bărbatul s-a pierdut puţin şi a devenit stângaci când şi-a dat seama cine era.

— Domnişoară Iulia, scuze. N-am vrut să vă deranjez.

— Nu-i nimic, i-a răspuns ea zâmbind. Am discutat ce trebuia. Fă-te că nu mă vezi.

— Foarte bine, a spus Macro şi, întorcându-se către Cato, i-a întins scrisoarea. Ia citeşte.

— Nu mai poate aştepta? l-a întrebat Cato, apoi şi-a plecat capul într-o parte zărind-o pe fata din spatele prietenului său. Cine este copila asta?

Macro a aruncat o privire peste umăr şi i-a făcut semn să înainteze. Jesmiah a păşit în faţă cu un aer sfios. Macro şi-a lăsat o mână pe umărul ei şi a explicat situaţia.

— Ea este Jesmiah. A fost în citadelă împreună cu fratele ei mai mic.

Cato a înţeles imediat substratul cuvintelor lui Macro, de aceea s-a simţit stingher amintindu-şi modul brutal în care civilii fuseseră siliţi să părăsească citadela.

— Familia ei a murit în răzmeriţă, a continuat Macro, iar fratele ei a murit ieri. Era doar un sugar, care se îmbolnăvise grav în timpul asediului. Acum Jesmiah nu are pe nimeni care să-i poarte de grijă. De aceea, mă întrebam… a zis Macro şi a rămas cu ochii ţintă la Iulia. Orice tânără doamnă de origine romană are mereu nevoie de slujitoare bune şi de încredere, din câte ştiu eu.

— Serios? a făcut Iulia, ridicând din sprâncene. Nu-mi dau seama de unde ai auzit asta.

Macro a ridicat din umeri.

— Ei, în fine, speram că ai putea găsi un locşor pentru Jesmiah. Nu mai are nimic aici, în Palmira. Nici familie, nici prieteni. Casa ei a fost făcută scrum şi de când s-a încheiat

asediul trăieşte pe stradă. Şi-a dres glasul. Eu nu-i pot purta de grijă. Speram că ai putea s-o faci tu, doamna mea.

Iulia s-a uitat amuzată la el, apoi a măsurat-o din ochi pe fată.

— Foarte bine, o să mă ocup.

Faţa bărbatului s-a înseninat pe loc.

— Îţi mulţumesc. Cum să spun… Îţi mulţumesc în numele fetei. În fine. Şi-a îndreptat atenţia spre scrisoarea din mâna lui Cato. Trebuie să citeşti ce scrie acolo. Hai!

Cato a privit sigiliul rupt.

— De ce nu mă scuteşti de efort? Spune-mi ce scrie.

— Prea bine, trântore! Macro a zâmbit larg şi l-a lovit amical pe Cato peste umăr. Narcissus a citit raportul nostru şi ne-a rechemat la Roma. Ne-am făcut treaba şi trebuie să plecăm de aici. Vestea bună e că vom primi o nouă slujbă la o legiune. Trebuie să părăsim armata din Siria imediat ce aceasta ajunge la Antiohia, iar apoi ne vom îndrepta spre coastă ca să luăm prima corabie spre Ostia şi – a, dar citeşte chiar tu asta…

— Asta e o veste grozavă, a spus Cato şi a lovit cu degetul în scrisoare. Nu cred că ar mai fi şi altceva în afară de ceea ce mi-ai spus.

— Bine, dar citeşte.

— Doar o clipă. Întâi să-ţi dau şi eu o veste bună.

— Serios? a exclamat Macro şi s-a încruntat. Ei, nu mai fi atât de timid, băiete. Spune totul!

— Foarte bine, a zis Cato, petrecându-şi mâna pe după braţul Iuliei şi trăgând-o în sus, astfel încât ea a venit alături de el. Până la urmă se pare că mă voi căsători cu Iulia.

— Te căsătoreşti? a exclamat Macro, ridicând din sprâncene. Sempronius şi-a dat acordul?

— Da, şi a făcut-o într-un mod foarte elegant. Deşi, recunosc, la un moment dat mă temusem că voia să o păstreze pe Iulia pentru Balthus. Dar cum situaţia s-a schimbat…

Pe faţa lui Macro a apărut o expresie de încrâncenare.

— Da, adevărat. Nu e deloc o moarte meritată.

— Asta este, a spus Cato, petrecându-şi braţul pe după umărul Iuliei şi sărutând-o pe frunte. Imediat ce ajungem la Roma vom organiza totul.

— Măi să fie, a spus Macro, încă uimit, apoi a revenit la bunele maniere. Cum să spun, cele mai sincere felicitări… Amândurora, mai precis…

Iulia a râs.

— Îţi mulţumim, centurion Macro.

— Da, mulţumesc, a repetat Cato. Recunosc, aprobarea lui Sempronius a fost şi pentru mine o surpriză.

— Nu trebuia să fie, a spus Iulia cu fermitate. Eu oricum hotărâsem să mă mărit cu tine. Şi tatei i-ar fi trebuit mult curaj ca să împiedice pe cineva ca mine.

Macro s-a uitat lung la ea, apoi a dus o mână la gură şi a vorbit în şoaptă, ca un sufleor:

— Flăcăule, va trebui să te păzeşti de o asemenea amazoană…

Iulia l-a lovit în glumă peste braţ şi, înainte ca Macro să poată reacţiona, şi-a trecut mâna pe sub braţul lui, astfel încât acum stătea între ei amândoi.

— Ei, asta e situaţia. Acum, să mergem să participăm la sărbătorire şi să ne găsim ceva de băut. A făcut o pauză şi a zâmbit către Jesmiah. Vino şi tu! Cred că nu ţi-ar strica să mănânci ceva bun.

Jesmiah a dat hotărâtă din cap, făcându-i pe ceilalţi să râdă. Iulia s-a întors către Macro şi l-a strâns de braţ.

— Tuturor ne-ar prinde bine ceva de băut. Cum sună expresia aia?

— Să bem de dragul copilului ce va să vină…, parcă aşa se spune, nu?

Macro s-a uitat imediat la amicul lui.

— Nu cumva Iulia e…?

— Nu, l-a întrerupt Cato.

Femeia a râs văzându-i atât de încurcaţi.

— Cum spuneam, e doar o expresie… deocamdată. Haideţi să mergem.

NOTA AUTORULUI

Ruinele Palmirei se înalţă şi în prezent în partea de răsărit a deşertului din Siria şi ele merită pe deplin să fie vizitate. O mare parte din ce a dăinuit ne oferă dovezi privind evoluţia oraşului de-a lungul secolelor ce au trecut de la înfiinţarea lui. Punctul de cotitură din istoria Palmirei a existat cam în urmă cu două sute de ani după momentul desfăşurării acestei istorii, când Zenobia, regina-războinic, a ameninţat pentru scurtă vreme să cucerească jumătatea răsăriteană a Imperiului Roman. Aceasta este o poveste în sine (una pe care aş putea-o scrie cândva!). Mi-am îngăduit câteva libertăţi în ce priveşte planul oraşului aşa cum arăta el la mijlocul secolului I. În locul citadelei descrise în această carte s-a ridicat un mare templu, iar eu am urmat în mare măsură linia zidurilor construite ulterior.

Regatul Palmirei a ocupat o poziţie extrem de importantă între două imperii puternice care erau separate de deşert. Roma şi Parţia au fost prinse într-un război rece prelungit care, când şi când, a devenit confruntare armată deschisă. Aceste conflicte rareori s-au încheiat în favoarea Romei. Generalul Crassus, aflat în fruntea unei armate, a fost înfrânt sever la Carrhae în secolul I î. Hr., iar Marc Antoniu a dat greş în cursul unei campanii dezastruoase cu câţiva ani înainte de a fi zdrobit de rivalul său politic Octavian (viitorul Augustus).

În cele din urmă, Palmira a fost anexată şi inclusă în provincia romană numită Siria, cam în jurul datei la care se petrece acţiunea prezentului roman. Mijlocul tipic prin care s-a realizat acest lucru a fost încheierea unui tratat care conferea statut de regat-client regatelor mărunte care existau în jurul Imperiului Roman. În schimbul protecţiei romane, autonomia regilor care au semnat astfel de tratate a fost erodată treptat, până când ţările lor au fost absorbite de Imperiu.

Dificultatea esenţială întâmpinată de armatele romane era caracterul extrem de mobil al armatei parte, care era alcătuită din trupe călare şi dintr-o forţă mai redusă de cavalerie grea. Romanii au întâmpinat dificultăţi mari în a găsi o modalitate de a-i reţine în loc îndeajuns de mult pe duşmani pentru ca apoi legiunile să îi înconjoare. S-ar putea afirma că aceasta a

reprezentat o situaţie timpurie de război asimetric. Singura cale de a-i sili pe parţi să se angajeze într-o bătălie completă era alegerea unui teren restrâns, unde cele două armate erau obligate să accepte lupta directă. Problema cea mai mare era atragerea parţilor într-o asemenea situaţie, pentru că se arătau foarte circumspecţi atunci când era vorba să angajeze o confruntare directă cu romanii, făcând acest lucru doar dacă sorţii de izbândă erau de partea lor. Cu alte cuvinte, ceva ce semăna foarte mult cu ideile planului conceput de prefectul Cato, comandant al celei de-a Doua Ilire.